

A NEW YORK TIMES sikerlistás
EASY - EGYSZEREGY szerzőjétől

Breakable

törékeny

„A Törékeny elmélyült, szívfacsaró és DÖGÖS”
– Colleen Hoover, a New York Times sikerlistás
Slammed és *Reménytelen* szerzője

fangi
selection

TAMMARA WEBBER

TAMMARA WEBBER

Breakable
törékeny

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: Tammara Webber
A mű eredeti címe: Breakable – Contours of the Heart 2.

BREAKABLE
Copyright © 2014 by Tammara Webber
All rights reserved.

Fordította: Komáromy Rudolf

A művet eredetileg kiadta:
The Berkley Publishing Group

Cover photo: Shutterstock

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 160 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektor: Korom Pál, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan

vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

GWK-nek

*Gyermekkoromban néha eltűnődtem,
vajon az őrangyalom vagy-e.
Most, idősebb fejjel már tudom,
hogyan igen.*

1. fejezet

LANDON

Nyolc évvel ezelőtt

Hirtelen rándulással, sikoltozva ébredtem föl.

– Nővér! – kiáltotta valaki. – Nővér! – Egy arc hajolt fölém. Cindy Helleré, anya legjobb barátnőjéé. – Landon, angyalom, semmi baj. Biztonságban vagy. Csitt, biztonságban vagy.

Biztonságban? Hol?

A karomon éreztem hűvös ujjait, és hunyorogtam, mert csak homályosan láttam kivörösödött, könnyes szemét. Remegő alsó ajka elfehéredett, annyira ráharapott. Egész arca úgy festett, akár a gombóccá gyúrt, majd kisimított papír.

Charles, a férje jelent meg mellette, fél kezét az asszony háta mögé csúsztatta, hogy magához szorítsa, az meg úgy rogyott rá, mintha a támogatása nélkül rögtön összeesne.

A férfi másik kezével fölülről melengette az enyémet, azután körülfogta.

– Biztonságban vagy, fiam. Apukád már úton van – nyugtatgatott érdes hangon, és az ő szeme is vörös volt. – Nemsokára ideér.

Az ágy túloldalán egy ápolónő jelent meg egy hatalmas injekciós fecskendővel, de mielőtt elhúzódhattam volna, a tűt egy fémállványra függesztett tasakba szúrta, nem a karomba. A tasak aljából átlátszó vezeték kigyózott lefelé. Tudtam, hogy rám kötötték, mert bármit fecskendezett is bele a nővér, úgy éreztem a hatását, mintha lelőttek volna valami nyugtatópisztollyal.

Pisztollyal.

Anya.

– Anya! – szólaltam meg, de a szám nem akart együttműködni, a szemem meg folyton lecsukódott. – Anya! Anya!

Cindy hiába harapdálta az ajkát, nem bírta visszafojtani a zokogást. Könnyei kibuggyantak, legördültek az arcán. Már nem éreztem az érintését, és ahogy a férje mellkasához simult, két kézzel a szájához kapott – de később ahhoz, hogy elnémítsa az újabb zokogást.

Charles kezének nyomása fokozatosan enyhült, ahogy minden eddigi ködösebbé vált.

– Most aludj, Landon! Édesapád jön, amint tud. Én itt vagyok. Nem hagylak egyedül.

Az arca egyre homályosabban látszott, végül teljesen elhalványult, és nem bírtam nyitva tartani a szememet.

Anya! – sikoltoztam gondolatban. *Anya! Anya... Anya...*

De már tudtam, hogy nem hall engem, hiába bömbölt a hangom úgy, akár egy sugárhajtómű.

LUCAS

Szokatlan, hogy az előadóteremben száznegyvenkilenc diák közül egy már az első napon szemet szúrjon, de nem példa nélkül álló. Aki ennyire kiválik a tömegből, azt jellemzően valami

kedvezőtlen vonás különbözteti meg. Például hülyeségeket kérdez. Vagy dumál előadás alatt – és nem veszi észre a tanár villámló tekintetét. Átható testszagot áraszt. Hangosan horkol.

Vagy ami engem személy szerint kiborít: trendi baromarc.

Szóval nem nagyon lepődtem meg, mikor az őszi félév első hetében fölhívta magára a figyelmemet egy ilyen srác. A gimijében tutira ő volt az úr a szemétdombon – a nyalisták nyalistak neki, úgyhogy továbbra is azt várja. Diákszövis figura. Sportos, de márkás szerkő, drága fodrászt sejtető frizura, önelégült vigyor, hibátlan fogsor, na és az elmaradhatatlan kellék: helyes barátnő. Valószínű szak: közgáz, politológia, pénzügy.

Első látásra bosszantott. Ez persze elfogultság a részemről – na nem mintha számított volna a véleményem. A srác figyelt az órán, és értelmes kérdéseket tett föl, tehát nem tűnt valószínűnek, hogy korrepetálásra szorul, bár ez nem zárta ki, hogy fölbukkanjon a kiegészítő foglalkozásokon, amiket dr. Heller megbízásából hetente háromszor tartok. A csoport zömét sokszor a legokosabb diákok alkotják.

Az első olyan félévben – tavaly ősszel –, amikor ezt a feladatot láttam el, fokozott érdeklődést tanúsítottam Heller előadásain. Előzőleg jelest szereztem a tárgyából, de közben eltelt egy év, és a közgazdaságtan állandóan fejlődő szakterület. Nem hiányzott, hogy a korrepetáláson valamelyik diák olyasmit kérdezzen, amire nem tudok válaszolni. A harmadik effajta szemesteremen – amikor már negyedszer hallgathattam végig a kurzust – már nem nagyon volt rá szükségem, hogy ott legyek, de az előadáson való részvétel is hozzátartozott a könnyű pénzkeresetet jelentő korrepetálós melóhoz.

Így hát ott ültem – halálra untam magam az utolsó sorban, a mesterszakos tárgyaim írásbeli feladatain dolgoztam, formatervezési ötleteket vázoltam föl, fél füllel követtem az előadást, hogy a foglalkozásaimon a témánál maradhassak, és elszántan

hessegettem félre a beképzelt másodévesssel szembeni értelmetlen ellenszenvemet, aki kellékarátnőjével az előadóterem közepén foglalt helyet.

Az első hét végére azonban a lányra terelődött a figyelmem.

Gyerekkorom óta megnyugtató kikapcsolódást, olykor menekvést jelentett a rajzolás. Anyám művész volt, és nem tudom, hogy ez természetes hajlam-e nálam, amit ő csak fölismert, vagy pedig elsajátított készség, amit az ő korai biztatásának és a sok gyakorlásnak köszönhetek. Az biztos, hogy mire öt-hat éves lettem, papír és ceruza segítségével teremtettem kapcsolatot a világgal. Egyéni meditációs eszközömmé vált a rajzolás.

Miután beiratkoztam az egyetemre, legtöbb rajzom gépészeti vagy építészeti jelleget öltött – alighanem elkerülhetetlenül, minthogy gépészmérnök főtanszakot választottam. De emberi testeket, arcokat már szabadidőmben is alig skiccelgettem. Nemigen kívántam.

Addig a lányig.

A pasija előadásra jövet és onnan távozóban néha a kezét fogta, de úgy, mintha pórázt tartana, nem egy lány kezét, aki fontos neki. Az óra előtt a többi hasonszőrű vagy hasonlúni vágyó sráccal fociról, politikáról, zenéről meg olyan diákszövis témákról dumált, mint a tagfelvétel vagy várható bulik. A közelben lévő csajok lopva rá-rásandítottak, ő meg úgy tett, mintha rájuk se hederítene.

Miközben a környezetében mindennel és mindenkivel foglalkozott, csak *épp* a barátnőjével nem, én hirtelen valahogy kizárólag azt a lányt láttam.

Tényleg szép volt, de olyan egyetemen, ahová harmincezer alsóbb éves jár, ez aligha elég a feltűnéshez. Ha eleinte nem bosszantott volna a srác, talán észre sem vertem volna a barátnőjét.

Amint ráészméltem, milyen gyakran téved arrafelé a tekintetem, tudatosan küzdöttem a késztetés ellen – mindhiába. Az egész helyiségben semmi sem érdekelt annyira, mint az a lány. A legesleginkább a keze. Konkrétabban az ujjai.

Az előadóteremben derűs arccal ült a fiú mellett, olykor hal-
kan társalgott vele vagy a körülöttük ülőkkel. Nem tűnt rosszkedvűnek, de időnként szinte üres tekintettel meredt maga elé, mint akinek máshol jár az esze. Az olyan pillanatokban azonban a keze, az *ujjai* megelevenedtek.

Először azt hittem, ez valami ideges szokás, mint Heller lányánál, Charlie-nál, aki a világrajötte óta szünet nélkül izeg-mozog. Charlie örökké dobol az ujjával vagy a lábával, rugózik a térdével, be nem áll a szája. Eddig csak olyankor láttam higgadtan viselkedni, ha a kandúromat, Francist cirógatta.

Ez a lány azonban nem nyughatatlanul dobolt az ujjával. Módszeres, összehangolt mozdulatokat tett. Elég messze ültem – tőle balra – ahhoz, hogy megfigyelhessem finom, alig észrevehető bólogatását; és egyszer csak rájöttem, hogy amikor elrövedező arcot vág, és az ujjait mozgatja, akkor zenét hall. Magában *muzsikál*.

Megigézett a látvány, amelyhez foghatót még sosem tapasztaltam.

Heller ülésrendje szerint – amit a félévre szóló többi korrepetitóri segédanyaggal együtt kaptam meg – a baromarcot Kennedynek hívták, feltéve, hogy jól olvastam nyomtatott betűs macskakaparást. A lakásomban a kanapéra telepedve futottam át az ülésrendet.

– Mi a szent szar? – dünnyögtem, amikor elolvastam a lány takaros kézírással odakörmölt nevét a srácé melletti négyzetben: Jackie.

Jackie és Kennedy?

Nem létezik, hogy a fiú a neve miatt jár vele. Lehetetlen, hogy valaki ennyire sekélyes.

Eszembe jutott az aznap délelőtti óra vége.

– Figyuzz, bébi, vidd már előre ezt is a tiédde! Köszike! – nyomta önelégült mosollyal a lány kezébe házi feladatát a srác, majd elfordult, és tovább folytatott valami vitát arról, hogy mi minősül a beavatásnál durvaságnak és mi nem, miközben a lány a saját házijára tette a srácét, a mennyezetre emelte a tekintetét, majd elindult lefelé a lépcsőn a tanári asztalhoz.

De. Abszolút lehetséges, hogy a srác ennyire sekélyes.

Végighúztam az ujjamat a lány nevéen. Minden betűt nőiesen lekerekített. Még az „i” vonalát is kissé meghajlította, és jobbra kanyarodó farkincával fejezte be. Föléje azonban pontot tett, nem picit karikát, nem *szívecskét*. És a *Figyuzz, bébi* után a szemét forgatta. Talán nem gabalyodott olyan reménytelenül a srác hálójába.

Mi a rossebet képzeltem egyáltalán? Ez a lány az általam korrepetált csoportba tartozott, azaz tabunak számított, legalábbis a félév végéig. Baromi hosszú ideig, figyelembe véve, hogy még csak a második tanítási hetet kezdtük el.

És függetlenül attól, hogy akkor sem nyúlhattam volna hozzá, ha facér... nem volt az.

Elgondolkoztam, vajon mióta járnak együtt. A névsor azt mutatta, hogy mindketten másodévesek, vagyis a legrosszabb esetben akár éve tarthat már a dolog.

Azt tettem tehát, amit rendes körülmények között bármely szoknyavadász tenne, rákerestem a lányra az interneten, és rejtett profilt találtam. *Basszus*.

A srácé viszont tárva-nyitva volt.

Kennedy Moore. Párkapcsolatban Jackie Wallace-szal. Évfordulót nem jelölt be, de fényképeket kirakott a lányról – nemcsak az elmúlt évből, hanem korábról is. Visszafelé haladtam, és minden jogos indok nélkül egyre inkább bepöccentem.

Az egyetem előtti nyár. Érettségi. Szalagavató. Sízünet. Meglepetésbuli a lány tizennyolcadik születésnapján. Távoli felvétel egy nagyobb létszámú zenekarról, mint az én középiskolám teljes tanulóállománya. Közeli a lányról a zenekar egyenruhájában plusz Mikulássapkában – de hangszer nélkül, így nem tudtam, min játszik.

Hálaadási vacsora a fiú családjánál. Kettesben bolondozás haverokkal a gimnázium foci pályáján, piszok jó módú, kertvárosi környéken. Az *előző* nyári szünet, szalagavató, karácsony.

A legelső közös fotójuk egy szüreti mulatságon, csaknem három évvel korábban készült.

Az ajtó előtti nyivakolás jelezte, hogy Francis visszatért a vacsora és lefekvés közötti bajkeverő csavargásból. Ahogy rendszeren megszélidített lakótárshoz illik, félretettem a laptopomat, és máris mentem, hogy beengedjem a macskát. Miután kinyitottam az ajtót, leült a lábtörlőre, és a mancsát nyalogatta.

– Na gyere! – hívtam. – Mire vársz, tapsra?

Kelletlenül állt föl, ráérősen nyújtózkodott, de ahogy be akartam csukni az ajtót az orra előtt, mégis besüvített a lakásba. Már majdnem bezárult a rés, amikor hallottam, hogy a nevemen szólítanak, és újra kinéztem.

Carlie félúton tartott fölfelé a falépcsőn, amely a Hellerék garázsának tetőterében berendezett lakásomhoz vezetett. Későre járt. A lány múlt tavasszal kínosan belém zúgott, amiről azt hittem, már hónapok óta vége, miután nem vettem tudomást állandó stíroléséről és végeérhetetlen vihogásáról. Születése óta ismertem, őt és a bátyjait együtt szinte unokatesóimnak vagy

édestestvéreimnek éreztem, annál is inkább, mert sajátom nem volt. A nálam öt évvel fiatalabb lányt valójában még gyerekeknek tekintettem, és semmiképpen nem szerettem volna megbántani.

– Szia, Carlie! – álltam el az ajtót. – Nem kéne már ágyban lenned?

– Tizenhat múltam, nem *hat* – húzta föl sértődötten az orrát a lány. – Miután fölért a bejárat előtti kis lépcsőpihenőre, be a megvilágított félkörbe, észrevettem a tányért a kezében. – Sütöttem sütit. Gondoltam, hátha kérsz.

– Király. Kösz! – vettem el a tányért, de nem mozdultam beljebb a lakásba.

– Lucas? – csoszogott féllépésnyivel előrébb Carlie, és sortja farzsebébe dugta a kezét.

– Tessék! – vártam a folytatást, és magamban szentségeltem.

– Neked sosem lesz... barátnőd? Vagy már van, csak nem hozod ide? Vagy talán, tudod, titkolsz valami kényeset...

Elfojtottam egy röhögést.

– Ha netán arra célzol, elő kéne-e bújnom, a válaszom nem. Azt már rég megtettem volna.

Fura, de erre a kérdésre sokkal könnyebben tudtam válaszolni, mint a másokra.

– Sejtettem, hogy attól nem féltél volna. Te nem csinálsz gondot abból, ha mások kiakadnak tőled.

– Az ajakpiercingemtől?

Bólintott.

– Meg a tetkóidtól. – Réműlt arcot vágott, ahogy ráeszmélt, mit is mondott. – Úgy értem, azokra persze megvolt az okod. Mármint a legtöbbre... – Lehunyta a szemét. – Jesszusom, milyen hülye vagyok. Ne haragudj...

– Nyugi, Carlie. Semmi gáz. – Megvakargattam a fogammal az alsó ajkamba ültetett fémkarikát, és közben viaskodtam a

tekintetemmel, nehogy a csuklómat körülölelő tetoválásokra kalandozzon. – Köszí a sütit!

– Szívesen – sóhajtotta. – Jó éjszakát, Lucas!

A barátnős kérdést elhárítottuk. Én is fősóhajtottam.

– Jó éjszakát!

A Heller családból egyedül Carlie-nak nem okozott soha gondot megjegyeznie, hogy Lucasnak hívnak. Három éve, amikor eljöttem hazulról az egyetemre, mindent meg akartam változtatni, és a nevemmel kezdtem. Anyám leánykori családnevét, a Lucast kaptam második keresztnévnek. Abból indultam ki, hogy sokan használják inkább a második keresztnévüket, és külön előnyt jelentett, hogy ez a változtatás nem igényelt semmiféle jogi procedúrát.

Apa nem volt hajlandó Lucasnak szólítani, de ez nemigen számított. Már nem nála laktam, és ha hazamentem, alig szóltunk egymáshoz. Carlie szülei és két bátyja néha elfeledkeztek a kívánságomról, de legalább igyekeztek. Elvégre több mint tizennyolc éven át Landonként futottam, így rendszerint rájuk hagytam, ha eltévesztették. Megrögzött szokás, s a többi.

Minden új ismerősnek azonban ettől kezdve Lucas voltam, örökre el akartam tüntetni Landont. Volt, nincs.

Tudhattam volna, hogy az nem olyan egyszerű.

2. fejezet

LANDON

Iskola-előkészítő korom óta Washington peremén egy kis magántanintézménybe jártam. Egyenruhát hordtunk: a lányok gyöngyház gombos fehér blúzt, kardigánt és skót kockás rakott szoknyát, a fiúk keményített fehér pamutinget, blézert és élére vasalt pantallót. Kedvenc tanáraink szemet hunytak a nem előírt sálak és színes cipőfűzők fölött. A szigorúbb oktatók elkobozták a becsempészett holmikat, és az égnekek emelték a tekintetüket, ha azzal érveltünk, hogy a makramé karkötők és a csillámbevonatú homlokpántok az egyén szabadságának kifejezői.

Victor Evanst az előző év tavaszán ideiglenesen eltiltották az iskolalátogatástól, miután azzal az állítással tartotta magán minden tiltás dacára a Bottega Veneta kutyanyakörvét, hogy az első alkotmány-kiegészítés följosítja a viselésére, és elvileg nem ellenkezik a házirenddel. Az igazgatóság ezek után keményen lépett föl.

A felszínen mindannyian ugyanolyanoknak látszottunk, de a két hét alatt, amíg hiányoztam az iskolából, teljesen átalakultam – belül, ahol valóban fontos a változás. Megmértem, és könnyűnek találtattam.

Nem tartottam be az ígéretemet. Nem számított, hogy külsőleg ugyanaz az ember maradtam. Már nem tartoztam közéjük.

Megengedték, hogy bepótoljam a mulasztást, mintha súlyos influenza okozta volna, de a megkülönböztetett bánásmód nem merült ki ennyiben. Azok a tanárok, akik azelőtt megszorongattak, most a vállamat veregetve nyugtatgattak, hogy ráérek behozni az elmaradást. Érdemtelenül is elégségest kaptam gyalázatosan összecsapott dolgozataimra, időt, hogy befejezhessem a laborgyakorlatra kiosztott feladatot, automatikus újrázási lehetőséget az elszúrt vizsgákhoz.

Aztán ott voltak a társaim. Némelyikük ötéves korunk óta ismert. Mind részvénytílvánítást motyogtak, de fogalmuk sem volt, mi mást mondjanak. Nem kértek segítséget az algebra házihoz, nem hívtak át magukhoz videojátékozni. A srácok nem lökték le a könyveimet a padról, ha nem figyeltem, nem cukkoltak, amikor a kedvenc focicsapatomat lemosta a pályáról a Redskins. A disznó viccek mesélése félbeszakadt, ha beléptem a helyiségbe.

Mindenki engem lesett – az órán, a folyosón, a suligyűlésen, ebédnél. A szájukat eltakarva pletykáltak, a fejüket csóválták, megbámultak, mintha nem látnám, mit művelnek. Mintha korábbi énem panoptikumai figurájává, élethű, de hátborzongató viaszbábbá váltam volna.

Senki sem nézett a szemembe. Mintha az édesanya elvesztése ragályos lenne.

Egy különösen meleg napon Ferguson tanár úr történelemóráján meggondolatlanul föltúrtem az ingujjamat. Későn ütötte meg a fülemet a teremben keringő, árulkodó suttozás.

– *A csuklóját?* – hüledezett Susie Gamin, mielőtt valaki lepisszegte.

Visszaráncigáltam az alkaromra az inget, és begomboltam a kézelőt, de az már nem segített. A szabadjára engedett szavak hatalmas, föltartóztathatatlan kőlavinává dagadtak.

Másnap széles szíjra csatolt karórát viseltem a bal csuklón, bár a pánt dörzsölte még érzékeny bőrömet. A jobbomat egész köteg szilikon karkötővel takartam el, pedig az igazgató előző tavasszal félreérthetetlenül betiltotta. Ezek a holmik az iskolai egyenruhám részévé váltak.

Senki sem kényszeríthetett, hogy megváljak tőlük. Senki sem tette szóvá őket. De mindenki meregette a szemét, hátha megpillanthatja, mi rejtőzik alattuk.

Amit abbahagytam:

1. *Jégkorong*. Hatévesen kezdtem hokizni, nem sokkal azután, hogy apával megnéztem az első Capitals-meccset. Anya nem lelkesedett, de eltűrte – talán azért, mert ezáltal még jobban kötődtem apához. Talán azért, mert imádtam játszani.

Bár minden más vonatkozásban jobbkezes voltam, valami történt, mihelyt befűztem a korcsolyacipőmet, és elfoglaltam balszélső posztomat. A korongot mindkét kezemmel egyforma ügyességgel tudtam a hálóba küldeni. Egy szempillantás alatt tartást váltottam, hogy kibányásszam a korongot a sarokból, vagy kiborítottam az ellenfél játékosait azzal, hogy korongvezetés közben átvettem egyik kezemből a másikba az ütőt, és mire magukhoz tértek, belőttem a gólt. A csapatom nem mindig győzött, de az utolsó idényben döntőbe jutottunk. A nyolcadik osztályt abban a biztos tudatban kezdtem, hogy abban az évben megnyerjük a bajnokságot. Mintha annál jelentősebb esemény soha nem is történhetett volna velem.

2. *Órai munka.* Nem jelentkeztem. Nem is szólítottak föl. Elég egyszerűen lezárult az ügy.

3. *Alvás.* Na, jó, fogjuk rá, hogy továbbra is aludtam. Csak rengetegszer fölriadtam. Lidérces álmokat láttam, bár nem kézenfekvőket. Legtöbbször lezuhantam. Az égből. Épület tetejéről, hídról, sziklaszirtról. Magatehetetlenül kapálózva. Néha medvékkel, cápákkal, ragadozó dinoszauruszokkal álmodtam. Máskor meg azt, hogy vízbe fulladok.

Egyetlenegy körülmény nem változott az álmaimban: az örökös magányom.

LUCAS

Kánikulai napokon hiányzott a közvetlenül a ház előtt elterülő tenger. Azelőtt állandóan élvezhettem az öböl közelségét, és még ha a levegő párával telítődött, az egyenetlen fövénysávot pedig benőtte a fű, akkor is hívogatóan mormoltak a partot nyaldosó hús hullámok.

Az elmúlt három évben a víztől négyórányira laktam. Ha kedvem támadt megmártózni, két választásom maradt: Hellerék úszómedencéje vagy a tó. Jótékony magánnal egyik sem nagyon kecsgetett.

A tavat állandóan zsúfolásig megtöltötték a turisták és a városbeliek, a háznál pedig szinte naponta lógtak Carlie haverjai, nyugágyban heverésztek a medence szélén, mivel valamennyien vakációztak. A hátam közepére sem kívántam a nagyon éretlen csitrik vihorászását, akik csak azért vadásztak a figyelmemre, mert rajtam kívül nem akadt a közelben más hímnemű egyed, csak apakorú. A nyár addigi részében Cole képezte érdeklődé-

sük tárgyát – a húga legnagyobb megbotránkozására ő azonban két hete távozott, hogy az anyukája nyomdokaiba lépjen a Duke Egyetemen, Caleb pedig még csak tizenegy volt – ugyanannyival fiatalabb náluk, mint ők énnálam.

Nekik nem tűnt föl a párhuzam.

Mivel a legutóbbi években egyre sápadtabbá váltam, a tetkóim még inkább szembeötlöttek. Először a csuklómat tetováltattam tele bonyolult mintákkal, azután az alkarom következett, elsősorban saját terveim alapján. A tetkóimmal, ajakpiercingemmel és hosszú, barna hajammal inkább emlékeztettem nyomasztó zenéhez és sötétséghez vonzódó srácra, mint a strandmániás kamaszra, aki akkoriban voltam, amikor tetoválásaimat és testékszereimet szereztem.

A középiskolában többféle testékszerrel nyomultam, az ajakkarikán kívül hordtam fülcimpatágítót, szemöldökstiftet meg mellbimbógyűrűt. Apa gyűlölte őket, és a kisvárosi középiskola igazgatója azt állította, egytől egyig a deviancia és az antiszociális hajlam jelei. Nem fárasztottam magam vitatkozással.

Miután elköltöztem otthonról, mindet kiszedtem, csak az ajakpiercing maradt – a legfeltűnőbb.

Úgy gondoltam, Heller meg fogja kérdezni, azt miért hagytam fönt, de nem kérdezte. Talán anélkül is tudta a választ – hogy teljesen szétzilálódtam, és eszem ágában sincs beilleszkedni. A hétköznapi emberek szemében az ajakpiercingem az abszolút megközelíthetlenségről árulkodott. Önként emelt torlaszként egyúttal arra is figyelmeztetett, hogy a fájdalom nem riaszt el – sőt szívesen fogadom.

Az előadások két hete zajlottak. Jobb meggyőződésem ellenére – már ami maradt belőle – Jackie Wallace-t tanulmányoztam. Lágy hullámokban leomló barna haja néhány ujjnyival a vállá alá ért, hacsak nem csavarta kontyba, fogta össze gumival vagy csattal, vagy kötötte olyan lófarokba, amitől Carlie-val

egyidősnek látszott. Tágra nyílt, búzavirágkék szeme tisztán csillogott. Szemöldöke bosszús kedvében vagy komoly összpontosítás közben erősen ráncolódott, nyugalmi állapotban olyan szépen ívelődött, hogy eltűnődtem, vajon milyen, ha csodálkozik. Átlagos magassága karcsú, mégis formás alakkal párosult.

Sosem láttam, hogy rövid és lakkozatlan körmét rágta volna, ezért arra jutottam, hogy szándékosan reszeli le, így jobban tudja vezényelni a fejében zengő szimfóniákat és imitálni a hangszerjáték mozdulatait. Szívesen tettem volna föl fülhallgatót, hogy rácsatlakozzak, és megtudjam, mit hall, amikor az ujjai fickándoznak. Még az is érdekelt volna, milyen hangszeren játszik – mintha bizony hallás után meg tudtam volna különböztetni a gordonkát a brácsától.

Tévhit, hogy aki művészi hajlamú, az mindenhez művésziessen és kreatívan közelít. Egyesekre – anyámhoz hasonlóan – érvényes ez, de nem mindenkire. Kisebb koromban sokan nem értették, hogyhogy nem játszom hangszeren, nem festek, nem írok verseket. Nálam azonban a művészi tehetség egyetlen megnyilvánulása a rajzolás. Ennyi. Még a tetoválásaim eredetijei is ceruzarajzok, a tetoválóművész a vázlatfüzetem lapjairól vitte őket a bőrömrre.

Miután benyaltam egy észbontó fejezetet az érzékelők kalibrálásáról a mérés tan laborgyakorlathoz, visszaraktam a tankönyvet a hátizsákomba, és előhúztam a vázlattömbömet. Tizenöt perc maradt Heller előadásából. Tekintetem a néhány sorral előrébb ülő, állat tenyerébe támasztó Jackie Wallace-ra tévedt. Tudatos szándék nélkül skiccelni kezdtem. Mire észbe kaptam, az első vonalak már a papírra kerültek. A lap korlátozott lehetőségei között nem ragadhattam meg mozgó ujjait, ezért azt igyekeztem ábrázolni, ahogy az előadásra figyelt – legalábbis látszólag.

– Azokban, akik nem fő tanszagnak választják a közgazdaságtant, fölvetődhet a kérdés, miért vesztegessék az idejüket a

közgáz tanulására – mondta Heller. Sóhajtottam, tudtam a folytatást. Betéve tudtam az egész szöveget. – Azért, hogy amikor munkanélküli-segélyért folyamodnak, *legalább értsék az összefüggést.*

Itt-ott előre megjósolható morgás hallatszott a rabul ejtett közönség soraiból. Bevallom, vissza kellett fognom magamat a szemforgatástól, amire az készített volna, hogy már negyedik féléve hallgattam újra meg újra ezt a bizonyos poént. Jackie azonban elmosolyodott, a szája szögletét és fölfelé húzódó arcizmait éppen láthattam hátsósori ülőhelyemről.

Szóval bejöttek neki a szakállas viccek.

A pasija pedig a morgók közé tartozott.

Aznap délután tartottam a félév első kiegészítő foglalkozását. Bármely szemeszter első két hete után a diákokban még akkor is buzog a félév eleji optimizmus, ha már elmaradoznak. Fölkészültem a lehetőségre, hogy ez alkalommal csak maroknyi diák jelenik meg – vagy egy sem.

Heller korrepetitorakénti legelső félévemben az első napon egyetlen érdeklődő mutatkozott – annak a csajnak a szobatársnője, akivel két héttel azelőtt jöttem össze. Alig emlékeztem a lányra, akivel pár órát töltöttem, de a szobatársnőjét azonnal fölismertem, mert az ágya fölött magamutogató szelfik borítottak egy hatalmas kitűzőtáblát. Mit mondjak... elvonták a figyelmemet. Mintha félmeztelen nézők bámultak volna. Azon kaptam magam, hogy – a lehető legkínosabb pillanatban – eltűnődöm, vajon mit csinál a csaj, ha a szülei jönnek látogatóba. A periódusos rendszer és Albert Einstein posztereivel takarja le a fotókat?

Korrepetitori pályafutásom legeslegelső foglalkozásán tehát táblafilelcel grafikonokat rajzoltam, miközben a kereslet mérséklődése és a kereslet csökkenése közötti különbséget magyaráztam *egyetlen* diáknak. Annak, aki mintha megfeledezett volna a tényről, hogy előzőleg megtekintettem félpucér szelfijeinek kiállítását.

Egész óra alatt nem bírtam a szemébe nézni, egyáltalán rá sem, ami elég kínosan vette ki magát, minthogy rajta kívül senki sem tartózkodott a teremben.

Ma négy hallgató jelent meg, mindannyian meglepődtek, hogy ilyen nagy létszámú előadásról csak ők jöttek el. Se Kennedy Moore, se Jackie Wallace nem volt köztük. Megkönnyebültem és csalódtam – noha egyik érzéshez sem volt jogom.

– Ez a harmadik félévem, amikor dr. Hellernek korrepetálok – fordultam szembe a résztvevőkkel. Négy szempár figyelt elragadtatottan az apró tanterem első sorából. – Az előzőben mindazok, akik az egész szemeszterben hetente kétszer-háromszor látogatták a kiegészítő foglalkozásokat, végül jelest vagy jót kaptak ebből a tárgyból.

Lenyűgözve kerekedtek el a szemek. Nyilvánvalóvá vált, hogy csodákat művelek.

Eláruljam az igazságot? Foglalkozásaim rendszeres résztvevői a leglelkesebbek közül kerültek ki, az ilyen diákok csak életmentő műtét vagy hozzátartozójuk halála esetén mulasztottak előadást. Szorgalmi feladatokat adtak be. A tanulás feltétlen elsőbbséget élvezett náluk, és a zömük nélkülem is jeleskedett volna.

A statisztikai adatok azonban bebiztosították az állásomat, én pedig kihasználtam ezt.

Hetente legalább tizenöt órát fordítottam előadásokra, kiegészítő foglalkozásokra, valamint egyéni korrepetálásra akár személyesen, akár e-mailben. Ebből fedeztem a tandíjam negyedét.

Hellernek végzett munkám nem jövedelmezett olyan jól, mint az egyes számú melóm, azaz az egyetemi önkéntes rendészkedés, vagy a kettes számú, a diákközponti Starbucks pultos állása, de idegileg mindkettőnél kevésbé megterhelőnek bizonyult.

Mármint addig a lányig.

3. fejezet

LANDON

Apa mintha észre sem vette volna, hogy abbahagytam a jégchokizást. Nem tűnt föl neki, hogy eltávolodtam a barátaimtól, a társas életem összeomlott. Csak azért gondoskodott minden tanítási napon a hazafuvarozásomról, mert mielőtt a kórházból kiengedésemet követő első reggel kiszálltam az iskolánál a kocsijából, vettem a fáradságot, hogy megkérdezzem, hogyan jutok haza.

Pilóta-napszemüvege eltakarta a tekintetét, így nem kellett látnom a benne izzó gyötrelmet, valahányszor rádöbrent, hogy anya nincs többé, azaz nem intézheti el mindazt, amit kezdettől fogva ő szokott intézni. Mindazt, amiben most *valakinek* helyettesítenie kellett őt. Például el kellett hozni engem a magániskolából, mert a hazaút vagy huszonöt perces autózást jelentett, vagy metrózást, amit egyedül addig sosem próbáltam, majd több háztömbnyi gyaloglást.

Már a nyelvemen volt, hogy *hazamegyek metróval, tizenhárom éves vagyok, megoldom*, de megelőzött:

– Majd... majd küldök érted kocsit. Háromkor engednek el?

– Fel négykor – feleltem, vállamra kaptam a hátizsákomat, és kiszálltam. Egyre dühösebb lettem. Éreztem, hogy darabokra török bennem valami, nehezemre esett magamban tartanom.

A reggelek még most is hűvösek voltak, de nem annyira hidegek, hogy párafelhőt képezzen a lehelet. A már előttünk odaérkezett gyerekek a bejáratnál ácsorogtak, az első csöngetést várták, mások akkor szálltak ki a szüleik kocsijából. Senki sem sietett befelé. Forgatták a fejüket, engem lestek. A szülők is, egyikük sem indult tovább az autójával. Mindenki lelassult, mozdulatlanságba dermedten bámult. Éreztem magamon a tekinteteket, mintha apró reflektorok tucatjai irányultak volna rám.

– Landon?

Apám hangjára abban az irracionális reményben fordultam hátra, hogy azt fogja mondani, szálljak vissza a kocsiba. És hazavisz. Vagy a munkahelyére. Bárhová, csak el innen.

Elkíváncoztam innét. Cseppet sem hiányzott ez.

– Nálad van a lakáskulcsod?

Bólintottam.

– Fél négyre küldök kocsit. Korán megyek haza. Legkésőbb fél hatkor. – Megfeszültek a rágóizmai. – Miután hazaérsz, zárd be az ajtót.

És ellenőrizd az ablakokat!

Újra bólintottam, és becsuktam a kocsiját. Apa az ablakon át rám nézett, és ettől ismét feltört bennem az az örült, torokszorító kívánság, hogy bárcsak ne hagyna itt. Intett, és elhajtott.

Úgyhogy egyáltalán nem is emlékeztettem a hokiedzésre. Csak nem jártam többé.

Amikor az edzőm végre fölhevített, megmondtam neki, hogy abbahagyom. Úgy vélte, jót tenne nekem, ha folytatnám a megszokott tevékenységeket. Térjek vissza fokozatosan, a saját tem-

pómban. A csapat készségesen támogat – a srácok még azt is fölvetették, hogy ragasszunk matricát a sisakunkra anya monogramjával, vagy varrjuk a mezünk ujjára. Megkövülten gubbasztottam a vonal másik végén, vártam, hogy az edző ráeszméljen: nem fogok vitatkozni vele, de vissza sem megyek.

Nem tudom, apa továbbra is fizette-e az edzést, vagy már nem számláztak neki, de nem is érdekelt.

Volt egy lány, aki azelőtt tetszett nekem. (Most minden vagy az *azelőtt*, vagy az *azután* kategóriába sorolódott.) Az azelőtti lányt Yeseniának hívták. Hetedik osztály utolsó tanítási napja óta nem láttam, de nyáron párszor SMS-eztünk, és a neten haverkodtunk, rejtélyes hozzászólásokat ejtettünk el a közösségi médiában. *Fránya fotó. Haha, király. Szép a szemed.* Ez utóbbi megjegyzést a lány tette tucatnyi képpel kapcsolatban, amit anya készített rólam a nagypapánál, a tengerparton, ahogy alkonyatkor a hullámverésben álltam.

Egyedül az ő kommentje számított, és egyúttal a legmerészebb volt, amit valaha is mondtunk egymásnak.

Megnőttem a nyáron, ami nem is ártott, mert hetedikben még egyforma magasak voltunk Yeseniával, és a lányoknál mindig téma a magasság – szeretnének túsarkúban járni, mégsem a srác fölé tornyosulni. Nyolc centit nyúltam, és még többet remélhettem, hiszen apa meghaladta a száznyolcvanötöt. Túlnötte mindkét nagypámat.

Yesenia, a salvadori nagykövet gyönyörű, kreol bőrű, rövidre nyírt, selymes barna hajú, egyetlen leánya barna őzikeszemével figyelt a tanteremben és az étkezdében. A Dupont Circle környékének egyik palotaszerű, több mint százéves házában lakott. Két héttel előre rábeszéltem anyát, hogy engedjen el hozzájuk

metróval egyedül, de még nem tudtam bátorságot meríteni, hogy megkérdézzem Yeseniától, átmehetek-e.

A második tanítási héten sikerült elcsípnem a körülötte tülekedő barátnői nélkül – ami ritkán fordul elő tizenhárom éves lányoknál.

– Szia, nincs kedved szombaton moziba menni? – böktek ki az invitálást, mire ő felpillantott rám, én pedig reménykedtem, hogy észreveszi a nyolc centit. A legmagasabb lány lévén az osztályban, némelyik fiúnak *óra* kellett fölnéznie. – Velem – tettem hozzá, mivel nem válaszolt azonnal.

– Ööö... – babrálta a hóna alá fogott könyveket, miközben a szívem vadul kalapálta, hogy *a fancba, a fancba, a fancba*, amíg Yesenia meg nem szólalt. – Még nem nagyon engednek el srácokkal.

Ajjaj! Most rám került a sor, hogy a könyveimet babráljam.

– De esetleg... átjöhetnél, és nálunk nézhetnének meg egy filmet – mondta tétován, mint aki attól tart, hogy talán visszautasítom az ajánlatot.

Úgy éreztem magam, mint akit fejfel hideg vízbe löktek, kirántottak, majd lesmároltak, de csak bólintottam. Úgy döntöttem, előadom a lazát. Randizni hívtam egy csajt. Hát aztán? Nem nagy ügy.

– Ja, persze. Majd SMS-ezek.

A folyosó végén fölbukkantak a barátnői, szölongatták, és kíváncsian méregettek engem.

– Szia, Landon! – köszönt rám az egyikük.

Mosolyogva viszonztam az üdvözlést, és zsebre vágott kézzel megfordultam, ajkammal némán formáltam az *igen, igen, IGEN* szót, mintha akkor bombáztam volna be egy gölt közvetlenül a kapus kipárnázott térde mellett. Már csak öt nap választott el a szombattól. Huszonnégy óra múlva az életem átváltott *azután*-ba.

LUCAS

– *Seggfej!*

Egyenes vonallá préseltem az ajkamat, és minden igyekezéssel próbáltam visszafojtani az agyamban villogó választ: *Hú, de eredeti!*

Folytattam a bírságcédula kitöltését, szerencsére már majdnem végeztem.

Sajnálom azokat, akiknek lejár a parkolóórájuk, mielőtt visszaérnek a kocsijukhoz. Sajnálom azokat, akik a bevallottan nem egyértelműen jelzett parkolóhelyre állnak be. Egyáltalán *nem* sajnálom azokat a diákokat, akik közvetlenül a tantestületi parkolóhely felirat alá állnak.

Miután az égszínkéék Mini Cooper-es lány fölfogta, hogy megjelenése és az előre sejthető sértés nem késztet az írás abbahagyására, de még csak föl sem pillantok, más taktikával próbálkozott.

– Figyelj, *lécci!* Kábé tíz percet állhattam itt. Becsszóra!

Aha, persze.

Letéptem a bírságcédulát, és feléje nyújtottam. Karba tette a kezét, és merőn nézett. Vállat vontam, borítékot vettem elő, behelyeztem a cédulát, és az ablaktörlő alá dugtam a borítékot.

Ahogy hátat fordítottam, és visszaindultam a golfautóhoz, amivel a campus területén parkolótól parkolóig közlekedtem, a lány utánam kiáltott:

– *A jó édes anyukádat, azt bírságozjad!*

Na, ez már újdonság. Úgyes volt, kisasszony.

Öcsém, nem éreztem úgy, hogy az ilyesfajta sértésekért is meg lennék fizetve. Az tuti, hogy nem *tekintélyszerzés* céljából vállaltam ezt a melót. Beigazgattam a hajamat a műanyag bevonatú, sötétkék sapka alá, amitől a fejem lángolt, ha az év hetven

százalékát kitevő hőségben a kelleténél tovább álldogáltam a napon. A szolgálat időtartamára kivertem az ajakpiercingemet – a seb szerencsére már évek óta begyógyult –, és átlátszó minidugaszt tettem a lyukba. Az egyetemi rendészet uniformisát viseltem, ami teljesen elütött a ruhatáram összes darabjától.

Tény, hogy ez a három tényező teljesen felismerhetetlenné tett az általam valaha is megbírságolt diákok szemében, pár esetben még olyanokéban is, akik az előadásokon közvetlenül mellettem ültek.

– Elnézést! Fiatalember!

Nagymamák szoktak így szólongatni – de nem, ez most az előző tavaszi termodinamika tanáromtól jött. *A franca*. Zsebre vágtam a tömböt, és imádkoztam, nehogy a vadiúj Merci tulajaja legyen, mert azt épp az imént bírságoltam meg két hellyel ar- rébb, a parkoló végében. Nem gondoltam volna, hogy dr. Aziz ennyire el van szállva magától – de az emberek rém furák, ha volán mögé ülnek. Épelméjű polgárból ámokfutó vadbarommá változnak.

– Tessék, tanár úr! – feleltem, és lélekben fölkészültem.

– Be kéne bikázni! – lihegte, mint aki most vágtazott át egy focipályán.

– Á, hogyne. Parancsoljon beszállni! Merre parkol?

Nem törődtem a Mini Cooper-es csajjal, aki bemutatott nekem, miközben visítva kipörgő kerekekkel elhúzott mellettünk.

Dr. Aziz nem tett ugyan megjegyzést, de róla nem olyan könnyedén pergett le a számomra megszokott gesztus. Fölvont szemöldökkel ült be a golfautóba, és miután a nem létező biztonsági öv után tapogatózott, két kézzel kapaszkodott.

– Két sorral odébb – mutatta. – A zöld Taurus.

A sor végén lassítottam, nehogy a tanár kiboruljon a golfautó nyitott oldalán, amikor éles kanyarral visszafordulok. A hirtelen mozdulat még így is arról árulkodott, hogy másik, kevésbé jám-

bor megtestesülésem nem annyira tűrné, hogy egy parkoló közepén bemutassanak neki. Ebben a röhejes maskarában a campusban járőrözve mozgó célponttá váltam.

Amint beindult a kocsija, lecsatoltam a kábelt, és visszajejtettem a motorháztetőt.

– Okvetlenül töltsse föl vagy cserélje ki az aksiját, mert a bebikázás csak pillanatnyilag oldja meg a problémát.

Tudtam, hogy műszaki tudományokban otthonos professzorum nincs rászorulva erre a tanácsra... de abból indultam ki, hogy nem ismert föl.

Tévedtem.

– Hogyne, persze, Maxfield, azt hiszem, mostanára már némi jártasságot szereztem az autóakkumulátor feltöltésében – nevetett még mindig kissé lihegve. – Szerencse, hogy találkoztunk. Épp ma reggel vettem sorra gondolatban a volt diákjaimat. Néhányukkal fölveszem a kapcsolatot, invitálom őket, hogy pályázzanak egy jövő szeptemberben induló kutatási programra. Célunk puha, mégis tartós, ellenálló anyagok létrehozása, hogy például a gyógyszerformázás és a szövettenyésztés területén ilyenekkel váltsuk föl azokat, amelyeket rendes körülmények között hamar károsítanak a termodinamikai erőhatások.

Mindent tudtam dr. Aziz említett kutatási programjáról, miután a Tau Béta Pi diákszövetség múlt havi ülésén olyasfajta lelkesedéssel értekeztek róla, amilyen csak egy rakás műszaki mániákustól telik.

– Maga ugye végzős?

Fölszaladt a szemöldököm, és bólintottam, de meglepetésemben nem tudtam megszólalni.

– Ühüm. Elsősorban harmadéveseket keresünk, mivel ők tovább vehetnek részt a programban. – Kicsit kuncogott, majd csücsörítve figyelt. – Mindazonáltal az induló csoport összetétele kulcsfontosságú, és úgy vélem, magával nyernénk, amennyi-

ben érdeklí a dolog. A részvétel speciális kollégiumként kerül be az indexébe, és mivel kaptunk támogatást, szerény ösztöndíjat tudunk fizetni azoknak, akiket végül kiválasztunk.

Mi a ménkü?!

– Érdekel – ráztam föl magam kábulatomból.

– Helyes, helyes. Este e-mailezzen nekem, és továbbítom a hivatalos jelentkezési lapot. Kötelességem tájékoztatni a pályázókat, hogy a jóváhagyásig nincs biztosítva a helyük a csapatban. Gondolom, számottevő érdeklődés várható. – Nem viccelt. Némelyik diáktársam komolyan fontolóra vette volna, hogy autó alá lökjön engem egy ilyen helyért. – De... – mosolygott rám cinkosan a professzor – szerintem maga az egyik legesélyesebb jelölt.

Amikor Heller az első zéhát íratta a csoporttal, az így megnyert szabadnapomat nem alvásra használtam, mint bármely normális egyetemista tette volna, hanem ostobán bevállaltam még egy szolit a rendészetnél. Mintha már teljesen elfelejtettem volna, hogyan kell semmittevással, lazulással tölteni az időt. Minden rohadt percemet fizetett vagy önkéntes melóval és tanulással robotoltam végig.

Reggel hét tájban megnyíltak az ég csatornái, a meglepetés-szerű felhőszakadás épp idejében zúdított özönvizet a környékre a napkelte semlegesítéséhez, ezért ahelyett, hogy a Harley-m nyergében nyomorúságosan ronggyá áztam volna, Hellerrel vittem el magam a campusig. Miután segítettem felcipelni egy doboz könyvet az irodájába, és megbeszéltük a hazaindulás időpontját, megcéloztam az oldalkijáratot.

A néhány perc alatt, amíg az épületben időztem, fölkelt a nap, rövid esőszünet köszöntött be, bár a fák koronájáról és az épüle-

tek kinyúló peremeiről továbbra is kövér cseppek potyogtak a tócsákon keresztülcaplató, patakocskákon átszökdelő egyetemistákra. Az égen gyülekező szürke felhők láttán tudtam, hogy a derült idő max öt percig fog tartani, és reméltem, eljutok az egyetemi rendészet épületéig, mielőtt nyakamba kapnám a következő áldást.

Ha az eső tartósnak bizonyul – márpedig minden előrejelzés ezzel kecsegtetett –, akkor arra számíthattam, hogy odabent rekedek, és a telefont fogom kezelni, meg aktakötegeket rakosgatok el a rendészet egyik falát borító iratszekrényekbe ahelyett, hogy bírságcédulákat írogatnék a szabálytalanul parkolóknak. Az elrakosgatnivaló *mindig* Fairfield hadnagytól származott. Majdhogynem meggyőződésemmé vált, hogy a hadnagy soha egyetlen dossziét sem tesz a helyére. Egyszerűen kivárta az esős napokat, hogy rám löcsölhesse az idegörlő feladatot. Bármilyen furcsa, bátrabban néztem szembe dühös diákokkal, oktatókkal és technikai munkatársakkal, mint hogy egésznap a négy fal között kuksoljak.

És ma egész nap ne lássam Jackie Wallace-t.

Szugeráltam az agyamat, hogy csituljon el ez a gondolat, fölvettem a napszemüvegemet, és tartottam az ajtót három lánynak, bár ügyet sem vetettek ránt, úgy folytatták társalgásukat, mintha valami szolga vagy robot lennék, akit kifejezetten abból a célból állítottak oda, hogy nekik nyisson ajtót. *A francba ezzel az egyenruhával!*

Azután megláttam őt. Pocsolyákon gázolt át sárga virágminitás gumicsizmában. Szoborrá dermedtem a még résznyire nyitva tartott ajtónál, bár a lányt még jó néhány méter választotta el tőlem, és egyelőre nem vett észre, ahogy senki mást sem maga körül. Tudtam, hogy be fog lépni ezen az ajtón, mert kábé egy perc múlva kezdődik a közgáz zárthelyije. Kennedy Moore nem mutatkozott.

A lány hátizsákja lecsúszással fenyegetett, ezért följebb rántotta a vállát, miközben a gumicsizmájához illő rakoncátlan esernyővel bajlódott. Izgága testbeszéde, valamint az a tény, hogy még sosem késett előadásról – és sosem érkezett a fiúja nélkül –, elárulta, hogy ma reggel időzavarba került. Az ernyője nem volt hajlandó becsukódni.

– *Banyek!* – motyogta, erélyesen megrázta az ernyőt, és újra meg újra a kioldógombot nyomkodta.

Az ernyő végre összecsukódott, a következő másodpercben a lány fölneézett, és meglátta, hogy tartom az ajtót.

Nem festette ki magát, de a szempillája túsikbe tapadt, a haja is vizesen csillogott – nyilvánvalóan elkapta az esőt, ahogy a kollégiumból kilépett vagy a kocsijából kiszállt. Kis híján hanyatt döntött az összhatás: nedves bőre, közelsége, és ahogy gyönyörű szemébe nézve hirtelen lélegzetet vettem. Lonc illata áradt ugyanis belőle – ezt az aromát jól ismertem. Anyám a házuk kertjében műteremként használt faházikót futtatta be lonccal.

Nyaranta a trombita alakú virágkelyhek édes lehelete terjengett a műtermében, főleg, ha ki is tárta az ablakot. Amíg anya az őszi tárlatára szánt művein dolgozott, én vele szemben ültem az összevisszakarcolt asztalnál, videojáték-szereplőket vagy bogarakat rajzolgattam, vagy valami üzembételessé vált, apa engedélyével szétcincált háztartási készülék belsejét.

Ahogy Jackie felpillantott rám, arcán meghökkent mosoly ömlött szét, elűzte az engedetlen ernyő miatti homlokráncolást.

– Köszönöm! – bújt be a nyitott ajtón.

– Szívesen! – feleltem, de már elsietett. Az előadóterem felé, ahol korrepetitori minőségemben szoktam ülni. A pasija felé, aki nem érdemelte meg őt.

Hosszú-hosszú ideje nem engedtem meg magamnak olyan lehetetlen vágyakat, mint ez a mostani.

4. fejezet

LANDON

Néhány órával azután, hogy apa hazahozott a kórházból, teljesen elveszítette a fejét, sniccerrel bevagdosta, majd föllépte a szobában a padlószőnyeget meg a kiegyenlítő réteget egészen az aljzatdeszkákig. Bekapcsolta a csiszológépet, és porvédő maszk meg szemüveg nélkül addig köszörülte vele a faanyagot, amíg a helyiség közepén tálszerű mélyedést nem koptatott. Dőlt a fűrészpor az ajtónyíláson, akár a füst, belepte a szobát, és benne mindent, apát is.

Hátamat a falnak támasztva ültem az emeleti folyosón, betapasztottam a fületem, megőrlített apám gyászának és dühének lárámája, rekedt sírása és üvöltése a csiszológép fűlsiketítő sivításhoz vegyült, mindhiába, mert anyát semmi sem hozhatta vissza. Miután leállt a villanymotor, az ajtóhoz másztam, és bekucskáltam. Apa sírva, krárogva térdelt, a gyűlölt folt az immár elnémult csiszoló munkája nyomán halványabban ugyan, de továbbra is látszott.

Anya temetése napján virradat előtt apa lépteinek zajára ébredtem, föl-alá trappolt az ajtóm előtt a folyosón. Mozdulatlanul, majdnem lélegzetviesszafojtva feküdtem még sötét szobámban, fölismertem az egymáshoz ütődő vállfák csattogását, a ki-

húzott és betolt fiókok nyiszorgását, azután apa újra meg újra eltrappolt ide-oda az ajtóm előtt. Egy óra múlva becsapódott a szobájuk ajtaja.

Leköltözött ugyanis a földszinti kis vendégszobába. Kimondatlan megállapodással ettől kezdve többé egyikünk sem lépett lezárt, tragikus emlékű hálósobájukba.

Cindy sokszor benézett hozzánk, ennivalót hozott vagy rendet rakott. Általában Charles is elkísérte, vagy pedig Cole – aki folyton valami nemkívánatos megjegyzést tett, még ha szó szerint ugyanúgy fogalmazott is, mint az összes többiek.

– Sajnálom anyukádat – mondta előző este, amikor a videojáték távirányítójával a kezünkben egymás mellett ültünk az ágyamon.

Bólintottam, közben a képernyőre meredtem, ahol épp valami híres útvonalon – nem emlékszem, melyiken – folytattunk gyorsulási versenyt, szemeteskukákat, fákat, más autókat, és időnként egy-egy balszerencsés rajzolt figurát kaszáltunk el. Én igyekeztem nem elütni az embereket, Cole viszont mintha célba vette volna őket, kivált a húga, Carlie jelenlétében, aki minden alkalommal kibukott tőle.

– Elgázoltál egy *gyereket!* Most gázoltál el *szándékosan* egy *gyereket!* – zúgolódott a lány, amikor a bátyja fölugratott a járdára, és kivasalt egy gördeszkást.

Megbocsátottam Cole-nak, hogy szántsándékkal letarolja az embereket, és hogy azt hajtogatta, amit mindenki más, mert tízéves volt, és mert ugyanúgy bánt velem, ahogy azelőtt mindig, *ő* volt az egyetlen ismerősöm, aki így viselkedett.

Egyik szombat délelőtt duruzsoló beszédhangok csaltak ki a szobámból, le a földszintre. Cindy és apa a konyhaasztalnál ült,

kávésbögrét szorongattak. Bármennyire halkra fogták társalgásukat, szavaik visszhangot vertek a helyiségben, és kiszivárogtak az előszobába. Mielőtt meghallottam, miről beszélnek, már tudtam, hogy rólam.

– Pszichológushoz kellene vinned, Ray.

Cindy régen azzal viccelődött, hogy boldogan elcserélné a két nővérét anyámra, aki az „igazi” tesója. Akár valami kotnyeles nagynéni, aki világéletében ismert, mindig úgy kezelt engem, mintha részben őrá hárulna a nevelésem.

Apa másodpercekig hallgatott.

– Tudod, milyen fantáziadús – válaszolta azután. – Ha kell, ha nem, azzal a rohadt rajzolással foglalkozik. Szerintem pár firka még nem ok arra, hogy *dilidokihoz*...

– Azóta figyelem a gyerekedet, *Rose* gyerekét, hogy először vett ceruzát a kezébe. Természetesen tisztában vagyok vele, milyen önkifejezési forma nála a képzőművészet. De hidd el, ez most... más. Nyugtalanító, erőszakos...

– Mi az istent vártál? – sziszegte apa, mire Cindy némult el. Apa sóhajtott. – Ne haragudj, Cin! De... majd a magunk módján boldogulunk. Ha csak eszembe jut az az éjszaka... – csuklott el a hangja. – Nem hiányzik, hogy beszéljünk róla. Őt sem fogom kényszeríteni, hogy beszéljen róla.

Azt is hallottam, amit nem mondott ki. Hogy nem kívánja hallani, amit arról az éjszakáról mondanék.

De igazat adtam neki. Nekem sem hiányzott, hogy beszéljek róla.

– Teljesen begubózik a fiad. Jóformán meg sem szólal – magyarázta könnyektől fátyolos hangon Cindy.

– *Tizenhárom* éves. Ebben a korban normális a zárkózottság.

– Ha azelőtt is így viselkedett volna, egyetértenék. De nem ilyen volt, hanem boldog és közlékeny. Ahogy figyeltem őt *Rose*-zal, reménykedtem, hogy az én fiaim is szóba állnak majd

velem tizenéves korukban, együtt nevetgélünk, és lefekvés előtt adnak puszit. *Landonnál* nem normális viselkedés ez a mostani, akárhány éves is.

– Meghalt az édesanyja – sóhajtott ismét apám. – Hogy válhatna valaha is újra normálissá?

Az asszony szipogott, ebből tudtam, hogy sírdogál.

– Nem bírok tovább tárgyalni erről – jelentette ki apa. – Értékelem a segítségedet, és Charlesét is... de egyszerűen nem bírom...

– És ha én keresek neki terapeutát? Ha én viszem el, neked nem kell belefolynod a dologba, amíg nem akarsz...

– *Ne!* Ne, még ne! Hagyj neki időt!

– De hát...

– *Cindy!*

Nagyon is jól ismertem ezt a megfellebbezhetetlen hangot. Ha olyasmire fáj a fogam, amit a szüleim nem hagytak jóvá, végül mindig apa közölte az elutasítást, és mindig így. Egyszerűen a nevemen szólított, ugyanilyen rosszállóan, és azzal elvágott minden további vitát.

A Maxfield és a Heller házaspár jóval a megszületésem előtt kezdte együtt ünnepelni a hálaadást. Minden évben összejöttek ebből az alkalomból – az ország két végében folytatott poszt-doktori kutatás közben éppúgy, mint Charles adjunktusi kinevezése után a Georgetown-i Egyetemen, és apám elhatározása után, miszerint a doktorátussal a zsebében nem valami felsőoktatási intézményben, hanem közhivatalban vállal munkát. Amikor én világra jöttem, tovább őrizték a hagyományt, egymástól húszpercnnyire a virginiai Arlingtonban, illetve Alexandriában, azaz a fővárosi autópálya-gyűrűn belül telepedtek le.

Ebben az évben rajtunk volt a vendéglátás sora, apával mégis mi autóztunk Hellerékhez, mindketten némán ültünk a kocsiban, utálkozva túrtuk a rádióban a reklámok között már javában játszott karácsonyi dalokat. Egyikünk sem nyúlt a készülékhez, hogy másik csatornára tekerje.

Anyám imádta az ünnepeket – mindet. Semmilyen felhajtás, semmilyen kereskedelmi cirkusz nem tudta elrontani az örömét. Bálint-nap közeledtével szív alakú teasüteményt gyártott, hangosan végigálmélkodta a függetlenség napi tűzijátékot, és amint fölcsendült az első karácsonyi dal, a rádióval együtt dúdolt, nem számított neki, hány hét választja még el a gyertyagyújtástól. Most már nem hallhattam többé a dúdolását. Görcsbe rándult a gyomrom, összeszorult a torkom, tiltakozott a szervezetem az étkezés ellen, amelyre készültünk, önelküle.

Az anyósülésen gubbasztottam, az ölemben bolti sütőtökös pite, a lábamnál egy szatyorban nagy doboz tejszínhab. A konyhakészen vett pitét azért sikerült megégetnünk a sütőben, apa lekaparta a megfeketedett részeket, a végeredmény úgy festett, mintha mókusok törtek volna be a házba, hogy megkóstolják. A Maxfield család eddigi legbénább hálaadásnap i hozzájárulásának ígérek.

Persze volt annyi eszem, hogy a véleményemet megtartsam magamnak.

A vacsora elviselhetően, de gyászosan és meglehetősen csendesen zajlott, mígnem Caleb – aki közel négyéves kora dacára még mindig mellőzhetőnek tekintette az evőeszköz-használatot – beledugta az ujját a tejszínhabba és a sütőtökös töltelékbe, majd lenyalogatta.

– Caleb! *Villa!* – figyelmeztette Cindy szelíden, immár negyedszerre vagy ötödszörré, amióta asztalhoz ültünk. Miután Cole utánózni kezdte az öccsét, az asszony a szemét forgatta. –

Cole! – szólt rá kevésbé szelíden. Nem bírtam megállni mosolygás nélkül, ahogy a két fiú nyalakodott. Carlie fölnyerített.

– Most mi van? – fordult az anyjához Cole, adta az ártatlant, szégyentelenül szopogatta az ujjáról a tejszinhabot.

Caleb vihogva majmolta a bátyját.

– Téjjeg, mi van? – Azután valami megmagyarázhatatlan okból körbepillantott az asztalnál, kikapta az ujját a szájából, és azt rebegte: – Méjt nincs itt Józ? – Mindenki megdermedt, a kisfiú szeme megtelt könnyel. – *Józ méjt nincs itt?* – siránkozott, mintha akkor esett volna le neki, hogy ha a szüleink azt mondják, valaki a mennyországba került, akkor az illető már soha többé nem jön vissza.

Egyszerre fölkivánkozott minden falat, amit áruló gyomrom magába fogadott. Fölugrottam, kirohantam a vécébe, rám törtek a szörnyű éjszaka emlékei. A hangok, amiket sosem tudtam elfelejteni. Hiábavaló sikoltozásom, amitől úgy berekedtem, hogy csak hörögve bírtam szólongatni anyámat, a könnyeim pedig a szó szoros értelmében elapadtak. Cserbenhagytam anyámat, amikor a segítségemre szorult.

Kiakádtam mindent, amit ettem, és miután semmi sem maradt a gyomromban, zokogva öklendeztem tovább.

Apa egy hónap múlva otthagya az állását, eladta a házunkat, és a Mexikói-öbölhöz költöztünk – a nagyapám házába –, pedig azelőtt el sem tudta volna képzelni, hogy újra ott lakjon.

LUCAS

Nagyjából hetente egyszer Helleréknél vacsoráztam – olyankor vagy Charles csapott kerti sütetést, vagy Cindy remekelt hatalmas tepsi lasagnét. Mindig megpróbálták azt éreztetni velem, hogy

hozzájuk tartozom, családtagnak számítok. Egy-két órára sikerült is annak tettetnem magam.

Azután visszatértem a való világba, ahol nem volt senkim, csak az az ember, aki jó néhány száz kilométerre élt tőlem, és nem bírt a szemembe nézni, mert arra az éjszakára emlékeztettem, amikor elveszítette az egyetlen szerelmét.

Tudtam főzni, de nem léptem túl a legalapvetőbb ételeken, amelyek zömét egyszerű ízlésű nagyapámtól tanultam. Egy időben mindenáron hozzá akartam hasonlítani.

A Helleréknél elköltött vacsoráknál lélekben mindig fölkészültem az elkerülhetetlen, félig-meddig álcázott faggatózásra, különösen Cindy részéről – akinek rafinált vallatási technikáját újabban a lánya is átvette. Carlie az anyjára ütött, tüstént beavatkozott, ha szükségesnek vélte, és gyakran kellemetlenül rátapintott a lényegre. Nem tudtam, nem Cindy vetette-e be az elmúlt hónapban, hogy kiderítse, titokban meleg vagyok-e, vagy csak örökké facér.

Egyiküktől sem vettem zokon, hogy igyekszik kicsalogatni a barlangomból, de rendszerint kevés vagy semmi mondanivalóm sem volt. Suliba jártam, és dolgoztam. Néha bementem a városba, ha valamelyik helybeli rockzenekar játszott. Havonta részt vettem a Tau Béta Pi értekezletein. Aztán megint tanultam és dolgoztam.

Baromira nem óhajtottam szóba hozni Jackie Wallace-t, Charles tanítványát – és az enyémet –, aki eleinte csak az órákon vonta magára a figyelmemet, később belopózott tudatos és öntudatlan fantáziálásomba.

Ma reggel a vekkerem hóbörgése egy róla szóló álmomat szakította félbe. Egy életszerű, a legapróbb részletekig illetlen álmomat.

A lánynak fogalma sem volt a kilétemről, de ez a tény nem tartott vissza attól, hogy azt képzeljem, van. Nem akadályozta

meg, hogy fejbe kólintonson a csalódottság, amikor teljesen fölédredtem, és rádöbentem, mi a valóság – és mi nem az.

Szándékosan késve érkeztem közgázra, leültem a helyemre, elővettem a programozás tankönyvemet, és emberfeletti önfegyellemmel elolvastam egy részt az átviteli függvényekről (kábé huszonnégyháromszor), hogy ne leshessem, amint a füle mögé kanyarítja egy hajtincset, vagy ütemesen simogatja a combját, amittől egyre inkább bezsongtam.

Abban biztos voltam, hogy a vacsoránál nem kívánok az életem folyásáról eszmét cserélni. Amikor Hellerékhez értem, kiderült, hogy nem én vagyok műsoron, és ezt nem is bántam, amíg meg nem tudtam, miért nem. A farkasétvágya dacára nádszálvékony Charlie ezúttal jóformán meg sem kóstolta az ételt, csak piszkálgatta a villájával. Pedig Cindy mindig süttött külön neki hústalan lasagnét is, mivel tiszteletben tartotta a kijelentését, miszerint nem hajlandó olyasmit enni, „aminek arca van”. Ez a speciális változat viszont a lány kedvence volt.

– Hogy ment a röplabdaedzés, Charlie? Eldőlt már, hogy bekerülsz-e a suliválogatottba? – érdeklődött Heller olyan hangon, mint aki azt a benyomást akarja kelteni, hogy *minden a legnagyobb rendben*.

Charlie-nak könnyek szöktek a szemébe.

– Befejeztem – közölte, kelleetlenül eltolta magától szinte érintetlen vacsoráját, és fölrohant az emeletre. Kisvártatva becsapódott mögötte a szobája ajtaja, de a vékony deszkán át kiszűrődött a zokogása.

– Szét tudnám rúgni annak a szemét csirkefogónak a seggét – morogta az apja.

Caleb szeme elkerekedett. Egyfolytában azt magyarázták neki, hogy ezt a fordulatot iktassa ki a szókincséből.

– Hidd el, megértelek, de mire mennél vele? – tette a tányérját a gránit konyhapultra Cindy, és a lépcsőhöz indult.

– Sokkal jobban érezném magam tőle – dörmögte Heller.

Carlie szívszaggató zokogása fölhangosodott, ahogy Cindy odafönt kinyitotta az ajtót, mire mindhárman összerezteztünk.

– Szakítás? – találgattam. Rögtön láttam, hogy nem a röplabda okozott gondot Carlie-nak. Addig nem is tudtam, hogy jár valakivel, hacsak nem... – A szalagavatós srác?

Heller bólintott.

– Ráadásul a lányom egyik barátnője miatt dobta Carlie-t. Két pofon egyszerre.

Az az öntelt kis seggfej. Egyetlenegyszer találkoztam a sráccal – amikor kocsival Carlie-ért jött, hogy a bálba kísérje. Ahogy orchideás virágdíszet húzott a lány csuklójára, majd együtt fényképezkedtek, és a fiú hetykén pózolt a mesterkéetlenül tágra nyílt szemű Carlie mellett, óhatatlanul Kennedy Moore jutott eszembe... róla pedig Jackie Wallace. *A francba.*

– De durva – jegyezte meg tele szájjal Caleb. – Segítek szétrúgnia seggét, apu. Két zrityónrúgás egyszerre.

Heller köhécselt.

– Anyád nehogy meghallja, mert szétrúgja a seggünket – dorgálta szelíden a fiát, de a szolidaritás jeléül feléje nyújtotta az öklét, Caleb pedig vigyorogva összeütötte vele a sajátját.

Mindig úgy értelmeztem a féltékenységet, hogy az ember olyasmi után sóvárog, ami valaki másé. Ahogy például Kennedy Moore barátnőjét kívántam. Ő egyetlen példányban létezett. Ha az enyém, akkor nem a srácé.

Így hát nem tudtam, minek nevezzem azt, amit érzek, ha Charlest együtt látom a fiaival vagy Carlie-val. Gondolom, valami féltékenységfélét. Carlie-ék azonban valamennyien osztoztak az apjukon, ahogy az anyjukon is. Ha Hellerék gyerekének születek, attól egyikük sem veszítette volna el a felmenőit.

Sosem nehezteltek rám a szüleikhez fűződő kapcsolatomból miatt, én pedig kimondhatatlanul hálás voltam ezért. De bármilyen

gyakran tettünk mindannyian úgy, mintha a családhoz tartoznánk, ez nem változtatott a tényen, hogy Cindy nem az anyám, Charles nem az apám. Elveszített szeretteim helyét egyikük sem foglalhatta el, bármennyire igyekeztek kitölteni a bennem tátongó űrt.

Odafent lecsillapodott a zokogás. Alig hallható szipogás vegyült Cindy együtt érző mormolása és a lánya fojtott hangú válaszai közé. Caleb felhorkant, amikor Charles újabb megjegyzést tett Carlie volt fiújára – aki jobban tette, ha soha többé nem mutatkozik Hellerék közelében, mert komoly veszély fenyegette a testi épségét.

Miközben a tányéromat a mosogatóhoz vittem, és a bennem ébredt irigységet a kezem ügyében lévő egyetlen érzéssel küzdöttem le – a szégyennel.

Amíg elmegyek, te vagy a ház ura. Vigyázz anyádra!

Ebben a campusban azonban egyesek mintha el sem bírták volna képzelni, hogy reggelente ne öltsenek magukra olyan ruhadarabot, amire varrva vagy ragasztva a diákszövetségüket jelző görög betűk díszelnek. Az előadás előtt Kennedy Moore-ral beszélgető lány is ebbe a kategóriába sorolódott. El kellett ismernem, hogy csinibaba – de valahányszor láttam, a pólóján, nacián, sortján, dzsekijén vagy a *cipőjén* szembeötölően megjelent a Zéta Tau Alfa diákszövis monogramja. Naná, hogy ma is ZTA virított a baseballsapkáján, amelyből hátul kibújtatta lófarkba fogott, vasalt haját.

Közelebb hajolt, hogy mondjon valamit a srácnak, megfogta az alkarját, mire Moore egy pillantást vetett a körülöttük csevegő évfolyamtársakra. Tekintete átsiklott rajtam – és az összes többieken is, feltehetőleg Jackie-t kereste. Egy másodperccel

később vette észre a lányt, mint én. Jackie hallótávolságon kívül és neki háttal, a folyosó túoldalán nevetgélt egy barátnőjével.

Kennedy letolta a karjáról a zétás kezét, de a kellenél egy picit tovább szorongatta. Korábban már láttam ezt a nőt Jackie-vel dumálni. Talán csak futólag ismerték egymást – de azt akkor is tudnia kellett, hogy most tilosban jár. Ahogy közelebb értem, megütötte a fületem a társalgásuk.

– Ugyan már, Ivy – pillantott ismét Jackie felé Moore –, tudod, hogy van csajom.

Árnyalatnyi sajnálkozás rezdült a hangjában. *Sajnálkozás. Micsoda strici!*

A lány szintén Jackie-re sandított, majd heves szempilla-rebegtetéssel fordult vissza.

– Milyen kár!

Bármilyen kevésre tartottam a srácot, és bármennyire érdemtelennek arra a lányra, akit nem bírtam kiverni a fejemből, reménykedtem, hogy meglep: olyasmit válaszol, amivel határozottan elutasítja a zétás csaj pofátlan epekedését.

De nem. Tetőtől talpig végigmérte a monogramost, és azt sutogta:

– Irtó édes vagy. Túlságosan is. Elég nagy sudribunkó tudok ám lenni.

– Mmm! – csillant föl a lány szeme. – Ezt vehetem ígéretnek?

Hirtelen befordultam az előadóba, és ledobtam a hátizsákomat a földre. *Nem tartozik rám.* Többször is ökölbe szorult a kezem, legszívesebben behúztam volna a srácnak. Ilyen szemét mázlista, akihez olyan lány ragaszkodik, mint Jackie, hogy képes egyáltalán *észrevenni* bárki mást, pláne még efféle kérdést annyiban hagyni?

Öt perc múlva együtt léptek be a terembe Jackie-vel, fogta a lány derekát, miközben levonultak a lépcsőn a helyükhöz. Ivy

egy sorral feljebb és tíz-egynéhány székkal odébb ült le, tekintete elidőzött Moore-on. Amíg Jackie lehajolt, hogy elővegye a tankönyvét, a srác hátranézett, Ivyra vigyorgott. Ahogy találkozott a tekintetük, a lány arckifejezése azonnal mézédés mosolyra váltott.

Ismét az előttem a padon fekvő vázlatfüzetemre összpontosítottam, előhúztam a ceruzámat a fülem mögül. A ma reggel az úton látott gördeszkás srác rajzát satírozgattam, közben komoly erőfeszítést tettem, hogy meggyőzzem magam a napnál világosabb igazságról: nem az én dolgom megvédeni Jackie Wallace szívét álnok barátnőktől és hűtlen pasiktól. Egyáltalán semmi közöm a lányhoz.

Visszalapoztam néhányat a róla készült második rajzhoz, amit megengedtem magamnak, még azon az esős napon, akta-rendegetés közben. Akkor egész délelőtt az ő halk *köszönöm*-jét hallottam, mosolyát idéztem föl, nem is bírtam kitessékelni az agyamból az arcát, amíg papírra nem vettem. Sőt még azután sem tudtam elfelejteni kék szemét, amellyel közvetlen közéről olyan barátságosan nézett rám, ahogy a diákok igen ritkán szoktak, ha fölvettem azt a rohadt egyenruhát.

Megint a befejezetlen gördeszkással foglalkoztam, de néhány perc múlva elkövettem azt a hibát, hogy lepillantottam a padok lejtős során arra a pontra, ahol a lány hetente háromszor ült, nem sejtve, hogy őt lesem. Nem tudta, milyen csatát vívok magamban szüntelenül, hogy ne lessem. Nem tudott a létezésemről.

Ütemesen dobolt az ujjáival a combja oldalán – egy-két-há, egy-két-há –, és elképzelttem, hogy ha én ülnék mellette, odatar-tanám a tenyerem, hogy azon adja a taktust a fülében szóló dalmhoz.

Azután Moore odahajolt hozzá, és lefogta a kezét. *Hagyd abba!* – formálta ajkával némán a szavakat. *Bocs!* – válaszolta ugyanígy a lány, és zavartan kulcsolta össze a kezét az ölében.

Összeszorítottam a fogamat, és koncentráltam, hogy lassan, az orromon keresztül lélegezzek. *Degenerált barom!* Még jó, hogy este tékvandóedzésem volt. Alig vártam, hogy rendesen odavághassak.

5. fejezet

LANDON

Fura, hogy a nagyapám és az apám nem jöttek ki egymással, hiszen olyanok voltak, mint ugyanaz az ember harminc év eltéréssel. Ezt csak azután vettem észre, hogy a nagyapához költöttünk. Talán mert apa minden tőle telhetőt megtett, hogy elmeneküljön attól, aki valaha volt, vagy akivé válhatott volna. Itt nőtt fel, ebben a házban, ezen a tengerparton, de nem nyújtotta el déliesen a magánhangzókat, mint a nagyapám, egyáltalán nem tájszólásban beszélt. Mintha tudatos erőfeszítéssel vetkőzte volna le.

A nagypapa tizennégy éves korában hagyta ott végleg az iskolapadot, hogy az apja halászbárkáján dolgozzon, apám azonban befejezte a középiskolát, tizennyolc évesen elment otthonról egyetemre, és egészen addig folytatta a tanulást, amíg közgazdaságtanból le nem doktorált. A helybeliek láthatólag ismerték, de több mint húsz évig másutt élt, és most ha meglátogattuk is valamelyiküket, nem időztünk ott sokáig. Kölcsönösen távolságot tartottak apával, aki a napjait a bárkán töltötte a nagyapával. Elképzeltem őket reggeltől estig a vízen, ahogy egy szót sem szólnak, és eltűnöktem, vajon így alakul-e majd az én viszonyom is apával. Vagy talán máris ilyen?

A költözésünk előtt egyetlenegy kivételével elajándékozta a szép öltönyeit. Otthagytuk a bútort, a műszaki cikkeket, edényeket, konyhaeszközöket, valamint a pénzügyi, számviteli és közgazdasági művekből álló könyvtárát. Én elhoztam a ruháim zömét, a videojátékaimat, néhány könyvet és az összes vázlatfüzetemet, minden olyasmit, amire a saját holmimból igényt tartottam – de csak annyit, amennyi befért a kocsiba. Cindy mind bedobozolta az albumokat és bekeretezett fotókat, rengeteg barna papír és ragasztószalag felhasználásával becsomagolta anya festményeit. Egy részét Charlesszal elvitték magukhoz.

Azelőtt csakis nyaranta látogattunk el a nagypapához. Olyankor hálósákban aludtam, méghozzá vagy a szúnyoghálós verandán, vagy a nappaliban, az ütött-kopott, áporodott szagú kanapén – a házhoz ugyanis a nappalin, a konyhán és a fürdőszobán kívül csak két hálószoba tartozott. Most két nappal karácsony előtt érkezünk meg, és addig nem is gondolkoztam azon, hol fogok aludni.

Az egyméteres műkarácsonyfa a sarokablak melletti rozoga asztalkán a lehető legszánalmasabb és legkevésbé ünnepi látványt nyújtotta. Nem díszítette más, csak ezüst csillámmal borított tucatnyi csengettyű, néhány piros csíkos, a celofánból ki sem bontott, kampójával az ágakra akasztott árpacukor rúd, meg nyolc darab filckeretes iskolai fényképem a sulielőkészítőtől hetedikig.

Betlehemi csillag sehol. Se angyal. Se más csúcspdísz. Se ajándék a fa alatt. Csak a műanyag talp a pucér fa asztallapon.

Régen mindig valódi fát vettünk, jó magasat, a várostól harminc kilométerre lévő karácsonyfatelepen. Anyuék mindig megengedték, hogy én válasszak, aztán a tulaj kivágta, és felkötötte a kocsink tetejére. Túlnyúlt a szélvédő elé, hátul is kilógott, mint valami kocsira szerelt rakéta. Tavalý olyan magas fát választottam, hogy apának a létra tetejére kellett másznia, úgy ag-

gatta körbe a felső ágakat fehér fényfüzérrel, és tűzte föl a csillogot.

Az aranypaszománnyal szegélyezett talpvédő szoknya, amit anya használt, gobelinre hasonlított, aranyszállal hímeztek bele olyasmiket, mint *Kellemes ünnepeket!* meg *Boldog karácsonyt!* Mindig rengeteg ajándék halmozódott alatta, és a legtöbbször *Landon* felirat állt.

Elkényeztettek, és bár valamelyest tudatosodott bennem ez a tény, mintha nem számított volna, mert minden ismerős gyerekkel ugyanígy bántak.

A nagypapa kikapott a kezemből egy bőröndöt, és a konyha felé indult. Ekkor ütött szöveget a fejembe, hogy vajon hol lesz a szobám.

Benyitott a spájzba. Csakhogy az már nem spájz volt. Az alsó polcokat eltávolították, és a lehetetlennel dacolva, faltól falig valahogy ágykeretesként bebúváskedtek egy egyszemélyes matracot. A mennyezetről láncon lógatták le a világítótestet – háromizzós fajtát, amelyet konyhaasztalok fölé szoktak szerelni. Fölsírtam, mert hónapokkal azelőtt, amikor legutóbb a házban jártam, tényleg ez függött a konyhában. A világ legkeskenyebb komódját préselték a bejárat melletti sarokba. Be kellett csuknom az ajtót, hogy kihúzhassam a fiókokat. Ablakkal nem dicsekedhetett a helyiség.

Harry Potter vált belőlem. Csak én tizenhárom éves múltam, nem varázslótanonc voltam, és bármit tartogatott számomra a sors, mélyértelmű küldetést biztosan nem.

– Kicsicsázhatod, vagy azt csinálsz vele, amit akarsz. Ez csak alvásra meg a cuccaid tárolására való, nem kötelező benne rostokolnod.

A nagypapa korában nyilván sok mindenről elfeledkeztek az ember. Ha emlékezett volna saját kamaszéveire, tudta volna, hogy olyankor előszeretettel tanyázunk a szobánkban.

Anya mindig azt mondta, a nagypapa végletesen gyakorlatias:

- Olyan, mint apád. Ők fekete-fehérben látják a világot.
- Miért vannak mindig összeveszve? – kérdeztem.
- Tulajdonképpen nem vesztek össze, csak eltér a véleményük azt illetően, hogy mi fekete és mi fehér.

Apa úgy gondolta, a nagypapa csalódott benne, amiért elköltözött hazulról, nem maradt otthon, hogy a bárkán dolgozzon. Én kételkedtem ebben a csalódottságban. A nagypapa talán csak szerette volna, ha hagyják, hogy azt kezdjen a *saját* életével, amit akar, ne bírálgassák az iskolázatlansága miatt – ne nézzék le érte.

- Szóval a szürke dolgokban nem értenek egyet?
- Igen, vagy inkább a színesekben. Amik a fekete-fehér képeken a szürke árnyalatai, azok a való életben színek – zöld fű, rózsaszín sál, sárga rózsza. Azt hiszem, apádék olykor nem fogják föl, mennyi minden esik a kettő közé, mennyi minden se nem fehér, se nem fekete. Tudod, talán nincs érzékük a művészi látásmódhoz – mosolyodott el. – Mint nekem a matematikához.

Bólintottam, de mivel nekem mindkettő jól ment, nemigen értettem a problémát.

Új ágyamon fekvé bámultam zsebkendőnyi szobám egyetlen fényforrását, a három gyertyaizzót. A kapcsolót az ajtó melletti falon lógó huzalra szerelték. A csillár karjai oxidálódott sárgaréznek tündek, de annyira megfeketedtek, hogy nem tudtam megállapítani, hogy néztek ki eredetileg. Valaha – mondjuk, ötven éve – talán csillogott a fém. A réztárgyaknak nem tesz jót a tenger közelsége, és ezt ráadásul sosem fényesítették ki.

Jobbra-balra kinyújtottam a kezemet, megérintettem a falat, azután a hátam mögött a harmadikat. A negyediket legnagyobb-részt a spájzajtó tette ki, valamint mellette és fölötte egy kis lambériafelület.

Föltérdeltem, végigtapogattam az alig tenyérnyi mélységű egyik polcot, amit a nagypapa a falon hagyott, és megtaláltam iPodomat új otthonában, föltornyozott vázlatfüzeteim mellett. Néhány hónapja ezeken a polcokon konzervek, befőttesüvegek, gabonapehellyel meg konyhakész sajtos tésztával teli dobozok sorakoztak. Az ajtónál egy kosárban krumpli állt, amit a nagypapa csak pityókának hívott, mellette másik kosárban vöröshagyma, az illatát most is éreztem, pedig már máshová telepítettek – gyanítottam, hogy valamelyik konyhafiókba.

Bedugtam a fülhallgatómat, és kiválasztottam egy lejátszólistát, egy új zenekarét, amit nem sokkal azelőtt fedeztem föl, hogy elköltöztünk Alexandriából. A helybeli banda számait egyetemi csatornák kezdték játszani. Tervezgettem, hogy esetleg élőben is meghallgatom őket. Most ez valószínűtlenné vált, hacsak annyira híressé nem válnak, hogy turnékat szerveznek. Ámbár még ha turnézni indulnak, ide akkor sem jöttek volna. Ide a kutya sem jött.

Nem tudtam, mi történt a bedobozolt szoba- és karácsonyfadíszekkel, amiket anya minden évben fölcipelt a pincei beépített szekrényből – a fényfüzerekkel, a föltekerhető fenyőgirlanddal, a bársony Mikulás-zoknikkal meg a kicsi kihajthatós ablakú adventi naptárral.

Ajándékra nem is számítottam, de a nagypapától gyöngyház nyelű bicskát kaptam, hosszabb pengével, mint a középső ujjam. Ódon kinézetű, de szépen karbantartott és borotvaéles szerszám volt. Apa, aki nem bírta megjegyezni, hogy az év egyik legjellegesebb napján ajándékot vásároljon nekem, néhány bankjegyet nyomott a kezembe, én pedig zsebre gyűrtem, meg sem néztem,

mennyi. Mindkettejüknek megköszöntem, majd a nagypapa a konyhaszekrény alsó részéből őselet gofrisütőt, a felsőből meg egy doboz gofriport és egy műanyag flakon juharszirupot vett elő.

Így zajlott le az első karácsony anya nélkül.

Nyár óta nőtem egy kicsit, de még nem szereztem be új holmit. Nem vágattam le a hajamat. Az igazat megvallva tulajdonképpen meg is feledkeztem a külsőmről, amíg el nem érkezett az első tanítási nap új iskolámban.

Ebben a városban egyetlen általános iskolai alsó és felső tagozat, valamint egyetlen gimnázium működött, mindhárom egyazon címen. Olyasformán, mint otthon a magániskolám. Vagyis az addigi otthoni. Az itteni gyerekek zöme régóta vagy kezdettől fogva ismerte egymást, ahogyan mi az előző sulimban. Az ilyen helyen az új jövevényeket eleinte bizalmatlanul kezelik, azután vagy megbarátkoznak velük, vagy kiközösítik őket. Tudtam erről, mégsem gondoltam rá, hogyan érint majd engem, amíg nem szembesültem vele.

A pólóim még jól álltak, de a farmerom nem. Mindegyik cipőm szorította a lábamat. Az anorákomat kinőttem, a kapucnis felsőm ujjja nem ért a csuklóig. Addig-addig ráncigáltam, míg nem a kötött passzé része lötyögősre nyúlt, és úgy maradt.

Mindennap hordtam a széles szíjas karórát meg a szilikon karkötőimet, megkönnyebbülést jelentett, hogy itt nem tiltották meg a viselésüket, mert a tanárain hamarosan züllött egyénként könyveltek el. Nem bíbelődtek a házirenddel egy ilyen rosszul öltözött, loboncos hajú, zárkózott, feltehetőleg labilis idegzetű új gyerek miatt, akinek esze ágában sincs aktivizálnia magát a tanórákon.

A többi gyerek zömmel egyetértett a tanerőkkel.

A tanteremben arra a helyre ültem, amit a tanár kijelölt, és a lehető legkevésbé vettem részt az órai munkában. A szünetben a folyosón a szekrények falához lapultam, lesütöttem a szememet, és nem törődtem a sértő beszólásokkal meg a „véletlenül” nekem jövőkkel. Néha elképzeltem, hogy reagálok. Eszembe jutottak a bunyók és lökdösődések a hokipályán – az adrenalintolulás, ami abból eredt, hogy arccal odakentem az ellenfél játékosát a plexifalhoz, miután meggyepálta a csapattársamat, vagy mocsos szájúnak találtam. Mivel itt se korcsolyára, se tükörjégre nem kellett ügyelnem, a legtöbb gyereknek könnyen bevartem volna az orrát, vagy kificamítottam volna a vállát, mielőtt rájön, kivel került összeütközésbe.

Akkor viszont megtudták volna, hogy nem hagy hidegen, amit művelnek. Úgyhogy inkább nem törődtem velük.

Ebédnél arra voltam kárhóztatva, hogy a kirekesztettek asztalánál üljek két osztálytársammal, Rickkel és Boyce-szal, valamint egy hetedikes lánnyal, Pearllel, aki összehúzta magát a széken, s a szemüvege meg vastag szálú hajtömege mögé rejtőzve olvasott. Egyikük sem törte magát, hogy bájcsevegjen velem, de kenyérdarabokat és csípős megjegyzéseket sem vagdostak hozzám, úgyhogy éppolyan szótlanul fogyasztottam el az ebédemet, ahogy a nap további részében viselkedtem, majd előhúztam a vázlatfüzetemet, és féléje görnyedtem. Rászoktam, hogy egész nap magamnál tartsam a hátizsákomat. A szekrények nem nyújtottak biztonságot, bár a suligondnokság mindenkit figyelmeztetett, hogy vigyázzon a számkombinációjára. A szekrényajtózárak állítólag titkos kódjai réges-rég elterjedtek a diákok körében.

A tizenegyedik születésnapomig két hetet bírtam ki az új iskolában, és még négy hónapot kellett. A következő ősszel továbbléphettem a gimibe. Nem tápláltam illúziókat, hogy az

bármilyen javulást fog hozni. Néha a nagypapa hátsó teraszának viharvert deszkáin állva bámultam a tengert, és azon töprengtem, mennyi időbe tellene belefulladás, és vajon milyen érzés az.

Akárcsak karácsonykor, a születésnapomon is abban a biztos tudatban ébredtem, hogy ajándék nuku. Még arra sem mertem volna mérget venni, hogy apa és a nagypapa egyáltalán észben tartják a dátumot, de inkább lenyeltem volna a nyelvemet, sem hogy emlékeztessem őket.

Ahogy kinyitottam hálómá átminősített éléskamráj ajtaját, serpenyőben sült sertéshús és fahéj illata üdvözölt. Reggelente apáék általában már kifutottak a tengerre, mire én fölkeltem. Kibújtam a kuckómból, elkészültem a közös fürdőszobában, és elmentem a suliba. Januárban eléggé lehűlt itt az idő, de meg sem közelítette azt a telet, amilyenhez szoktam.

– Nem jellemző – nevetett a nagypapa, amikor megkérdeztem, havazik-e itt valaha is. – Várhatsz rá, fiam, várhatsz, amíg el nem fáradsz.

Az ablakból nem kísérhettem figyelemmel az évszakváltást, nem gyönyörködhettem volna a fehér takaróban, de azt éreztem volna, ha recseg a talpam alatt a friss hó, vagy átfúj a ruhámon a metsző szél, és könnybe lábad tőle szemem, ami persze még mindig jobb, mintha befagyna.

Apa ezúttal is elment már, de a nagypapa a konyhában szorgoskodott, sült kolbászt és bundáskenyeret porciózott két tányérra. Rendszerint hideg gabonapelyhet reggeliztem, vagy mikróban fölmelegítettem egy csomag zabkását, úgyhogy most nem vesztegettem az időt, egy félálomban elmotyogott *köszönöm* után villát kaptam a kezembe, meglocsoltam az édes bundáskenyeret juharsziruppal, és nekigyürköztem.

– Arra gondoltam, hogy ma átruccanunk a turiba – mondta a nagypapa, mire én teli szájjal pillantottam föl. – Úgy festesz ebben a kinőtt gatyában, mint valami madárijesztő. Hacsak nem

ez az új divat a korosztályodban. Nem kimondottan követem az összes irányzatot.

Velem szemben az asztalra rakta a tányérját, fölfonta a szemöldökét, és várt.

Válaszul a fejemet ráztam, miközben magamban végig gondoltam, milyen napot is írunk. Csütörtököt.

– De hát a sulí?

– Ugyan már! – legyintett. – Egy napig kibírják nélküled. – *Egész évben kibírták volna.* – Majd betelefonálok, hogy lebetegedtél. El kell intéznünk egy kis szülinapi vásárlást. – Némán lapátoltam be még néhány falást, mielőtt folytatta: – Nem gondolod, hogy egy szülinapi birkanyírás is rád férne?

Újra megráztam a fejemet, leküzdöttem a mosolyt, ami a szám szögletét feszegette.

– Sejtettem – hallatott világfájdalmas sóhajt a nagyapám, és megpaskolta rövid, deres sörtéit. – Azt hiszem, én is hivalkodnék, ha lenne mivel.

Használt farmerokkal és szövetnadrágokkal, két pár koszos edzőcsukával, egy elnyűtt westerncsizmával meg egy kifakult fekete kapucnis felsővel tértem haza. Egyik sem került többé öt dollárnál, és mind illett rám.

Amíg távol voltunk, apa hazajött, majd újra elment, egy kis tokot hagyott az ágyamon, benne tíz-egynéhány különféle keménységű, márkás szénceruzával, két radírral, egy dörzspapír csikkal meg egy hegyezővel. Fölismertem a tokot: anyáé volt. Alatta egy új vázlatfüzet pihent, finoman perforált lapokkal, amelyet régen anyától kaptam azokhoz a rajzokhoz, amiket ki akartam emelni a rajztömbből, hogy közszemlére tegyem őket.

Előhúztam a hátizsákomból megviselt vázlatfüzetemet, és a nagypapa bárkáján ülő sirály portréjánál nyitottam ki. A születésnapom hátralévő részében a ceruzákat próbálgattam, újraalkottam az egyszerű vonalas rajzot, satírozgattam, amíg a sirály

kissé vészjóslóvá nem változott – inkább olyanná, mint Edgar Allan Poe hollója a versből, amit tavaly ősszel, a hazaengedésem utáni első héten, irodalomórán olvastunk.

A holló agyongyötört egy pasast, aki a szerelmét gyászolta. Rövid verselemzést kellett írunk, de a tanárom nyomatékosan a szemembe nézett, és engedélyt adott, hogy valami más témát válasszak, pedig egy szóval sem kértem, hogy mentse föl a feladat alól.

Egy Emily Dickinson-költeményt választottam, ami arról szólt, hogy az élet egyensúlyban tartja a jót és a rosszat. Tizenhárom jó évet hagytam magam mögött. Nem tudtam, átvészelem-e a tizenhárom rosszat, amivel fizetnem kell érte.

LUCAS

Bármely félév első vagy második hete után hanyatlik az általános óralátogatási kedv, kivált olyan nagy létszámú előadásokon, mint a történelem vagy a közgazdaságtan. Ez a szemeszter sem különbözött a többitől. Hacsak nem volt zárthelyi dolgozat vagy röpzéhá beütemezve, üres székek folyton változó mintázata jellemezte a tantermet. Jackie és a pasija azonban – akár tetszett, akár nem, el kellett ismernem – nem lógtak. Az első nyolc héten egyetlen óráról sem.

Éppen ez tette figyelemre méltóvá a lány első hiányzását, és jelentőségteljessé – mindjárt a következő előadáson – a másodikat.

Az óraközi szünetben ellenőriztem a közösségi médiában Kennedy Moore kapcsolati állapotát, amelynél most ezt olvastam: *egyedülálló*.

Jackie profilja pedig már egyáltalán nem létezett – vagy ideiglenesen deaktiválta.

Mi a szent szar? *Ezek szakítottak.*

Iszonyú bunkónak éreztem magam, amiért titkon üdvrivalgásban törtem ki, de ebből eredő lelkiismeret-furdalásom sem tarthatott vissza attól, hogy még egy lépéssel tovább spekuláljak, elvégre a lány most abbahagyta az előadás-látogatást. Talán azt tervezte, hogy leadja a közgazdaságtant... vagyis nem jár többé arra a tárgyra, amit korrepetálok.

A lány harmadik hiányzásakor Moore leplezetlenül kacérkodott a csajokkal, akik az előző hetekben törleszkedtek hozzá. A következő héten Jackie kihagyta a negyedévi zárthelyit. Vártam, hogy frissítse a státuszát a nyilvántartásban, jelezze, hogy hivatalosan ejtette a tárgyat, de hiába. Tudtam, hogy ha a hónap végéig elmulasztja ezt, a félév végén beszéd egy elégtelent.

Baromira tisztában voltam vele, hogy ez nem az én bajom, nem az én felelősségem... de nem kívántam, hogy megbukjon egy tárgyból, éppen elég bajnak látszott az is, amit az a személtáda okozott neki hároméves kapcsolatuk megszakításával. De miután több mintegy héten át pásztáztam tekintetemmel a campust, és jól megnéztem minden lányt, aki csak kicsit is emlékeztetett Jackie Wallace-ra, kezdtem azt hinni, hogy többé nem fogom látni.

Francis ártatlanul meredt rám – *Jé, hát ez meg hogy került ide?* –, amikor fölemeltem a hátsóját rezgő telefonomról.

Joseph keresett, az egyetem egyik főállású műszaki karbantartója, aki a campusban végzett alkalmi melókkal időnként némi kiegészítő jövedelemhez juttatott – rendszerint szabályos,

szerződéses munkával, néha sutyiban, zsebbe. Nem finnyáskodtam, mindkettőt elfogadtam.

– Szeva, öreg!

– Haveeeer... ráérsz ma este?

Betépett.

Megcsóváltam a fejemet. Joseph nem vetette meg a rekreációs drogokat, különösen egy-egy szar hét végén nyúlt hozzájuk, miután lekezelő oktatókkal, agyonhajszolt hivatali ügyintézőkkel vagy fölülről szintén cseszegetett főnökökkel gyúlt meg a baja.

– Csak tanulok. Mizújs?

Francis kihasználta, hogy másra figyeltem, és tízkilós testével rátehénkedett a tankönyvemre meg az előadási jegyzeteim felére.

– Péntek este? Na *ne fáraszsz* ezzel az agyatlansággal. – Joseph gyakran jött ezzel. Tudta, hogy nem fogok megváltozni, mégis úgy érezte, időről időre ismét hangot kell adnia rosszállásának. – Mikor akarsz végre *élni* is egy kicsit?

– Amint lediplomázom, öreg – ígértem. – Amint lediplomázom.

Mély sóhajjal rátért hívása céljára.

– Lenne neked egy kis... ajánlatom.

Ha meg kellett volna neveznem a legjobb haveromat, alighanem Joseph jutott volna eszembe. Barátságunk legfurább vonását az a tény jelentette, hogy mindössze két közös pont kötött össze bennünket. Egyrészt szinte teljesen azonos zenei ízlésünk, másrészt az az egyaránt rögeszmés szintet elérő hajlamunk, hogy elkülönítsük életünk egyes vonatkozásait.

Múlt tavasszal, miután több rockkoncerten egyedül látott, odajött hozzám, és kezét nyújtott.

– Szevasz, haver, Joseph Dill vagyok. Te nem a campusban dolgozol?

– De.

Mialatt kezet fogtunk, próbáltam eldönteni, hová is tegyem. Arra egyből rájöttem, hogy nem gépészmérnök szakos évfolyamtársam, oktatónak viszont kicsit fiatal volt. Talán egy idősebb diák Heller valamelyik kurzusáról?

– Mint egyetemi zsernyák, igaz? – kérdezte nem megvető, de nem is hízelgő hangon.

Milliomodszor kívántam a pokolba ezt a melót, még ha a heti tíz óra alatt majdnem a tandíjam felét kerestem is meg.

– Hát... nem egészen – feleltem. – Csak bírságcédulákat írok. Ez diákmunka, azt az idióta egyenruhát mégis hordanom kell.

– Aha – bölintott, és végigmért. – Szóval... még tanulsz.

Bár ugyanazt a kis területet népesítjük be, az épületeket és környezetüket karbantartó-gondozó személyzet általában nem érintkezik a diákokkal.

– Épület-karbantartó – bökött magára másodpercnyi hallgatás után Joseph, ezzel átlépte a láthatatlan határt. Rám mosolygott. – Gondoltam, meghívlak egy sörre, és fölteszem a kérdést, mit keres két magunkfajta dögös srác rockkoncerteken egy szál magában?

Elmosolyodtam, de rögtön megfordult a fejemben, hogy Joseph talán társalgásnál több is érdekl, mert a melegradarom fölrikoltott.

– Ugye nagykorú vagy? – kérdezte.

– Ja, az...

Fölemeltem vörös pántos csuklómat, és arra gondoltam, hogy ez sem más, mint elhárítani egy lányt, ha nem az esetem, vagy nem olyan a hangulatom – ami a legutóbbi három évben elég gyakran megtörtént.

– Franya.

Kifizetett két sört, az egyiket a kezembe nyomta, összekocintotta az üvegek nyakát, majd jót húzott a magából.

Visszafogottan megköszöntem, nem akartam ledorongolni, mielőtt egyáltalán megkérdez.

Piszkálgatta az üvege címkéjét, végül valami elhatározásra jutott.

– Az van, hogy a pasim musicalrajongó. És bazmeg inkább bevállalom, hogy kiéhezett zombik üldözzenek, mint hogy még egyszer végig kelljen szenvednem a *Rent*-et. Hál’ istennek nem esett neheze, hogy keressen egy havert, aki elmegy vele arra a fosra. Nekem nincs ilyen szerencsém a zenei ízlésemmel a mi baráti körünkben, tudod? – sandított rám, várta, hogy vagy egyetértsek, vagy előítéletesen reagáljak.

Megkönnyebbülten mosolyogtam ezen a srácon, aki a megjelenésével jobban illett volna mods kocsmába, mint a Broadwayre. Ez pedig egy eltemetett emléket hozott felszínre – apa pezsgőspoharat szorongatva, félszegen álldogál anya mellett az egyik tárlatmegnyitón. Meccsnéző, skótwhisky-kortyolgató apám nem élt-halt éppen a képzőművészetért, de imádta és támogatta anyámat.

– *Tudni* nem tudom, de el bírom *képzelni* – feleltem.

Joseph ajka félmosolyra nyílt, és azóta is haverok vagyunk.

– Oké – mondtam most. – Lökjed: mi az ajánlat?

– Értesz a légkondikhoz, nem?

– Ja, miért?

Az érettségi évében Hendrickson papa villanyszerelő és légtechnikai vállalkozásánál dolgoztam, több száz karbantartási és javítási feladatban segédkeztem – de üzemzavarok okának kiderítését sosem bízta rám az öreg. Miután egy évig melóztam nála, tréfából kijelentette, már éppen eleget tanultam, hogy veszélyt tudjak előidézni, amivel tökéletesen összefoglalta szakismereteimet.

– Mindjárt mondom. Most futott be egy műszakon kívüli segélykérés, helyre kell hozni az egyik diákszövetségi épület

légkondiját. És apám, tisztára kiment a fejemből, hogy erre a hétvégére engem osztottak be ügyeletre... és *ki vagyok úgyte*.

– Nem mondom – vigyorogtam.

– De... Nem létezik, hogy most komoly gépeket üzemeltessék. Például a teherautómat.

– Ehhez kétség sem fér.

– Szóval arra gondoltam, *te* végzed el a melót, én meg kifizetek, mert túlórapénzt kapok ezért a trutyiért. Engem nem kapnak rajta, hogy betépve melózom, te meg extra zséhez jutsz, mindenki hepi.

Elballagni egy diákszövetség kollégiumába, megállapítani, mi baja egy jókora berendezésnek, amelyikről nem tudok eleget ahhoz, hogy megjavíthassam, majd mégis megreparálni – mindez nem kifejezetten hatott kedélyállapot-javítóan a lakásomban egyedül ücsörgéshez képest.

– Hát... nincs nálam semmilyen szerszám, felszerelés...

– Ugorj át hozzám, vidd el a teherautómat! A ládában mindent megtalálsz, ami kell. Azok a balfékek nem fognak igazolványt kérni tőled, se semmit. Csak azt várják, hogy megcsináld a légkondijukat. Hogy miért olyan égetően sürgős, azt nem tudom. Huszonöt fok sincs odakint. Talán bulit rendeznek, vagy ilyesmi.

Sóhajtottam. Nem akartam, hogy Joseph betépve vezessen, vagy kirúgassa magát, mert drogmámoros, paranoiás állapotban toppan be a campusba valami javítás végett. Ráadásul mindig jól jött nekem az extra lóvé.

– Rendben, öreg. Mikor?

– Mondjuk... lehetne most?

A ravaszkodás jegyében Joseph hivatalos karbantartó személyzeti egyenzubbonyát vettem föl – a nevét sötétkék betűkkel hímezték a ruhadarab mellrészének bal oldalán elhelyezett fehér téglalapra.

– Valószínűleg freon kell nekik, vagy valami vezetékjavítás.
– Megveregette a vállamat, és a tenyerembe ejtette a teherautója slusszkulcsát. – Ha befuccsolsz, hívjál! Attól, hogy betéptem, az agyam még működik.

Nagyjából mindenben igaza lett – a srácok bulira készültek, és a szemük sem rebbent, amikor Joseph egyenzubbonyában állítottam be. Az egyik srác nyitott ajtót, és megmutatta, hogy hiába igazgatják a termosztátot, a házban nem változik a hőmérséklet. Szerencsére Joseph abban sem tévedett, hogy egyszerű huzalozási problémát kell megoldani. A berendezés közel húszéves volt, hamarosan cserére szorult, de egyelőre bírta a terhelést.

– Hú, öreg, ez *csúcs!* –örvendezett D. J., a diákszövetség alelnöke. Hátrahajtott a fejét, behunyta a szemét, és megkönnyebbülten lélegzett föl. – Egy valag pénzt költöttünk erre a bulira. Holnapra állítólag kellemes idő várható, de itt sosem tudhatja az ember.

– Igaz – rakosgattam el a szerszámokat a ládába.

– Köszönjük a gyors segítséget, Joseph!

– Nincs mit – fogtam föl másodpercnyi késéssel, hogy a srác hozzám szólt.

Az ajtóban egy összehajtogatott húszast nyújtott felém.

– Igazán nincs miért – háritottam el. – Csak a munkámat végeztem.

Az igazi Joseph ötven ruppót fizetett egyórai melóért, és így is paráztam egy kicsit, amiért egyáltalán elvállaltam.

D. J. egy pillanatra összevonta a szemöldökét, valószínűleg nem szokta meg, hogy kétkezi munkások visszautasítják a fölkinált juttot.

– Hát jó... ha holnap este ráérsz, szívesen látunk a minden-szenteki bulin.

Nem semmi – gondoltam. Az egész épületet kidekorálták műpókhálóval, UV lámpákkal, és a nagyteremben az összes háton a falhoz tolták, hogy középen fölszabadítsák a helyet tánchoz, beszélgetéshez.

– Elméletileg csak diákok vehetnek részt, de nem kizárólag diákszövisek, és nyilván nem vagy olyan öreg, szóval kukkants be, ha ráérsz.

Némi erőfeszítéssel sikerült megállnom a vigyorgást.

– Ja, persze. Kösz...

Bővebben: kösz, nem.

Azután fölpillantottam, és láttam, hogy Kennedy Moore vág át a helyiségen, egy másik sráccal beszélget. Akkor esett le, hogy ez az ő kolesza. Talán Jackie is eljön erre a bulira, még ha szakítottak is.

Üsse kavics. Kezdett úgy kinézni, hogy diákszövis bulira megyek.

Abban a másodpercben megláttam Jackie-t, ahogy beléptem az ajtón. A félhomály ellenére sem tévesztettem hosszú időre szem elől. Piros ruhát viselt. Tűzpirosat, csillogó, flitteres anyagból. A feje búbján pántra rögzített, hegyes, piros szarvat. A ruha szoknyarészének hátuljára vékony, villás farkat erősítettek, amely járás vagy tánc közben himbálózott mögötte.

Csupasz lába még hosszabbnak tetszett, mint máskor. A mértan törvényszerűségei azt sejtették, hogy kurta szoknyája és elképesztően magas sarkú piros cipője felelős ezért a hatásért, de nincs az a matematika, ami csillapíthatta volna zsigeri reakciómat, miután viszontláttam őt – főleg ilyen észbontóan dögös cucuban. A lány és a szerelése azonban más fiúkat is megbabonázott – ezt bizonyította, hogy rengetegen kérték föl táncolni, ő

meg vagy nem tudatosan válaszolt, vagy nem törődött vele, mert tizből kilencszer a fejét rázta.

A volt – és most már biztosra vettem, hogy csak volt – pasijával feltűnően kerültek egymást. A fiút a helyiség egyik oldalán rajongták körül, a lány pedig szemmel láthatóan azon igyekezett, hogy a másikkalról rá se hederítsen.

Húsz-harminc nyitó szöveget agyaltam ki és vettem el.

Szia, egy ideje figyellek közgázon, és óhatatlanul észrevettem, hogy pár hete nem jársz előadásra. Remélem, az a terved, hogy leadod a tárgyat, mert akkor nem sértem meg az egyetemi előírásokat, a privát morális megfontolásokról nem is beszélve, amennyiben randizni hívlak. Ragyogó. És nem is undorító. Anyyira.

Azt hiszem, mostantól a piros a kedvenc színem. Béna.

Tíz másodperc alatt megmondom bármilyen szám négyzetgyökét. Szóval mi a számod? Gáz.

Még sosem kívántam ennyire a pokolra jutni. Ne már.

Ekkora itt a hőség, vagy csak miattad szakad rólam a víz? Jesszus, csak ezt ne!

A táncparketten egy páros túljátszotta, hogy becsiccsentett, és tekergős-vonaglás műsort nyomatott – a kábé egy óra alatt, amióta Jackie-t lestem, egyedül ekkor láttam elmosolyodni. Azután kitakarta a képből egy macskafület és ceruzával rajzolt bajszot viselő lány, aki épp eléem állt, és papírpohara pereme fölött rám sandított.

– Nem együtt járunk közgázra? – kérdezte, miután fölvtartam a szemöldökömet.

Az egyik vonagló nekiütközött, ettől az arcába fröccsent az itala. A lány előrebukott, és elkaptam a karját, nehogy mindjárt elterüljön.

– Húzz innét, hülye picsa! – visította hátrafordulva a vonagló csajnak, holott a pasi ütközött neki.

Mire visszafordult hozzám, az ádáz fogvicsorgatásnak nyoma sem maradt. Bájosan mosolygott, mintha az előző tíz másodperc meg sem történt volna. Kirázott a hideg.

– Hol is tartottam? – oldalazott közelebb, mire én elengedtem a karját. – Ja, persze, közgáz. Azzal a hogyishívjással... – csetintett párat az ujjával, próbálta fölidézni a nevet, én meg a feje fölött Jackie-re pillantottam, aki egy hosszú, fekete köpenyt viselő sráccal táncolt. Mondott valamit a srácnak, az nevetett, kivillantotta fehér műanyag szemfogát. Legalább tucatnyi vámpír jelent meg ma este.

– Keller? – kérdezte a közgázos lány.

– Dr. Heller – javítottam ki.

– Tényleg, az az – mosolyodott el ismét. Csillogó ezüstösre lakkozott körmű ujjával mellbe bökött. – A hátsó sorban szoktál ülni. Nem figyelsz az órára. Ejnye-bejnye!

Azt a... Ki kell keverednem ebből a társalgásból.

– Valójában a csoport segédoktatója vagyok.

– Micsodája?

Ajakbiggyesztve néztem magam elé. *Jesszus.*

– Korrepetitora.

– Jaaaa...

Ezután megmondta a nevét, amit rögtön el is felejtettem, és monológba kezdett annak a lánynak az ellenséges magatartását illetően, aki szerinte az imént beleütközött. Egyiküket sem ismertem, és baromira nem érdekelt véres viszályuk, ami vagy egy pasi, vagy egy pár cipő miatt tört ki – nem tudtam megállapítani, melyik, annyira tojtam az egészre.

Mire tekintetemmel újra megtaláltam Jackie-t, már a vállára kapta a táskáját, és a hátsó kijáráthoz indult, amely a több diák-szövetségi kolesz által közösen használt, lebetonozott parkolóra nyílt. Abban a reményben jöttem a bulira, hogy láthatom őt, bár semmi sem jogosított föl rá, hogy leselkedjek utána. Jobb is,

hogy nem kértem föl táncolni, nem váltottam szót vele. Most már távozhattam, nem történt semmi baj. Simán követhettem a szabadba, azután hazamehettem.

Kivéve, hogy a mocimat a ház előtt préseltem be két kocsi közé, tehát semmi sem indokolta, hogy *hátsó* menjek ki.

A vámpír is a hátsó kijáratot figyelte. Egy székre dobta a köpenyét, kiköpte a műanyag fogsorát, és zsebre dugta. Közvetlenül Jackie után ment ki, láthatólag nem sietett, de nem is pisz-mogott. Mint aki készül valahová. Vagy találkozni akar valakivel.

6. fejezet

LANDON

Az íróasztalán falpra csavarozott, csillogó sárgaréz táblán fekete betűkkel állt a név: *Mrs. Sally Ingram*. Egész rendesnek tűnt a neve, ahogy a múlt heti tanévnyitó tájékoztatón (részvétei kötelező) messziről ő maga is. Középiskolai igazgatónőm mindeneleképp rendesnek látszott, és az ellenkezőjének bizonyult.

Görnyedten ültem a roppant íróasztalával szembeni kényelmeden műbőr fotelban. Az asztal tömörfa lapja mintha kifejezetten azzal a céllal készült volna, nehogy valaki egy lendületes mozdulattal könnyedén átnyúljon fölötte. El sem tudtam képzelni, hogy juttattak be egyáltalán ebbe az irodába ilyen méretű íróasztalt. Bizonyára darabokban hozták be a helyiségbe, mert az hétszentség, hogy az ajtón nem fért be.

Mrs. Ingram egy kinyitott dossziében lapozgatott, nézegette a papírokat, mintha nem is ülnék ott, nem várnám, hogy kiderüljön, miért hívtak középiskolás életem első napján az igazgatói irodába. A szemüvegét az orra hegyére tolta, ahogy apa szokta, amikor olvasott, vagy a nagypapa könyvelését frissítette – korábbi foglalkozása irányába tett egyedüli engedményként, amióta nyolc hónappal ezelőtt ideköltöztünk.

Eleinte egymást érték a viták, vádaskodások, apám hevesen bírálta a nagypapát, amiért nincs üzleti érzéke, fűtyül a tervezésre, nem vezeti a könyvelést, a nagypapa pedig emlékeztette, hogy évtizedeken át ebből a halászati vállalkozásból tartotta el őt. Végül valamiféle egyetértésre jutottak, és apám a kezébe vette a pénzügyeket. Miközben bejegyezte a tételeket a főkönyvbe vagy átvezette az adatokat a laptopjára, olykor a bajsza alatt még elmormolt egy-egy szitokszót, vagy lerántotta a szemüvegét, és összecsimpentette az orrnyergét, mintha a bosszúságtól orrvérzést kaphatna. De rendet rakott az „irodában” – amely a ház bejáratánál a nappali és a konyha közé beszorított (edények helyett hajónaplókkal telerakott) kredencből meg a plafonról lelógó egy szál villanykörtével megvilágított, beépített konyhaasztalból állt. Ez a munkahely igencsak elütött apa washingtoni irodájától vagy az alexandriai otthoni dolgozószobájától.

Mrs. Ingram megköszöri a torkát, levette a szemüvegét, és közel ülő, apró szemével merőn nézett rám. Ha lerajzolom, sárkányként ábrázoltam volna, amint kidülledő sötét hullószemével fölméri a zsákmányát, tekintetével földhöz szegezi, szavak nélkül megfutamodásra ösztökéli. Az első tanítási nap lévén, még semmit sem tehettem, hogy kiakasszam. Nem mintha valaha is megpróbáltam volna kiakasztani valakit. Csak azt akartam, hogy békén hagyjanak, és ezt legnagyobbreszt sikerült is elérnem.

– Landon *Maxfield*. – A családnevem úgy hangzott a szájából, mint valami nyálkás undormány, és önkéntelenül dacosan hunyorítottam. Nem tetszett, hogy sértő hangsúllyal mondják ki a nagypapám nevét. Az igazgatónő előrekönyökölt, és összetámasztotta az ujjait. – Már hallottam magáról, és úgy gondoltam, ismerkedjünk meg egymással, mivel mostantól az *én* fennhatóságom alá tartozik.

Pislogtam. *Hallott rólam* – vajon kitől? És mit mondott neki az illető?

– Megelőzte a híre, tudja? Az első esztendeje ebben a példás oktatási intézményben nem sok jót ígér. – Összeütögette az ujjhegyeit, mintha csak építő szellemű első napi csevegést folytatnánk. – Nekem pedig az iskola igazgatójaként szokásom, hogy észrevegyék minden esetleges... fogyatékossgot, mielőtt az kihatna a többi diákra is. Ha úgy tetszik, megelőző kárenyhítést gyakorolok. Érti, amit mondok? – mosolygott rám gúnyosan, összeszorított ajka csak alig észrevehetően görbült fölfelé.

Alighanem képtelennek tartott arra, hogy egy kukkot is fölfojgjak az elhangzottakból. Fölényeskedő szóhasználata azonban nem támaszthatott efféle nehézséget addigi neveltetésem, előző iskolám, művelt, olvasott szüleim szellemi színvonalához képest. Bár ne értettem volna, mit mond, bár ne tudtam volna, mit hisz rólam! Zúgott a fülemben a vér, a tenyerembe vájtam a körmömet, nehogy a düh egyáltalán könnyeket csalhasson a szemembe. Akkor gyöngének tűntem volna.

– Úgy véli, hogy... megmértelyezem a többi tanulót – szakadt ki belőlem rekedt hangon, elárulva az indulatot, amit magamba fojtani szándékoztam, de ő mintha meghökkenésében nem is érzékelt volna ezt.

Elkerekedett a szeme, de valahogy ennek ellenére aprónak látszott. Életemben nem találkoztam ennyire ijesztő nővel.

– Ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket! – tenyerelt az íróasztalra. – Csupán gondoskodom arról, hogy megértse a *zéró tolerancia* fogalmát, Maxfield. – Összecsikordultak a hátsó fogaim. Az igazgatónő fölállt, úgyhogy én is. Nem vártam meg, hogy lenézzen rám. – Egyszerűen tartsa be a szabályaimat, amíg az én iskolámba jár... különben kipenderítem, fiatalember.

Ez az első napom a középiskolában, és máris kicsapással fenyegetnek? Úgy döntöttem, nem adok neki további felvilágosítást arról, mit tudok betartani, és mit nem. Ahhoz a fajtához tar-

tozott, amelyik előbb lő, csak aztán kérdez. Ha egyáltalán kérdez.

Kurtán biccentettem, és ezzel elengedtem. Háromszázharminckilenc nap telt el anyám halála óta.

Éveknek tűnt. Vagy óráknak.

LUCAS

Mozdulatlanul álltam, tekintetemet a hátsó kijáratra szegeztem, miközben a lelkiismeretem ádáz csatát vívott a fejemben valami rögeszmével, aminek mintha nem bírtam volna parancsolni.

Talán most adódhatott az egyetlen esélyem, hogy valaha is beszélhessek Jackie Wallace-szal. Amióta nem járt előadásra, egyáltalán nem láttam, se az egyetemen, se másutt.

De mi a francot mondjak neki?

Egyszer csak megjelent a srác, aki követte az épületből a parkolóba. A lány egyértelműen ismerte. Talán megállapodtak, hogy idekint, a fürkész tekintetektől távol jönnek össze. Vagy a srác már egy ideje várta, hogy esélyhez jusson a lánynál, és velem ellentétben meg is ragadta – ahelyett, hogy értelmetlenül vívódott volna magában.

Talán a lány csak úgy döntött, hogy korán távozik, és a srác is, semmi összefüggés sincs kettejük elhatározása között.

Vagy talán csak értékes másodperceket fecsérelek el a tétlenkedéssel.

Kamasz énem egyre dühösebben viselte önmegtartóztatásomat. *Elég már ebből a szarakodásból, nyomás ki a fenébe a csaj után, és mondj már neki valamit!*

Először az jutott eszembe, hogy megmondom, én korrepetálok a csoportot, és észrevettem, hogy már jó néhány előadást

kihagyott, a negyedévi zéháírást is, de a tárgyat nem adta le. *Persze, mindezt rögtön azután közlöm vele, hogy követem a sötét parkolóba, örülhetek, ha nem azzal kezd, hogy tőkön rüg, mielőtt bármit kérdezne.*

A tárgyleadási határidőt azonban már három nappal *lekéste*. Ha mástól nem, az indexébe bevészt elégtelentől még megmenthettem. Ellöktem a hátsómat a faltól, megszakítottam látzólagos társalgásomat a félig kiütött, nyafogós bigével, aki javában locsogott.

Miközben egyenesen a hátsó kijáráthoz mentem, és kiléptem az ajtón, elterveztem, hogy amennyiben Jackie Wallace meg a tökféj vámpír cseverésznek – vagy még rosszabb –, akkor megkerülöm az épületet, elől föl pattanok a mocimra, és azt is elfelejtetem, hogy a csaj egyáltalán létezik.

Ja, persze. A kilencheti aprólékos tervezgetéssel-elemezgetéssel az agyadba égetett részletek csak úgy elillannak. Nem nagy ügy.

Kuss legyen!

Néhány másodpercig attól féltem, hogy elszalasztottam a lányt. Éjszakára viharveszélyt jósoltak, a szél fújta a vastagodó felhőtakarót, az egyre sötétebb árnyékok között mindinkább ritkultak és illékonyabbakká váltak a megvilágított foltok. A mobiltelefonja derengéséből kiszúrtam a lányt. SMS-ezett valakinek, a parkoló túlsó végén kerülgette a kocsikat. Vámpír haverja kettőnk között haladt, és tisztára úgy látszott, hogy árnyékként követi. De nem kiáltott a lánynak, hogy figyelmeztesse. A seggfej. Halálra akarta rémiszteni azzal, hogy hirtelen ott terem.

Mély lélegzetet vettem, lezizzentem a hátsó lépcsőn, és elindultam a lány felé, készen arra, hogy szükség esetén villámgyorsan hátra-arcoljak.

Mekkora valószínűséggel fenyegetett, hogy megbánom ezt az egész estét? Kilencvenöt százalék.

A lány a leghátsó sorban kinyitotta egy csillogó, sötét kisteherautó ajtaját. Érdekes. Nem gondoltam volna, hogy ilyenül jár. Talán inkább egy kis sportkocsival vagy háromajtós ferde hátúval. A haverja utolérte, és eltűntek a nyitott ajtó túloldalán. Egyiküket sem láttam tisztán, és kábé *semennyire* sem vonzott az a perspektíva, hogy megszemlélhessem, amint nyálat cserélnék.

Eljött a sarkon fordulás ideje. Csakhogy... nem hagyott nyugodni a tény, hogy a srác nem kiáltott oda a lánynak. A legjobb esetben azt képzelem, kihalt autóparkolóban nőket ijesztgetni jó vicc. A legrosszabb esetben...

A lány sikoltott. Csak egyszer, majd hirtelen elnémult.

Megtorpantam. Azután futásnak eredtem.

A legutóbbi három-négy évben ritkán engedem szabadjára az indulataimat, mert nagyon is jól ismerem a lehetséges következményeket. De amikor megláttam a srác testét a lányén keresztként a kocsi ülésén, és meghallottam, hogy a lány zokogva könyörög, hagyja abba, kijöttem a sodromból. Nincs az az önmérséklet, ami megakadályozhatott volna a folytatásban – már-mint ha hajlok arra, hogy lehiggadjak.

Nem hajlottam.

Két kézzel megmarkoltam a srác ingét, és kirántottam a kosziból. Eléggé be volt rúgva. Addig a mértékig, amikor az idioták azt hiszik magukról, hogy jó fejek, simán tudnak vezetni, probléma egy szál se. Csak annyira, hogy egy-egy szónál nehezen forogjon a nyelvük. Csak annyira, hogy tehetetlenné váljanak, ha olyasvalakivel akaszknak össze, aki tudja, mit csinál.

Én tudtam, mit csinállok.

Tudtam, hogy kicsinálom ezt a gyereket, és majd azután aggodom a következmények miatt. Ezzel nem reményt, nem is

véleményt fogalmaztam meg, hanem tényt. Tudtam, hogy a srácnak vége.

Első két ökölcsapásom valahogy teljes meglepetésként érte. Hátrahanyatlott a feje, teljesen elképedt attól, hogy a predátor két szempillantás alatt prédává vált.

Üss vissza, seggfej! Gyerünk, baszd meg, üss vissza!

Végre-valahára meglendítette az öklét, de kétarasznyival elvétette a fejemet, ennek következtében elveszítette az egyensúlyát. Még kétszer megütöttem, a karom bemelegedett a véremben zubogó adrenalinától. A másodperc törtrészeire elővillanó hold megvilágította a jelenetet. A srác orrából örvendetes mennyiségben dőlt a sötétlő vér. *Vérezz csak, seggfej!*

Alkarjával megtörölgette a száját, és rámeredt az eredményre. Felbődült, majd leszegte a fejét és előrelődult.

Egy jobb horoggal pont az álla alatt találtam el. Bal könyökömmel meg a fején. Tátott szájjal a kocsinak csapódott, majd ellökte magát. – a szesz elvette az eszét, különben összeesett vagy elfutott volna. Így azonban felém kapálózott, én pedig vállon ragadtam, és úgy az állába térdeltem, hogy belereccsent a koponyája.

Szerencséje volt. Összeroncsolhattam volna a légcsövét. A földre rogyott, karjával eltakarta a fejét, a térdét fölhúzta a mellkasához.

Kelj föl! Kelj föl! Kelj föl! Épp lehajoltam volna, hogy fölrántsam, és újra megüssem, de egy halk hang tört át a düh ködén.

Fölpillantottam, egyenesen beláttam a kocsiába, ahol Jackie a túloldali ajtónál kuporgott, mellkasa rövid, felszínes lélegzetvételekkel emelkedett és süllyedt.

Rémült vadként húzódott el a sráctól. Talán tölem is. Tudtam, ebből a távolságból nem tapinthatom ki az érverését, nem szimatolhatom meg a félelmét, mégis esküdni mertem volna, hogy

mindkettőt érzékelem. Támadójának vére beborította az öklömet. Lassan a farmeromba törölgettem a kézfejemet, óvatosan az ajtóhoz léptem – kerültem a hirtelen mozdulatokat.

A lány szeme tágra nyílt, de egyébként arcizma sem rezdült.

– Hogy vagy? Rendben? – kérdeztem. Így hangzottak legelső szavaim ahhoz a lányhoz, akit figyeltem, rajzolgattam, aki után sóvárogtam, akiről álmodoztam. Nem válaszolt, nem is bólintott. Úgy láttam, mindjárt sokkos állapotba kerül.

Egészen lassan előhúztam a zsebemből a telefonomat.

– Hívom a 911-et. – Továbbra sem reagált. Mielőtt tárcsáztam volna, megkérdeztem, hogy orvosi segítséget is kérjek-e, vagy csak a rendőrséget. Nem tudtam, mit művelt vele a támadója azokban a másodpercekben, amíg átvágtam a parkolón. A srác föl volt öltözve, csak a sliccét cipzározta ki, de persze használhatta a kezét. Újra leszállni készült a vörös köd. Legszívesebben nemcsak a lábam előtt nyöszörögve és vérezve, hanem *holtan* láttam volna ezt a gyereket.

– Ne telefonálj! – mondta végre a lány olyan halkán és rekedten, hogy alig tudtam kivenni a szavait.

Azt hittem, csak a mentőket nem akarja, de nem, kiderült, nem akarja, hogy a *rendőrséget* hívjam.

– Félreértettem a helyzetet, vagy ez a srác tényleg *meg akart erőszakolni*, te pedig arra kérsz, hogy ne hívjam a rendőrséget? – hitetlenkedtem. Összerezcent, szerettem volna kihúzni abból a kocsiból, és jól megrázni. – Vagy talán megzavartam valamit, amit nem kellett volna?

A francba a heveskedésemmel! A jó büdös francba! Ezt meg MINEK kérdeztem?

Könnyek szöktek a szemébe, és pofán tudtam volna vágni magamat. Fegyelmезetten lelassítottam a légzésemet. Le kellett higgadnom. Az ő kedvéért. *Az ő kedvéért.*

A fejét rázta, és azt felelte, hogy csak haza szeretne menni. Vitatkozhattam volna vele, száz indokot találtam magamban, de mindet elvettem, mert elég régen ismertem a campust, és tudtam, mi sülné ki a dologból. A diákszövi egységfrontba tömörülne a srác mellett. Valaki megesküdné, hogy a lány önként ment bele. Mindenki rajta köszörülne a nyelvét, hogy csak ártani próbál a volt pasija diákszövijének. A dékáni hivatal nem óhajtaná, hogy az ügy kikerüljön a campusból. A srác nem járt sikerrel, tehát egyikük szava állna a másikéval szemben. A srác ejnye-bejnyét kapna, a lányt kiközösítenék.

Én tanúskodnék... de fiatalkori priuszt gyűjtöttem be testi sértésért, és az imént vertem laposra ezt a srácot. Valami fifikás ügyvéd őrizetbe vetethetne az ő bántalmazásáért, ezzel hitelét veszítené a vallomásom.

A földön fekvő szarházi a hátára fordult, káromkodott, én pedig megmozgattam a vállamat, néhány mély lélegzetet vettem – be, ki, be, ki –, igyekeztem lebeszélni magam arról, hogy igen strapabíró bakancsom sarkával a fejére tapossak. Nehezen ment. Nem folyt még elég vére ahhoz, hogy kielégítse a bennem tomboló szörnyeteget.

A lány halkan pihegett mellettem. Feszülten figyeltem. Reszketett, de egyelőre nem sírt. Nem tudom, mit tettem volna, ha rázendít.

– Rendben. Hazaviszlek – mondtam.

A fejét rázta, és azonnal rávágta, hogy tud vezetni.

Elgondolkoztam, vajon hány sokkot vagyok képes kezelni egyetlen este. Úgy tűnt, hamarosan kiderül.

Azt hitte, engedem ilyen állapotban vezetni. *Na persze.* Lehajoltam, és a kocsipadlón szétszóródott holmija közül kihalászta a kocsikulcsot. A táskája is ott hevert – kétségkívül akkor esett le, amikor az a barom hasra lökte a kocsiban.

Az istenfáját! Még sosem kívántam ennyire, hogy valaki felpattanjon, és behúzzon egyet. Ürügyet szerettem volna – bármilyen ürügyet –, hogy kinyírjam.

– Nem hagyhatom, hogy vezess – jelentettem ki.

Ettől zavarba jött, de már löktem is az indoklást, hogy szemmel láthatóan remeg, és ez önmagában is elegendő ok. Nem voltam biztos benne, hogy nem sérült-e meg. És abból indultam ki, hogy valószínűleg ivott, bár odabent nem láttam poharat, üveget a kezében.

– Nem ittam – válaszolta méltatlankodó hangon, homlokráncolva. – Én vagyok a kijelölt sofőr.

Nem lett volna szabad körülpillantva megkérdezni, hogy mégis *kicsoda* jelölte ki. Nem lett volna szabad kioktatnom, amiért egyedül slattyogott át a parkolón, és eszébe sem jutott körülnézni – habár mindez igaz volt. Semmiképpen nem lett volna szabad arra utalnom, hogy felelőtlenül viselkedett, mert ezzel majdhogynem őt tettem felelőssé a támadásért. Holott tudtam, ki a felelős. Vérző orral hevert a lábamnál az illető, és nyöszörgött, mintha nem füttyültünk volna rá mind a ketten.

– Szóval az én hibám, hogy megtámadtak? – csattant föl dühösen. – Az én hibám, ha nem tudok anélkül eljutni egy ház kapujától a kocsimig, hogy valamelyikőtök megpróbáljon *mege-rőszakolni*?

Valamelyikőtök.

– „*Valamelyikőtök?*” Egy kalap alá veszel ezzel a szarházi-val? – mutattam a srácra, akit leterítettem, a méltatlankodás hirtelen és visszafojthatatlanul tört a felszínre, mint valami kémiai reakcióban. – *Semmi közöm az effélékhez.*

Hallottam, hogy védekező szavaim ellenségesen nyomulnak a kettőnk közötti térbe. Ahogy kiejtettem őket, a lány tekintete a számra siklott – és az ajakpircingemre. Láttam rajta a félelmet, amit megpróbált elrejtteni, mielőtt észreveszem.

A dühöm nem feléje irányult, ahogy a félelmének sem énrám kellett volna, mégis így befolyásoltam.

Kezét kinyújtva ismét a kulcsát kérte, a mondat közben elcsuklott a hangja, de elszántan nézett farkasszemet velem. A ma este történtek fényében meghökkentett a bátorsága. És tessék, itt álltam, egy másik pasi, aki rá akar erőszakolni valamit, amit ő nem szeretne.

Valamelyikőtök.

Helytelenül fogalmazott, de nem teljesen. Ettől a felismeréstől korántsem kellemes érzés öntött el.

– A campusban laksz? – hagytam, hogy visszatérjen hangomba a szelídség, amit megérdemelt. Tudtam, hogy ez az ő döntése, nem az enyém. Bár megmentettem, ez nem jogosított föl arra, hogy dirigáljak neki. Én nem dönthettem ebben, csakis ő. Autózhatott nélkülem a campusban, de jobban szerettem volna, ha nem teszi. – Hadd vigyelek haza! – próbálkoztam. – Majd visszagyalogolok ide a saját verdámért.

Megkönnyebbülés áradt szét bennem, amikor megadóan bólintott. Segítettem összeszedni a holmiját a kocsipadlójáról, a táskájába rakosgattunk mindent, és jogalap nélkül hasított belém a féltékenység, amikor átnyújtottam neki egy óvszeres tasakot.

Mintha nem is ártalmatlan celofáncsomagot kínáltam volna, hanem skorpiót, úgy rántotta el a kezét, és azt mondta, ez nem az övé. Szóval a srác előre kigondolta a dolgot, és be akarta biztosítani magát, hogy ne hagyjon hátra nyomot.

Nem szabad megfordulni. Nem szabad a srácnak nézni.

Nem hallgattam a józan eszemre, hátrapillantottam, hogy a fiú még a földön fekszik-e. Ott feküdt. Talán morogtam is valamit arról, hogy szándékosan el akarta tüntetni a bűnjelet, és sajnáltam, amiért Jackie nem engedte, hogy kihívjam a rendőrséget, hiszen az efféle szándék a cselekmény tudatos megtervezésére utalt. Nem tudom, hogy hangosan is kimondtam-e. Ha igen,

a lány nem válaszolt. Zsebre vágtam a tasakot, és azon tűnődtem, vajon az óvszer átmege-e az iratmegsemmisítőn, mert ha zaérve el akartam végezni ezt az apró kísérletet.

Elképzeltem, hogy a srác eközben viseli az óvszert.

Bemásztam a volánhoz, becsuktam a teherautó ajtaját, és elfordítottam a gyújtáskulcsot.

– Biztosan nem akard, hogy értesítem a rendőrséget?

Bármennyire eltökéltem magam, hogy ráhagyom ezt a döntést, még egyszer meg kellett kérdeznem.

A szélvédőn át visszanézett a házra, ahol szemmel láthatólag még mindig zajlott a buli.

– Biztosan – felelte egy teljes percnyi hallgatás után.

Bólintottam, és kitolattam a parkolóhelyről, a reflektor fénykévéje megmutatta, mennyi kárt tettem a támadóban. Korántsem elegendő. Fegyelmeztem magam, hogy rükvercbe tartsam a kocsi, pedig szívesen váltottam volna előre menetbe, hogy palacsintává lapítsam a srácot.

Évek óta nem éreztem ilyen erőszakos indulatot buzogni a véreemben.

Az útra meredtem, nyugalmat színleltem, hogy ezzel ténylegesen is lehiggasszam magam. Tudtam, hogy sikerülni fog, ha lassan is. A kereszteződésnél megkérdeztem a lánytól a kolesza nevét, és miután – a veszély elmúltával erőtlenséggel, reszkető hangon – megmondta, jobbra fordultam.

Igyekeztem minél kevésbé háborgatni, a szemem sarkából figyeltem, miközben próbálta rendezni a sorait. Fázósan átölelte magát, pedig októbert meghazudtolóan gyönyörű idő volt. Még kicsit meleg is.

Hullámokban tört rá a borzongás, a teste lerázta magáról az önvédelem szükségletét, de az elméje nem bírta szabadulni az imént elszenvedett megaláztatástól.

Szerettem volna átnyúlni a kocsi másik oldalára, és megcirógatni őt. Nem tettem. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

Ezt soha nem bírtam volna megmondani neki.

A koleszánál leparkoltam, bezártam a kocsit, átadtam a kulcsot, és elkísértem az oldalbejárathoz. Még mindig reszketett, én pedig nehezen tudtam parancsolni a kezemnek. Szívesen megvigasztaltam volna, de most egy idegen érintése hiányzott neki a legkevésbé. Bár én már hetekkel ezelőtt fölfigyeltem páratlan, izgalmas egyéniségére, ő nem ismert engem.

Még a nevemet sem tudta.

A kapunál elkértem az igazolványát, mert annyira reszketett, hogy úgy véltem, nehezen tudná áthúzni az elektromos záron. Gondolkoztam, mellette maradjak-e egészen a szobájáig, vagy ezt fenyegetésnek érezné. Csoda, hogy eddig rám merte bízni magát.

Azután fölszisszent, ahogy átadta a kártyáját, és a kézfejemre siklott a tekintete.

– Jesszusom, te vérzel!

– Á, ez javarészt az ő vére – feleltem. *Mintha ez megnyugtatóan hangzana.* Te jó ég.

Áthúztam a kártyát az érzékelőnyíláson, visszaadtam a lánynak, és az előtér mennyezetvilágítójának fényében megnéztem az arcát. Tekintetemmel győződtem meg arról, amiről a kezemmel nem mertem: követtem könnyeinek nyomát, láttam elmázóldott sminkjét a szeme alatt. Szerettem volna hüvelykujjammal lesimítani homlokán a ráncokat, karomba vonni őt, mellkasomhoz szorítani az arcát, szívdobogásommal megnyugtítani.

– Biztos, hogy rendben vagy? – kérdeztem, és azonnal könnyek szöktek a szemébe. Ökölbe szorult a kezem. *Nem szabad hozzányúlni!*

– Persze, rendben – felelte, és elkapta rólam a tekintetét. Pocsékul hazudott.

Gondoltam, egy barátnőjének majd elmondja, mi történt. Talán a szobatársának. Valami ismerősnek, akiben megbízik. Tudtam, hogy engem nem fogadhat a bizalmába. A mór megtette kötelességét... Bárcsak jobban megtette volna! Hamarabb. Nem bírtam megbocsátani magamnak, hogy nem habozás nélkül követtem a lányt a parkolóba.

Megkérdeztem, fölhívjak-e neki valakit, mire a fejét rázta, gondosan megkerült, vigyázott, nehogy hozzám érjen, még a ruhánk se súrlódjon egymáshoz. Újabb bizonyítékként annak, hogy én csak egy idegen vagyok

Figyeltem, ahogy a lépcsőhöz ment, cipője csattogott a padlócsempén, a csillámló, villás farok képtelenül himbálózott mögötte, bármilyen mereven mozgott is a lány. Jelmezszarva rég eltűnt.

– Jackie! – szóltam utána halkán. Nem akartam megriasztani. A lépcsőkorlátra tette a kezét, hátranézett, várt. – Nem a te hibád volt.

Az ajkába harapott, tartotta magát, biccentett, majd a korlátba kapaszkodva fölszaladt a lépcsőn. Megfordultam, és abban a meggyőződésben távoztam, hogy ezek az utolsó szavaim Jackie Wallace-hoz.

Bár azoknak nem is rosszak.

7. fejezet

LANDON

Boyce Wynn – hajdani társam a felső tagozatos kirekesztettek étkezdei asztalánál – a nemezisemmé vált. Tudtam, hogy lövése sincs, mit jelent ez a szó, ezért ha így nevezném, nyúlgerincnek csúfolna és/vagy zrityónrúgást helyezne kilátásba. Tehát ugyanaz történt volna, mint amikor semmit sem mondtam neki.

Ellentétben a felnőttek előszeretettel hangoztatott egyes állításaival, ha reagálunk a heccelődőkre – amennyiben megverni nem tudjuk őket –, azzal hatalmat adunk a kezükbe, mert megtudják, hogy nem hagynak bennünket hidegen. Erre pedig nem óhajtottam föl hívni a figyelmüket. A középiskolában Ingram igazgatónő az ő *zéró toleranciájával* fenyegetett meg, és Wynn alighanem *tényleg* zrityón tudott volna rúgni amellet, hogy kicsapat a suliból. Ez a nagydarab genyó úgy csörtetett föl-alá, mint azok a felsősök, akik azért túrték meg, mert úgy hírelett, hogy droghoz, szeszhez és lopott autóalkatrészekhez tud hozzájutni. Azonkívül *őket* nem fenyegette. Csak azokat piszkálta, akiket kisebbeknek vagy gyöngébbeknek érzékelt.

Vagyis például engem.

A középiskolai kajáldában nem létesült kirekesztettek asztala, az embernek hirtelenjében, a pénztártól való távozás után két

másodperc alatt kellett választania. Egy rossz lépés végzetesnek bizonyulhatott.

Szar időben a páriák odakint, a belső udvaron ettek, kellemes napokon viszont bent maradtunk, átengedtük a négyszögletes szabad térség napsütötte asztalait és padjait az olyan srácoknak, mint Clark Richards, egy ingatlanfejlesztő legkisebb fia (a nagypapám utálta Richards apukát), és olyan lányoknak, mint Clark közkedvelt szőke barátnője, Melody Dover.

Itt ritkán volt szar idő – eső vagy heves szél, végképp ritkán jégeső és tornádó. Egyébként még télen is melegen sütött a nap... vagyis az ebédszünetek zömét bent töltöttem. A legveszélytelenebb helyeket az üres asztalvégek jelentették, ahol sosem ültek Wynn-félék vagy akár kicsit is népszerű egyedek.

Ez azonban nem tartotta vissza őket attól, hogy megtalálják az embert, ha szórakozni akartak.

1. példa: Meglepően könnyű átlökni egy teli műanyag tálcát a menzaasztalon úgy, hogy a földre csattan, és az étel szanaszét fröccsen róla. Az arra haladó elkövetőnek még csak le sem kell lassítania, és úgy tehet, mint akinek semmi köze a dologhoz.

Rászoktam, hogy a meleg étellel megrakott tálca helyett inkább egy fóliába csomagolt, gyanús állagú szendvicset meg egy palack vizet markoljak föl.

2. példa: Bárki találta föl a tornatermi öltözőt – ahol több sor fémlemez szekrény és beton térelválasztó takarja el a helyiségben zajló eseményeket a tesitanár szeme elől –, nagy barom volt. Egy orvтамadásnak áldozatul esett a turiból beszerzett Converse tornacsukám meg a combzsebes terepszínű gatyám. Mivel nem estem a fejemre, hogy be-

köpjem a seggfejeket, a tanár úgy orvosolta a problémát, hogy a talált tárgyak ládjából választhattam magamnak valami holmit – az a tárolóeszköz pedig olyan illatot árasztott, mint ahol elpusztult és bomlásnak indult valami.

Az utolsó órán konkrétan trágyaszagot árasztottam, a közelenben ülő lányok az orrukát fintorgatták, és a lehető legtávolabb húzták tőlem a padjukat, a srácok pedig ilyesféle szellemes megjegyzésekre ragadtatták magukat:

– *Bűzlesz*, Maxfield. Szólj az ápolódnak, hogy időnként slagoljon le!

S a többi.

Amint hazaértem, ledobtam magamról a cuccot, és kivágtam a ház mögött elégetésre váró gyomok kupacára, miután tűzforró vízzel lezuhanyoztam.

Kölsönkértem apától öt dodót, és megkértem a nagypapát, hogy vigyen vissza a turiba, ahol előástam egy újszerű állapotú, márkás tornacipőt. Hétdolláros árcédula fityegett rajta.

– Majd megadod – nyomta a kezembe a nagypapa a hiányzó két dolcsit.

Leszoktam a tesiórai átöltözésről, amiért minden alkalommal intőt kaptam, amíg Peterson tanár úr rá nem jött, hogy ezzel a büntetéssel semmit sem ér el nálam.

Viszont három órára jártam együtt Wynn-nel – testnevelésre, földrajzra és autószerelésre.

– Csutakolás! – harsogta túl az óra végén Silva tanár úr mennydörgő hangja a működő motorok, szerszámgépek és countryzene zaját, valamint az autókról és autóalkatrészekről, illetve csajokról és csajalkatrészekről folytatott társalgást.

A srácok zömmel értelmetlen dolgokat mondtak. Még ha a város összes anyukái azzal fenyegetőztek is, hogy azzal a süro-

lőszappannal mossák ki a szánkat, amivel a ragacsos olaj- és kenőzsírmaradványokat távolítottuk el a kezünkről és a karunkról, ez rendszerint csak üres fecsegés volt.

Néha azonban ezek a szavak nem egyszerűen kifejezésekké, mondatokká álltak össze. Emlékeket és lidérces álmokat idéztek föl, én pedig mindkettőt igyekeztem tőlem telhetően elkerülni. Zsíros kezem ökölbe szorult, ahogy a soromra vártam a mosdókagylóknál, és kénytelen-kelletlen végighallgattam a hátam mögött zajló eszmecsérét, amelyben Boyce Wynn jelentős szerepet játszott.

– Öcsém, olyan a csaj csöcse, mint két prima *görögdinnye* – húzta el a szót idegborzolóan, és elképzelttem, miket mutogat hozzá.

– Ja, megcsinálnám – felelte a haverja, és jót röhögtek. – De nem dugáru.

– *Egyelőre*, Thompson. *Egyelőre*. Majd én megtanítom, hogy az legyen.

– Peerszeeee. Álmodik a nyomor. Fényes nappal kiröhögi a tahópofádat.

– Nappal hadd röhögje, öreg. Sötétben majd annál inkább könyörög, hogy még, még, még.

– Kapjál már magadhoz, hapikám! – röhögött a haverja. – Le se szarna téged. Egyébként sem annyira nagyszám...

– Hagyjad már, bediliztél? Úgy megerőszakolnám...

Mielőtt fölfogtam volna, mit művelek, hátrapenderültem, és ökölbe szorított kezem egyenesen Boyce Wynn szája szélének csapódott. A srác feje kissé félrebillent az ütközéstől, és a szeme döbbenet tágira nyílt. Az ösztöneim azt diktálták, hogy ne érjem be ennyivel, de a srácok hirtelen körbevettek bennünket.

– Bunyó! Bunyó! – skandálták kórusban, és a tagjaim megdermedtek, miközben Wynn egész testével felém fordult, készen arra, hogy beledöngöljön a betonba.

Mielőtt léphettünk volna, a technikatanár a felkarunknál fogva mindkettőnket elkapott, szétválasztott és megbénított.

– Mi az *istennyilat* csinálnak, idióták? Ki akarják *rúgatni* magukat?

Le sem vettem a szememet Wynnről, ő pedig gyilkos tekintettel bámult vissza rám. Vér szivárgott a szája szögletéből.

– Mi a hézag, Wynn? – mordult rá Silva, és megrázta. Száz-hús kilós technikatanárunk alaposan *bepöccent*.

Wynn továbbra is rám meredt, hunyorított, és mintha valami-féle bosszúálló elhatározásra jutott volna.

– Semmi, tanár úr. Minden rendben.

A technikatanár pillantása rám siklott, miközben Wynn lassan fölemelte szabad kezét, és begörbített ujjával letörölte az arcáról a vércseppet. A zubogó adrenalinból remegés futott végig rajtam.

– Hát magánál, Maxfield? Ugyanaz? Mi történt?

– Semmi – visszhangoztam Wynn rövid válaszát, és megráztam a fejemet. – Minden rendben.

Silva a fogát csikorgatta, és a tanműhely hullámbádog tetejére emelte a tekintetét, mintha Isten lehánthatná a fémlemezt, és megmondhatná neki, mihez kezdjen velünk.

Újra megrántotta a karunkat, ezúttal keményebben, hogy majdnem kifícamodott a vállunk.

– A műhelyemben *nincs* bu-nyó-zás. Értve vagyok, uraim?

Az utolsó szót úgy vágta a képünkbe, hogy világossá tegye, mindennek tart bennünket, csak azoknak nem.

Bólintottunk, de nem engedte el a karunkat.

– Szóljak Budnak, hogy bajt keversz? – kérdezte Wynntől, aki elkerekedett szemmel rázta a fejét. Akárki volt is ez a *Bud*, a neve félelmet gerjesztett abban a srácban, aki félelmet gerjesztett a diákság zömében.

Kicsengettek, és közönségünk késve tódult a jókora alumíniummosdókhöz. A technikatanár eleresztett minket, de nem tágitott, izmos karját összefonta domború mellkasán, és tekintetével lyukat fűrt a nyakszirtünkbe, miközben lesikáltuk magunkról a koszt. Kikaptam a hátizsákomat a rekeszből, és az oldalkijárat-hoz igyekeztem, Wynn pedig két haverjával elől távozott.

Pontosan tudtam, hogy csak időlegesen menekültem meg.

A földrajztanárnő abbéli erőfeszítésében, hogy a diákjait kínozza, rögtön a téli szünet vége után csoportfeladatot osztott ki. A szünetben egyébként mindazok, akik karácsonyra a városban maradtak, élvezték az errefelé példátlan, arasznyi havat, ami beborította a tengerparti fővenyt, a pálmafákat, az üdülőszállókát és a halászbárkákat.

Alexandriában karácsony előtt köszöntött be a tél, és márciusig tartott meglepetésszerű esővel, havas esővel, egyszer-ször havazással – a parkolóhelyek sarkában buckákba halmozott hó lassan elszürkült, ha hagyták olvadozni ahelyett, hogy teherautókra hányva elszállították volna. Februárra mindenki halálosan unta a dérkapargatást a szélvédőről, a hólapátolást a járdákról és kocsibehajtókról, a hóékék és sóderszállító dömperrek robajára ébredést és az örökös nedves hideget.

Itt legfeljebb egy kis porhó szállingózott. Bármiféle mérhető mennyiség már félelemmel vegyes tiszteletet ébresztett. Tizenöt centi egyenesen *csodaszámba* ment. Az emberek hangosan álmélkodva, fejüket ingatva járkáltak. A szülők úgy küldtek ki a gyerekeiket hóembert építeni és hóangyalt rajzolni, hogy zoknit húztak a kezükre, mert kesztyűje senkinek sem volt.

– Karácsonyi csodánk jegyében *csodás* kis csapatokat fogunk alkotni, hogy megvizsgáljuk az éghajlatváltozásnak a környezet-

re és az emberre gyakorolt hatását – közölte Dumont tanárnő a szünetet követő első tanítási nap második órájához képest túlon-túl vidám hangon. Mind rühellettük, hogy a suliban kell ülnünk, és két teljes heti koránkelésmentes semmittevés után semmi sem téríthetett jobb belátásra bennünket. – Annak érdekében, hogy szemléltessük, miként alkalmazkodik az ember a váratlan változásokhoz, mindannyian húzunk egy-egy betűt a kalapból, és párokat képezünk – mondta olyan sugárzó arccal, mintha jobbítana a feladaton az a tudat, hogy a sors választja ki a partnerünket.

Egy emberként nyögtünk föl. A tanárnő nem zavartatta magát, odatartotta az iskola kabalaállatával – micsoda meglepetés, egy hallal – díszített baseballsapkát Melody Dover elé, aki kihúzott egy papírszeletet, és továbbadta a fölfordított fejedőt a mögötte ülő lánynak. Melody sorának utolsó padjából figyeltem, ahogy a sapi közeledett. F-et húztam. Hát persze hogy az elégtelen betűjelét.

– Most pedig keressék meg a párjukat, és telepedjenek át hozzá! – harsogta túl a hangzavart a tanárnő, miután mindenkihez eljutotta sapka. – Mellette fognak ülni a félév első három hetében, és az időszak végén kiselőadás formájában ismertetjük a témában végzett munkánkat az egész osztállyal!

Ez a nő hülyéskedik velem. Eddig egyetlen kiselőadást tartottam, az előző tavaszi félévben, arra karót kaptam. A kiselőadást egyaránt kínosnak éreztem, ha engem kényszerítettek rá, és ha másokét kellett végighallgatnom.

Fontolgattam, hogy felállok, és kivonulok a teremből.

– Tessék, hölgyeim, ki húzott F-et? – hallottam azután a helyiség másik végéből, és mozdulni sem bírtam.

Na, vajon ki érdeklődött? Boyce Wynn.

Aú. *Hogy az a...*

A srác fölállt, és elkezdte kikapkodni a cetliket a diákok kezéből, hogy megtudja, ki a párja.

– F-et húztál? Ki a faszom húzott F-et?

– Wynn! – szólt rá komoran Dumont tanárnő.

– Nem találom a páromat, tanárnő – vonogatta a vállát Wynn. A tekintete Melodyra villant, aki egy kicsit gúnyosan biggyesz-tette le az ajkát. –Te? – rántotta ki a papírt a vonakodó lány kezéből.

– *Nem!* – szerezte vissza a cetlijét Melody, és dacosan föl-szegte az állát. – *Clark* a párom.

A pasija már ott ült mellette. El sem kellett költözniük első padbeli helyükről, hogy együtt dolgozhassanak. Én kifogtam ezt a tetves Boyce Wynnt, míg a kiváltságos Clark Richards a saját *szexbombacsaját* kapja. Ez csak természetes.

– Na *nem, nem, nem!* Ez nem lesz jó – sietett oda Dumont tanárnő, és Melodyra szegezte a tekintetét. – Nem lehet párban a... szóval barátnőjével. Szeretném, ha mindannyian kultúra- és környezetváltozást élnék át! Az eszmék szabad áramlását a gyakorlatban! – Amíg azok hárman próbálták fölfogni, miről dumál, a tanárnő elvette Boyce meg Melody papírját, és kicse-rélte. – Tessék! Clark, maga most Boyce-szal fog dolgozni. Mindjárt kiosztom a konkrét feladatokat! – mondta, és látható-lag azt hitte, ezzel megnyugtatta Clarkot, akinek egy erőszakos benga állatra kellett cserélnie a dögös csaját.

– Mi a pi... – morogta a srác, de még idejében elharapta a szót. – Miért nem dolgozhatunk együtt Mellel?

– Na ki húzott F-et? – engedte el a füle mellett a kérdést Dumont tanárnő, és nyájas mosollyal megveregette a fiú vállát.

Szó nélkül néhány ujjnyira fölemeltem a padomról a keze-met. Négy szempár fordult felém. Egyedül Dumont tanárnő mo-solygott.

– Jöjjön csak előre, Landon! A következő három héten Clark helyét foglalja el.

Clark olyan képet vágott, mintha a tanárnő azt mondta volna: „A következő három héten Clark csaját dughatja.”

– Ezt megszívtuk, Richards – értékelte a helyzetet Boyce, és rezzenéstelen tekintetével a sarokba szegezett. Hogy, hogy nem, azzal is újabb rossz pontot sikerült szerezni nála, hogy akaratlanul egy másik srác barátnőjét kaptam párnak.

Vállamra vettem a hátizsákomat, és olyan érzéssel vonultam előre a padsorok között, mintha épp halálos injekcióra ítélték volna, nem pedig közös feladatvégzésre egy lánnyal, akiről már legalább egyszer fantáziáltam. Ahogy Dumont tanárnő kiosztotta a feladatleírásokat, Melody spirálfüzetet vett elő, és hozzálátott a teendők felsorolásához, a lap bal oldala fölé *Melody*, a jobb oldalra *Landon* került, mindkettőt aláhúzta. A két hasábot középen vastag ceruzavonallal választotta el, a tankönyve szélét használta vonalzónak.

– Vállalom a térképezést – ajánlkoztam fojtott hangon.

A lány összeszorította az ajkát, és úgy ült, mint aki karót nyelt. Láttam, hogy pipás rám. Remek.

Elkezdte nyomtatott betűkkel bevésni a nevem alá, hogy *térképek*, de félbehagyta, és rám emelte tágra nyílt, halványzöld szemét.

– Tudsz... rajzolni? Mert ha nem, megcsinálok én.

– Tudok – álltam a tekintetét.

– Rendben – húzta el a száját, miután nem fejtettem ki bővebben. – Ajánlom, hogy jó jegyet kapjunk!

Telefonszámot és laccímet cseréltünk, bár a lány félreérthetetlenül kijelentette, hogy az iskolán és a házukon kívül nem szándékozik találkozni velem. Dover kacsalábon forgó villája a szomszédságunkban pöffeszkedett a tengerparton.

– Ja, persze, *Maxfield*. Clark mesélte, hogy... – hallgatott el, alighanem zord arkifejezésem hatására.

Clark apja, John Richards, a városunk legnagyobb villa-monstrum- és társasházi nyaralóingatlan-fejlesztője időtlen idők óta zaklatta a nagypapát, hogy adja el neki tengerparti elsőrangú telkét. A nagypapa elmondása szerint néhány éve kenyértörésre került a sor, amikor Richards az önkormányzatot próbálta segítségül hívni a kiváló terület megkaparintásához, azt állította, hogy a nagypapa „viskója” szembántó, halászati vállalkozása pedig csak álca. A nagypapa a városi tanács ülésén kerek perc megmondta neki, mit és hova. A megfélemlítési próbálkozások lelohadtak, amióta apa a kezébe vette a családi vállalkozás pénzügyeit, de az ellenséges légkör mit sem enyhült.

– Khm – köszörilte meg a torkát finoman Melody. – Akkor hívj föl ma este, miután hazamegyek táncóráról!

Táncóráról. Vajon mit vesz föl táncórára egy ilyen lány? Hívatlan képek villantak a fantáziámba. Az egyik szilikon karkötőt tekergettem.

– Oksi.

– Mondjuk, nyolekcor?

– Oksi.

Elhúzta a száját. Már megint. Kicsengettek, és Melody fölpatant, hogy Clarkkal együtt hagyja el a tantermet, aki rám hunyortott, miközben átkarolta a lány vállát. Boyce közvetlenül mögötte jött, és visszalökött a padba.

– Figyelj, sutyerák! Ha egy ujjal is hozzányúlsz a csajhoz, Clark valószínűleg kinyír.

Addig egyáltalán nem állt szándékomban hozzányúlni a csajhoz. Érdekes, hogy ettől a fenyegetéstől kedvem támadt rá.

LUCAS

Azt hiszem, az agyam magához tért a négy óra alatt, amennyit végül aludnom sikerült, mert eszembe jutott az a nyugtalanító körülmény, amire szombat este óta nem bírtam visszaemlékezni.

Jackie meg fog bukni a tárgyból, ha nem adja le, és pontosan egy napja maradt erre a műveletre – mert másnap járt le az alsóbbévesek tárgyleadási határideje.

Hogy *még ma* újra megtaláljam, az csekély valószínűséggel bírt. Egyetlen választásom maradt, a csoport korrepetitoraként udvarias tájékoztató levelet írhattam neki, hogy emlékeztessem a tárgyleadási határidőre. *Tisztelt Hallgató! Fölvívom figyelmét az alábbi fontos tudnivalókra... estébe, estébe.*

Azon ne akadjunk fenn, hogy a campuson senki más nem kapott efféle személyre szóló, komor figyelmeztetést. A dékáni hivatal nem volt híve konkrét figyelmeztetések tömeges kiküldésének, főleg nem tárgyleadás témájában. Az illetékesek szívesebben helyezték el az ilyesmit a tanszéki követelmények weboldalain, vagy szűrták be valahová abban a regisztrációs dokumentumban, amit mindenki elolvasás nélkül görget végig, mielőtt rákattint az *Elfogadom* feliratú gombra.

Közvélekedés szerint a hallgatók a felelősek saját tanrendjükért. Elvégre felnőttek. Elvileg.

Ms. Wallace!

Dr. Heller korrepetitora vagyok makrogazdaságtanból, és úgy látom, nem jár az előadásokra, ezt mutatja a katalógus, valamint az a tény, hogy nem írta meg az elmúlt heti negyedéves zárthelyi dolgozatot. Emlékeztetni kívánom, hogy az óralátogatás mellőzése nem jelenti automatikusan a tantárgy leadását, azt a hallgatónak személyesen kell kezdeményeznie. A tárgyleadási űrlap és útmutató online elérhető, a linkeket alább mellékelem.

Kérem, szíveskedjék észben tartani, hogy a tárgy-leadási határidő HOLNAP lejár.

L. Maxfield

Elmentettem a levelet, és bezártam a laptopomat, később akartam elküldeni az üzenetet, miután hozzáadom a linkeket. Előadás előtt még be kellett néznom a Starbucksba, hogy leadjam a munka-egészségügyi lapomat, másképp délután nem állhattam volna be műszakba. Valószínűsítettem, hogy délelőtt a lánynak más órái is vannak, tehát ráérek.

– Szia, Lucas! – fogadott Gwen, aki épp egy kis kiszóródott örölt kávét törölte le a gránit kiszolgálópultról. A hétfő délelőtti mosolyát viselte, amit egyetlen ismerősöm sem tudott utánozni, főleg nem a kolléganőnk, Eve, aki nagyjából sohasem mosolygott. – Ugye, számíthatok rá, hogy délután beugrasz helyettem?

– Amint elszabadulok a korrepetálásról – bólintottam, és elvettem egy csésze kávét. – Kettőkor végzek.

– Jaj, de édi vagy! – jött utánam széles mosollyal hátra, az irodába. – Időben visszaérek, hogy ne késs el a laborodról.

Nem bírtam megállni, hogy én is elmosolyodjak, miközben a személyi anyagomba tettem a fénymásolatot, és egy cetlit hagytam erről az üzletvezetőnek.

– Muszáj keresnünk neked egy csajszit – jegyezte meg teljesen váratlanul Gwen. Félrenyeltem az éppen felhőrpintett kávét, mire Gwen megdöngötte a hátamat.

– Ööö... közi – dadogtam, amint meg tudtam szólalni –, de megvagyok.

Féloldalasan fölfonta szőkésbarna szemöldökét, szavak nélkül is kifejezésre juttatta, mi a véleménye erről az állításról.

– Rendes srác vagy te, Lucas. – Bizonyára kételkedő arcot vághattam, mert megrázta a fejét. – Hidd el, ha mondom! Isteni-

gazából értek a seggfejek felismeréséhez, és te nem tartozol közéjük.

Moore szokásos pozíciójában, a figyelem középpontjában sütkérezve heherészett, nem is sejtette, hogy a lány, aki *három éven át* a barátnőjének hitte magát, min ment keresztül az előző két napon. Eltűnődtem, hogy talán még haverkodik is azzal a sráccal, akit elképzelni sem tudtam anélkül, hogy gondolatban ne kellett volna tékvandós formagyakorlatokat végeznem, hogy lehiggadjak.

Becsusszantam a hátsó sorban a helyemre, tankönyvet vettem elő, úgy terveztem, hogy fölkészülök a tizenegy órás előadásom röpzéhájjára. Vártam Heller érkezését, hogy Moore meg a cimborái leüljenek és befogják a szájukat, közben valami durvát skiccelgettem a könyvem margójára. Sokszor eszembe jutott, vajon mit gondolnak majd azok, akiknél a használt tankönyveim kikötnék, amikor valamelyik firkálmányomhoz lapoznak. Rendszerint csak krikszkrakszokat rajzoltam, pillanatnyi ábrándozásom termékeit. Néha személyes illusztrációkat készítettem a nyomtatott szöveghez. Egészen elvétve arcokat vagy testrészeket vázoltam föl.

Heller a lenti ajtón belépett a tanterembe, fölrezzentett céltalan mélézgatásomból. Amióta Jackie nem járt, az órák hihetetlenül unalmasakká váltak. Betéve fűjtam az anyagot. Heller összes viccét és humoros anekdotáját ismertem. A személyes mozzanatok, amelyekkel előadásait színezte, fantasztikus oktatóvá tették, de három félév a legtöbbször még így is bőven elegendőnek bizonyult, a negyedik pedig már kínzással egyenértékűnek.

– Amint mindenki talál ülőhelyet, kezdhetünk – mondta. Fenti kilátópontomról úgy tűnt, mindenki ül, de a tanár nyilvánvalóan címezte valakinek ezt a megjegyzést...

Úristen! Leplezetlenül bámultam. Nem tudtam parancsolni magamnak.

Jackie egy-két lépésnyire tőlem, közvetlenül a tanterem hátsó ajtajánál állt vérpiros arccal, elkerekedett szemmel, Hellerre függesztett tekintettel. Hirtelen, mintha hátulról megbökték volna, lespurizott három sort, becsúszott az egyetlen üres helyre... leszámítva azt, amelyik mellettem kínálkozott. És amelyik közelebb lett volna.

Talán nem vette észre a helyet. Se engem.

Vagy talán igen.

Mit keresett itt?

Jó, hogy már háromszor végighallgattam ezt az előadást, és később gond nélkül vissza tudtam böfögni a korrepetálásomhoz, mert most Heller teljes ötvenperces szövegéből egy árva szóra sem bírtam koncentrálni. Egybefolytak a hangok, kusza vonalak töltötték meg a táblát. Jackie sem sokkal jobban boldogult, bár feltételeztem, hogy az ő figyelmetlenségének egészen mások az okai, mint az én megdöbbenésemnek, amelyet a látványa idézett elő. Úgy tűnt, föl sem bír nézni anélkül, hogy az exe tarkójára pillantana, ezért inkább vagy a táblára bámul – akár ír, illetve grafikont rajzol éppen Heller, akár nem –, vagy pedig a spirálfüzeté üres lapjára, amelyre az egész előadás alatt semmi sem került. *Azért jött, hogy leadja a tárgyat* – vontam le végül a következtetést, és kifűjtam magam. Szóval ezért jött. Leadja a tárgyat. Későn érkezett, előadás előtt már nem tudott beszélni Hellerrel, úgyhogy maradt, hogy az óra után aláírassa vele a tantárgyleadási kérelmet. Az előadás végén megerősítette konklúziómat, leballagott a katedrához (miután a volt fiúja kivonult a teremből, és közben észre sem vette őt). Halkan néhány szót váltott Heller-

rel, majd kivárta, amíg az öreg két másik diákkal beszélt, azután követte a kijáraton át.

Megkönnyebbülhettem volna, hiszen nem viseltem semmilyen további felelősséget, nem kellett elküldeném a reggel írt e-mailt.

Nem kellett többé látnom a lányt.

De akkor miért éreztem, hogy valami pótolhatatlant veszíték el, v; ha hagyom őt eltűnni az életemből?

A válasz újabb kérdést szült. Mi más választásom maradt?

Akárcsak a mindenszenteki bulin, abban a pillanatban észrevettem a lányt, ahogy beállt a sorom végére. Láthatatlan erőként vonzott bennem valami nem kevésbé rejtettet. Eltűnődtem a mágneses erőtérren, amelyet kettőnk között sikerült gerjesztenünk, és hogy vajon ő is érezte-e a vonzást, ahogy közeledett. Talán csak énram hatott.

Azzal a csinos vörössel jött, aki halványan rémlett a buliról, ahová együtt érkeztek – Jackie a szuperszexi piros ördögjelmezében, a barátnője farkasnak öltözve – szőrös füllel, bozontos farkokkal, az elmaradhatatlan kezeslábas bodyban... és az orra hegyén nagymama-okuláréval. A barátnőjét először észre sem vettem, mígnem egy langaléta srác farmerben, kapucnis vörös köpenye alatt félmeztelenül odakocogott, szó szerint fölkapta, és a táncparkettra hurcolta.

Esős időben a hallgatók az előadások között nem hagyták el a campust, inkább megostromolták a diákközponti Starbucks üzletet. A két árukínáló vitrin mellett kanyargó sor betolakodott a talpalatnyi ülőrészbe is, ahol egyetlen szabad hely sem akadt. A sor vége az előtérben kígyózott. A roham nem akart csitulni.

Nem értem rá elkalandozni, mégis azt tettem, ahogy Jackie-t meg a barátnőjét figyeltem, akik lépésről lépésre közeledtek.

A barátnő kihajolt a sorból, hogy megnézze, mennyit kell még várni, és úgy döntött, ez neki sok. Azt hittem, mindketten elmennek, de megőlelte Jackie-t, azután egyedül viharzott el.

Jackie nem vett észre, nem mintha különösebben figyelt volna bármire is. Üres tekintete végigsiklott a vendégeken, vagy kibámult a túloldali ablakon. Szája egyenes vonallá zárult, elérvedő arckifejezése feltűnő kontrasztot képezett a vázlatfüzetemben megörökített, szomorkás mosolyával. Ahogy figyeltem őt, elszorult a szívem, mintha az a belső szervem az ő érzelmi állapotához kötődött volna ahelyett, hogy elsődleges feladatára, az én életben tartásomra összpontosítana. A lány elővette a telefonját, egy-két percig az üzeneteit böngészte, vagy valami weboldalt, azután megint a semmibe meredt, előrébcsoszogott egy magas fickó mögött, aki eltakarta előlem, és ennek örültem is. Ösztönösen éreztem, hogy ha Jackie most fölneéz és meglát, sarkon fordul, és megcélozza a kijáratot.

Végül az előtte álló srác föladta a rendelését, fizetett, majd továbblépett az italmérő pulthoz.

– Tessék! – szóltam finoman, hogy a lány föléléljen révedéséből.

Kitátotta a száját, de bármit készült is mondani, az most tovaszállt. Jackie elpirult. A szemébe néztem, és most, közvetlen közélről úgy láttam, kissé kivörösödött, mintha nemrégiben sírt volna. Csak nem Heller ríkatta meg? Bármennyire keménykedni tudott is szükség esetén, el sem bírtam képzelni, hogy könnyekre fakassza ezt a lányt pusztán azért, mert le akarja adni a tárgyát.

Megint elszorult a szívem, ráhangolódott a lány bánatára. Végérvényesen kapcsolatba hozta a személyemmel azt az estét. Ezt semmi sem törölhette el. Vagy megijesztettem, vagy csak

emlékeztettem, de mindenképpen szabadulni akart ettől. Hogy is hibáztathattam volna?

A sorban mögötte álló lány türelmetlenül köszörülte a torkát.

– Eldöntötted, mit adhatok? – szegeztem Jackie-nek a kérdést, amivel visszarántottam a jelenbe. *Annak már vége.* Bárcsak olvasni tudott volna a gondolataimban! *Az a srác nincs itt. Az az este elmúlt.*

Főladta a rendelést, elkínzottan motyogott, valahogy mégis értettem. Megjelöltem a poharát, a nevét is ráírtam, és továbbadtam Evenek. Eszembe jutott, hogy szombat este Jackie-nek szólítottam, bár nem volt magától értetődő, hogy tudom a nevét, most viszont indokolatlanul tettem volna azt, hogy nem.

Amikor fölnézett, a jobb kezemre pillantott – amelyet még vékony gézréteg borított. A szombati vér zöme a sráctól származott, ahogy mondtam is Jackie-nek, de nem az összes. Miután hazaértem és megmosakodtam, a mindkét kézfejemen fölrepedt, lehorzsolódott bőr elárulta, milyen erővel ütöttem meg a srácot. Sérüléseim jólesően bizonyították, hogy nem fogtam vissza magam. Nem csoda, hogy a gyerek elterült, és úgy is maradt.

Beütöttem a gépbe a rendelést, ő pedig átadta a kártyáját – azt, amit a kolesz kapujánál a beléptetéséhez használtam. A műanyag védőréteg alatt mosolygó lány arckifejezése nem is hasonlított azokhoz, amik az elmúlt napokban tükrözték a hangulatát.

– Hogy vagy? – kérdeztem, és már kimondtam, amikor ráeszméltem, hogy kettőnk között titkos jelentéssel bírnak ezek a szavak. *A fenébe!*

– Kösz, jól – felelte még mindig fátyolos hangon.

Ahogy elvette a kártyát meg a blokkot, az ujjaim önállósították magukat, és az övéihez súrlódtak. Visszarántotta a kezét, mintha megégette volna, és eszembe jutott, mennyire vigyázott

szombat este, hogy ne érjen hozzám, amint belépett mellettem a kollégiumi épületbe.

Vajon most az én érintésemtől félt, vagy minden srácétól?

Szerettem volna, ha én nyugtathatom meg, ha azt a gyöngédséget és tiszteletet mutathatom neki, amit attól az erőszakoskodótól nem kapott meg, és valljuk be, a volt fiújától sem.

De nem, az a szerep nem rám várt, csak hülye fejjel álmodoztam róla.

– Kösz! – mondta zavart, bizalmatlan tekintettel.

A mögötte álló lány tolakodóan közel hajolt, bement a rendelését Jackie válla fölé, pedig még nem is kérdeztem. Jackie megriadt a fizikai kontaktustól. Majdnem ráripakodtam a türelmetlenkedő bigére, de fegyelmezetten fölvettem a rendelést, nem felejtettem el, hogy ez munkahely, baromi sok a meló, és bármennyire szeretném, ha ez az egész tömeg eltűnne, minden hiába.

Még egyszer találkozott a tekintetünk, azután a lányt elnyelte a tömeg az italmérő pult túloldalán, ahol Eve boszorkányos ügyességgel dolgozott, és bosszús pillantást vetett azokra, akik mégis morogni merészeltek a várakozási idő miatt. Miután Jackie átvette a kávéját, hátra sem pillantva távozott, én pedig eltűnődtem, hányszor fogom még abban a hitben szem elől téveszteni, hogy ez az utolsó alkalom.

8. fejezet

LANDON

A nap szarul indult, és azután csak egyre rosszabbra fordult. A sulis felé menet félúton jártam, amikor a reggeli páráság előre nem jelzett felhőszakadásba torkollott. Az egyik percben még meleg, nyirkos rongyként tapadt rám a ruhám a fülledt levegőben, a következőben pedig felhőtömeg gomolygott fölém, és az iskoláig hátralévő távon nyakamba szakadt az áldás.

Miután benyomultam a kétszárnyú ajtón, átkoztam a hülye fejemet, amiért nem fordultam vissza abban a pillanatban, ahogy zuhogni kezdett. Akkor sem ázhattam volna jobban bőrig, ha cipőstül-mindenestül a tengerbe vetem magam. Csapzott hajtincseimről úgy csöpögött a víz, mint egy-egy elzárhatatlan csapból. A csöpögés erecskékké folyt össze, amelyek telítették kapucnis felsőmet, arról a farmeromba ömlöttek, végül a tornacsukámba. A vászon lábbeli csikorgott-nyikorgott, ahogy végigcaplattam a folyosón.

Dühöngtem, hogy ennyire rosszul mértem föl az időt, hogy – másfél év óta először – *mindenáron* iskolába akartam menni, és mindezért Melody Dovert okoltam.

A csoportmunka első két hetében csak az órán dolgoztunk együtt. Ez úgy értendő, hogy egymás mellett ültünk. Jóformán

meg sem szólaltunk, nem mintha ezért kizárólag őt hibáztathatnám.

Mobiltelefonom volt, de számítógémem nem, úgyhogy a *Power-Point*-ot a saját nevéhez írta be. Külön-külön olvasgatunk éghajlati jellegzetességekről és földrajzi eloszlásról, én hozzáláttam a térképrajzoláshoz, ő pedig képek után tallózott az interneten. Végül össze kellett ülnünk, hogy ötvözzük az egyénileg elkészített részeket, megírjuk a házi dolgozatot, és gyakoroljuk a diavetítéses ismertetőt.

Tegnap este vonakodva ugyan, de áthívott magukhoz. Lezuhanyoztam és átöltöztem, mielőtt leballagtam hozzájuk a tengerparton. Az öböl felől száraz, hideg szél fújt, összeborzolta a hajamat. Belekapott a vázlatfüzetem lapjaiba, az a veszély fenyegetett, hogy széttépi a helyrajzi térképeket, a tengerbe sodorja a munkámat. Összehúztam magam a kapucnis felsőmben, hónom alá szorítottam a vázlatfüzetemet, zsebre dugtam a kezemet, utáltam Dumont tanárnőt, Melody Dvert, meg azt a barmot, aki eldöntötte, hogy a kilencedikes tantervben szerepeljen a földrajz.

Melody rózsaszínű melegítőben és bolyhos fehér zokniban nyitott ajtót.

– Szia! Kérsz kólát vagy valamit?

Válaszra sem várva csukta be mögöttem az ajtót, és bevonult a házba.

Követtem, és elámultam a *PINK* szón, ami a nadrágja ülepét ékesítette. Fölvontam a szemöldököm az új információt nem tartalmazó felirattól, legeltettem a szememet a lány könnyedén ringatózó, keskeny csípőjének vonzó látványán, mígnem arra eszméltem, hogy a fényárban úszó konyhába léptünk, akkorába, mint a nagyapám egészháza. Melody lehajolt, két doboz kólát vett ki a hatalmas hűtő egyik alsó polcáról, én pedig megtorpan-

tam, és csak bámultam. Legújabb kedvenc szavammá lépett elő a *PINK*.

A lány a gránit étkezőpult felé vezetett, a kezembe nyomta az egyik kólát, és bőrhuzatú bárszékre ejtette tökéletes hátsóját. Felém fordította a laptopját, a szomszédos székre intett, leültem, és küszködtem, hogy átállítsam az agyamat. A földrajz még kevésbé csábított, mint addig. Nem is hittem volna, hogy ez lehetséges.

A lány mondott valamit, de nem értettem a szavait. A szél biztos összekavarta az agyamat. Vagy a szél, vagy a *PINK* szó.

– Landon?

– Tessék?

– Mutasd a térképeidet! – A hangja elárulta, hogy a legkevésbé sem izgatja a várható látvány. Kinyitottam a vázlatfüzetet az első térképnél. Leesett az álla. – Úristen!

– Mi az?

Fölcsapódott a szempillája, majd újra le, ahogy lapozott.

– Azta! Hiszen te... te művész vagy?

Vállat vontam, és megkönnyebbülten sóhajtottam.

Még egyet lapozott.

– Úristen! – ismételte. – Ezek *bámulatosak*. Ezek a figurák kicsi emberkéek? És fák? Nahát.

Lassan végiglapozta a többi térképet is, amíg egy üres oldalhoz nem ért. Azután olyasmit művelt, amire nem számítottam. Visszafordította a vázlatfüzetet az elejére, és kinyitotta.

– Nincs több térkép... – nyúltam a füzetért, nem akartam gombán kikapni a kezéből, de tartottam attól, hogy nézegetni fogja a rajzaimat, amiket még senki másnak nem mutattam meg.

Egy kicsit megint tárva maradt a szája, és a fejét ingatta, mintha nem akarna hinni a szemének. Éreztem, hogy lángol az arcom, ahogy végighúzta az ujját egy tollászkodó sirály aprólé-

kosan kidolgozott rajzán, azután a nagypapámén, aki a kedvenc foteljában szundikált.

Visszahúztam a kezem az ölembe, és vártam, mialatt megsemmisült minden egyes rajzot, amíg ismét el nem jutott az első térképig.

– Nem akarsz engem is...

Pislogtam, megköszörültem a torkomat, ő pedig egy kicsit elpirult.

– De... szívesen.

– Hát ez meg ki? – hökkentett meg azután bennünket egy női hang. Ahogy szétrebbentünk, kis híján leestem a bárszékről.

Melody összeszorította a száját, de teljesen szentvelen hangon válaszolt:

– Ez itt Landon, anyu. Ő a párom a földrajzfeladatban.

Az anyuka pillantása végigsiklott rajtam, és azonnal kínosan tudatosodott bennem turkálóból vásárolt ruhám, csapzott hajam, egyik csuklómon a széles bőrszíjas olcsó karóra, és a másikra tekert, kifakult, sűrű cowboycendő.

– Igen? – vont a föl fél szemöldökét az asszony, majd halványöldszemével, mely ugyanolyan volt, mint a lányáé, ismét Melodyra pillantott. – Úgy tudtam, együtt jártok földrajzra Clarkkal.

– A tanárnő jelölte ki a párokat – rezgett árnyalatnyi dac a válaszbán. És mentegetőzés is. *Nem én tehetek róla, hogy ez a fiú a párom. Nem én választottam.*

– Hát jó – hümmögött az anyuka. – Szóljatok, ha kell valami, a dolgozómban leszek. Az előszoba túloldalán – fűzte hozzá mintegy magyarázatként nekem, majd sarkon fordult, és kilépett az ajtón.

Melody a szemét forgatta, de ezúttal nem miattam.

– Esküszöm, anyám púp a hátamon. Szülők! Micsoda szívás.

Elmosolyodtam, ő visszamosolygott rám, és megállt bennem az ütő. *A francba*. Milyen csinos lány. És milyen elérhetetlen. Egy másik srác csaja.

Két órán át dolgoztunk a kiselőadásunkon, ezalatt a lány ötször SMS-ezett Clarkkal, és két barátnője hívta föl. Azonkívül az anyja tizenöt-húsz percenként belesett. Végül Melody kikísért, és miközben a kapucnis felsőmet cipzároztam be, hátrasan dított.

– Legközelebb... esetleg én mehetnék át hozzátok? – kérdezte halkán. *Ezt* a dacolást kettőnk titkának szánta. – Ott anyu nem tudja ötpercenként ránk nyitni az ajtót. Hacsak nem az a helyzet, hogy a te anyukád még nála is rosszabb. Kétlem, hogy az egyáltalán lehetséges.

Nagyot nyeltem, és megráztam a fejemet.

– Nem, illetve *persze*, gyere át!

Tényleg most hívtam meg magunkhoz Melody Dvert? Magunkhoz, ahol még rendes szobám sincs? Teljesen meghülyültem? Tényleg és *teljesen*. De nem szívhattam vissza. És nem tudtam kiverni a fejemből az elképzelést, hogy vendégül látom Melodyt a szobámban, ami valójában csak egy ágy, semmi több.

Ma reggel abban a pillanatban ugrottam ki az ágyból, ahogy a telefonom ébresztőhangja megszólalt. A váratlan zivatar még inkább megszaporoztatta amúgy is sietős lépteimet, így jó korán, tíz perccel az első csengetés előtt beértem a suliba. A csengetésig nem szokták beengedni a diákokat az épületbe, de most esett, és szemétség lett volna, ha ilyen időben hagynak kint ácsorogni minket.

A cipőm csikorgott a linóleumon, visszhangot vert a majdnem néptelen folyosón, és hátranézés nélkül is tudtam, hogy valószínűleg vizes lábnyomokat hagyok magam után. A fűlsértő zajtól nem hallhattam, jön-e mögöttem valaki, és gondolatban

annyira a második órára, a földrajzra összpontosítottam, hogy szokásos önvédelmi ösztöneim elnémultak.

– Megmártóztál az óceánban, Maxfield, vagy csak összepisáltad magad?

Nem álltam meg, nem fordultam vissza, de el sem szaladtam. A veszett állatok és a hataloméhes seggfejek hajlamosak üldözőbe venni azt, ami fut előlük.

A srác elkapta a hátizsákomat, kis híján kibújtam belőle és továbbmentem, de valami arra készítetett, hogy ennyire mégse hunyászkodjak meg. Hátrapenderültem, szembe találtam magam a rohadékkal, és természetesen most is két haverja fogta közre. Majdnem olyan csuromvizes volt, mint én.

– Mit akarsz, Wynn? – kérdeztem a ténylegesnél nagyobb lélekjelenlétet jelző hangon. Kalapált a szívem, de nem remegtem láthatóan.

– Hogy mit akarok? – lépett közelebb, hátizsákom vállpántja még mindig a markában, a nyakán kidagadtak az izmok, az orrlyuka úgy kitágult, mint egy öklelésre készülő bikáé. – Azt akarom, hogy megfizess a tanműhelyi magánszámodért. Azt akarom, hogy megkeserüld, és úgy böggj, ahogy az ilyen kis köcsögök szoktak.

Hunyorítottam. *Egy nagy túróst!*

– Lehet, hogy meg tudsz verni, de azt lesheted, hogy böggjek. A bögést meghagyom a majrészoknak, akik verekedni sem bírnak a *köcsögeik* nélkül – intettem az állammal a cimborái felé, mire fölkapták a fejüket, az egyikük föl is mordult.

Ebben a pillanatban egy tanárnő fordult be a folyosóra. Kissé lassított, mintha távolról fölmérné a jelenet részleteit, mielőtt megítélné, mi folyik itt.

Wynn vicsorogva engedte el a hátizsákom pántját.

– Figyelni foglak, seggarc. Nem mindig jön valaki, hogy megmentsen a zakótól, amit érdemelsz – lökte meg a vállamat, ahogy elhaladt mellettem.

LUCAS

Megnéztem az e-mailemet, nem számítottam fontos üzenetre. Leginkább csak azt terveztem, hogy kukába dobom a piszkozatot, amit eredetileg a tárgyleadással kapcsolatban szántam Jackie-nek, de aktualitását veszítette. Tényleg töröltem is azt az üzenetet – csak hogy nem a várt okból.

Két e-mail ötlött a szemembe az öt-hat közül, mintha vastag betűvel emelték volna ki. Az egyiket Heller küldte, tárgy: Jacqueline Wallace. A másik J. Wallace-tól jött.

Először Hellerét nyitottam meg.

Landon!

A fent említett hallgató jelenleg az általad korrepetált makrogazdaságtan kurzusra jár. Kihagyott pár heti előadást, sajnos a negyedévi zárhelyit sem írta meg. Szeretné megmenteni a jegyét, ezért megenyegedem, hogy a zárhelyit egy házi dolgozattal pótolja (az információkat mellékeltem). Megadtam neki az e-mailcímedet, és figyelmeztettem, hogy mielőtt munkához lát, vegye föl veled a kapcsolatot. Mielőtt túlpörögne az igazságérzeted, megjegyzem, hogy a házi dolgozat jóval több fáradságot követel, mint az elmulasztott zárhelyi, úgyhogy nem könnyen ússza meg. (Ahogy én sem, hiszen amint végez, le kell osz-

tályoznom azt a vackot. A jelek szerint azonban a Carlie minapi problémájához hasonlót szenvedett el, és miután végignézttem, milyen önpusztításon ment keresztül a lányom, hogy ismét a felszínre bukkanhasson, együtt érzőbbé váltam a lelki meg-
rázkódtatáson átesett diákok iránt.)

Gondolom, egyéni korrepetálásra szorul, hogy a vizsgáig fölzárkózzon az új anyagból. Ha nem teljesíti a feladatot, amit kiosztottam neki, a félév végén egyszerűen olyan osztályzatot kap, amelyet érdemel. Arra kérlek, hogy korrepetitori kötelezettségeid mértékéig támogasd őt, de a munkát egyedül kell elvégeznie. Remélhetőleg a jövőben nem rendeli alá a tanulmányi előmenetelét valami ostoba fajankónak.

CH

Újra elolvastam Heller e-mailjét. Kétszer is.

A lány *tényleg* szakított Moore-ral, de *nem* adta le a tárgyat.

Már nem volt Moore nője, de *továbbra is* a diákjaim közé tartozott.

Ma délután, amikor meglátott a Starbucks pultja mögött, majdnem leblokkolt, ami nem kifejezetten arra utalt, hogy meg-
érti, ugyanaz a srác tángálta el szombaton este az ő támadóját, aki a közgázos korrepetitora. Az e-mail címem – LMaxfield – nem igazította útba egyértelműen.

– *A szemét strici!* – mondtam Francisnek, akitől nyávogással kombinált ásítást kaptam válaszul.

Nem kellett volna törődnöm a lány problémájával. *Nem kellett volna törődnöm vele.*

Mégis törődtem.

Tisztelt Mr. Maxfield!

Dr. Heller utasított, hogy keressem meg Önt a makrogazdaságtan házi dolgozat ügyében, amit írom neki. Egy váratlan szakítás után hagytam ki kétheti előadást, emiatt nem írtam meg a negyedévi zárthelyit sem. Tudom azonban, hogy ez nem mentség a mulasztásra. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy elvégezzem a feladatot, és a lehető leggyorsabban fölzárkózzak az új anyagból. Kérem, tudassa velem, mikor ér rá, és milyen további tájékoztatást igényel rólam.

Köszönettel:

Jacqueline Wallace

Azonnal visszalöttem a választ, tájékoztattam, hogy nem szükséges tudnom a lemaradása okát, továbbá javasoltam, mikor és hol találkozzunk.

Amit a válaszban el kellett volna kerülnöm, de nem sikerült: (1) Seggfejnek tüntem tőle. Érzéketlen, fölényeskedő seggfejnek. (2) Akit nem érdekel, hogy a lány szívét összetörte egy valódi seggfej.(3) *LM* monogrammal írtam alá. (4) Ettől még inkább seggfejnek tüntem.

Becsuktam a laptopomat, és föl-alá járkáltam a lakásban. Lesújtó pillantást vetett rám a macskám, aki valószínűleg soha nem problémázott nőügyek miatt – mert belenyugodott, hogy önző seggfej, aki elutasítja az érzelmi kötődést. Tizenhat éves korom óta az utóbbira törekedtem, és úgyszólván szakértőnek képzeltem magam benne.

Megtorpanva eszméltem rá, hogy derékig a Nyuszi barlangjába csúsztam, mire észrevettem, hová zuhanok. Nem egyszerűen megkívántam ezt a lányt. *Fontossá* vált nekem. Szombat este ronggyá akartam verni azt a srácot – addig ütni, amíg nem kel

föl többé, és ha nem hallom meg a lányt a kocsiban, talán meg is tettem volna.

A picsába!

Visszaültem, és újra kinyitottam a laptopomat. Perceken belül csilingelt a beérkező levelek mappája.

Annyi máris kiderült, hogy kiakasztottam a csajt. Azt mondta, középiskolában korrepetál, de nem árulta el, mit. Majd azt írta, biztos benne, hogy az előadásokkal kapcsolatos lemaradást egyedül is be tudja hozni. *Jacqueline*, nem pedig *Jackie* néven írta alá.

Pólót és rövidnadrágot kaptam magamra, többször is mérlegre tettem a lány üzenetének minden apró részletét. Valami rést kerestem – lehetőséget a hangnemváltásra. Kavarogtak az agyamban a gondolatok, amíg befűztem a futócipőmet és lekoctam a lépcsőn. Addig akartam koptatni a flaszt, amíg vagy kirekesztem az agyamból ezt a lányt, vagy megoldásra lelek.

Nem bírtam e-mailben a tudomására hozni, hogy a szombat esti srác vagyok. Attól a sráctól félt, viszont a segítségemre szorult, hogy átmenjen közgázból. Persze az első találkozásnál úgyis megtudhatta. Egyedül abban reménykedtem, hogy a csoport korrepetitoraként elnyerem a bizalmát.

Tegeződésre váltottam, időpontot javasoltam a találkozásra, és utóiratban megkérdeztem, mit korrepetál.

A következő e-mailje pofán vágott, mert *Landon*-nal kezdte. Ezt csakis Hellertől vehette, mert a campuson senki más nem szólított azon a néven, amit tizennyolc évesen levettem, amikor eljöttem otthonról. *Basszus*.

Figyelmesen elolvastam az üzenet többi részét, amiből megtudtam, hogy nagybögőzik. Megfeszült a testem a gondolattól,

hogy boszorkányos ügyességű ujjai egy nagyjából velem azonos magasságú hangszerből csálnak elő muzsikát.

További futásra és az előbbinél jóval hidegebb zuhanyra szorultam.

Miután rájöttem, hogy kettőnk időbeosztása nem könnyen egyeztethető össze, és annak érdekében, hogy ne ijesszem el őt teljesen – legalábbis ezzel győzködtem magamat –, följánlot-tam neki, hogy e-mailben küldöm el az információkat, és egyelőre online korrepetálok.

Azt nem árultam el neki, hogy Lucasnak, nem pedig Landonnak hívatom magam. Nem árultam el, hogy én vagyok az a srác, aki tanújává vált a támadásnak, amit minél előbb el kéne felejténie, sőt én hiúsítottam meg azt. Nem árultam el, hogy én vagyok az a srác, akinek az érintésétől megborzongott – még két nappal azelőtt, a Starbucks pultjának túloldalán is.

A következő pár napban e-mailben társalogtunk. Elküldtem neki a Hellertől kapott infócsomagot, elmagyaráztam néhány dolgot, amit a professzor a témával csak ismerkedő hallgatókhoz képest túlságosan közgázos szakzsargonban adott elő. Tréfálkoztunk az egyetemi cserekereskedelmen, ahol a haverok sörrel fizetnek a költözködésnél nyújtott segítségért. Egyre izgatottabban vártam, hogy a bejövő levelek mappájában megjelenjen a lány neve: J. Wallace – azután elérkezett a szerda reggel, és a valóság kíméletlenül, célirányosan a nyakamba zúdult.

9. fejezet

LANDON

Tudtam, hogy egyedül leszek, amikor Melody átjön, mert apa és a nagypapa találkoztát beszéltek meg a városban a nagypapa könyvelőjével, akit apa svindlernek és szélhámosnak hívott, ha pedig nem aggatott rá nevetet, az valahogy még sértőbben hangzott.

– Hátulgombolós korod óta járok Bobhoz! – morogta ma reggel a nagypapa.

– Akkor már évtizedek óta fölözi le a nyereségedet – vágott vissza apa. – Ideje kirúgni.

– Még mit nem! Ha nem mentél volna világgá, akkor tudnád, hogy az itteniek zöme nem hétpróbás gazember, mint azok, akik Washingtonban nyüzsögtek körülöttem.

A nagypapa úgy látta, a szövetségi főváros „a kétes ügyletek fertője”, és a fia már azzal bemocskolta magát, amikor elhatározta, hogy ott fog lakni és dolgozni. Nem vártam meg a vitájuk végét. Biztosra vettem, hogy hallottam már. Számtalanszor.

Kortyoltam egy kis dzsúsz a dobozból, majd felmarkoltam egy energiaszeletet, amíg kettejüket annyira lefoglalta egymás ekézése, hogy észre sem vettek a távozásomat. Az iskolához közeledve figyeltem, nem jön-e Wynn vagy valamelyik briganti

haverja. Az általános iskola előtti gyalogátkelőnél már vánszor-
gásra lassítottam. Egy pöttöm krapek ugrott ki az anyukája kis-
teherautójából, de rosszul mérte föl a járdaszegély távolságát,
megbotlott, és hasra esett. A feje a kövezethez ütődött, miköz-
ben az anyja a nevét sikoltotta. Rögtön odakocogtam, fél térdre
ereszkedtem, és fölemeltem a gyereket, amint épp teleszívta a
tüdejét a hisztihez, amiben kitörni készült. Ömlött az orrából a
vér, és a hegyéről lehorzsolódott a bőr, de a helyzethez képest
egészen épnek tűnt a kölyök. Nem tört be a feje, nem hevert a
földön a foga.

– Úristen, Tyler, jesszusúristen! – jajveszékelt az anya, oda-
rohant, és tágra meredt szemmel rántott elő néhány papír zseb-
kendőt a retiküljéből. Egyet mindjárt a gyerek orrához nyomott,
aki erre mégiscsak rázendített a bömbölésre, amire számítottam.
A tüdeje kétségkívül rendszeren működött.

– Mennyi vér! Jaj, istenem, közelebb kellett volna megáll-
nom! – zokogta remegve az asszony, csak úgy potyogtak a
könnyei.

– Lehetséges, hogy eltört a kisfiú orra... talán nem kéne any-
nyira szorítani az orrnyergét.

Reszkető kézzel kapta el onnét a zsebkendőt.

– De... de hát a vér...

Elvettem tőle pár papírzsépit, és a gyerek orra alá nyomtam.

– Tartsd itt, kisöreg! – Döbbenten nézett föl rám, de szót fo-
gadott, és lassan alábbhagyott a sírás. – Katonadolog. Évekkel
ezelőtt jég-hokizás közben én is eltörtem az orromat. *Iszonyúan*
összevéreztem a pályát, és anyukám majdnem szívrohamot ka-
pott, de túléltem. Nem nagy ügy.

A gyerek az anyjába csimpaszkodott, aki magához ölelte.

– Köszönöm! – hálálkodott az asszony. – Édesanyád biztosan
büszke rád. Ennyi idősen nem sok fiú viselkedett volna így.

Bólintottam és fölláttam.

– Nincs mit – motyogtam.

A nap hátralévő része eseménytelenül telt, beleértve, hogy kitértem Boyce Wynn útjából, és az órán tudatosan nem bámultam Melody Doverra, bár odasúgta nekem, hogy sulis után átjön. A suttogás és titokzatoskodás miatt kissé tétován – elvégre tanuló-párnak jelöltek ki bennünket – sandítottam a pasijára. Richards a tanterem másikfeléről meregette ránk a szemét, Wynn pedig úgy vigyorgott, mint aki tud valamit, amit én nem. Nem tetszett ez az arckifejezés.

Néhány perccel délután négy előtt bekopogott hozzánk Melody.

Beengedtem, miközben feszélyezett a tudat, hogy miképpen tekinthet a házra, amit a pasija apukája szembántó viskónak még annál is rosszabbnak titulált. A lány szülei valószínűleg ugyanígy gondolkodtak. És a barátai is.

A házi dolgozathoz szükséges anyagokat abban a reményben teregettem szét a konyhaasztalon, hogy akkor nem fogja firtatni a szobámat – de ez a tervem dugába dőlt.

– Hol a szobád? – kérdezte mindjárt azután, hogy kólával kínáltam, és utánam jött érte a konyhába. *Nabazmeg* – gondoltam, ahogy kinyitottam a kamraajtót, és lélekben fölkészültem rá, hogy kiröhög.

– Hú! – kerekedett el a szeme. – Hogy ez milyen *pinduri*! És... meghitt...

Lehuppant az ágyam szélére, és nagyot dobbant a szívem. *Melody Dover az ágyamon ül.* Tekintete végigsiklott a tankönyvekkel és regényekkel telezsúfolt polcokon. Megfordult, és szemügyre vette a tulsó falat, amelyet félig beborítottak a rajzok,

hasonlóak azokhoz, amik között pár napja lapozgatott... csak még jobbak.

– Életemben nem láttam ilyen frankót. Ez olyan, mint... egy művésztanya – mosolyodott el. – Nem dolgozhatnánk itt? – dobta le válasza sem várva a válláról a hátizsákot a lappal, és az ágy felső végébe kucorodott.

– De, persze...

Amikor apa és a nagypapa hazajöttek, egy halom párnán egymás mellett ültünk, a hivatkozásjegyzéken dolgoztunk. Éppen vitakoztak, mintha azt folytatták volna, amit ma reggel elkezdtek, akár egy szüneteltetett, majd újra elindított videofilm-ben. Égett az arcom, amikor pont az ajtóm előtt álltak meg, és szakasztott ugyanolyan döbrent képpel kukkantottak be. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig egyikük sem szólalt meg.

– Főzök vacsorát – mondta végül a nagypapa, és elfordult. Apa morogva az ellenkező irányba távozott.

Melody halványzöld szeme az üres ajtónyílásról felém vilant.

– Szóval anyukád...?

A fejemet ráztam.

– Meghalt.

– Jaj! Ez borzasztó! Nemrégiben? Ezért költöztetek ide?

Bólintottam, nem akartam részletezni, se a lány szemébe nézni, egyáltalán beszélni. A kezem ökölbe szorult az ölemben.
Légy szíves, ne kérdezz!

Majdnem frászt kaptam, amikor megfogta a karomat, közvetlenül a csuklóm fölött, amelyen most a szilikon karkötőket viseltem. Ujjai a kézfejemhez értek.

– Nagyon sajnálom.

Sajnálkozott, ahogyan mindenki más, mintha ő tehetett volna róla. Nem mondhattam erre, hogy *semmi baj*, mert igenis baj volt, olyan baj, ami sosem múlt el. De nem rágódhattam édes-

anyám elvesztésén, amikor Melody puha keze az enyémet fogta, a körme élénk metálkékre lakkozva pompázott, mint valami sportkocsi. Másra sem tudtam gondolni, csak arra, hol pihen a keze, és milyen közel van más, vibrálóan eleven részeimhez. Begörbítette az ujjait, végighúzta a körmét a kézfejemen, és alig néhány centiméterre onnét kőkeményen reagált a szervezetem. Imádkoztam, nehogy észrevegye. Nem mertem megmozdulni.

– Marad a kislány vacsorára? – kérdezte a nagypapa az ajtóból, mire mi szétrebbentünk, elkaptuk egymástól a kezünket. A laptop föluggrott Melody ölében.

– Nem, köszönöm, nemsokára haza kell mennem – felelte éppolyan vörösen, mint én.

Azután a pasija SMS-ezett, kérdezte, hol van, és Melody azt hazudta, hogy otthon.

– Tényleg nagyon sajnálom, ami anyukáddal történt, Landon – hajolt oda hozzám, megpuszilta az arcomat, és mintha az egész testem tüzet fogott volna. Feszélyező és bámulatos hatást gyakorolt rám, megbénított, akár egy mérgezett hegyű dárda, szikra és parázs töltötte meg minden porcikámat. Nem bírtam józanul gondolkodni. Melody lecsúszott az ágyam végére, és a hátizsákjába dugta a laptopját. Némán mentem ki vele a bejárati ajtóhoz, a puszi az arcomon égett.

A bunyó, amikor sor került rá, gyorsan és könnyörtelenül zajlott le, de egyetlen tanár sem látta. Ebédidőben megint esett, és mivel nem akaróztam odakint árválkodnom, az a tökéletlen ötletem támadt, hogy a könyvtári számítógépterembe veszem be magam, és végignézem a powerpointos diasorozatot, amit Melody állított össze. Már csak két nap maradt a kiselőadásunkig.

Befordultam a folyosón, és ott várt a srác – egy egész különítmény élén, többek között Clark Richards társaságában. Wynn fődurungja, Rick Thompson játszotta az őrszem szerepét.

– Szevasz, Maxfield, ideje, hogy visszakapd a kölcsönt – mondta Wynn olyan szenvtelenül, mintha időjárás-jelentést olvasna föl. Azután az ökle az arcomba lendült, szinte lassított felvételre emlékeztetett, de én is úgy mozogtam. Nem bírtam elég fürgén elhúzódní, hogy kikerüljem a becsapódást, és telibe találta az államot. Összecsattant a fogam, és szikraeső hullott a szemem mögött.

Hátratántorodtam, ő pedig követett.

– A tanműhelyben pofán vágta, te kis gecí. Az a műsor *nem volt frankó*. Na most *próbájl* megütni, most, hogy figyelek!

A következő ütést szerencsésen háritottam, de ahogy átkarolta a nyakamat, és fejfogással lehúzott, tudtam, hogy bepótolja a mulasztást. Kicsavarodtam a szorításából, megfordultam, és jobb öklömmel állcsúcson, a ballal vesén vágtam. Eltökéltem magam, hogy nem fogom megkönnyíteni neki a „törlesztést”. Újabb birkózó fogást alkalmazott, és ismét csávába kerültem. Előbb föltövön legyintett, azután a gyomromba öklözött.

– Na mi az, mama kedvence, valami nem tetszik? Hangyás bumburnyák. – Úgy csengett a fülem, hogy alig értettem a kötekedését, de úgy szórta a szitkokat, mint akit ezért fizetnek. – Apuci nem tanított meg bunyózni, mi? Ő is olyan nyuszi, mint te? – Nem tudtam alkalmas szögbe helyezkedni, hogy fogást találjak rajta, vagy bevigyek egy ütést, ő meg közben számtalanszor megütött. – Talán a mamának igazi férfi kell. Esetleg meglátogathatnám.

Ez betette a kaput.

Üvöltve széttártam a karomat, kiszabadultam a szorításából, azután fél lábbal elkaszáltam a bokájánál, és a földre döntöttem. Rávettem magam, azzal sem vesződtem, hogy mozgásképte-

lenné tegyem, csak két kézzel csépeltem. Nem láttam semmit. A hangok elnémultak. Nem éreztem mást, csak a dühöt, ami minden egyebet elfojtott. Folyamatosan püföltem az arcát és a halántékát, hogy belezsibbadt az öklöm. Szerettem volna laposra verni, de a kemény koponyája megakadályozott ebben. A hajába markoltam, és a padlóhoz csaptam a fejét.

Ordítva vetett le magáról, vadul hánykolódott, fél szeme már belilult és majdnem teljesen bedagadt. Áthemperedtem, és erősen zihálva tápáskodtam föl, de mielőtt ismét támadásba lendülhettem volna, Thompson fojtott hangon figyelmeztetett bennünket:

– *Tanárok!*

Ekkor vettem észre, hogy dulakodásunk nézőközönséget vonzott. Diáktársaink körülvettek bennünket, ezáltal önkéntelenül elrejtettek szem elől. Talpra álltunk, egymást méregetve, lassan fölegyenesedtünk, a kezünk megfeszült, de leeresztve tartottuk.

– Mi a nyavalya folyik itt? – kérdezte Mrs. Powell, miután odafurakodott. – A verekedésért kicsapás jár!

– Nem verekedtünk – válaszolta (érzésem szerint az enyémhez hasonlóan) csúnyán helybenhagyott, de szenttelen képpel Wynn, miközben Zamora tanár úr félrelökdöste a bámészkodókat, és a tanárnő mellé lépett.

– *Azonnal* az igazgatóiba! – mutatott szigorú tekintettel a folyosóvégére Zamora.

Tulajdonképpen aggódtam volna kicsapatásom veszélye miatt, de nem bírtam. Az igazat megvallva, önfegyelmem minden morzsáját igénybe vette, hogy higgadtan lépkedjek az igazgatói iroda felé, holott legszívesebben Wynn re ugrottam volna, hogy szarrá verjem.

Másodpercek alatt minden tagom sajogni kezdett. Úgy éreztem, leszakad a képem. Csengett a fülem. A hasam úgy szagga-

tott, mintha négy órán át szünet nélkül a felülést gyakoroltam volna. A szemembe került vértől elködösült a látásom, de ahogy pislogtam, kezdett kitisztulni. Émelygéssel küszködtem, mialatt Ingram igazgatónő ránk meredt hatalmas íróasztala mögül, amelynek példás rendjét egyetlen irattartó dosszié vagy üzenet-rögzítő cédula sem merészelte megbontani.

– Ebben az iskolában zéró tolerancia érvényes a verekedésre.
– Az igazgatónő szünetet tartott, hogy fölfogjuk az elhangzottak súlyát. Nyirkos, véres kezemet a combomra szorítottam, szinte belekapaszkodtam, ezzel emlékeztettem magam, hogy csöndben maradjak. – Feltételezem, hogy mindketten ismerik ezt az irányelvet.

Bólintottam. A hatökör mellettem vállat vont.

– Wynn, maga csak a vállát vonogatja? Ez a válasza az én udvariasan föltett kérdéseimre? Talán azt óhajtja, hogy... érthetőbben fejezzem ki magam?

– Kösz, nem.

Öcsém, ez a srác annál is hülyébbnek bizonyult, amilyenek gondoltam.

Az igazgatónő még jobban összehúzta a szemét, pedig azt hittem, az lehetetlen.

– *Hogy mondta?*

– Nem, *igazgatónő* – motyogta Wynn.

– Nem, *igazgatónő*, nem jól láttam az imént, hogy a vállát vonogatta, vagy nem, *igazgatónő*, nem ismeri az irányelvet? – kérdezte Mrs. Ingram, noha pontosan tudta, hogyan értette a srác, csak olyan szavakra vagy tettekre próbálta készíteni, amelyek kicsapást vonnak maguk után.

– Nem, *igazgatónő*, nem szükséges, hogy érthetőbben fejezze ki magát. Igen, *igazgatónő*, ismerem az irányelvet. De nem verekedtem.

Fegyelmeznem kellett magam, nehogy leessen az állam. Ha azt hitte a srác, hogy egyedül viszem el ezt a balhét, alaposan eltájolta magát. Szívesen gyártottam volna párt a monoklijának, de az ösztöneim idejében riasztottak, hogy ezzel a reagálással végképp kicsapatnám magam – márpedig ez a tyúk egész évben arra várt.

A diriboszi olyasformán csücsörített, mint aki citromba harapott.

– Szóval nem... verekedett. – Megvető hangja egyértelmű figyelmeztetést hordozott. Valami azt súgta, hogy Wynn nem fog hallgatni rá. – Akkor honnét ez a sok vér meg zúzódás? – hajolt előre az igazgatónő, és az ajka már-már diadalmas vigyorra nyílt: „*Most megfogtalak!*”

– Leestem a lépcsőn.

Mrs. Ingram tekintete akár meg is dermeszthette volna a srácot.

– A lakókocsijukban?

– Nem mondtam, hogy otthon történt.

– Hát maga? – villant felém az igazgatónő szeme.

– Ő is leesett a lépcsőn. – *Szent szilvamag*, ahogy a nagypapa mondta volna, Wynn helyettem is válaszolt. Ekkora szívást! – Együtt estünk le. Elképesztő volt. Fogadok, hogy már fölkerültünk a YouTube-ra.

– Mr. Maxfield? – meredt rám az igazgatónő. – Nincs kedve elárulni az *igazságot*?

Bárhogy vélekedtem Wynnről, tudtam, hogy Mrs. Ingram nem áll mellettem. Mély lélegzetet vettem.

– Szerintem lelöktek bennünket.

– *Kik?* – pattant föl az igazgatónő szemhéja.

– Nem tudom. Mögöttünk álltak.

Hosszú csönd támadt, amíg a nő kiokoskodta, hogy egyikünk sem fogja földobni a másikat az ő két szép szeméért.

– Amíg az *én iskolámba* járnak, kötelesek az *én szabályaimhoz* alkalmazkodni. – Hatásszünetet tartott, közben az állkapcsa az eddiginél is jobban megfeszült. – Amint találok tanárt, aki tanúsítja, hogy bármelyikük akár egyszer is használta az öklét, másodpercnyi habozás nélkül mindkettejüket kihajítom innét, hogy a lábuk sem éri a földet! Vágják?

Belülről harapdáltam a pofámat, nehogy elröhögjem magam, mert egy szemernyi kétség sem fért hozzá, hogy a nőnek leghebb vágya mindkettőnkől megszabadulni, ami egyáltalán nem adott okot a vidulásra, és kettő: két helyen berepedt az ajkam, és a leghalványabb mosolytól is kurvára fájt. De hát egy középkorú spiné azt kérdezi tőlünk, hogy *vágjuk-e!* Mi a picasa?

Wynn az állát tapogatta.

– Ez ismerősen hangzik... Nem kéne esetleg írásba foglalni?

A markomba fuldokoltam, közben fetrengeni tudtam volna a fájdalomtól. *A szemét strici!* Úgy kalapált a szívem, mint amikor először töröltem képen.

Az igazgatónő arca elborult, és rögtön tűzokádó sárkányt juttatott eszembe.

– *Kifelé!* Mindjárt telefonálok a szüleiknek. Egy teljes hétre föl vannak függesztve. Üljenek ki az előtérbe, amíg nem hívom magukat. *Nem szólhatnak egymáshoz.*

– Igenis! – feleltem.

– Bassza meg! – motyogta a bajsza alatt Wynn, de ez szerencsére nem hallatszott a válaszomtól.

Fölpattantunk, elhagytuk az irodát, a kinti kemény székekre rogytunk, ami nem kifejezetten használt sajtó hátamnak. Reméltem, hogy Wynn-nek még nálam is jobban fáj mindene. A titkárnő pultjával szemben ültünk, egy széket üresen hagytunk kettőnk között.

Nem tudtam, mit fog szólni apa. Egyébként is alig szólt hozzám.

– Maxfield?

Micsoda meglepetés, Wynn az első perc letelte előtt megszegte a beszélgetési tilalmat. Oda se bagóztam.

– Bocs azért, amit mondtam! Tudod, anyukádról.

Mintha ez magyarázatra szorult volna.

Egy alvadt vérfoltot vakargattam a farmeromon, és azon tanakodtam, vajon az ő vére-e, vagy az enyém.

– Furkóság volt ilyet mondani.

Zavarodottan néztem rá.

– Ja. Az volt.

LUCAS

Már-már kezdtem két különböző személynek képzelni magam, legalábbis Jacqueline-t illetően. Egyrészt annak a srácnak, akit hetek óta elbűvölt, és aki sajnálatos módon kiérdemelte a félelmet, amikor megmentette egy támadástól, másrészt annak a srácnak, aki minden, csak nem fenyegető, aki e-mailben szellemes benyögéseket és sztorikat küldözget neki, miközben makrogazdaságtanból a felzárkózásban segíti.

Szerettem volna, ha tudja, hogy a csoport korrepetitora és a szombat esti srác egyaránt én vagyok. Leginkább azonban azt kívántam, bárcsak valaki egészen más lehetnék. Akit nem béklyózik meg az egyébként ésszerű hivatali összeférhetlenség, és aki nem kötődik a lány életének talán legiszonyúbb estéjéhez.

Ahelyett, hogy érkezéskor beléptem volna az előadóterembe, a folyosó túloldalán a falnak támaszkodtam, és vártam a lány felbukkanását. Minden viszolygásom ellenére tanújává váltam Kennedy Moore és Ivy évődésének. Az előadóterem bejáratánál támasztották a falat, éppen telefonszámot cseréltek, és

fotózkodtak hozzá. A lány egész idő alatt vihogott. A srác képes volt *ilyen* lányért otthagyni *Jacqueline*-t? Rengeteg értelmes nő akadt ezen a campuson, diákszövisek is, ha azokra bukkott – de pont ez a lány kellett neki?

Döbbenet.

Elfordítottam a fejemet, és ekkor vettem észre, hogy *Jacqueline* a folyosó közepén állva figyeli őket. Merev testtartásából és az arcán tükröződő néma fájdalomtól világosan kitűnt, miért mulasztott kétheti előadást. A srác nemcsak minden előzmény nélkül vetett véget a kapcsolatuknak, de idővesztegetés nélkül tovább is lépett. Csak valami mazochista kívánná figyelemmel kísérni az ilyesmit.

Valami bumfordi marha ekkor nekiütközött a lánynak. Ahogy *Jacqueline* hátizsákja lecsúszott a válláról, és a földre esett, el-löktem magam a faltól. A lány megigazította a ruháját, majd lehajolt, de én már föl is emeltem a zsákját. A szeme az enyémbe villant, és elfogott a vágy, hogy megvédjem őt minden bánástól, kellemetlenségtől, ami valaha is érheti.

Persze tisztában voltam vele, hogy ez teljesen lehetetlen.

– Tudod, a lovagiasság még nem halt ki egészen – szólaltam meg, és visszacsúsztattam a szíjat a vállára.

– Nahát!

Láttam, hogy kipirult. Ma reggelre lehűlt a levegő, de sejtetem, hogy rózsás arcszíne a zavarának, nem pedig a csípős novemberi időnek tulajdonítható.

– Na. Az a srác egy seggfej – intettem az állammal a fiú felé, aki az imént nekirohant, és még csak rendesen elnézést sem kért, majd óhatatlanul a degenerált exére siklott a tekintetem, mielőtt visszatért hozzá. – Hogy vagy?

Láttam a szemem, hogy fölismeri az immár harmadszor elhangzó kérdés jelentőségét, és utáltam magamat, amiért folyton

arra az estére emlékeztettem őt, holott ez a legkevésbé sem állt szándékomban.

De talán szavaimtól és tetteimtől függetlenül is emlékezett volna. Elvégre nekem sem volt szükségem semmire ahhoz, hogy a saját lidércnyomásom földéződjön. Bárhogy próbáltam elkerülni, mindig rám tört.

– Kösz, jól – felelte erőtlen rebege ssé halkult hangon, és az ajtóra pillantott. Moore és a leendő meghódítottja már bevonultak, most ő is bement az évfolyamtársai után. – Köszönöm!

Köszönete földézte bennem az esős napot, amikor tartottam neki az ajtót. Amikor először láttam őt testközelből, néztem a szemébe, és vallottam be magamnak, mennyire kívánom.

Basszus.

Nem pillantott hátra, nem vette észre, hogy én is beléptem mögötte az előadóterembe. A leghátsó sorban a székem támlájának dőltem, és figyeltem, amint jegyzetel. Miközben Heller telefilcezte a táblát új anyaggal, a lány homlokráncolása és egész testbeszéde azt üvöltötte, hogy *nem fér a fejébe ez az egész*. Nem lett volna szabad azért drukkolnom, hogy Landon Maxfield segítségére szoruljon, de tudtam, hogy később e-mailezni fog, és már sejtettem, milyen kérdéseket tesz majd föl.

Azután lehajolt, hogy a hátizsákjába nyúljon, és hátranézett, egyenesen rám.

Szóval tudta, hogy a teremben tartózkodom, és tudta, hol ülök. Hétfőn nyilván kiszúrt, mielőtt megláttam, ahogy ott állt. Bizonyára szándékosan döntött úgy, hogy nem mellém ül. Szívesebben foglalta el azt a helyet, ahol át kellett másznia egy olyan srác kinyújtott lábán, aki legalább hetente egyszer elszundított az órán.

De Jacqueline tudta, hol talál meg a tekintetével, és a kíváncsiság rávette, hogy hátrapillantson. Próbáltam megőrizni higadgt arckifejezésemet, de a szám széle mosolyra húzódott, bár-

mennyire küzdöttem ellene. Előrekapta a fejét, és nem nézett hátra többé.

Amint Heller befejezte az előadást, hátul kispuriztam, Jacqueline pedig a spiráljában lapozgatott, majd odatartotta a mellette ülő srácnak.

Mielőtt kiszökhettem volna az épületből, egy lány megállított. Tavasszal járt Heller kurzusára, de lemorzsolódott. Most ismét fölvette a tárgyat, de ebben a félévben sem sokkal jobban teljesített. A csoportos korrepetáláson egyáltalán nem vett részt, az egyetlen alkalommal pedig, amikor különórát kért, a campuson kívül akart találkozni velem, és nemet mondtam, ahogyan kioktattak bennünket.

– Szóval nem találkozhatunk a lakásomon? – kérdezte most, mintha néhány hónappal ezelőtt nem folytattuk volna le *pontosan ugyanezt a társalgást*.

– Sajnálom, nem – sóhajtottam. – Kizárólag a campuson korrepetálhatok, ez egyetemi előírás.

Hosszú haját babrálta, az ujjára csavargatott egy tincset, lebiggyesztette az alsó ajkát. Némelyik srácnál vagy a lány szüleinél talán bevált ez a taktika, de rám éppen ellenkező hatást gyakorolt. A farmerom elülső zsebében csipogott a telefonom. Jacqueline még nem jött ki az előadóteremből, és szerettem volna elhagyni az épületet, mielőtt kijön. Ez most megghiúsulni látszott.

– Szóval ez csoportos korrepetálás? És egyórás?

Az előttem álló lány már szorosan az ujjara tekerte a tincset, és egyik lábáról a másikra állt, ami még jobban idegesített. Legszívesebben vállon ragadtam volna, hogy veszteg maradjon arra a harminc másodpercre, amennyit még hajlandó voltam erre az eszmeccserére szánni.

– Ja. Egytől kettőig tart.

Megkérdezte, mit csinálok a korrepetálás után. Mint aki tudja, hogy *korrepetálni* nem fogom a campuson kívül... de randizásra hátha kapható vagyok. *Jesszus, ne már.*

– Melózom.

– Folyton melózol, Lucas.

Nem emlékszem, hogy azelőtt valaha is megéreztem volna, ha valaki figyel, tehát nem egészen tudtam, milyen az. Talán csak abból a tényből eredt, hogy tisztában voltam a jelenlétével, de esküszöm, fölhevült a bőröm, összehúzódtak az izmaim, és elakadt a lélegzetem. Nem bírtam parancsolni a szememnek, önkéntelenül fölnéztem, és a tekintetem azonnal Jacqueline Wallace-on pihent meg, mintha pontosan tudtam volna, hogy ott áll. Mintha kettőnkön kívül senki más nem tartózkodott volna a folyosón.

Olyan csekély távolság választott el bennünket, hogy négy jókora lépéssel elérhettem volna őt. Tudtam, hogy meghallotta a nevemet, így most már *Lucas-ként* gondolt rám, miközben *Landonnak* e-mailezgetett. Semmi sem adott rá okot, hogy összekapcsolja a kettőt. A másodperc törtrészére végtelenül megkönnyebbültem, de azután máris undorodtam magamtól, és ismét kettészakadtam.

Mielőtt megmozdulhattam volna, a lány sarkon fordult, átszalalozott az embertömegben, eltűnt a szemem elől, és esküszöm, hogy éreztem, amint egyre messzebb került tőlem.

10. fejezet

LANDON

Átgyalogoltam Melodyékhoz, hogy odaadjam neki a térképeket, amiket rajzoltam, és a hivatkozásjegyzéket, amit befejeztem. Mielőtt elindultam, nem is gondoltam arra, hogy festhet az arcom. Bár lezuhanyoztam magamról a vért, és a nagypapa a képemre nyomott pár ragtapaszt, földagadt ajkamon látszott, hogy berepedt. A véraláfutások sem múltak még el.

A lány bátyja nyitott ajtót. Látásból ismertem a suliból. Végzős volt, a diáktanács tagja. Népszerű.

– Te meg ki a fasz vagy?

– *Evan!* – csattant föl egy női hang, és a fiú háta mögött az anyjuk mérges arca jelent meg. – Hát ez... húha. Landon. Mi... mi járatban?

Evan nem mozdult. Meregette rám a szemét, miközben az anyja odahúzódott mellé, mintha eltorlaszolniak előlem a bejáratot. Pontosan azt is tették.

– Én csak... ezeket hoztam Melodynak. A kiselőadáshoz.

Nem gondoltam jól át ezt a dolgot. Nem SMS-eztem a lánynak, hogy jövök. Személyesen szerettem volna elmagyarázni neki, hogy nem akartam cserbenhagyni. Egyedül emiatt dühített az iskolai felfüggesztés.

– És nem tudod magaddal vinni az órára?
Megráztam a fejemet, a tekintetem az asszony vállára siklott.
– Pénteken... nem megyek iskolába.
– Értem – sóhajtotta, mint aki nem is várt mást a magamfajtától. – Majd én odaadom neki – nyújtotta a kezét.
Nyeltem egyet, és a szemébe néztem.
– Esetleg beszélhetnék veled? Egyedül kell megtartania a kiselőadást. Meg kéne beszélünk.

A fia összefonta a karját a mellén, míg az asszony kinyújtott kézzel várta, hogy átadjam, amit hoztam.

– Nem hiszem – felelte fagyos hangon. Életemben nem láttam ilyen álságosan barátságos mosolyt. Többet nem szólt.

Odaadtam a dossziét, és távoztam.

Mire a következő héten újra iskolába mentem, földrajzórán mindenki visszaült a szokott helyére. Clark Richards kajánul vigyorgott rám visszaszerzett pozíciójából, Melody mellől. A lány rám sem nézett. A kiselőadások mind lezajlottak, mi Boyce Wynn-nel nullást kaptunk. Dumont tanárnő röpdogát íratott velünk, hogy „bepótoljuk” a hiányzó osztályzatot, de mivel semmit sem tudtam az anyagból, és lehetőségem sem volt tanulni, teljesen elszúrta. A tanárnő kiküldött bennünket a folyosóra, ahol az ajtó két oldalán, a földön ülve kellett dolgoznunk.

Elvileg nem szólhattunk egymáshoz. Wynn természetesen megszegte az utasítást, mintha csak javaslatnak szánták volna, amit tetszése szerint felülbírálnak.

– Figyelj, Maxfield! Este tábortüzet gyújtunk a kis öbölnél. Rick bátyja, akit csak nagy Thompsonnak hívunk, valamelyik bizniszből extra fűhöz jutott, és fizet Ricknek, hogy otthon helyette is segítsen. *Fűben* fizet.

Homlokráncolva néztem rá. *Hát aztán?*

– Tizenegy körül találkozunk. Olyankor ez az egész béna város szunyál, senki sem láthat meg minket, aki följelenthetne.

A kék-zöld foltjai kisárgultak, akárcsak az enyéme. Már majdnem eltűntek. A szeme még egy kicsit szarul nézett ki, ahogy az én szám is. Nem tudtam, nem valami átverés-e ez a meghívás.

– Most haverok vagyunk, vagy mi? – kérdeztem, és kétkedően sandítottam rá.

Vállat vont.

– Ja, miért ne? Tudod... szóval... csak azért csináltam, mert Richards fizetett érte, vili?

Ezernyi gondolat kavardott föl az agyamban.

– Nem.

– Ja – vigyorodott el –, kiszaszerolta, hogy a kis bula hozzád ment, és amikor SMS-ezett neki, a csaj azt mondta, otthon van. Ebből rájött, hogy vagy döngeted a csajt, vagy arra készülsz.

– Szóval *fizetett* neked, hogy letámadj...

– Az egy pénzes pöcs, vili? Én meg örömmel elvettem a lóvéját. Na jó, igaz, ami igaz, már egyébként is berágtam rád. Ez a nagy helyzet, öreg. – Oldalra hajtotta a fejét, elgondolkodott. – Aznap a tanműhelyben, amikor Brittney Loperről szövegeltem, aztán bepancsoltál egyet, az azért volt, mert komálsz a csajt, vagy valami?

– Nem – ráztam meg a fejemet lesütött szemmel. – Nem is nagyon ismerem.

Nem nagyon ismertem senkit. Azt hittem, Melodyt kezdem megismerni, de az szárnalmas illúzió volt.

– Hát akkor meg? Ne hülyéskedj már, haver!

Kalapált a szívem. Ki kellett mondanom. Szorongatta a torkomat, de kierőltettem.

– Azt mondtad, *megerőszakolnád* a lányt – nyögtem ki akadozva a néptelen folyosón.

– Micsoda? – vonta föl a szemöldökét értetlenül. – Az csak duma, nem jelent semmit...

– *Nekem jelent* – meredtem rá. – Nálam ez olyan... hívószó.
– Beszarok – mondta, én meg a térdem között a padlót bámultam. – Na jó, akkor bocs! Majd észben tartom, hogy te ettől robbansz, öreg.
Fogalma sem volt semmiről.

Éjfél tájban mentem el otthonról, amikor apa és a nagypapa már mélyen aludtak, így nem kellett magyarázkodnom, hová indulok. A levegő annyira lehűlt, hogy láttam a leheletemet, párafelhőcskéje átgomolygott a vállam fölött, ahogy a fővenyen lépkedtem. A kis öböl nem volt messze, de csak privát partszakaszokon és kerteken át kacskaringózva lehetett odajutni. Clark Richardson apukája már ezért is meg akarta szerezni a nagypapám parti ingadanát.

– Maxiiiiieeeld! – hallottam, ahogy megkerültem egy kiugró sziklát, és máris a tábortűznél találtam magam, amely egészen szerény méretűnek bizonyult, alighanem azért, hogy ne vonja magára a hatóságok figyelmét. De alig tízen ülték körül, úgyhogy éppen megfelelt a célnak. Wynn fölpattant a homokról, a tenyerembe pacsizott, majd összeöklöztünk, mint akik ezer éve haverok, és föllélegeztem. *Nem csapda*. Rá sem eszméltem, hogy ettől tartottam, amíg ki nem derült, hogy szó sincs róla.

A hold az első negyedben járt, egy szál felhő sem takarta az eget, ráadásul gyaloglás közben már teljesen alkalmazkodott a szemem a félhomályhoz.

A jelenlevők közül fölismertem néhányat – például Thompsont, aki úgy röhögött, mint a fakutya, és a combját csapkodta valamin, amit egy másik srác mondott neki.

Lányok is voltak, és páran kíváncsian figyeltek engem. Vagy talán annyira be voltak tépve, hogy akárki vagy akármi lehettem volna.

Wynn átkarolta a vállamat.

– Mindenki ismeri Maxfieldet?

– Hali! – biccentett Thompson. Mintha nem sokkal több, mint egy hete nem ő buzdította volna Boyce Wynnt, hogy ruházzon meg.

– Gyere, ülj ide hozzánk! – hívott az egyik lány. A barátnőjével, magával a görögdinnye csöcsű Brittney Loperrel egy nagy, vastag, virágmintás takaróba burkolóztak, ami leginkább úgy festett, mintha a pehelypaplant rántották volna le valamelyikük ágyáról. Mintha mariskaszagot árasztott volna, de valószínűleg csak azért, mert itt minden mariskaszagot árasztott. Az édeskés, átható illat az egész helyszínt belengte, felhője körülöttünk lebegett és szertefoszlott. Arra gondoltam, talán spangliba sem kell szippantanom, hogy földobódjak.

A lányok széthúzódtak, helyet szorítottak maguk között. Miatán odaültem, kétfelől hozzám bújtak, elégedetten sóhajtoztak, és visszahúzták hármunkra a takarót. Kapucnis felsőm hirtelen kályhává változott. Kicipzároztam, és a jobbomon ülő lány segített levetnem.

– Juj, *de meleg* vagy! – simogatta meg a felkaromat, és a pólóm ujjába csúsztatta a kezét. Megfogdosta a bicepszetem, és tüstént elhatározta, hogy ezentúl nemcsak hetente háromszornégyszer, hanem minden áldott nap fekvőtámaszozom, még hozzá végkimerülésig.

– Egyébként Holly vagyok – nyomult közelebb a csaj, és fölkinálta a spangeszt, amit el is vettem.

– Landon – feleltem.

– Mmmm! – mondta Brittney, mint aki már a nevemet is étvágygerjesztőnek találja. A karomhoz nyomta a mellét, és a tes-

tem úgy reagált, mintha tapasztalatból tudná, mi a teendő ezután. Nem tudta.

Meglestem Thompsont, ahogy slukkol a spanglijából, és majmoltam a mozdulatait – aztán úgy köhögtem, mintha mindjárt kiköpném a tüdőmet. Vagy inkább kipurcannék.

– Lassíts, Landon! – csitított Holly. – Nem kell egyből tövig bekapni.

– Pont ezt mondta ökelme is – szellemeskedett a mellettünk ülő srác, és a vér a testemben nem tudta eldönteni, hogy az arcomba szökjön, vagy a fütykösömet merevítse tovább.

– Csak szeretnéd – válaszolta neki Holly, de inkább jókedvűen, mint sértődötten, a srác pedig hívogatóan paskolta meg az ölét. Holly a fejét rázta. – Jó nekem itt is. – Ahogy föl kukkantott rám, könnyű fuvallat libbentette meg sötét haját, egy tincse a számhoz csapódott, és odatapadt. Végighúzta ujjait az alsó ajkamon, és kiszabadította a hajtincset.

Akkor merevítés.

Számhoz emeltem a spanglit, és megfontoltabban, óvatosabban szívtam belőle. Közben a lány szemébe néztem.

– Így ni! – bólogatott bátorítóan, visszavette, odaillesztette a száját, ahol az imént az enyém volt, kicsit mélyebben megszívta, mint az előbb én, majd továbbadta Brittney-nek.

A következő félórában hármásban fölváltva slukkoltunk, a lányok keze bebarangolta a karomat, mellkasomat, hátamat, időnként megszorították a combomat. Ha épp nem a spanglit fogtam, magam mögött a homokba vájtam az ujjaimat, mert nem voltam nyugodt afelől, amit máskülönben műveltem volna a kezemmel.

Valamikor e félóra folyamán Holly odahajolt, száját az enyémre nyomta, épp amikor már kezdtem úgy érezni, hogy óriási, puha párnává változik alattam a talaj, és eltompul minden éles inger – a környező beszélgetés és nevetgélés, a csillagok az

égen, a hullámok közeli csobbanása a homokon. Két slukk között viszonzotam a lány csókját, reméltem, hogy meggyőzően adom elő. Megnyalta az alsó ajkamat, kinyitottam a számat, és a nyelvéhez érintettem az enyémet. Elkapta a vállamat, hanyatt dőlt, és magára húzott. Brittney sóhajtvá átengedte nekünk a takarót, a fejünkre borította, miközben a lábunk egymásba gabylyodott alatta, és aztán már se nem tudtam, se nem érdekelt, hol vagyok.

Órák múltán hazabotorkáltam, kiettem a hűtőből az összes maradékot, ágyba zuhantam, és bizarr, perzselően mocskos álomban Holly keze meg szája ügyködött rajtam. Miután a telefonom riasztott, hogy hétköznapi van, ideje fölkelni, kikapcsoltam az ébresztőjét. Mivel még sosem lógtam a suliból, kicsit furdalt a lelkiismeret, de annyira kidöglöttem, hogy füttyültem rá, és azzal nyugtatgattam magam, hogy ez egyetlenegyszeri alkalom.

Igazolást hamisítottam apa aláírásával, és a harmadik órára bementem. Nem akartam kihagyni az autószerelést – az egyetlen tantárgyat, amit élveztem. Ebédszünet előtt Wynn és Thompson elcsíptek a folyosón.

– Figyelj már, Maxfield, gyere velünk! A nagy Thompson azt mondta, elférünk a kisteherje platóján. A Fincsiburgerben ebcsizünk, hapikám.

Az elmúlt tizenkét óra után az iskola területén kívüli ebédelés – amit hivatalosan csak a legfelső két évfolyamnak engedélyeztek – már csekélységnek számított a kihágásaim sorában. Thompson bratyója, Randy, valamint két végzős haverja préselődött be a vezetőfülkébe, mi meg Boyce-szal és Rickkel görcsösen kapaszkodtunk a plató szélébe, igyekeztünk hóttlázának mutatkozni, mintha nem repülnénk öt métert a biztos halálba, amint Randy bármilyen okból kénytelen a fékbe taposni.

– Öcsém, még mindig éhen pusztulok – jelentette ki Rick néhány perccel később a hambija és nagy adag hasábburgonyája bekebelezése közben.

– Fogadok, hogy Maxfieldnek is kell némi üzemanyag, miután Holly kitikkasztotta – jegyezte meg Boyce. Röhögtek szótlanúságomon. – Holly szereti beavatni az új srácokat, haver. Ez a dilije. Már mind fölpróbáltuk, hogy úgy mondjam.

Szép.

– Ja, Holly jó áru, csak nehogy belezúgjál! – tömött a szájába egy marék hasábburgonyát Rick, de zavartalanul magyarázott tovább. – Azt nem csipázza. Ha nem nyomod neki a nagy lamúrt, egy darabig tutira a kígyóbűvölőd marad, öreg.

Hahotáztak, miközben magamhoz tértem.

– Jó duma, öreg – fejezte ki elismerését Ricknek Boyce.

Minden hét végén rendeztek tűzrakós bulit, néha hét közben is, visszatérők és vidéki jövevények változó összetételű társaságával. A hétvégék vadabbul zajlottak, de örületben a tavaszi szünetet semmi sem überelte. Akárhogy óvtak a srácok, nem is kicsit rácuppantam Hollyra, bár a suliban úgy viselkedett, mint ha szimplán haverok volnánk, semmi több. A parton azonban, befűvezve – olyankor ő lett az első számú mindenem.

Aztán kitört a tavaszi szünet. Új srácok lepték el a partot. És Hollyt. Hűtlensége szíven ütött, bármennyire figyelmeztettek is, hogy ami köztünk kialakult, az nem kapcsolat.

– Holly jutalékot kap a nagy Thompsontól, ő afféle... turistacsali – magyarázta Boyce.

Összeszorítottam a fogamat, de Rick csak nevetett.

– Ne már, öreg! Előre megmondtuk neked. Holly az ő csaja, nem megy bele semmilyen csöpögős holtomiglan-holtodiglan balhéba. Ha állandót akarsz, miért nem *nézel körül?* – Hallgattam rá, végignéztem a tucattjával a tűz mellett táncoló, bikinis csajokon, akik már mind vagy berúgtak, vagy betéptek,

vagy a legjobb úton haladtak afelé. Nem is egy közülük sokat ígézően lesegetett felém. – Hasznosítsd az újonnan szerzett készségeidet, öreg!

Ekkor vettem észre Melodyt, aki egy magas szikla tetején ült. Egyedül. Clark öt-hat méterre tőle, neki háttal állt, egyik kezében cigaretta, a másikban egy doboz sör, és egy csapat sráccal dumált.

– Várj, öreg, ne *ott* keresgélj! – hördült föl Boyce, de elkésett. Már elindultam a lány felé.

Amikor fölkapaszkodtam a sziklára, Melody eltátotta a száját. A fiújára pillantott, aki egyáltalán nem figyelt, én pedig gyorsan, diszkrétén szemügyre vettem őt. Hajtókás halványkék sortból kinyúló lábszárának selymes bőrét megvilágította a holdfény, a vállpántos, vékony fehér trikó alatt bikinifelsőt viselt. Szőke haja súlyos fonatban ereszkedett a hátára, szabadon hagyott tincsei körbehullámzották az arcát. Föl nem foghattam, hogy képes Clark Richards egy pillanatra is mellőzni.

Leültem mellé, egy darabig néztük és hallgattuk a lent zajló eseményeket.

– Úgy láttam, unatkozol idefönt – szólaltam meg végül. – Nincs kedved sétálni?

Clarkra siklott a tekintete, aki továbbra is háttal állt.

– De – bólintott.

Megfogtam a kezét, hogy lesegítem, és amint a fövényre ért, elengedett. Hátrasandítottam, de senki sem követett bennünket. Elindultunk a parton, és hamarosan már nem is hallottuk a bulizást. Elballagtunk a nagypapám háza mellett, és az övük előtt lyukadtunk ki. Az oldalsó kertbe vezetett, ahol viharvert deszkaalkotmány állt, amit addig észre sem vettem.

– Fain játékvár.

Elfordított egy kallantyút, kötéllel leeresztette a felvonóhidat, és beléptünk. Létra vezetett egy embermagasságú emelvényre, amit csak fal vett körül, tetőt nem húztak rá.

– Evannel mindig cowboynos-indiánost játszottunk, vagy sárkányölő lovagot és vártoronyba zárt királylányt.

Fölmászott, én meg utána.

– Ki volt a sárkány?

Mosolyogva leült, füle mögé igazgatta a haját, és fölhúzta a térdét a melléhez.

– Azt csak képzeltük. Bár néha én szerettem volna sárkány lenni. Vagy hős lovag. De Evan nem engedte.

Leereszkedtem mellé, hanyatt feküdtem, a kezemet összekulcsoltam a fejem mögött.

– Ez undokságnak hangzik. Nekem nincs húgom, úgyhogy nem tudom, milyen az. De ha sárkány akartál lenni, akkor annak kellett volna lenned.

Carlie Heller jutott eszembe, aki tízéves fejjel szédületesen alakította a sárkányt, és szó szerint lerúgta volna a tizenkét éves bátyját a várfalról, ha az olyasmit mert volna javasolni, hogy a királylány szerepét játssza. Hacsak a királylány nem forgatott kardot.

– Na persze – nézett föl a csillagokra Melody. – Evan lényegében mindig apu kicsinyített mása volt, már pici korunkban is. Ők mindig elérik, amit akarnak. Mindig. – Elhallgatott, sóhajtott, és szerettem volna az ujjaimmal végiggereblyézni a haját, kibontani a fonatát. A száját a számhoz vezetni, megcsókolni, és elfeledtetni vele a lekezelő modorú fickót, aki semmibe vette. – Anyukám mindenkivel szemben igazi erős asszony, csak apuval nem – mondta azután. – Szerinte ilyen a jó házasság. Adokkapok, de ha ténylegesen megoszlanak a vélemények, akkor a férj dönt.

A szüleim jutottak eszembe, a kettejük kapcsolata. Apám sosem dobálózott a szavakkal, de imádta anyámat. Anya bármit kérhetett, ő megadta neki, vagy megpróbálta. *Amit csak akarsz, Rose!* Hányszor is hallottam ezt tizenhárom és fél év alatt?

Tudja, hogy sosem kérnék tőle olyat, amivel megbántanám, mert szeretem – mondta egyszer anya. *Én ugyanígy bízom benne, mert tudom, hogy ő is szeret.*

– Vagy a báty? – kérdeztem Melodytól, aki hanyatt feküdt mellettem.

– Vagy a báty – ismerte el. – Vagy az apa.

Minden eddiginél világosabban láttam, hogyan illik ebbe a képbe Clark.

– Más szóval a férfi.

Vállat vont, engem nézett.

– Asszem.

Összevontam a szemöldökömet, rásandítottam. Anyámnál önzetlenebb embert nem ismertem, de azt nem tűrte volna, hogy helyette döntsön valaki, csak mert a férje.

Vagy a pasija.

– Ez igazságtalan.

– Talán az – mosolyodott el. – De most már mindegy. Senki kedvéért nem kell királylányt játszanom, ha nem akarok. Megkérdezheted anyukámat. Tényleg tűzokádó sárkánnyá változom, ha nem kapom meg, amit kívánok.

Még csak föl sem fogta, hogy a pasija toronyba zárt királylánya. A srác meséjében sosem válhatott sárkánnyá, se hős lovaggá. Azokat a szerepeket már lestopolták.

LUCAS

Ahogy vártam, Jacqueline e-mailezett, és külön segítséget kért a felzárkózáshoz. Megköszönte, hogy fordítást is adtam dr. Heller jegyzeteihez, mert anélkül egy kukkot sem értett volna belőlük. Mesterszakos diákjai tudták követni, de az alsóbbévesek közül rendszerint néhányan elveszítették a fonalat. Ezért alkalmazott engem.

Helyreigazítottam a feltételezését, miszerint közgáz főtanszakos vagyok, mellékeltem a feladatlapokat, amiket az általa kihagyott előadásokhoz készítettem, végül megkérdeztem, hogy szerepeltek a zenekari tanítványai a területi versenyen. Azután hozzátettem: *Egyébként pedig az exed nyilvánvalóan tökfej*, és megnyomtam a Küldést.

Hogy a *francba* képzeltem ezt? Jócskán túlléptem minden háttért, amikor így nyilatkoztam egy diákról – ráadásul mindjárt *e-mailben* – *egy másik diáknak*. Függetlenül az igazságtartalmától.

Megkönnyebbülten lélegeztem föl, amikor válaszában nem utalt erre a szabálysértésre, bár úgy tűnt, az a véleménye, hogy a neki nyújtott segítség nyűg a nyakamon. Szerettem volna meggyőzni róla, hogy ez téves benyomás. Régóta nem tapasztaltam azt a lélegzetelállító izgalmat, amivel arra váraкоztam, hogy megjelenjen a neve a beérkező leveleimnél, vagy meglássam őt az előadóteremben. Még hogy nyűg?

Éppen ellenkezőleg. Átszötte álmaimat, belopózott éber ábrándozásomba.

Mesélt két első gimnazista diákjáról, akik külön-külön megkérdezték tőle, melyikük a kedvence. Hangosan nevettem mindkettejüknek adott válaszában – „*Természetesen te*” –, valamint hozzám intézett kérdésén: *Rosszul tettem?*

Amikor visszaküldtem a feladatlapokat, bejelöltem kisebb hibáit, és bevallottam, hogy tizennégy éves koromban a lélegeztem is elállt volna egy nagybögőző egyetemista lánytól. Behunytam a szememet, és elképzeltem mostani énjét a rakás sze-

rencsétlenséggel, aki tizennégy évesen voltam, amikor az kellett volna, hogy valaki egyszerűen észrevegyen. Azonnal fülig bele-szerettem volna.

És mielőtt megkérdeznéd: igen, te vagy a kedvencem – fűztem az üzenet végéhez.

Abszolút szabálysértő kacérkodás, de fűtültem rá. Azt kívántam, hogy Landon megnyerje őt, így amikor majd rájön a kilétemre, megbocsássa nekem, hogy közöm volt ahhoz az estéhez.

Kudarokra voltam ítélve. De hiába próbáltam volna megállni.

A péntek délutáni műszakok sokszor pokoli egyhangúan teltek – most tíz perce nem is jött újabb vendég. Csak ketten álltunk a pultnál. Ha Gwen ott lett volna, századszor is örömmel hallgattam volna végig a meséit a csemetéje fogzásáról, négykézláb mászásáról vagy hascsikarásáról, csak valami megtörje az unalmat. De Eve-vel dolgoztam, aki szünet nélkül SMS-ezett, hétfé-
gi programot szervezett, és a kelleténél több időt hagyott nekem, hogy a Jacqueline Wallace-os dilemmámon rágódjak.

Két lány társalgásba merülve ballagott az eddig üres pulthoz. Egyikükben fölismertem a vörös hajút, aki hétfőn Jacqueline-nel jött, majd megölelte, és elsprintelt, mielőtt sorra kerültek volna.

Görög betűs pólójukból levontam a következtetést, hogy diákszövetségi tagok. Jacqueline-t nem tartottam annak, bár részt vett azon a bulin, és korábban diákszövis sráccal járt. De persze teljesen elképzelhető volt, hogy mégis az. Nem mintha eleget forgolódtam volna olyan társaságban, hogy megállapíthassam, ki tartozik oda, és ki nem. Nem tudtam, és nem is érdekelt.

Mostanáig.

Eve a pulthoz lépett, miközben én a koffeinmentes kávé tartályát tisztogattam, így akaratlanul is a beszélgetés főltanújává váltam, és amint meghallottam a társalgás tárgyát, nem is bírtam abbahagynia kagylózást.

– ...ha Kennedy nem olyan húgyagyú.

– Mit adhatok? – kérdezte Eve a szívélyesség legcsekélyebb jele nélkül.

– Azért nem teljesen iszonyat a srác, gondoldj bele, legalább először szakított vele – reagált a sötét hajú lány, majd Eve-nek is válaszolt. – Két extra nagy kalóriaszegény zöldtea-limonádét.

Munkatársnóm beütötte a pénztárgépbe a rendelést, és közölte a fizetendő összeget. Eve, aki hat milliméteres fülcimpatágítót viselt, és annyi testékszert meg tetoválást, amennyit lányokon évek óta nem láttam, nem rajongott a diákszöviséért. Nem tudom, miért idegenkedett tőlük. Ha volt is rá oka, nekem nem árulta el. Gyanítottam, hogy mi ketten azért jövünk ki jól egymással, mert akárcsak az emberek zöme, Eve is feltételezi, hogy saját látható piercingem és tetkóim azt jelentik, hozzá hasonlóan kerülöm a társaságot. Azt hiszem, ebben nem is tévedett... csak éppen úgy alakult, hogy egy bizonyos társaságkedvelő lánynak nem bírtam ellenállni.

Eltűnődtem, vajon Eve mihez kezdene, ha valami diákszövis bikának megakadna rajta a szeme, és rástartolna.

Valószínűleg először ledöfné egy szemöldökstifttel, és csak azután tenne föl kérdéseket.

– Bocs, de nem értek egyet – vitatkozott a vörös. – Szerintem rohadt szemét seggfej. Épp elégszer meggyőződtem róla, csak Jacqueline nem vette észre. A srác azért vallott színt, mert azt képzelte, ha félredugás helyett előbb szakít, akkor mentesül minden amiatti felelősségtől, hogy összetörte Jacqueline szívét. Gondoldj bele, Maggie, majdnem három évig jártak együtt. Föl sem tudok fogni ilyen huzamos ideig tartó kapcsolatot.

– Komolyan mondom – sóhajtotta Maggie –, három hete járok Will-lel, és ha nem lenne neki akkora, mint egy...

– A *kártyád* – szólt közbe Eve undorodó hangon, és hál’ istennek megúsztam, hogy túlságosan világos kép alakuljon ki bennem erről a csődörről, akárki volt is.

– ...belepusztulnék az unalomba. Irtó édes pofa, de ha elkezd szövegelni, menten bekómázok.

– Jesszus, milyen genyó vagy – nevetett Jacqueline barátnője.

Kivettem a limonádét a hűtőből, amíg Eve cukormentes szirupot nyomott egy keverőpohárba.

– Na persze. A jó kislányok *sosem* jutnak célba. Erről jut eszembe, mit csinálunk Jacqueline-nel?

– Hmm – sóhajtott a barátnő. – A múlt heti buliról hamar elhúzott, szóval az teljes kudarccal végződött, de valószínűleg azért, mert Kennedy pont az orra előtt állt neki szarakodni Harperrel. Harper múlt tavasz óta hajt a srácrá, most biztos nem győz hencegni, hogy összejött neki. Űristen! Nem lett volna szabad elvinnem J.-t arra az elcseszett bulira...

Eve eléjük tolta a poharakat a pulton, közben a szemét forgatta, amit azonban egyik lány sem vett észre. Szívószálat dugtak a tetőnyílásába, a kijárat felé fordultak, és folytatták a tervezgetést.

– Cukibabásan kiöltöztetjük, és elvisszük valahová, ahová Kennedy nem jár, hogy újra felpöröghessen.

Miután a vörös olyan szórakozóhelyet javasolt, ahol közismerten ratyi zenét bömböltettek – az összes létező toplistázós rádióadón agyonjátszott számokat –, már tudtam, hogy privát idiotizmusom újabb szintjét ütöttem meg, mert el fogok menni. Semleges terepen akartam találkozni Jackie-vel, és ennek érdekében bármit hajlandó voltam elviselni. Még a popzenét is.

Ma az előadáson alig néztem a lányra, próbáltam leküzdeni a vonzerőt, ami már hetekkel azelőtt hatott rám, hogy azzá a srác-

cá minősültem, aki egy parkolóban megakadályozta az ő megerőszkolását. Igen, megmentettem őt azon az estén, de ugyanakkor tanújává váltam a megaláztatásnak, amelyet bizonyára azóta is érzett.

Most nyilván így gondolt rám – ezt mutatta kipirult arcának tágra meredt szemű döbbenete hétfőn, amikor megkérdeztem, eldöntötte-e, mit adhatok. Ezt mutatta rávágott „Kösz, jól” válasza, amikor érdeklődtem, hogy van. Ezt mutatta az, ahogy visszarántotta a kezét, amikor odaadtam a kártyáját, és az ujjaim az övéihez súrlódtak.

De azután szerdán hátranézett rám az előadóteremben, és újra föléledt bennem a remény, amiről pedig tudtam, hogy nem szabad táplálnom. Hamu alatt izzott a szívem mélyén, hogy ezt a lányt valamiképp nekem szánta a sors. Hogy engem öneki rendelt.

Okosan tettem volna, ha elkerülöm őt, de vele kapcsolatban minden ésszerű gondolkodás csütörtököt mondott. Irracionális vágyak kerítették hatalmukba, hogy ismét azzá váljak, amivé soha többé nem válhattam, hogy visszakapjam azt, amit soha többé nem élvezhettem.

Hogy megszűnjön a kízó hiány.

Messziről figyeltem, ahogy a barátnői a sokadik poharat nyomták a kezébe, és buzdították, hogy táncoljon bármelyik sráccal, aki odapenderül, hogy fölkérje. Gyanítottam, hogy nem mesélt nekik arról az estéről. Nem a támadás feledtetésére hozták ide és lökdösték új fiúk karjaiba, hanem azért, hogy túltegye magát a szakításon. Vigyorgással és bugyuta táncmozdulatokkal mosolyt csaltak az arcára, és örömmel láttam rajta a vidámságot, bármi idézte is elő.

Tisztában voltam vele, hogy békén kellene hagynom. Olyan csábítást jelentett, aminek nem bírtam ellenállni, noha ezt semmiképpen nem tudhatta. Nem tudhatta, hogy biztos távolságból figyelem, amint a kapcsolata széthullik. Nem tudhatta, hogy éppúgy vonz az e-mail váltásunkban elárult humorérzéke és intelligenciája, mint elragadó ujjmozdulatai, amelyeket akkor tesz, amikor a zene jár az eszében, nem pedig mindaz, ami körülötte zajlik.

Az exe egyszer ledorongolta, amiért nem figyelt valami sületlenségre, amit locsogott, és akkor legszívesebben nyakon vágtam volna a srácot. Micsoda elbaszott idióta, hogy ilyen hosszú idő alatt sem volt képes *meglátni*, micsoda lány ez.

Fölhajtottam a sörömet, és zilált lelkiállapotban hagytam ott a helyemet a bárpultnál. Nem akartam visszaélni Charles belém vetett bizalmával. Pontosán tudtam, hogy ez itt nem az én világom, tehát tagadhatatlanul a lány kedvéért jöttem ide, szántszándékkal figyelmen kívül hagyva azt a körülményt, hogy ő a diákom. Tehát most a fal mellett egyenesen a kijárához osonok. Vagy épp csak odaköszönök, azután távozom.

A lány mögé léptem, érzékeltem, mennyivel magasabb a tűsarkú csizmájában. Bár még így is föléje tornyosultam. Egy ujjal megérintettem karjának bársonyos bőrét, és tudtam, hogy a vonzerő elleni színlelt hadakozás legalább erre a néhány pillanatra szünetel. Halványan észleltem velem szemben álló két barátnőjét, de nem bírtam olyan hosszú időre levenni a szememet fedetlen válláról, hogy nyugtázzam a jelenlétüket.

Jacqueline megfordult, és pillantásom rögtön a felsője mély kivágására siklott. Hú, a szentség! Gyorsan fölnéztem az arcára.

Látta, hogy ha csak egy másodpercre is, de leplezetlenül megszemléltem a dekoltázsát, fölvonta a szemöldökét, és mintha visszafojtotta volna a lélegzetét, én pedig hagytam, hogy delejes

tekintete foglyul ejtsen. Kívántam a bizalmát. Nem érdemeltem meg, de kívántam. A bizalmát. Ettől nem téríthetett el se az érdem hiánya, se az ő *cukibabás* szerelése.

Még mindig nem eresztette ki a levegőt, miközben eszembe jutottak e-mail váltásunk mulatságos mozzanatai: megjegyzése a haverjairól, akik a kisteherautója használatát sörrel viszozzák, illetve a gimnazistáiról, akik halálosan belezúgtak. Elképzeltem, mit élnek át azokon a zeneórákon. Nem bírtam parancsolni a képemre lopódzó bamba vigyornak, de hát nem *én* folytattam vele azt a levelezést.

Nem is vagyok elmebeteg. Annyira.

Közelebb hajoltam, egyrészt kellett egy másodperc, hogy összeszedjem magam, másrészt kiabálás nélkül akartam elköszönni. Az ártatlan üdvözlés helyett azon kaptam magam, hogy elhódít az illata – a lonc végtelenül finom lehelete, amely hetekkel azelőtt, azon az esős napon rögzült a szaglószerzemben. *Végtelenül finom.* Megfeszült a testem, és emberfölötti erőfeszítéssel suttogtam a fülébe:

– Táncolsz velem?

Elhúzódtam, néztem őt. Nem mozdult, amíg a barátnője hátba nem bökte, hogy határozottan felém irányítsa. Megfogtam előrenyújtott kezét, és a parketre kísértem, közben gyözködtem magamat, hogy *csak egy számot táncolunk. Csak egyet.*

Na persze.

Az az első szám harsány volt, de lassú. Egész este figyeltem, és sorban elhárította a fiúkat, akik lassúzni hívták. Megriadt mindegyikük érintésétől, alig észrevehetően összerezsent, és a jelek szerint ez nem is tűnt föl nekik. Talán a szesz eltompította az érzékeiket, de valószínűbb, hogy egyáltalán nem észlelték a szorongását, és még ha észlelik, akkor sem tudták volna az okát. Velem ellentétben nem ismerték az előzményeket. Meg aztán a harcművészettel töltött évek megtanítottak arra, hogy fölfogjam

a legalapvetőbb fizikai reakciókat. Az övéi éppolyan világosak voltak számomra, mint az eredetük.

Gyűlöltem a félelmet, amit az a seggfej oltott belé, és szerettem volna eloszlatni.

Tánc közben gyöngéden megfogtam mindkét kezét, és a háta mögé vittem. A melle a mellkasomhoz simult, és minden akaratérőmet igénybe kellett vennem, nehogy még jobban magamhoz szorítsam őt. Behunyt szemmel, tökéletesen együtt mozgott velem. Miután elnyertem tőle ezt a kis bizalmat, mindjárt többet akartam.

Imbolygott, alighanem inkább az olcsó tequila, a barátnői által belediktált öt-hat margarita hatott rá, mintsem az, hogy a karomba zártam. Miután elengedtem a kezét, hogy határozottabban foghassam a derekát, a karomba kapaszkodott, mintha máskülönben elesne. Onnan araszolt lassan fölfelé, átkulcsolta a nyakamat, és vártam, hogy rám nézzen. Fölemelte az állát, de a szeme csukva maradt, amíg egész testével hozzám nem préselődött – azután hirtelen rám meredt.

Nyelt egyet, mint aki bátorságot merít, és a fülemhez nyújtózt, nyílt tekintete és enyhén összeráncolt szemöldöke kíváncsiságot tükrözött. Nem tudta, ki vagyok, ezt bizonyította kérdése is:

– Na és... na és milyen szakos vagy?

Na basszus!

Nem készültem föl rá, hogy véget vessek ennek a fantáziajátéknak, márpedig tudtam, hogy vége szakad, mihelyt közlöm, hogy én vagyok a srác, akivel egész héten e-mailezett, vagyis a korrepetitora, akinek tilos így érintkeznie velem, nem is beszélve arról, hogy igazából érintkezni szeretnék.

– Komolyan erről akarsz beszélgetni? – kérdeztem, és tudtam, hogy nem, ezt csak indításnak szánta, és többet kívánt. Én azonban nem adhattam többet.

– Miért, miről beszélgessünk?

Így jár, aki nagyon elbízta magát a csudára emelkedett elvei miatt, büszkélkedik vele, hogy nem tér le az egyenes útról. Pont abba az egybe ütközik bele, amibe nem lenne szabad, mert az keresztelte az útját, amíg ő a hú de felülmúlhatatlan tisztességével volt elfoglalva. Jacqueline Wallace nem engem illetett, az igényeit nem nekem kellett föltárnom és kielégítenem.

– Leginkább semmiről – feleltem, hogy legalább egy pici ideig háborítatlanul maradjanak a titkok kettőnk között.

– Nem értem, mire gondolsz – pirult el kissé, de nem engedett el, és nem húzódott el tőlem.

Meg közelebb vontam magamhoz, odahajoltam hozzá, hogy újra beszívjam az illatát, egészen az emlékezetembe véssem.

– Dehogyanem – súgtam, az ajkam a fülcimpája alatti pont-hoz ért. Jólesően éreztem, hogy elakad a lélegzete, és nem tudtam eldönteni, hogy ez a reakció a legelbűvölőbb vagy a legérdemtelenebb, amit valaha hallottam. – Csak táncoljunk! – biztattam, majd lélegzetvisszafojtva vártam a választ.

Biccentett, és újabb szám csendült föl.

11. fejezet

LANDON

Miután elszaporodtak a reggeli elalvás miatti tanítás utáni bezárások, és romlani kezdtek az osztályzataim, elmaradtak a következő kezmények, amiktől tartottam. Azt hittem, apa szobafogságra kárhoztat, vagy ordibálni fog. Azt hittem, behívadják az igazgatónöhhöz, vagy elvonja a zsebpénzemet. De semmi sem változott.

A nagypapa olykor morgolódott velem, de leginkább azért, ha nem rakodtam el, vagy kihúztam magam a házimunkából, úgyhogy kifilóztam, hogyan kell használni a mosógépet, besegítettem a főzésbe, és a vackaimat leginkább a szobámba zsúfoltam.

– Valami mesterséget kell tanulnod, fiam – mondta egyik este vacsoránál a nagypapa. – Ezzel az erővel akár a halászatot is választhatod, elvégre az öböl kéznél van, meg minden.

Apa a homlokát ráncolta, miközben burgonyát kanalizott a tányérjára, de nem vitatkozott vele – amit furcsállottam. Így amikor beköszöntött a nyár, munkára fogtak a *Ramoná*-n – ami a nagyanyámról kapta a nevét. A koránkelést megszívtam, mivel a legtöbb este a tengerparton buliztunk a srácokkal, és késő éjjel tántorogtam haza, már se oda, se vissza nem bajlódtam a lopakodással. Összesen három-négy órát alhattam, mert a nagypapa

fölbresztett, amit egy fazék meg egy merőkanál segítségével hajtott végre, ha a vekker hiába csörgött. Semmi sem tud olyan visszhangot verni, mint egy vaslábas egy ablaktalan szobácskában.

Apa soha egyetlen szabadnapot sem vett ki. A nagypapa halászati vállalkozását fokról fokra teljesen átállította fizető horgász túrák és madárfigyelő kirándulások szervezésére, még valami béna weboldalt is létrehozott, amelyen gazdag turisták pózoltak a *Ramona* előtt a zsákmányukkal – olyan pasasok, akik hajlandók egy rugót kipengetni, hogy reggeltől estig tartó ivászat közben a hajóra rögzített pecabothoz irányítsák őket, valahányszor egy csóró hal bekapja a csalit. Egész nyáron, és még ősszel is szállítottuk az ügyes és kevésbé ügyes horgászokat a legjobb helyekre, ahol vörös csattogóhalat foghattak az öbölben, vagy királymakrélát a nyílt tengeren – apákat és fiaikat vagy házaspárokat, akiket vagy még jobban összekötött az élmény, vagy a kényszerű összezártságban egymás szekálásával töltötték a napot, elitcégek vezetőit, akik vagy magukban, vagy VIP-ügyfelek kíséretében érkeztek, diákszövis srácokat, akik nem annyira halfogással, mint inkább piálással, káromkodással és leégéssel foglalkoztak.

Fölcsalitzam a horgokat, feltöltöttem a tartályokat és egyéb készleteket, megpucoltam és kiszigereltem a halat, leslagoltam a fedélzetet, valamint fényképeztem. Nyár végére leburnultam, megerősödtem, és legalább három centivel túlnöttem a nagypapámat, hacsak a feje fölött ködpászma gyanánt lengedező pár szál ősz haját nem számítottam hozzá a magasságához. (Szerinte hozzá kellett volna.)

A nagypapa igencsak kiakadt, amikor apa naplementés sétahajózásokat is bevetett szerelmespároknak, delfinnéző utakat családoknak, lármásdaru-figyelő kirándulásokat idős hölgycsoportoknak.

A bevétel azonban nőtt, a megterhelés csökkent – kivált, hogy én, mint ingyen munkaerő is beszálltam, így a nagypapának nem sok panaszkodnivalója maradt.

– Gondolkoztam.

Attól féltem, Boyce átmegy bölcselkedőbe, és ahhoz a marhasághoz hullafáradt voltam. Egyetlen sör után majdnem elaludtam, pedig közben egy dögös csajszyival smároltam, akinek másnap el kellett utaznia, – tehát úgy döntöttem, leállok az ivással, mielőtt hasra borulok a homokban. Boyce szolidaritott velem, mivel a társulattól csak mi ketten dolgoztuk ki napközben a belünket. Én a bárkán, ő meg az apja autószervezében. Két ócska nyugágyat vittünk le a vízhez, hogy megszabaduljunk a többiek-től, akik idegesítő faszkalapok tudtak lenni, főleg ha ők betéptek, mi meg nem.

– Az veszélyes, Wynn.

– Haha.

A lábamat nyaldosó hús habokra, a hullámverés szünet nélküli, zsongító morajlására, csapkodására figyeltem. A dagály még egyre emelkedett. Ha tovább maradunk azon a helyen, éjfélre derékig ellep bennünket a víz.

– *Azon gondolkoztam*, hogy még sosem láttam fedetlenül a csuklódat.

Próbáltam nem reagálni, és görcsösen szorítottam a nyugágy alumínium karfáját. Bármennyire leburnultam, a csuklóm éppolyan fehér maradt, mint az ülepem – soha nem sütött oda a nap. Cowboykendővel vagy szilikon karkötőkkel álcáztam el, vagy az órával, de azt már ritkán viseltem. Soha senki nem vette észre a ténytet, hogy mindezt a cucc valami mást takar. Legalábbis feltételeztem, hogy nem.

– És? – fordítottam Boyce felé a fejemet.

Kicserepedett száját harapdálta.

– Azon gondolkoztam, hogy tetoválással valószínűleg eltüntethetnéd... tudod... szóval amit rejtegetsz. – Vállat vont, és behunyta a szemét.

A fodrozódó vízen visszatükröződő holdra meredtem, és saját jelentéktelenségem tudata a lelkem mélyéig hatolt. Semmi sem számított annyira, hogy megeröltessem magam érte – semmi más, csak a múltam, amit annyira el akartam temetni, hogy már egyáltalán ne érzékeljem. Egyebet nem tehettem vele. Csak így kerülhettem el.

Még sosem fontolgattam ezt az ötletet, ami Boyce-tól rendkívüli zsenialitásnak tűnt.

– Ahhoz nem kell betölteni a tizenyolcat?

– Hagyjad már, öreg – heherészett ennyire nem ismersz? Van egy csajszi, aki megcsinálja neked, ha akarod.

– Nem is tudom. Talán.

Vállat vont.

– Csak szólj, és összehozlak titeket.

A nőt Ariannának hívták, és huszonöt körül járt. Fél karját színes ábrák borították, a másiknak csak a belső oldalán futott két sor írás, ezzel a szöveggel: *Új dolgok kezdete gyakran fájdalmas vég áruháját viseli – Lao-ce.* Egy órával a szalon zárása után állítottunk be hozzá, mert fiatalokú lévén, szülői engedély nélkül hivatalosan nem tetováltathattam magam.

– Ha azt akarod, hogy a tetoválás befedje a forradásokat, mint valami füstfüggöny, akkor festéket kell juttatnom a hegszövetbe. De bele is komponálhatjuk őket a rajzba, hogy éppen a sebhelyek maradjanak üresen, akkor szintén észrevétlenné válnak,

elálcázódnak. – Megvizsgálta, ide-oda forgatta mindkét csuklóm, ujjjaival dörzsölgette az eltorzult, rózsaszín hegszövetet. Émelygés fogott el, kiszolgáltatottnak éreztem magam, de nem mozdultam. Boyce tőle szokatlan módon hallgatott. – Körbe is beteközhatjuk az egészset. Hogy úgy fessen, mintegy csuklópánt.

Tetszett a gondolat, rábólintottam. Egy katalógusban különféle mintákat nézegettünk, majd a farzsebemből papírlapot húztam elő.

– Hát... leskicceltem pár elképzelést... Nem tudom, használhatók-e.

A nő kisimította a papírt, és elmosolyodott.

– Minden további nélkül meg tudom csinálni, ha ezt szeretnéd.

Biccentettem.

Lemásolta, majd fölvitte a bőrömrre a két mintát, az egyiket a bal csuklómra, a másikat a jobbra, azután előkészítette a gépet, és gumikesztyűt húzott. Pokolian fáj, de ki lehetett bírni. Boyce majdnem kidobta a taccsot – gondolom, a vér látványától, bár néhány hónapja egyáltalán nem zavartatta magát, amikor beborította az öklét a vérem –, úgyhogy a nő kitessekelte, hogy az előtérben ülve várjon, amíg el nem készülünk.

– Miért vállaltad el ezt? – kérdeztem, majd összeszorítottam a fogamat, miközben a nő a csuklóm oldalán a csont fölött dolgozott, és igyekeztem nem gondolni az újra meg újra belém döfődő tűre. – Mármint engem.

Tudtam, hogy Boyce beavatta. Amikor leoldottam a cowboykendőket, szeme sem rebbent.

Most a munkájára szegezte a tekintetet.

– Mert nekem az életemet mentette meg, hogy újra a magamévá tehettem a saját bőrömet. – Letörölgette a vért, és megsejmelte az éppen kitöltött összekötő részt. Találkozott a tekintetünk. – Némelyikünk már azzal gyógyítani kezdi a mások által

rajta ütött sebeket, ha elmenekül az adott helyzetből, de egyeseknek ennél többre van szükségük. A tetoválások közlik azt, ami kikíváncozik belőlünk. Vagy elrejtenek olyasmit, amihez másoknak semmi közük. A forradásaid harci sebesülések, csak te nem így látod őket. Egyelőre – keltette a pedál nyomkodásával ismét életre a gépét. – Ettől a festéktől ismét a sajátoddá válik a bőröd. Egyszer talán majd belátod, hogy a bőrünk nem azonos velünk. Csupán burok, ami ezen a világon magába foglalja az embert. – Ahogy egy pillanatra elhallgatott, végigfutott a hideg a hátamon. – Lélekben már megértél, Landon. Elégge megértél ahhoz, hogy ilyen döntést hozz. Ahogy annak idején én is.

Bepólyált csuklóval és szigorú útmutatással tértem haza.

– Ez maga is seb – figyelmeztetett a nő. – Nem kell, hogy még le is égjen a napon.

A hónap hátralévő részében továbbra is takargattam a csuklómat, ahogy mindaddig. Amikor csaknem két év óta először érte napfény a csuklóm fedetlen bőrét, meztelennek éreztem magam. Ismerőseim zöme a *Menő tetkók, öreg!* valamilyen variációjával reagált. Egyesek feltételezték, hogy egész idő alatt ezeket rejtegettem a kendőkkel. Nevetnem kellett. *Persze, a tetkókat rejtegettem.*

A lányok szexisnek találták a tetoválást.

– Nem fáj? – kérdezték időnként.

Vállat vontam.

– Egy kicsit.

Apa és a nagypapa egymáshoz hasonlóan reagáltak – amikor azt hitték, nem figyelek oda, a szemük a tetkóra villant. Rosszalóan morogtak. Egy szót sem szóltak.

A következő tetkóm nem sebet takart – nem látható sebet. Arianna közvetlenül a szívem fölé egy rózsát remekelt. Nem kellett odáíratnom a nevet – *Rosemary Lucas Maxfield* –, hogy

jelezzem, kinek az emlékét őrzi. Apunak sem kellett ilyen jelzés. Amikor a konyhába lépett, és meglátott a hajós rövidnadrágomban, félmeztelenül, az arcába szökött a vér. A még fertőtlenítőszerből fénylő, friss tetkóra meredt, és ökölbe szorult a keze. Kicsörtetett a hátsó ajtón, és csak pár héttel később, a hajón tette szóvá a dolgot.

Épp fölcsaliztam egy tízéves forma gyerek horgát. Úgy tűnt, elájulna a kölyök, ha saját magának kellene csinálnia. Szegény kis klambó! Valószínűleg inkább épített volna homokvárat vagy habzsolt volna jégkását a parton, semhogy az apukájával meg a bácsikájával pecázzon. Ehelyett egész napra a fedélzeten ragadt. Tudtam, hogyan érezheti magát.

Amint elfordultam, hogy kinyissak egy másik vödör csalit, apa halk hangját hallottam:

– Törvényellenes, hogy szülői engedély nélkül ilyeneket csináltatsz. Utánanéztem.

A fehér atlétámból kikandikáló sötétvörös virágsziromra meredt.

Némán vártam, amíg a tűző napon kísértetiesen ezüstös szemét rám nem emelte.

– Ez az *én* bőröm, apa. Azt akarod mondani, kicsi vagyok ahhoz, hogy *saját jószántamból* hagyjak nyomot rajta?

Összerezzen, és hátat fordított.

– A szentségit, Landon! – morogta, de többet nem szólt.

Néhány havonta kiegészítettem valamivel a kolleksiómat. Bicepszem éles vonalait követő, vállamat nyaldosó fekete lángokkal. A lapockám között anyai katolikus örökségemet hangsúlyozó gót kereszttel, körülötte a 23. zsoltárral. Anyában nem buzgott túl a vallásosság, de olyan ösztönös lelkiség jellemezte, amiért most irigyeltem, és elég gyakran jártunk misére, hogy elképzelést alkothassak, mi fán terem ez az egész. Eltűnődtem,

vajon megnyugvást hozott volna-e nekem, ha úgy gondolok rá, hogy a mennyországba került, nem pedig a földbe.

Valószínűleg nem.

A temetése második évfordulóján stíftet rakattam a szemöldökömbbe. Apa kellően kikelt magából, a nagyapám meg láthatólag nem értette, miért lyuggatja ki valaki szándékosan egy testrészét.

– Elégszer akasztottam már mindenféle porcikámba horgot, hogy ne akarjam direkt kilyukasztani az irhámot! – A szeme mellett egy forradás tanúskodott róla, hogy egy kocahorgász ügyetlenül bevetett horga majdnem félvakká tette. – Még egy centi, és kikapja a szemgolyómat! – anekdotázott élvezettel, és már annyiszor hallottam, hogy *majdnem* megálltam fintorgás nélkül a csodás képet.

Eljött az ősz, és Hellerék váratlanul sokkal közelebb kerültek, mert Charles elfogadott egy véglegesítéssel kecsegtető állást az állam legrangosabb egyetemén – a tengertől négyszáz kilométerre. Ha az új házuk nem is húszpercnyire esett tőlünk, mint annak idején, amikor még mindannyian a főváros szomszédságában, Virginiában laktunk, azért egy hétvégi kiruccanáshoz már nem számított áthidalhatatlan távolságnak. Kivéve apa szemében, aki nem volt hajlandó négyórai autózásra, hogy meglátogassa legegységjobb barátját. Szokás szerint a munkával takarózott.

Ekkor jöttem rá, hogy az emberek sosem változnak. Apa a bankszakmát, befolyásos pozícióját otthagya ugyan, de munkamániáját magával hozta Washingtonból.

Bár az oktatói poszt előrelépést jelentett Heller pályáján, Cindynek új állást kellett keresnie, Cole-nak és Carlie-nak pedig új iskolát, új haverokat a környéken. Tudtam, hogy ránk gondol-

tak, amikor mindezt vállalták, de apa nem akarta észrevenni az áldozatot, amit valamennyien hoztak. Értem. Érte.

Hallgatása mintha őket okolta volna a törtétekért, bár talán egyszerűen a közelségük emlékeztette a múltra. Meg talán az én jelenlétem is, engem viszont nem olyan könnyen tudott lepöc-cinteni.

Nekem bezzeg nem kellett emlékeztetés. Tudtam, kit hibáz-tassak anya elvesztéséért, önmagamat, senki mást.

Apa kibújt a Helleréknél ünneplendő hálaadás alól – micsoda meglepetés. Mivel tizenöt évesen még nem vezethettem, és nem is volt mit, hajnalok hajnalán, töksötétben elfuvarozott az autó-busz-pályaudvarra. Merő szemétkedésből visszautasíthattam volna, hogy egyedül bussozzak, de értelmetlen lázadás lett volna. El akartam menni, még akkor is, ha lelakott degeneráltak seregletével kellett utaznom, akik egyetlen pillantást vetettek rám, és megállapították, hogy nálam fenyegetőbb fazon nem tartózkodik a járművön. Öröm az ürömben: senki sem ült mel-lém.

A busz négy porfészekben állt meg, hogy további járgányfo-gyatókos lúzereket vegyen föl, végül bedöcögött San Antoniába, ahol átszálltam egy ugyanolyan ócskavashalmazra, amelyen az előbbihez hasonló lúzer csapat tanyázott. Az egész út kocsival négy óráig sem tartott volna – nyílegyenesen, megállók nélkül. Ehelyett hat óra múltán befutottam egy buszállomásra, amely-nek szagelegeye részint egy elhanyagolt szoc-otthont idézett, részint Washington azon tájékait, ahová a haverjaimmal felnőtt kíséret nélkül be sem tehattük a lábunkat. Charles kocsival jött értem.

– Boldog pulykafalásnapot, fiam! – ölelt magához kedélye-sen, és azonnal a szívembe nyilallt a tudat, hogy apám a temetés óta nem ért hozzám. Sőt, emlékszem, hogy még akkor is csak én csimpaszkodtam belé, masszív mellkasára borulva engedtem

gyászomnak szabad folyást, de az már nem rémlik, hogy ő saját jószántából fordult volna bármikor is felém.

Egyetlen szóval sem hibáztatott, de megbocsátó szót sem hallottam tőle.

A kellenél egy feszélyező másodperccel tovább maradtam Charles ölelésében, hogy kipislogjam a szememből a homályt, és gondolatban nekifeszültem a soha véget nem érő büntudatnak, azt kívántam, bár elhallgatna, ha csak erre a napra is. Vagy legalább egy órácskára. Néhány percre.

– Úgy nézem, utoléred magasságban Rayt – jelentette ki Charles, miután hátrahúzódott, megfogta a vállamat, és szemügyre vett. Megnöttem, amióta nem találkoztunk, máris éppen akkora voltam, mint ő. – Különben is eléggé órá ütöttél, de a barna hajadat Rose-tól örökölted. Még hozzá jó bőven – vont a föl fél szemöldökét.

Mielőtt egyetemre ment, Charles a fegyveres erőknél szolgált. Sosem láttam kétcentsnél hosszabb hajjal. De már ha azt megközelítette, akkor is tréfálkozott, hogy olyan a külseje, mint egy nyüves hippié, és sietett megnyiratkozni. Remekül szórakozott azon, hogy minden adandó alkalommal Cole-t meg engem nyüstölt a hajunk hossza miatt.

– Csak irigykedsz, mert nekünk *maradt* hajunk – vágott vissza Cole legutóbb, amikor az apja morgolódott, hogy nem tudja megkülönböztetni Carlie-től. Úgy röhögtem, hogy az orromon bugyogott ki a tej.

A szüleim a Duke-on ismerkedtek meg Hellerékkal. Apa és Charles doktorira készültek közgázból – egy világ választotta el őket Cindytől meg anyámtól, akik még csak az alapidiploma felé ballagtak, és a két jó barátnő egyike sem találkozott volna jö-

vendöbéli férjével, ha anyám nem dönt úgy, hogy benéz a doktoranduszok összejövetelére, amelyet az apja – a neves közgazdász professzor, Charles és apa doktori bizottságának tagja – rendezett otthonukban.

Én nyolc-kilenc éves koromban hallottam először a történetet, de inkább arra az elmesélésére emlékszem, aminél már belezúgtam életem első csajába, Yeseniába, nyolcadik lelegején. A szerelem és a sors hirtelen olyasmivé váltak, aminek a megértése létfontosságú.

– A szobám ablakából láttam apádat, és irtó helyesnek találtam – mondta anyám, és nevetett azon, ahogy a szememet forgattam. El sem tudtam képzelni, hogy apám valaha is *helyes* lehetett. – Halálosan untam az affektáló művésztanoncokat, akikkel addig általában randiztam, és úgy gondoltam, talán jobban illene hozzám olyasvalaki, mint apám. Ő mindig meghallgatta a véleményemet, úgy tárgyalt velem, mintha nem hinné azt, hogy nincs saját agyam, és iszonyúan el is kényeztetett. A diákjai viszont mind rettentő ügyefogyottan, esetlenül viselkedtek... amíg meg nem jelent apád. Úgy gondoltam, ha sikerül magamra vonnom a figyelmét, elérhetem, hogy szóba álljon velem. Akkor persze belém fog esni, és randizni hív – hunyorított anya derűsen, ahogy visszaemlékezett. – Vagy tucatnyi ruhát kipróbáltam, mire megállapodtam egynél. Azután lelibegtem a földszintre, és a konyha felé menet hanyagul átvágtam a nappalin. Ravasz kis tervem természetesen bejött, mert akkoriban magam is irtó helyes voltam ám.

Ezúttal én nevettem, mert anyám gyönyörű volt. Olykor rajtakaptam apámat, miközben úgy bámulta őt, mintha el sem akarná hinni, hogy ez a nő az ő konyhájában áll, az ő házában él. Mintha létezése rácáfolna a realitásra, és valahogy mégis őhozza tartozik.

– Utánam jött a konyhába, hogy újratöltse a poharát jeges teával. – Értetlen arckifejezésem láttán bólogatott. Apa akkor sem ivott volna jeges teát, ha fizetnek érte. – Csak később tudtam meg, hogy *utálja* a jeges teát. A pultnak támaszkodott, figyelte, ahogy szendvicset készítettem. „Szóval maga dr. Lucas lánya?” – érdeklődött, mire komoly képpel azt feleltem: „Nem. Csak betévedtem az utcáról szendvicset készíteni.” Megfordultam, és a szemébe néztem, hogy kajánul rávigyorogjak, de majdnem elállt a lélegzetem, mert életemben nem láttam ilyen gyönyörű szempárt.

Apám tiszta tekintetű kékesszürke szemét örököltem, szóval ez a dicséret nekem szólt. Azt addig nem tudtam, hogy örökölni fogom a magasságát, elemző hajlamait, valamint azt a képességét is, amivel hermetikusan magába tudott zárkózni.

– Azután Charles ballagott be a konyhába. Apád majd ledöfte a szemével, de neki fülig ért a szája: „Maga bizonyára dr. Lucas lánya! Charles Heller vagyok, a papája lelkes tanítványainak egyike.” Az egyikük megkérdezte, mivel foglalkozom, és megmondtam, hogy a Duke-on tanulok. „Milyen szakos?” – tudakolta apád, mire azt feleltem: „Képzőművészet.” Erre majdnem megakadályozta, hogy te a világra jöjj, Landon.

Döbbenet vártam. A történetnek ezt a részét még sosem hallottam.

– „*Képzőművészet?*”, rökönödött meg, és azt kérdezte, mi a nyavalyához fogok kezdeni ilyen diplomával.

Tátva maradt a szám.

– Na hiszen! Legszívesebben bepancsoltam volna abba a szívdöglesztő, arrogáns képébe. Ehelyett közöltem vele, hogy én szebbé fogom tenni a világot. Hah! Értésére adtam, egyáltalán nem nyűgöz le, hogy *neki* viszont kizárólag a pénzkeresés a célja. Visszatrappoltam az emeletre, nem láttam a pipától, és elhatároztam, hogy többé rá sem nézek apám egy bizonyos diákjára,

akármilyen helyes fickó is. Még a szendvicsemet is a konyhában felejtettem.

A történet folytatását már ismertem: hirtelen ötlettel meghívta apát – Charles révén, akivel véletlenül futott össze – a legelső tárlatára. Segédcsapatként elkísérte a galériába legjobb barátnője, Cindy is, hátha Raymond Maxfield kibírhatatlanul viselkedik. Apám azonban a kibírhatatlanság ellenkezőjét produkálta. Ámuldozva dicsérte a műveit. Anyám mindig is duzzogott, hogy apa tulajdonképpen a festményei, nem pedig elbűvölő egyénisége, szépsége, még csak nem is a nagy szája miatt szeretett belé.

Apa váltig állította, hogy kifejezetten a nagy szája miatt.

Én persze tudtam az igazságot. Mindezek miatt esett belé, és amikor anya meghalt, az úgy hatott rá, mintha kioltották volna a napot, és neki semmije sem maradt, ami körül keringjen.

LUCAS

Órákkal azután, hogy szombat este hazaértem a buliból, még mindig csak arra tudtam gondolni, ahogy átöleltem Jacqueline-t – ahogy a karomba zártam, és hozzám simult. A szemére, ahogy a dohányfüstös helyiségben sötétkéknek tűnt. Ahogy idegesen nyelt. Dadogó kérdéseire. Mintha mindenki más eltűnt volna abban a pillanatban, amikor magamhoz szorítottam, nem éreztem a körülöttünk tolongó testek összekeveredő kipárolgását és kölniaromáját, csakis az ő édes illatát. Nem hallottam a zenét, a zsvajt, a nevetést. Csak az erélyes lüktetés tudatosodott bennem, ahogy a szervezetemben keringő vér föltartóztathatatlantul zubogott.

Otthon rögtön az ágyra vettem magam, és üres tekintettel meredtem a plafonra, ahogy a fantáziám nekilódult. Elképzelttem

őt, amint szétvetett térdel elnyúlik rajtam, teste fogadja ütemes lökéseimet, szája kinyílik nyelvem birizgalásától. A combomat markolásztam, és minden idegszálam lángolt. Érezni véltem az ő bársonyos, meztelen bőrét. Arcomhoz simuló, selymes haját. Fenntartás nélküli bizalmát.

Párnát húztam a képemre, és belenyögtem. Tudtam, hogy bármivel próbálom most enyhíteni a fokozódó nyomást, baromira silány pótléka lesz annak, amit igazából kívánok. Nem kaphattam meg ezt a lányt, még hozzá több okból. Tiltott területnek számított, mint általam korrepetált diák – amiről ő nem is tudott. Éppen túljutott egy szakításon, amelyet *hároméves* kapcsolat előzött meg. Tanújává váltam egy megaláztatásnak, aminek soha senkit nem lenne szabad kitenni, és félt tőlem.

De most már talán kicsit kevésbé – duruzsolta az agyam.

Nem bírtam magamban tartani az izgalmat, amely végignyargalt a testemen, hát szabad utat engedtem neki.

Azután mégis kioltottam: a feszültségoldó pótmegoldáshoz folyamodtam, hogy el tudjak aludni.

Vasárnap este egy raktárnegyedbeli kocsmában találkoztam Josephfel, hogy megnézzünk egy dallasi új alternatív rockbandát, amit mindketten csíptünk. Bár előző éjjel alig aludtam, aznap délután pedig kétórás tékvandóedzést nyomtam le, egyaránt éreztem magam följazottnak és furán merengősnek – pedig ettől a kettőtől rendszerint megszabadított egy jó edzőmérkőzés.

Leu mester vállalta, hogy kiáll ellenem, mivel senki más nem tartózkodott a helyszínen, és erre alaposan ráfáztam. Persze tudtam, hogy kis termetéhez képest a legtökösebb csávó, akivel valaha találkoztam. Egy bemutató edzésen úgy lefojtotta nála

nagyobb darab, de azonos képzettségű ellenfelét, hogy a való életben egy igazi ellenség elájult volna. Vagy összeroppan a gigája.

Jacqueline támadója nem is sejtette, milyen szerencsés, mert engem még elválaszt néhány fokozat attól a szinttől, ahol megengedik az efféle fogások elsajátítását.

– Haver, te már nem Kansasban jársz – rezzentett föl álmodozásomból Joseph hangja.

– Egyébként soha nem is jártam Kansasban – vigyorodtam el. A fejét ingatta.

– Min... vagy *kin* gondolkozol? Még sosem láttalak ennyire szórakozottnak. Háromszor kérdeztem, hazamész-e hálaadásra, és még csak nem is azt érzem, hogy szándékosan tojssz a fejemre. Te egyszerűen *nem hallasz*.

– Bocs, öreg – sóhajtottam fejcsóválva. – Ja, hazamegyek. Hát te?

Megrázta a fejét.

– Elliottékhoz megyek. Az anyukája imád engem. – Elhúzta a száját, ahogy a söntéspultra könyökölt, és rám nézett. – Az enyém nem.

Máskor is elejtett már megjegyzéseket a családja elutasító magatartásáról, de nyíltan még sosem beszélt róla. Nem tudtam, mit mondjak.

– Úgy érted, nem látják szívesen nálatok Elliottot?

– Nem, nem úgy, öreg. Engem nem látnak szívesen, és kész. *Az buzimentes övezet*.

– Jesszus! Az szipka.

Vállat vont.

– Ez van. Elliott családja abszolút elfogadja, hogy együtt járunk, az anyukája olyan vendégszobába telepített bennünket, ami bármelyik panzióval vetekszik, de azt már nehezen vette be a gyomruk, hogy kétkezi munkással állított be a fiuk. Az egész

família iskolázott meg minden. A húga orvosira jár, bazmeg. Amikor bemutatott nekik, először csak azt árulta el, hol dolgozom. Képzelheted a meglepetésüket, amikor kiderült, hogy a vezetékhalózatokat szerelem a campuson, nem pedig történelmet, matekot, vagy mit tudom én, akár feminizmuskutatót tanítok. Látod, sehogy sem okés a haverod – nevette el magát. – Melósnak túl meleg, melegnek túl melós.

Bármit gondolt rólam apám, bárhogy kiakasztottam, akár szándékosan, mégsem mondta soha, hogy nem lát szívesen ott-hon. Gondolkodás nélkül tudtam, hogy azonnal hazaköltözhetnék, ha akarnék. Nem akartam. De megtehettem volna.

A zenekar a pódiumra lépett, mi pedig Josephfel élveztük a zenét, ami se nem pop, se nem musical, fölhajtottunk néhány pohárkával, és magunkra vontuk jó néhány lány érdeklődő pillantását, akiket föl sem kellett hajtani.

– Hát igen – mormolta Joseph, és szemöldökét felvonva nézett egy hangoskodó diáklánytrió felé, amelynek tagjai folyton minket lesegettek. A tarkójára tette a kezét, és kiugratta a malackáit fehér pólója ujjá alól. – Akkor is sikerem van, ha nem akarom.

Kuncogva csóváltam a fejemet, azután intettem a csaposnak még egy rundért. Joseph társaságában sosem csíptem föl csajokat, de tudtam, hogy valami mélyreható változás ment végbe bennem, amikor azon vettem észre magam, hogy ezek a lányok teljes mértékben hidegen hagynak. Erre az érdektelenségre egyeden magyarázat kínálkozott.

Egyfolytában az járt az eszemben, hogyan keríthetném újra a karomba Jacqueline Wallace-t, történjék bármi. Igaz, velem már elég sok minden megtörtént.

Hétfő délelőtt enyhén másnaposan és borús hangulatban ténferegtem. Valahányszor Charlest láttam, furdalt a lelkiismeret. Valahányszor Jacqueline-re gondoltam, még inkább furdalt. A hét végén nem e-maileztem. Baljós érzés gyötört, hogy kiokoskodta, én vagyok Landon, és *újra* gyözködtem magamat, hogy ennek azonnal véget kell vetnem.

A lány lehuppant a mellettem lévő szék szélére.

Annyira meglepődtem, hogy nem szóltam semmit. Csak bámultam.

– Szia! – zökkentett ki kábulatomból. Féltemben, hogy bejön a korábbi zsigeri érzésem, az ajkán játszó félmosolyra koncentráltam.

– Szia! – köszöntem vissza, és kinyitottam a tankönyvemet, hogy elálcazzam a rajzot, amin épp dolgoztam.

– Most jut eszembe, hogy nem emlékszem szombat estéről a nevedre – mondta idegesen. Nem mérgesen. Idegesen. – Biztos túl sok volt a margarita.

Itt a nagy lehetőség! Közgázon ülünk, nincs is ennél jobb hely, hogy tisztázzuk a nevemmel kapcsolatos... keveredést.

– Lucas – néztem tágra nyílt, kék szentébe. – De nem hiszem, hogy bemutatkoztam.

A francba.

Heller lépett be káromkodva, nagy dérrrel-dúrral a lenti ajtón, és Jacqueline mosolya kicsit szélesebbre húzódott.

– Te pedig a múltkor Jackie-nek szólítottál, ugye? – kérdezte. – Igazából most már a Jacqueline-t használom.

Jackie-nek szólítottam? Mikor? Ja, persze. Azon az estén.

– Értem – feleltem.

– Örülök, hogy megismertelek, Lucas – mosolygott ismét, majd lesietett a helyére, miközben Heller a jegyzeteit rendezgette.

A lány az egész előadás alatt nem nézett rám, bár szórakozottnak látszott – abból ítélve, ahogy fészkelődött a helyén, ha épp nem a mellette ülő sráccal beszélt. Párszor halkán nevetgéltek, mire önkéntelenül elmosolyodtam. Nem először hallottam a nevetését, de most teljesen ráhangolódtam. Az egész testemben vibrált. Szerettem volna megnevettetni, ahogyan Landonnak kétségtelenül sikerült.

Bármilyen képtelenségnek tűnik, hogy *önmagamra* féltékenykedtem, ez történt. Landon évődő e-mailjeire a lány maga is évődve reagált. Amikor Landon elárulta, hogy gépészmérnök szakos, Jacqueline azt felelte: *Nem csoda, hogy ilyen agyasnak tűnsz.* Kacér szavak egy korrepetitorhoz. Megfontolt, talán ártatlan szavak. Ebben az összefüggésben mégis kacérkodók.

A fenébe. Féltékeny lettem *Landonra*. A pillanatnyilag lehetséges összes agyalágyult reakció közül a legnevetésesebbet találtam meg.

Az óra végén Jacqueline föl pattant a helyéről, és kinyargalt az ajtón, mielőtt egyáltalán összepakolhattam volna a hátizsákomat. Valami primitív ragadozóösztön azt súgta, máris ugorjak, rohanjak ki utána, mintha menekülésszerű távozására ez lett volna a legjózanabb válasz. Tudatosan visszafogtam magam, lassan rakosgattam tankönyveimet és füzetemeit a zsákba.

Döbbenet konstatáltam, hogy ez a lány megőrjít. És imádtam a dolgot. Az istenit, nyakig ültem a pácban!

Vállaltam, hogy pár órát átveszek Ron műszakjából, hadd találkozzon az építészprofesszorral, aki csak hetente egyszer tartott fogadóórát. Ezen a délutánon önkéntes rendészi szolgálat is várt rám – a csoportos korrepetálás meg a kétórás szeminárium után. Este tízig le sem ülhettem tanulni. Ez az egész nap szívásnak

ígérkezett, azzal az egyetlen kivétellel, hogy Jacqueline délelőtt egyperces társalgást kezdeményezett.

Két rendelés között a telefonomra pillantottam. Még egy félóra volt hátra, és a vendégek rohama nem csillapodott. Mindkét tartály vészesen megcsappant. Amint elfogyott a sor, lezártam a kasszámat. Épp jókor, mert egy csapat diák bukkant föl, és állt be Eve sorába.

– Eve, hátramegyek kávéért. Fogytán van.

– Ha már arra jársz, hozz egy üveg vodkát! – felelte. Erős forgalom esetén Eve nyugösebben viselkedett. Vagyis az idő mintegy kilencven százalékában.

– Nekem is hozzon egyet, Lucas!

A gépészmérnökök irodavezetője következett a sorban. A sötét bőrű és ősz hajú Vickie Payton szervezési varázslóként működött a tanárok, értékes egyetemi információforrásként a diákok számára, és válogatás nélkül mindenki kisírhatta magát a vállán.

– Nem korai egy kicsit, Mrs. Payton? – kuncogtam, miközben kihátráltam az ajtón.

– Tavaszi beiratkozás – felelte vigyorogva. – Ajvé!

– Értem – kacsintottam rá. – Két vodka és egy zsák kenyai rendel.

Kihoztam a papírzsákokat, és felvágtam. A sor felgyült, Eve azonban, akinek az emberekkel szembeni általános fásultsága szerencsére nem csökkentette szakavatottságát, uralta a helyzetet. Tekintetemmel önkéntelenül a sort fürkésztem Jacqueline után. A két hét alatt, amíg nem járt előadásra, belém ivódott, hogy őt keressem a campuson – azonnal ezt tettem, valahányszor olyan helyiségbe léptem, ahol a legcsekélyebb valószínűséggel is kecsgettettem, hogy ott találok.

Itt most igen jó esély mutatkozott a megjelenésére, mégis zavarba jöttem, amikor észrevettem. Lassan végigsiklott rajta a

pillantásom, kiélveztem minden részletet, mintha utoljára lakmározhatnék valamiből, amit egyszerre szeretnék mindenestül felfalni, ugyanakkor vég nélkül ízlelgetni.

Megint a barátnőjével jött, az pedig engem figyelt. Jacqueline meg eltökélten *nem* figyelt engem. De élénk beszélgetésbe merültek, és Jacqueline úgy elpirult, hogy több méterről is látszott, mennyire lángol az arca. Némi erőfeszítéssel elfordultam, a kávéval foglalkoztam, de libabőrös lett a karom. Egész testemben tudatosodott, hogy rám szegeződik a tekintete.

Az alkarom most teljesen fedetlenül maradt, ő most láthatta először a tetkóimat. Aznap este a kocsjában megbámulta az ajakpiercingemet, és rögtön tudtam, hogy olyan lány, aki elvi alapon irtózik a magamfajta srácoktól. Úgy festettem, mint az elhibázott életútplakát arca. Az öltözködéséből megállapítottam, hogy elit gimnáziumból került ki, akárcsak a baráti társasága. Meg az exe. A francba, ha odaállítanak a rohadék mellé, aki megtámadta, és megkérdezik a nagyközönséget, melyikünk az erőszaktevő, hétszentség, hogy sokkal többen szavaztak volna rám.

Mindegy, a lány most már engem figyelt. Szombat este a táncparketten úgy simult a karomba, mintha józan megítélése ellenére biztonságban érezné magát. Zavartnak, mégis kíváncsinak tűnt. Érdeklődőnek. Ezt biztosan éreztem, és görcsbe rándult tőle a gyomrom. Igényeltem a figyelmét. A teljes figyelmét. És komolyan magamra akartam vonni.

Megnyomtam a kávéfőzés indítógombját, és föl sem nézve, az Eve melletti kasszához fordultam. Amint Eve kiszolgálta a Jacqueline előtti fiút, a lány szemébe néztem.

– Tessék! – szólaltam meg. Pislogott, mintha rosszkodáson kapták volna, de közelebb lépett. – Jacqueline! – üdvözöltem, mintha csak most vettem volna észre. – Ma is americanót, vagy valami mást?

Meglepődött, hogy emlékeztem az egy héttel ezelőtti rendelésére. Boldogan soroltam volna, mit szeret, és mit nem. Ízlésének összes rezdülését. Hogyan issza a kávéját, hogyan szereti, ha csókolják, hogyan kell megcirógatni, hogy tetőtől talpig beleremegjen.

Bólintott. Poharat meg alkoholos filcet vettem a kezembe, de magam csapoltam a kávé, és készítettem el az italt.

Eve féldalasan föl vonta duplastiftes szemöldökét, mint aki tudja, mit művelek.

– Rászoksz, hogy diákszövis csajszi, osztogasd a számodat? – dünnyögte. – *De béna.*

– Egyszer mindent el kell kezdeni.

Fejcsóválva törölgette le a kávécsapokat, és két adagot eresztett egy nagy pohárba.

– Nem, éppenséggel nem kell.

– Igaz – vontam vállat. – És ha nem diákszövis csajszi, akkor elfogadható?

Elhúzta a száját, és az volt az érzésem, határozott erőfeszítést tesz, nehogy elmosolyodjon.

– Nem. De kevésbé elfogadhatatlan.

Ahogy Eve-vel további rendeléseket vettünk föl, és fogyasztgattuk a sort, fegyelmeztem magam, nem bámultam Jacqueline-t, miközben átvágott a helyiségen az ízesítőkhöz, három cukrot szórt a kávéjába, és tejet lötytyintett bele. Másodpercről másodpercre pontosan tudtam, merre jár, de nem néztem felé, amíg ki nem lépett az ajtón, akkor viszont már kizárólag őt figyeltem.

– Édes istenem, valaki csúnyán bekapta a horgot – nevetett Eve, mire a pultnál álló Pike pólós srác rámosolygott.

– Mi van? – vakkantott rá Eve, és mérgesen meregette a szemét.

A szőke fiú arcáról eltűnt a mosoly, megadóan föltartotta a kezét.

– Semmi, csak... kedvesen neveltél. Ez minden.

Kolléganőm a szemét forgatta, és hátraperdült, hogy új doboz szójatejet kapjon elő, már ügyet sem vetett a sráca.

Amikor az csodálkozva rám nézett, vállat vontam. Nem ismertem a lány előéletét, de ezen az aknazáron nem lehetett átkelni. Az esetek nagy részében utálatosan viselkedett velem, pedig engem még *kedvelt* is.

12. fejezet

LANDON

Ahogy megkezdődött a tavaszi félév, a negyedik órán – biológián – együtt találtam magam Melody Doverral és Pearl Frankkel, korábban Pearl Torresszal, azzal a Pearllel, aki hetedikes korában, amikor én nyolcadikba jártam, ebédszünetben a felső tagozatos kirekesztettek asztalánál ült velem. Azután az anyukája férjhez ment dr. Thomas Frank neves helybeli orvoshoz, aki a város egyik legmegátalkodottabban fickándozó agglegényének hírében állt – amíg párjára nem lett Esmeralda Torresban, aki jókora brillt kívánt magának, és kellő indítást az életbe a lányának.

Mindkettőt megkapta.

Pearl, akit régen esetlen, félszeg gyerekek ismertem, nyári tanfolyamok jóvoltából átugrotta a kilencediket, majd átfazonírozva, egy szekérderék márkás hacuka birtokában, dögösen és gazdagon vonult be a tizedikbe.

Melody nem vesztegette az időt, azonnal összehaverkodott vele.

Nem valami örömmámorosan néztek egymásra, amikor az egyetlen még félig üres laborasztalhoz ültették őket – Boyce és az én társaságomba.

– Hogyhogy ilyenkor jártok bioszra? Kirúgtak a másik csoportból, mert túl szexiseknek találtak? – kérdezte Boyce.

A lányok a szemüket forgatták, én meg fejszóvalva néztem le az összekarcolt fekete asztalra, próbáltam nem vigyorogni. Boyce tavaly attól a pillanattól fogva lököttén viselkedett Pearllel, hogy szeptemberben megpillantotta a folyosón. A felső tagozatban pedig, amikor senki sem barátkozott a lánnyal, füttyült rá. Pearl most visszaadta a kölcsönt.

– Nem, *suttyókám* – emelte föl a fejét Melody. – Bekerültünk a tánccsapatba, ami az utolsó órában próbál. Az előző félévben akkor jártunk bioszra, úgyhogy most cserélnünk kellett. Ilyen a mi formánk.

Ekkor rám pillantott, hamarjában leltárba vette a gallér nélküli háromgombos felsőm hosszú ujjá alól kikandikáló tetkókat, a szemöldökstiftemet meg a fülcimpatágítót. Egyetlen másodpercre találkozott a tekintetünk, azután az övé továbbsiklott.

– Jesszus, Dover, nem kell ellenségeskedni – heherészett Boyce.

A lány bosszúsan nézett rá, gondolom, nem csípte, hogy a vezetéknevéen szólítja valaki, főleg Boyce, aki elárulta nekem, hogy általánosban végig Dudás Dovernak hívta. Miután Boyce nagyjából minden hidat fölégetett maga után, barátságunk a szabályt erősítő kivételnek számított ennél a normális emberi kapcsolattartásra rendszerint képtelen srácnál.

Az asztalunk a tanterem végében állt. Boyce-szal a falnak támaszkodtunk, a házirenddel dacolva két lábra döntöttük a székkünket. Quinn tanár úr vagy nem vette észre a fegyelemsértést, vagy nem óhajtott összetűzésbe kerülni velünk. Melodyéknak most a tábla felé kellett fordulniuk, füzetüket és hátizsákjukat az asztalon hagyták, Boyce vizslatásának kitéve.

A lányok eddig egymásnak írogattak Melody spiráljába, és miután hátat fordítottak nekünk, Boyce áthúzta a füzetet a mi oldalunkra, hogy beleolvasson.

– Állítsd le magad, öreg! – suttogtam. – Mi a faszt képzelsz? – mozdultam, hogy visszatoljam a spirált, de Boyce fölemelt könyökkel megakadályozott.

A szemét meregetve mutatott a lányos írásra, amelyről fölismertem, hogy Melodyé. A fejemet ráztam.

– Nézd meg, haver! – szaladt föl a szemöldöke. – *Komolyan.*

Átfutottam az oldalt, és ezt olvastam: *Rosszul látok, vagy Landon Maxfield tényleg OLYAN ESZMÉLETLEN szexis az idén, hogy mindjárt meggyulladok? Eldobom az agyamat!*

De hát CLARKKAL jársz! – írta a következő sorba Pearl.

Talán vakságot fogadtam? ☺ – reagált Melody. – *Cseréljünk széket! Vele szemben akarok ülni.*

Melody tarkójára pillantottam, egyenes szálú, selymes szőke haja dús tömegben hullott le a hátára, az asztalt söpörte. Ma eltakarta a fülét, így most az arcát is elrejtette előlem. A velem átlósan szemközti széken maradt. Valamikor írásbeli társalgásuk közben – alighanem az idevágó résznél – Pearl morcosan rázta a fejét. A füzetben nem válaszolt.

Ne már, Pearl! Milyen haver vagy? – írta Melody.

Olyan, aki visszatart egy nagy ballépéstől, süsd meg! – válaszolta Pearl.

Megfordítottam a füzetet, és visszatoltam a helyére, kavarogtak az agyamban a gondolatok, Boyce pedig úgy tett, mintha megragadná a farkát, és kiverné, még az önkívületig fajuló arc kifejezést is mímelte hozzá. A karjába öklöztem, ettől a széke kibillent az egyensúlyából, kicsúszott alóla, csörömpölve a földhöz csapódott, és azonnal a figyelem középpontjába kerültünk. Boyce-nak sikerült talpra huppannia, megpróbált visszaöklözni,

de addigra függőlegesbe hoztam a széket, és félrehajoltam előle.

– Wynn úgy döntött, bemutatja, mi történik, ha valaki úgy dönt, hogy megszegi a házirendet, és nem hagyja a laborülőkéje mind a négy lábát szilárdan, *biztonságosan* az aljzaton – sóhajtott hangosan Quinn tanár úr. A többiek röhögtek, miközben Boyce fölállította a székét, és mérges arccal leült.

– Hülye bohóc – morogta Melody.

– Nem szorul *orvosi* ellátásra, Wynn? – erőltette a dolgot Quinn, kiélvezte a pillanatnyi érdeklődést és népszerűséget, amit az órai sosem szoktak gerjeszteni.

– Nem, tanár úr. A hátsóm és más fontos testrészeim üzemképesek. Csak olyan eszméletlen a hőség idebent, hogy mindjárt meggyulladok. Eldobom az agyamat!

Az osztály dőlt a röhögéstől, Quinn próbálta helyreállítani a rendet.

Melody a haveromra hunyorított, és a következő másodpercben tágra nyílt a szeme a felismeréstől. Rám villant a tekintete, résnyre nyílt az ajka, vérbe borult az arca. Csillogó rózsaszín ajkára meredtem, majd ismét a szemébe néztem. Megragadta a füzetét, rácsapta a fedelet, és elfordult velem.

Újra Boyce-ba öklöztem, újra leasett a székéről, és Quinn sárga cetlivel küldött bennünket az irodába, ami egyet jelentett a tanítás utáni bezárással.

– Jesszusom, Wynn! – söpörtem ki a hajamat a szememből, ahogy elhagytuk a tantermet.

– Mi az? Talán nem lettél volna rá kíváncsi, hogy a kedvenc kispuncid szerint te eszmélet...

Megfordultam, nekivágtam egy szekrénynek, mire megadóan emelte föl a kezét.

– Bazmeg, haver, ne kapd már föl a vizet egy ilyen csaj miatt...

– Pearl Frank talán külön? – vágtam vissza, és döngő léptekkel az iroda felé indultam. Az igazgatónő felé, aki kétségkívül örül majd, mint majom a farkának, ha meglát bennünket.

Boyce sóhajtva a nyomomba szegődött, a bakancsunk visszhangot vert a máskülönben néptelen folyosón.

– Én a földön járok, öreg. Én csak alá akarok vágni. Tudom, hogyannál többet nem kaphatok.

– Persze – emeltem a mennyezetre a tekintetemet –, mert *alá vágni* abszolút lehetséges.

– Naná! – vigyorodott el. – Boyce Wynn-nek minden lehetséges, bazmeg.

Nem bírtam megállni nevetés nélkül, ahogy kinyitottam az iroda ajtaját. Boyce föl sem fogta, mit mondott. Egy szuszra állította azt, hogy az olyan lányoknak, mint Melody és Pearl, mi csak egy jó numerát jelentünk, és azt, hogy minden lehetséges.

Én az utóbbi mellett tettem le a garast.

– Nem tizenhat leszél te hamarosan? – kérdezte a nagypapa a születésnapom előtti este.

– De, nagypapa.

Vártam a csattanót. A nagypapánál mindig valami vicc következett az effajta érdeklődés után.

– Nem tudtam, hogy fidres-fodros rózsaszín ruhácskát szeretnél, vagy inkább valamit, ami megy ehhez a fülbevalóhoz – kuncogott magában.

– A rózsaszín nem igazán nyerő nálam – vigyorodtam el –, de azért köszí!

Éppen megmutatta nekem a csodafegyverét a rágós dobozos brownie készítéséhez: a kakaós süteménypor dobozán előírtnál eggyel kevesebb tojást.

– A nagyanyád soha nem bírt rájönni, mitől jobb az én brownie-m, mint az övé – mondta, és elnevettem magam.

– Meg tudtad őrizni a titkotat a nagymama előtt?

Apai nagyanyám még apa középiskolás korában hunyt el, úgyhogy én nem is ismertem őt.

– De meg ám! Megpróbálta kiszedni belőlem, Isten nyugtassa – homályosodott el a nagypapa tekintete az emlékidézéstől. Le-sütöttem a szememet a keverőtálra, habverővel elegyítettem a hozzávalókat, nem háborgattam az öreget. Ahogy kavartam, közelebb hajolt. – A nők imádják a csokoládés süteményt. Ezt soha ne felejtsd el, fiam! Ha *házi készítésűvel* tudsz előrukkolni, annál jobb. Ezzel a titokkal biztos, hogy sosem kerülsz kutya-szorítóba. Jól jegyezd meg, amit mondom!

– Nagypapa, ez igazából nem is házi.

– Éppen eléggé az! – horkant föl. Egyenletesen elterítettem a krémes keveréket a tepsiben, amit előtte puszta kézzel vajazott ki. Ezt kicsit durvának találtam. – Ettől a vajtól sül ropogósra a kerge. Juttatunk belőle minden sarokba – magyarázta.

– Miről is beszélgettünk? – kérdezte, miután betettük a masz-szát a sütőbe. – Ja, igen. Az egyre előrehaladottabb életkorodról – heherészett, és amikor nem figyelt oda, a szememet forgattam. *Mikor jön már az a poén?* – Arra gondoltam, hogy holnap el-kezdhetnék vezetni tanítani. – Tárva maradt a szám. Mivel nem válaszoltam, hozzátette: – Kivéve, ha nem akarod.

– Akarom! – tértem magamhoz döbbenetemből. – Csak... azt hittem, hogy te meg apa nem...

– Ne lovald bele magad túlságosan! Az ajánlat mögött nincs szuperjárgány. Csak az én ócska Ford kisteherautóm, amikor épp nem használom. Gondoltam, esetleg randizni méisz, vagy ilyesmi... csak ne azzal a Boyce Wynn-nel. Annál jobbat érde-melsz – nevetett ismét a saját humorán, és ezúttal fejcsóválva én is csatlakoztam.

– Köszönöm, nagypapa! Ez fantasztikus.

Végigcsoszogott a konyhapult előtt, és az evőeszközös fiókból egy gépjármű-vezetői kézikönyvet húzott elő. Csupa titkot tartogatott ez az este.

– Kezdd el tanulmányozni a szabályokat, én meg majd riasztom a jónépet, hogy ezen a hétvégén ürítse ki a mellékutakat – veregette meg vigyorogva a vállamat, kiment a konyhából, én pedig bevettem magamat spájkuckómba, az ágyra heveredtem, kinyitottam a könyvet, s közben füleltem a brownie percjelző órájára.

Quinn tanár úr egyik asztaltól a másikhoz lépett, betegségeket nevezett meg.

– Mindegyik csoport megállapítja, milyen eredetű az adott betegség: genetikus, vírusos, bakteriális, vegyi stb. Tudni szeretném, létezik-e módszer a megelőzésére, bevett vagy vitatott kezelés, illetve fertőző-e.

A mellettünk lévő asztal a lépfenét kapta. Mi a tejcukor-érzékenységet.

– Mi a faszom ez a hervatag...

– Wynn, lesz szíves megtartani magának a szókinccsfogyatékosságát!

– De tanár úr, kérem, *tejcukor-érzékenység*? Az meg miféle *betegség*? Az emberre rájön a hígfosás, ha tejet iszik? – Az osztály visítva röhögött, Melody gyilkos tekintettel meredt Boycerra, Pearl pedig az asztalra könyökölt, és sóhajtvá eltakarta a szemét. A biológiatanár arca eltorzult a dühtől. Amint az várható volt, a haveromat egyik sem riasztotta vissza. – Nem kell tejet szlopálni, és nó problémosz! Nem kaphatnánk olyasmit, mint mit tudom én... az ebola?

Quinn visszaindult a tanári asztalhoz, miközben kicsengettek.

– Ma este kezdjenek hozzá az anyaggyűjtéshez, és készüljenek föl, hogy holnap megvitassák a csoportjukban, amit találnak! – harsogta túl a ricsajt, ahogy mindannyian ebédelni sietünk.

– *Hogy tudsz* ilyen idiótával haverkodni? – kérdezte Melody, ahogy a kijárat felé nyomakodtunk.

Megvontam a vállamat, lemosolyogtam a lányra, elkaptam az ajtót, és tartottam neki.

– Szórakoztató.

– Annak, akit mulattat a komplett idiotizmus – billentette oldalra a fejét, és már-már viszonzta a mosolyomat, de azonnal elkomolyodott, mert a pasija abban a pillanatban átkarolta a vállát, ahogy kiléptünk a folyosóra. A srác rendszerint megvárta öt óra után.

– Szevasz, kicsim! Szevasz, buggyant emós! A farkadat átfürrattad már?

– Miért izgat annyira a farkam, Richards? – kérdeztem.

Megfordult, majd a hátam mögé sandított. Tudtam, hogy Boyce áll ott.

– Húzz a picsába, buggyant! – morogta Richards, és elballagott Melodyval a keleti folyosón a parkoló felé.

– Fölfrissíthetné kicsit a jelzőkészletét – jegyeztem meg, közben Melody ringatózó csípőjét figyeltem. A pasija valósággal rácsimpaszkodott a nyakára.

– Ki halt meg? – vont össze a szemöldökét Boyce. – Tudtad, hogy újabban Thompson vásárlója?

– Remek – nevettem. – Most már nemcsak barom, hanem képmutató is.

– Erről már évekkal ezelőtt fölvilágosíthattalak volna, öreg – ütötte össze az öklét két lány feje fölött egy haverjával, miközben figyeltem, ahogy Melody és Clark eltűntek a folyosó végi

kijáratnál. – Mondtam már, hogy megint megpróbált lefizetni, hogy összehalhézzak veled?

Megtorpantam, egy kilencedikes belém ütközött, visszapatant rólam, és seggre esett. Lehajoltam, megfogtam a kezét, és talpra rántottam, bár gyanítottam, hogy a teljes tankönyvcsomagját a hátizsákjában hurcolja. Kétszer annyit nyomott, mint amennyire számítottam.

– Mit feleltél neki? – kérdeztem Boyce-tól, amint a kilencedikes dadogva megköszönte a segítséget, majd elügetett.

Boyce elvigyorodott, fölfonta fél szemöldökét.

– Természetesen elküldtem a sunyiba.

LUCAS

Jacqueline nem SMS-ezett, nem hívott, ezért arra a következtetésre jutottam, hogy vagy (a) nem látta a számomat a poharán, vagy (b) látta, de nem óhajt beszélni velem.

Figyelembe véve, hogy magától mutatkozott be, és tudakolta a nevemet, nem hittem, hogy közömbös irántam.

Landonnak e-mailezett, de szigorúan közgázos tárgyú üzenetet küldött. Legalábbis első ránézésre. Megemlítette, hogy szombaton elmentek a haverjaival bulizni. A válaszsomban utaltam erre: *Remélem, jól érezted magad szombaton!* Azon a szombaton, amiről mindent tudtam. Landonnak persze nem árult el többet a szombat estéjéről... de én szerettem volna, ha igen. Minden levélváltással egyre jobban elástam magam, mégsem bírtam abbahagyni az ásást.

Azután céloztam a szakítására, és arra, hogy nem állt szándékomban gorombának tűnni, amikor úgy tettem, mintha nem érdekelnének a részletek. A sorok között arra buzdítottam, hogy

meséljen, de nem számítottam rá, hogy enged ennek a kimondatlan sürgetésnek – hogy feltár egy ilyen kínos mozzanatot.

Egyetlen bekezdésben mindent kitálalt – hogy mennyi ideig jártak együtt, hogy a srác kedvéért jött ide tanulni ahelyett, hogy valami jó messze lévő, rangos zeneművészeti iskolába felvételizett volna. Hogy csak saját magát hibáztatja, amiért agyalágyult módra viselkedett. Hogy hitt a fiújában.

Úgy gondolta, most itt ragadt, pedig másutt lenne a helye.

Bármennyire szerettem volna, nem hittem a végzetben, se felsőbb hatalomban. Abban hittem, hogy az ember vállalja a felelősséget, és ez a lány egyértelműen ezt tette. Nem tudtam hibáztatni azért, mert három éven át követte a szerelmét – ez éppen a hűségére mutatott, amit ő nem értékelt saját magában. Úgy gondoltam, ha hisz a felelősségvállalásban, akkor az a legjobb neki, ha ismét a kezébe veszi a sorsát. Fölvállalja a döntését, bárhogyan jutott is el odáig. És a lehető legjobbat hozza ki belőle.

Úgyhogy ezt mondtam neki.

Szurdán korán ért az előadóterembe, és hirtelen elhatározásra jutottam – úgy látszott, Jacqueline Wallace-szal összefüggesben mindig képes vagyok erre. Becsúsztam a mellette lévő székre, és a nevéen szólítottam.

– Gondolom, nem vetted észre a kávéspoharadon a telefonszámomat – mondtam.

– Észrevettem – felelte a jópofáskodásom letorkolásához képest szelíd hangon, állhatatos tekintetében őszinte kíváncsisággal.

Az ő számát kértem viszonzásul, mire azt kérdezte, segítségre szorulok-e közgazdaságtanból. Majdnem lebénített egyfelől az

immár igencsak ismerős lelkiismeret-furdalás, másfelől az, hogy milyen elképesztő zsákutcába toltam. *Talán segítségre szorulsz közgazdaság-tanból?* Megkérdeztem, miből gondolta ezt, és két szívdobbanásnyi időre eltöprengtem, hogy hátha mindent tud, csak szórakozik velem.

Ha igen, azt teljesen megérdemeltem.

– Bocs, semmi közöm hozzá – mondta sértődötten.

Más irányba kellett terelnem a társalgást. Közelebb hajoltam, és őszintén bevallottam neki az igazságot – hogy a közgazdaságtantól teljesen független okokból szeretném a számát.

Fölvette a telefonját, és küldött nekem egy *Szia!* szövegű SMS-t.

A csoporttársa lépett oda, és a helyét igényelte. (A névsor szerint Benjamin Teague. Utánanéztem a campusi címének, a tanrendjének, az osztályzatainak, valamint esetleges fegyelmi ügyeinek, de olyanok nem akadtak. Ártalmatlannak tűnt, a felírtos pólóit leszámítva, és megneveltette Jacqueline-t, ami egyrészt mellette szólt, másrészt okot adott arra, hogy lecsapjam, mint a taxiórát.)

Átadtam a helyet, miközben elfojtottam egy gyépés vigyort. A lány nem hívott ugyan, de elmentette a számomat.

Most pedig megadta a saját számát.

Az óra vége felé fölpillantottam, és láttam, hogy engem néz – ez először fordult elő. Nem nagyon figyeltem az előadásra, mert alternatív szövettenyésztési sémák kieszelésébe és fölvázolásába merültem dr. Aziz jövő félévi kutatási programjához. Csakis Jacqueline-nel kapcsolatos gondolatok győzhetek le izgatottságomat, miután tegnap megkaptam a professzor e-mailjét, amelyben közölte, hogy bevettek a programba. Eszerint az egyetem gépészmérnöki karának két kiváló munkatársával dolgozhattam együtt, és utolsó félévi tandíjamat a program költségkeretéből fedezhettem. Továbbra is szándékoztam korrepetálni

Hellernél, és ellátni egy-egy önkéntes rendészi szolgálatot, de otthagyhattam a kávézót, ami jelenleg heti tizenöt órát emésztette föl.

Azokban a másodpercekben, amíg egymást bámultuk Jacqueline-nel, Heller hangja elhalkult, és mindenki más megszűnt létezni a teremben. Nem bírtam visszatérni Aziz programjához, se fölidézni az imént még az agyamban rajzó ötletek tömegét. Múltam elillant, jövőbeni terveim elmosódtak. Szervezetem minden sejtje a lányra, csakis órá koncentrált.

Tudtam, hogy vigyáznom kell vele. Nehéz elnyerni a bizalmát, mert fél, hogy újra bántani akarják, de én elnyerhetem. Az egymásra bámulás mostani másodperceiből és az egyetlen alkalomból, amikor a karomban tartottam, tudtam, hogy *abban a bizonyos* helyzetben reagálni fog rám. Hogy olyan gyönyöröket csalhatok ki a testéből, amilyeneket az önimádó exétől semmi szín alatt nem kaphatott, bármilyen hosszú ideig jártak is együtt.

De azt is tudtam, hogy azután semmi többet nem adhatok neki. A tanév végén – alig néhány hónap múlva – valahol messze terveztem állást vállalni. Hogy elmeneküljek ebből az államból, el az apámtól. Hogy huzamos ideig, vagy épp végleg érzelmi bonyodalmak nélküli, saját életet és karriert építsek.

Kívántam ezt a lányt, de nem szerethettem belé.

Olyasvalakit érdemelt, akinek ép a szíve. Aki őszinte és hűséges.

És tudtam, hogy én nem vagyok az, bármennyire szeretnék azzá válni.

Landon,

Holnap este marhahúsos fajitát készítünk – gyere, ha ráérsz! Azonkívül péntek reggel rögtön CPI-s röp-zéhával kezdek, esetleg beleveheted a csütörtöki feladatlapodba. A zéháírás tizenöt-húsz percet vesz el az

órából, úgyhogy nyugodtan igyál meg előbb egy kávé, és gyere annyival később.

CH

Jacqueline-nel még nem vettük át a CPI-t, úgyhogy amint összeállítottam a feladatlapot, e-mailben elküldtem neki. Együttal megkérdeztem, miként értelmezi, hogy máshol lenne a helye, mármint azzal a döntésével kapcsolatban, hogy Kennedy Moore-t követte az – egyetemre: *Be tudnád-e bizonyítani, hogy máshol lenne a helyed?*

Megkérdeztem, milyen szakos, érdekelt, hogy teljesen lemondott-e a zenélésről, reméltem, hogy nem.

Válaszától, hogy zenetanárnak készül, már-már megnyugodtam, ő azonban sajnálkozott a tanítás miatt, mintha az akadályozná az aktív zenélésben. Nem láttam összefüggést. Megnézhette volna magát, aki azt próbálja magyarázni Hellernek, hogy nem *műveli* a köz-gazdaságtant, mivel tanítja. Heller kioktatta volna az illetőt, hogy tekintélyes szakfolyóiratoknak végez kutatásokat, figyelemmel kíséri a világgazdaság fejleményeit, és jelentős közgazdász-konferenciákon vesz részt.

Szigorú utóiratban *utasítottam* a lányt, hogy péntekig töltsse ki a feladatlapot.

A válaszában rabszolga-hajcsárnak nevezett.

Becsuktam a laptopomat, és futni mentem, de az sem enyhítette Jacqueline pimasz visszabeszélésének leküzdhetetlen hatását. Egy félórán át fel-alá járkáltam a lakásban, majd fogtam a telefonomat, és előhívtam a lány számát. Félrelöktem összes rossz érzésemet, és SMS-eztem neki: *Szia :)*

Ugyanúgy válaszolt. Megkérdeztem, mi újság, és megjegyzést tettem rá, hogy óra után eltűnt. Biztattam, hogy péntek délután ugorjon be a Starbucksba, olyankor pangás van, és fölajánlottam egy americanót a cég kontójára.

Megígérte, hogy eljön, és egy pillanatra fölujjongtam, azután legszívesebben péppé vertem volna magamat.

– Te meg miért csak ott ültél, és hagyta, hogy ilyet csináljak? – vontam felelősségre Francist.

Rezenéstelen macskatekintettel válaszolt.

– Legalább *megpróbálhattál volna* leállítani.

Megnyalogatta a mancsát, végighúzta a képén, és tovább bámult.

– Így kezdődik a skizofrénia? Előbb két különböző személyként tárgyalok egy lánnyal, azután már a macskámhoz beszélek. Ez új mélypont.

– Miaú! – felelte, és karikába tekeredett.

Ha Charles és Cindy kerti pecsenyesütést rendeztek vagy fajitát készítettek, sosem kellett megkérdeznem, hánykor vacsorázunk – csak kivártam, hogy a roston sült hús illata átjárja a lakásomat.

Fogtam a tepsi brownie-t, amit sütöttem, és átballagtam.

Az asztalnál Cole-ról folyt a társalgás, akinek pár hét múlva kellett első ízben hazalátogatnia a Duke-ról, hogy mindjárt autóbába préselődjön velünk, és lerobogjunk a tengerhez. Ha Raymond Maxfield nem megy a hálaadáshoz, a hálaadás megy öhozzá.

– Tizennyolc éves – felelte Charles. – Majd alszik a kocsiban.

– Cole tisztára morgós, uncsi seggfej lesz. Háromórás repülőút után négyórás autózás? Brrr! – tiltakozott Carlie.

– Jó ötlet. Adj neki altatót! – javasolta Carlie, és ujjnyi vastag guacamoleréteget lapátolt egy szem kukoricachipsre. – *Lécci!* – Miután túltette magát a szakításán, visszatért az étvágya, sőt még fokozódott is. A desszertnél a szülei összemosolyogtak, amikor elvett egy kockát a brownie-ból. – Mmmm! Ez olyan,

akár a szex a felhők között – kommentálta az élményt, lenyalogatta az ujját, mire az apja arca megmerevedett.

– *Kisasszony!* –szólt rá Cindy. – Sírba teszed apádat az ilyen kijelentésekkel.

– Miért? Apu, *ezerrel* dübörgök a felnőttkor felé! – magyarázta majszolás közben. – Egész nap egyetemisták között forogódsz. Engem nem egészen két év választ el tőlük! Szállj le a földre! Nem maradhatok örökké kisgyerek.

Caleb tekintete ide-oda cikázott a nővére és a szülei között.

Az egész étkezés alatt még egyszer sem került a társalgás középpontjába. A család legifjabb tagja lévén ez a láthatatlanná válással ért föl.

– Stephen Stafford megpuszilt egy kígyót – közölte.

– Remélem, ez nem eufemizmus, mert mindjárt rosszul leszek – utálkozott Carlie.

– Mi az az eufe...

– A kígyót a biológiatermetekben? – koncentrált legkisebb csemetéjére Cindy. Caleb bólintott. – És hogy történt?

– Dale Gallagher fogadott vele, hogy nem meri.

– Értem – nézett Charlesra az asszony. – Szívből sajnáljuk Stephen Stafford szüleit.

– Miért? – ráncolta a homlokát Caleb. – Nem hiszem, hogy elmondta nekik, hogy megpuszilt egy kígyót.

– *Köszí, elég*, enni szeretnék! Rágondolni is rossz – morogta fintorogva Carlie.

– És Dale Gallaghernek öt dollárt kellett adnia neki érte.

– Akkor azt hiszem, Dale Gallagher szüleit is sajnálhatjuk – vonta föl aggódva a szemöldökét Charles, és Carlie-ra nézett. – Ha olyan buta, hogy képes *fizetni* valakinek egy hulló megcsókolásáért.

Amikor beköltöztem Hellerék garázsa fölé, nem tudtam, mit várhatok – se azt nem sejtettem, mennyit fogok érintkezni velük, se azt, milyen az a kecé. Amióta megvették a házat, senki sem lakott abban a tetőtérben. Ők addig csak lomtárnak használták. De úgy gondoltam, bárhogy fest is, a spájzban alvást biztosan übereli.

Ahogy Charles városi terepjárójával a kocsibehajtóra kanyarodtunk, Carlie rögtön odarohant. Koraszülöttként jött a világra, így évei számához képest mindig kis termetű maradt. Az én tizenhétéves alakom mellett apróbbnak tűnt, mint valaha. Mégis majdnem feldöntött, amikor a nyakamba ugrott, olyan izgatottan tágra nyíltszemmel, mint egy kisgyerek a karácsonyfa tövében.

– Gyere, Landon, ezt *muszáj* megnézned! – ragadott kézen, és a garázs felé húzott. A négyórás autózás után szerettem volna fölfrissíteni magam, enni valamit, és szunyálni egyet, ráadásul kipakolni a kocsiból a motyómat, de a teljesen fölgyulladt Carlie-t senki és semmi nem állíthatta meg.

Az öccse, a bátyja és a szülei követtek bennünket a lépcsőn, amelynek tetején Carlie kulcstartót vett elő, a karikán egyetlen kulcs fityegett.

A kulcstartót az egyetem emblémája díszítette, azé az egyetemé, amelynek hihetetlen módon egy hét múlva hivatalosan a hallgatójává váltam. Miközben a kislány egyik lábáról a másikra ugrott, kinyitottam az ajtót, és egy szerényen berendezett komplett lakás tárult elém. Nem számítottam bútorokra. Se frissen festett falra, újonnan felszerelt relaxáló edényekre a konyhaszekrényben, törülközőkre a fürdőben. A hálószoba egy teljes falát parafa borította, hátha oda akarom kitűzni a rajzaimat. Emelvényre helyezett matrac szolgált keskeny franciaágyként.

Némi erőfeszítés árán nyeltem egyet. Nem bírtam hátrafordulni, és Hellerékre nézni. Nem bírtam megszólalni. Ez sok volt.

Az ablakhoz léptem, megcsavartam a pálcát, kinyitottam a relaxát, és a szoba fényárba borult. A hálóból fák koronájára nyílt kilátás – dús lombú tölgyekre és fölöttük az égboltra. A nappaliból Hellerék kertjére, úszómedencéjére meg a házakra láthattam. Csak méterek választottak el tőlük. Néhány lépés.

Charles közben észrevétlenül eltűnt a három gyerekkel, Cindy pedig odalépett mellém, ahogy kibámultam az ablakon, illetve valójában a semmibe meredtem.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél, Landon – mondta az asszony, és a hátamra tette a kezét. – Büszkék vagyunk rád Charlesszal azért, amit tettél, hogy eljuss idáig.

Hellerék olyanok voltak nekem, mint egy család. Mindig is úgy bántak velem, és tudtam, hogy ez továbbra is így marad. De csak így, és nem másként – *mint* egy család. Nem a sajátom.

13. fejezet

LANDON

– Ez a béka döglött. Ne félj, nem bánt!

Melody hatalmas védőszemüveg mögött rebegtette a szempilláját.

– Ez az izé gusztustalan! Nem nyúlok hozzá.

Az egyenméretű laborköpeny a térdéig ért, és teljesen körbeburkolta, az alkarját pedig behajlított könyökkel föltartotta, nehogy a kesztyű lecsússzon kicsi kezéről. Úgy festett, mint egy műtősnőt játszó kislány.

Nem gondolok a kezére!

Felvontam fél szemöldökömet – a stifteset, amelyiknek ékítményén a múlt héten elálméklodott, amikor Pearl az orra előtt csettintett az ujjával, hogy magára vonja a figyelmét.

– Pearlnek is ezt mondtad volna? – kérdeztem.

Vállat vont, tekintetét a szemöldökökre szegezte. Méregzöld pulóvere olyan puhának tetszett, mint a haja. A szín besötétítette íriszének szélét, és éles kontrasztot képezett a vállára omló szőke tincsekkel.

– Igen – válaszolta.

Nem gondolok a szemére. Se a hajára.

– Rendben – sóhajtottam. – Akkor én boncolok. Te tűzködsz és címkézel.

Duzzogva kidugta alsó ajkát, aminek neveltségesen kellett volna hatnia egy tizenhat éves lánynál. *Uramatyám.*

Még szerencse, hogy vastag vászonkötényt viseltem. És magas munkaasztal választott el bennünket.

– Jó. Én *boncolok és tűzködök*... te címkézel. Így megfelel?

Tollat vett a kezébe, és elmosolyodott – határozott megerősítéssel jutalmazott, amiért ilyen könnyen beadtam a derekamat.

– Mivel kezdünk?

Mint valami laboratóriumi patkány, égtem a vágytól, hogy kiderítsem, hová rejtette a kapcsolópedált. Újra és újra megnyomtam volna, hogy kiváltsam a felém irányuló mosolyt.

– Ööö... lássuk csak... – ellenőriztem az útmutatót. – Hm. Először is megállapítjuk a nemét.

Melody hibátlan, vakító fehér fogsora fénylő alsó ajkára zárult, és egy bizonyos ponton éreztem azt a harapást, mintha egyetlen idegvégződésből *álltam* volna. A fütykösöm megvonaglott, akár egy zászló, amit hirtelen szélroham kap el. *Jesszusom, hol tartok – tizenegy óránál?*

Hogy rohadna meg Boyce a hülye mononukleózisával együtt! Pearl dettó. Egy hete hiányoztak. Pearl csillapító jelenléte és a Melodyt öt másodpercenként fölidegesítő Boyce híján rászoktunk, hogy mindennap úgy beszélgetünk, ahogy már egy éve nem. A balul elsült földrajz kiselőadás óta. Amióta a pasija fizetett Boyce-nak, hogy rúgja szét a seggemet.

Melody a bonctál fölé hajolt, és szegény kimúlt békára meredt, amelyik úgy festett, mintha tánc közben dőglött volna meg – az orrát föltartva, szétterpesztett ujjakkal hadonászva.

– Nem látom a micsodáját. Akkor ez lány.

– A békáknak nincs külső *micsodájuk* – nevettem.

A homlokát ráncolta, kesztyűs keze hátát az orrához tartotta, hogy elhárítsa a tartósítófolyadék könnyfakasztó szagát.

– Akkor honnan a francból állapíthatjuk meg?

Újra megnéztem a papírt.

– Azt írják, hogy a hímek hüvelykprésje meggyobbodik.

Összedugtuk a fejünket, és hosszasan stíróltuk a békát.

– Na ne már, nem a hüvelykprésjével csinálja! – mondta Melody.

Atyaúristen. Rámeredtem. Elpirult, vihogott, azután már mindketten neveltünk, Quinn tanár úr pedig mérgesen nézett ránk. A boncolás elvileg nem vidámkodás tárgya.

– Egyelőre hagyjuk ki ezt a részt – indítványoztam.

A nyavalyás hüvelykprésjémet sem gondolok, basszus, basszus, basszus!

Melody kötelességtudóan megírta a csöppnyi címkéket, és gombostűre szúrta őket, én pedig orrától a faráig fölhasítottam a békát, majd kijelöltem a belső szerveket. Hozzászoktunk a formaldehidbűzhöz, és Melody egyre kevésbé cirkuszt az undorodásával. Maga kezdte kitűzködni az általam kiemelt szerveket, bár a szikét és a csipeszt annak ellenére nem volt hajlandó megérinteni, hogy Quinn tanár úr állandóan körbejárt, ellenőrizte, mindenki részt vesz-e a munkában.

– Juj, milyen picurka mindene! – jelentette ki teljes komolysággal Melody. Mintha egy tizenöt centiméteres kétélű testrésztől bármi mást várhatnánk. Az ábrára pillantott, majd megint a békára. – Jé, ez a kis bigyó itt a mogyija? – emelte föl a *here* feliratú címkét.

– Aha – kuncogtam. – Ez a kis bigyó itt a mogyija. Gratulálok! Kisfiú!

A homlokát ráncolta.

– Szóval nincs neki... – hallgatott el, miközben az agyam kitöltötte az üresen maradt sort: *fütyije, pénisze, pocse, dákója,*

hímveszője, bránere. Az utóbbi megjelölés Boyce-tól származott.

– Ööö... Az nincs. – Egyszerre sajnáltam, ugyanakkor ki-
mondhatatlanul örvendtem, hogy Boyce nincs jelen, miközben
fölvastam a minden részletre kitérő szöveget: „A hím úgy
termékenyíti meg a petesejteket, hogy...” – Basszuskulcs! –
Ööö... „a nőtényre mászik, mellső lábával átkulcsolja, és amint
a nőtény lerakja a petéket, ondót fröcsköl rájuk.”

A védőszemüvegen át egymásra néztünk. Csodáltam, hogy az
enyém még nem párasodott be.

– Ez elég szívás a hímnek, nem? – kérdezte Melody.

Nem gondolok rá, hogy átkarolom Melodyt. Pláne hátulról.

Jesszusatyám!

Mivel Boyce lebetegedett, megint gyalog jártam suliba. Belát-
tam, hogy a restaurált Pontiac Trans Am izomautója zajos, ron-
da és életveszélyes ugyan, de gurul. Engem még négy hónap és
néhány órányi vezetési gyakorlat választott el a jogosítványom-
tól. A nagyapával minden szombat délután vagy este a parttól
távol eső, kihalt földutakat vagy minimális burkolattal rendelke-
zőket kerestünk, hogy gyakorolhassak. Komppal közelítettük
meg azt a környéket. A nagyapám már közel állt ahhoz, hogy
alkalmasnak nyilvánítson rendes úton való vezetésre.

Elfordultam, hogy ne lássa, milyen képet vágok, és természe-
tesen nem árultam el neki, hogy Boyce mindig odaenged a
Trans Am volánjához, ha túlzásba viszi a sörözést, túlzottan
rábukik a pipára vagy a spanglira, míg én viszonylag józan ma-
radok. Valószínűleg rögtön darabokra tépte volna az ideiglenes
vezetői engedélyemet, és soha nem ülhettem volna egyedül az
ócska Ford kormányához.

Egyetlenegy okból áhítoztam arra a kisteherautóra.

Mintha Melody föl akarta volna cserélni arra a rozsdás szarra Clark Richards hófehér Jeepjét, amit a srác egy évvel ezelőtt a tizenhatodik születésnapjára kapott. Hallottam, amikor hencegett, hogy mit művelt vele Melody a Jeep hátsó ülésén, szavai pizszokul földühítettek és beindítottak.

Földühödtem, mert nem lett volna szabad a tábortűz körül ki-kürtölnie a dolgot egy csomó baromnak. És beindultam, mert szerettem volna, ha Melody velem műveli mindazt.

Ahogy befordultam az utcáról a kertbe, lerúgtam egy kaktusz egyik ágát, és egy hegyes tüske egyenesen belefürödött a fekete tornacsukám orrába.

– Aú! Basszus!

Ekkor vettem észre, hogy a nagypapa kisteherautója a ház mellett áll. Apa terepjárójával együtt.

A bejárati ajtót nyitva találtam, bár talán csak a nagypapa felejtette el bezárni. Apával rengeteget vitatkoztak a biztonságról meg a ház zárva tartásáról – a nagypapa folyton azt hajtogatta, hogy *annyi rohadt éven át*, amióta ott lakott, soha nem zárta be *azt a rohadt házat*, apa pedig azt válaszolta, hogy már nem 1950-et írunk.

Miután valami vidékiek betörték Wynnék autószerelő műhelyébe, és elloptak egy rakat szerszámot, a nagypapa kelletlenül engedett. Olykor azonban elfelejtette bezárni a házat.

– Nagypapa? – szólongattam, ahogy becsuktam magam mögött az ajtót.

Félhomály honolt a ház belsejében, ahová a kinti felhőtlen, verőfényes délutánból léptem. Hiába vettem le a napszemüvegemet, eleinte föl sem tűnt, hogy apa a kanapé szélén ül, kezét a térde közészorítja, és a lába előtti rongyosra kopott szőnyegre mered.

Ilyen kora délután nemigen szokott hazajönni, vagy ha mégis, akkor az asztalnál dolgozott, nem a kanapén üldögélt. A homlokomat ráncoltam.

– Apa?

Meg sem moccan, nem nézett rám.

– Gyere, ülj ide, Landon!

Nyugtalanul dobogott a szívem, fokról fokra gyorsult, mint egy fölmelegedő motor.

– Hol a nagypapa? – dobtam a hátizsákomat a földre, de nem ültem le. – Apa?

Ekkor nézett föl rám. Láttam, hogy a szeme száraz, de kivörösödött.

– Nagypád ma reggel a hajón szívrohamot kapott...

– Micsoda? Hol van most? A kórházban? Jobban van?

Apa a fejét rázta.

– Nem, fiam – felelte halk, szelíd hangon. Mégis szíven ütöttek a kérlelhetetlen, éles, visszavonhatatlan szavak: – Súlyos szívroham volt. Gyorsan elvitte...

– Nem – hátráltam tőle, és visszanyeltem könnyeimet. – Az istenit, *NEM!*

A szobámba vonultam vissza, becsaptam az ajtót, és elő sem jöttem, amíg apa le nem feküdt.

Akkor mezítláb a nagypapa szobájába osontam – a félig szét húzott függönyön át beáramló holdfény világította meg a helyiséget. Végigtapogattam az éjjeliszekrényén pihenő tárgyakat: az összecukott olvasószemüveget, alatta egy bőrkötéses bibliával meg a *Fűszálak* egy példányával, egy fél pohár vizet, az összekarcolt üvegű, lefektetett Timex karórát. A komódján egy köteg összehajtogatott ing mellett a nagyanyám kifakult fotója állt, kisbabát tartott a kezében – apámat. A régi, fényét veszített aranyozású keret az egyik sarkánál megvetemedett.

A konyhában kivettem egy lefedett doboz hideg sajtos tésztát, és felmelegítés nélkül megettem.

A rövid gyászszertartáson nem sokan vettek részt – apa, én, egy csapat régi cimborá, meg meg néhány halász a nagypapa köreiből, ismerősök és szomszédok. Apa az egyetlen öltönyét vette föl, amit megtartott – a most is elegáns és kifogástalanul szabott ruha kicsit bővebbnek tűnt rajta, mint a legutóbbi viseléskor, anya temetésén. Lefogyott. Megizmosodott, de szikárabbá vált. Nekem nem volt öltönyöm, se időm, hogy szerezzek, úgyhogy hosszú ujjú fekete pamutfelsőbe és fekete farmerba öltöztem a búcsúztatásra.

A felesége mellé temették, aki harminc évvel előtte hunyt el. *Ramona Delilah Maxfield – imádott feleség és anya*, hirdette a sírkő. Érdekelt, mit akar apa rávésetni a nagypapáéra, de nem kérdeztem meg.

Másnap apa két tárgyat adott nekem a nagyapám holmijai közül: egy súlyos, sárgaréz függőt valami kelta szimbólummal, ami állítólag a tizenkettedik század előtt a Maxfield nevet jelképezte, valamint az ócska Ford kisteherautó kulcsát.

Enyém volt a kocs, amire vágytam, az örökségem évezredes szimbóluma, a brownie titkos receptje, egy zseb, meg mindenféle emlék a nagyapámról, amit anyám elvesztése nélkül sosem kaphattam volna meg.

LUCAS

Amikor megérkeztem, Heller a röpzéhákat szedte össze. Ahogy becsúsztam a helyemre, szólt, hogy órá után beszélni szeretne velem.

– Igenis, tanár úr – feleltem, és erőlködtem, hogy a tekintetem ne tévedjen Jacqueline-re, aki nem valami diszkrétén, félrefordított fejjel, vállhoz nyomott állal fülelt. Elakadt a lélegze-tem, hiszen a professzor egyetlen mondattal – francokat, egyet-
len szóval: *Landon* – elárulhatta a lánynak a kiléte-
met.

Kívántam is, hogy megtudja, meg nem is.

Azután Jacqueline az óra végéig nem nézett hátra, akkor pe-
dig levonultam a tanári asztalhoz. Amíg Heller egy diák kérdé-
seire válaszolt, kihasználtam az alkalmat, hogy megkeressem
Jacqueline-t a kitóduló diákok tömegében, de még a helyén ült.
Engem nézett.

A kettőnk közötti távolság és a mennyezeti világítótestek adta
ellenfény miatt sötétnek tűnt a szeme. Nem bírtam kivenni a
csodálatos kékséget, noha tudtam, milyen. Nem szívhattam be a
lány édes illatát. Most nem nevetett, még csak nem is mosoly-
gott. Csupán egy csinos lány volt.

De én senki mást nem láttam.

– Mehetünk? – kérdezte Heller, jegyzeteit a mappájába gyö-
möszölve.

Elszakítottam tekintetemet Jacqueline-től.

– Hogyne, persze. Kész vagyok.

Fölvonta a szemöldökét, és követtem a folyosóra.

– Biztos, hogy nem hajtod túl magad, fiam? Kicsit szétszört-
nak látszol mostanában.

És még a felét sem tudta.

Éreztem, hogy ez nem az én napom.

Mindenekelőtt Gwen ismeretségünk kezdete óta először állí-
tott be pocsék hangulatban. Mintha kicserélték volna. Tisztára

úgy viselkedett, mint Eve. Aki szintén a délutáni műszakban dolgozott.

Fogalmam sem volt, mikor fog megjelenni Jacqueline, ha egyáltalán megjelenik, de – Landonként – tudtam, hogy pénteken késő délután tartja a középiskolás zeneóráit. Tehát vagy bármelyik percben befuthat, vagy végképp nem. Amikor fölbukkant Heller, rendelt egy extra nagy lattét, és bevette magát a sarokba, önző módon azért imádkoztam, hogy hajtsa föl a tejeskáváját, és eredjen haza.

Előhúzta a *Wall Street Journal*-t, és a címloldalnál kezdett hozzá.

Öt perc sem telt el, amikor Eve ismerős, alig civilizált üdvözlése ütötte meg a fülemet.

– Segíthetek? – ezúttal dupla adag ingerültséggel. Fölpillantottam, és megláttam Jacqueline-t, aki az ajkába harapott, mintha elbizonytalanodott volna döntésében, hogy beugrik hozzám.

– Intézem, Eve – mondtam, és a pulthoz léptem.

Ahogy elkészítettem a kávéját, és nem hagytam fizetni, munkatársnőim továbbra is morcosan méregették, bár el sem tudtam képzelni, miért. Kiválasztotta az egyik kis kerek asztalt a kávézó Hellerrel ellentétes oldalán, és elővette a laptopját.

– Mi az isten folyik itt? – vontam végül kérdőre Gwent, elfogva előle a kilátást. – Mit bámuljátok úgy, mintha hamuvá akarnátok perzselni?

Keresztbe tette a kezét, és fölnézett rám.

– Légy szíves, nyugtass meg, Lucas, hogy valójában *nem csíped* azt a lányt!

Egy pillantást vetettem Hellerre, aki mindmostanáig nem mozdult, csak az újságját lapozgatta.

– Ezt hogy érted? Egyáltalán honnét veszed?

Fintorogva összeszorította az ajkát.

– Könnyebb átlátni rajtad, mint gondolnád. És szerintünk csak játszik veled.

– *Micsoda?*

Hál' istennek egyetlen vendég sem tartózkodott a kasszánál, Jacqueline pedig messze ült ahhoz, hogy hallhassa ezt az esze-ment társalgást.

– Színigaz – sziszegte Eve, és odapenderült Gwen mellé. – A barátnői a minap megint itt jártak... tudod, melyik kettőre gondolok? A diákszövis csajok.

Bár *diákszövis csajok*-at mondott, a hanghordozása *betegség-hordozó prostik*-at sugallt. Jóságos ég! Magamban öt másodper-
cet adtam neki, hogy előhozakodjon valami érvvel, amit leső-
pörhetek az asztalról.

Kurtán biccentettem.

– Attól a rohadt gőzölőtől nem értettük, mit beszéltek, de a nevedet igen, meg a lány nevét, meg hogy a... – mutatott ujjai-
val idézőjelet – *rosszfiús fázisának* használ téged. Ilyen bénasá-
got életemben nem hallottam.

Fölszaladt a szemöldököm. Rossz fiús fázis. Na persze.

– Ti meghülyültetek.

– Nem – fonta össze a karját Eve. – Szó sincs róla. Ezek ter-
velték ki az egészet, a csaj csak végrehajtja. Neked a búfelejtő
szerepét szánják, hogy megvigasztalódjon valami másik pasi
után. Szóval itt az egymillió dolláros kérdés és esély, hogy to-
vábbjuss a következő fordulóba: *csíped* a lányt, vagy csak dugni
akarsz vele?

Úgy álltak ott, mint két elmebajos.

Búfelejtő.

– Ez nem tartozik rátok.

– A francokat nem – bökött feketére lakkozott körmével
mellbe Eve. – A haverunk vagy, és nem hagyjuk, hogy valami
beképzelt cafka játszadozzon veled.

- Összeszorítottam a fogamat.
– Ne merjeteK így beszélni róla!
Egymásra néztek.
– Marhaság – mondta Gwen.
– Akkor leszarom – felelte egyidejűleg Eve.

Egy óra múltán Jacqueline és Heller néhány perc eltéréssel távoztak. A professzor előbb még megállt a lány asztalánál, elmondta neki, mennyire elégedett a felzárkózásával – amit csak onnan tudtam, hogy erről a témáról óhajtott tárgyalni velem a ma délelőtti előadás végeztével.

Ezután a pulthoz lépett, hogy *velem* beszélgessen a lányról – aki közben figyelt bennünket –, és egy ódon verssor jutott eszembe, amit a nagyapám előszeretettel idézgetett: *Jaj, hurkos hálót sző kezünk, mikor csalással véteKzünk*. Kezdtém ráérezni, mit jelent a *hurkos*.

A délután hátralévő része olyan pangással telt, hogy az üzletvezetőnk megkérdezte, ki akar hazamenni, és önként jelentkeztem. Eve és Gwen ismét jelentőségteljesen egymásra néztek. Még sosem fordult elő, hogy hamarabb le akartam volna lépni.

Gwen hátrajött velem, és ahogy a dzsekimbe bújtam, megállított:

- Lucas!
– Tessék? – fordultam hátra sóhajtva.
Lebiggyesztette az ajkát, és megfogta a karomat.
– Tudom, hogy Eve időnként kicsit harapós...
– Tényleg? – vigyorogtam. – Észre sem vettem.

A szeme sarkába ráncok gyűrődtek, amikor mosolygott, és újra megjelent az a Gwen, akit ismertem.

– De mindketten jót akarunk neked. Nem szeretnénk látni, hogy bánatnak téged.

A mellkasomig föl húztam a dzsekim cipzárját – a puha, étcsokoládé-barna bőrholmit nem engedhettem volna meg magamnak. Charles és Cindy vették elsőéves koromban a születésnapomra. Akkor egy kicsit túlméretezett volt. Most tökéletesen illett rám.

– Nagyfiú vagyok, Gwen. Tudok vigyázni magamra. Már régóta azt teszem.

– Persze, tudom. Csak... légy óvatos! Van, ami nem éri meg a fájdalmat, akár átvészeled, akár nem.

Nem sokat szokott mesélni a kisbabája apjáról, de tudtam, hogy tapasztalatból beszél. Jacqueline Wallace-t aligha hasonlíthattam egy fickóhoz, aki olyan önző pöcs, hogy nem vállalja föl az apaságot. De amit Jacqueline-ről tudtam, azt nem volt jogom elmondani.

– Kösz, Gwen! Óvatos leszek – ígértem.

Micsoda hazugság.

Miután hazaértem, összedobtam egy szendvicset, Francis is kapott a pulykaszeletekből, ahogyan három éve, aznap, amikor fölbukkant. Mindössze egy hónapja foglaltam el a lakást, amikor a kandúr hívatlanul beköltözött. Helleréktől csak a kert választott el, de még így is nem várt elszigeteltségben éreztem magam. Amíg apámmal éltem, nem sokat beszélünk ugyan egymással, de legalább ott volt, a házban. Nem is a beszélgetés hiányzott, hanem valaki más jelenléte.

– Mi a véleményed? – kérdeztem most. – Csapjak föl Jacqueline *rossz fiújának*? Az biztos, hogy megfelelek a szerepre. – Elővettem a telefonomat, és kikerestem a lány számát. – Szólalj meg most, vagy hallgass örökre!

Elfogyasztotta a pulykáját, és tisztálkodásba kezdett.

– Hallgatás, beleegyezés – állapotítottam meg, és SMS-ben bocsánatot kértem Jacqueline-től, amiért ma délután nem köszöntem el.

Gondolom, necces volt dr. Heller miatt.

Nem is sejtette, mennyire finoman fogalmazott.

Közöltem vele, hogy szeretném lerajzolni. Amíg a válaszára vártam, a kijelzőt lestem. *Szóval rossz fiú kell Jacqueline? – gondoltam. Csak rajta! Tegyé! próbára!*

Oké – felelte.

Azt mondtam neki, két óra múlva oda tudok érni, és elkértem a szobaszámát. Közben már e-maileztem Landonnak – fonák módon *éppen* abban az órában, amikor a Starbucksban ült megköszönte neki, hogy a feladatlap kitöltésére nógatta. Tutira vettem, na jó, kilencvenkilenc százalékra, hogy brillírozott Heller reggeli röpzéhájában, és szívesen visszaírtam volna ezt, de nem tettem. Úgy döntöttem, ma este nem fog hallani Landon felől.

Rém könnyen bejutottam a koleszába.

– Figyelj, öreg, tartsd már az ajtót! – csak ennyit kellett szólnom az egyik lakótársának. A hátsó lépcsőn mentem föl az emeletére, egész testem perzselt.

Nem hazudtam. Tényleg le akartam rajzolni. Úgy gondoltam, valószínűleg nem is teszek mást. Mármost ma este.

Halkan kopogtam, rá se hederítettem a folyosón mászkáló diákokra. A lány nem reagált, és nem hallottam mocorgást a szobájából. Amikor azonban újra kopogtam, úgy nyitott ajtót, mint ha eleve ott állt volna, azon vívódva, hogy beengedjen-e.

A szeménél is világosabb kék pulóvere még jobban kihangsúlyozta azt a színt. Az óvatos V kivágású, puha kötött holmi követte az idomait, de anélkül, hogy hozzájuk tapadt volna, és

szinte könyörgött a simogatásért. Megfogadtam, hogy engedek a kéréseknek.

Beléptem a szobájába, az ajtó becsapódott mögöttem, mintha a lelkiismeretemet csukta volna ki. Ez azonban nem tartotta vissza attól, hogy a koponyámból dörömbölgjön – fojtott hangú, de fáradhatatlan emlékeztetőként, hogy ez a lány Heller tanítványa, tabu. Azonkívül most próbál szakítás után talpra állni, ami egyfelől *őt* teszi védtelenné... másfelől engem. Ráadásul fogalma sincs a konfliktusomról.

Az ágyára dobtam a vázlatfüzetemet.

Zsebre dugtam a kezemet, a szoba dekorációja iránti érdeklődést színleltem, és éreztem, hogy végigsiklik rajtam a tekintete – kitaposott topogómtól a jellegtelen kapucnis felsőmig és a karikáig az ajkamban. Részben tengermelléki csavargó, részben bugris, részben tökélyre vitt *ne szarakodj velem!* külszín – cseppet sem hasonlítottam elit gimnazista exére, bármennyire ugyanolyanná válhattam volna valaha magam is. Rég volt, talán igaz sem volt. Annak idején egyáltalán nem érdekelt, mit veszek föl, és mibe kerül. A márkajelzések, amikkel Kennedy Moore és felső középosztálybeli diákszövis cimborái villogtak, hidegen hagyták volna az én felső tagozatos pajtásaimat, befolyásos törvényhozási kijáró emberek, szenátorok, sok milliódolláros cégknél dolgozó vezérigazgatók csemetéit.

Engem már nem bántortalaníthatott el, ha egy fiú a szülei pénzével henceg; tudtam, milyen gyorsan elillanhat az egész, kivált, ha eleve nem is az illetőé. A saját bőrömmön tanultam meg az igazságot, hogyha akarok valamit az élettől, önmagámra támaszkodva kell megszereznem. Azután megtartanom.

Ahogy Jacqueline pillantása az arcomra vándorolt, folytattam álterepszemlémet a kollégiumi szobában, miközben magam elé képzeltem szórakozott arckifejezését, amit időnként Heller előadásain mutatott: mozdulatlanul semmibe révedő szempár, a

combján vagy a padján doboló, láthatatlan húrokat pengető ujjak.

Hetek óta vonzódtam hozzá, de távolságot tartottam addig az estéig, amikor az oltalmazójává váltam. Miként a kínai közmondás szerint örök felelősséget viselsz azért, akinek megmented az életét, én sem hagyhattam, hogy leporolja magát, azután továbbálljon. Nem hagyhattam, mert egy másodpercig sem hittem, hogy kellő eszközökkel rendelkezik önmaga védelméhez. Azon az estén talán nem Jacqueline *életét* mentettem meg – de megmentettem valamitől, ami elrabolt volna egy darabot a lelkéből. Mindenáron vigyázni akartam rá, ehhez pedig jobban meg kellett ismernem őt.

Legalábbis ezt dumáltam be magamnak.

Ahogy megfordultam, elkaptam figyelő tekintetét, azután az asztalán álló kis hangfal ötlött a szemembe. Olyan zenekart hallgatott, aminek a múlt hónapban megnéztem a koncertjét. Megkérdeztem, elment-e a fellépésre, és meglepetésemre bólintott. Akkor nem láttam őt, de persze nem tudtam, hogy érdemes keresnem. Most azzal magyaráztam a dolgot, hogy ittam, meg sötét is volt. Ha tudok a jelenlétéről, nincs az a sör vagy sötét-ség, ami megakadályoz abban, hogy megkeressem.

Jobbnak véltem, ha erről inkább hallgatok.

Levettem a sapkámot meg a kapucnis felsőmet, az ágyra dobtam a cuccot, és igyekeztem rendezni az arcvonásaimat, mielőtt visszafordultam Jacqueline-hez. Valószínűleg egyébként is a fiújával volt a koncerten, míg én Josephfel.

– Hogy csináljuk? – kérdezte, és az agyam egy pillanatra leblokkolt, azután kimondhatatlan képekkel telt meg. A lány elpi-rult, mintha mégis meghallotta volna őket, az ajka szétnyílt, de már nem vonhatta vissza a kacérkodó kérdést, amit nyilvánvalóan nem a csábítás eszközének szánt.

Megköszörültem a torkomat, és az ágyat javasoltam, akaratlan felhívását a magaméval megtoldva. Miközben leült, lesöpörtem a felsőmet meg a sapkám a takaróról, és emlékeztettem felbolydult hormonjaimat, hogy Jacqueline Wallace egymillió okból nem az enyém, azzal a ténnyel kezdve, hogy lényegében hazudtam neki a kilétemről, és azzal befejezve, hogy a magafajta lányok nem szoktak olyan srácokba beleesni, akik úgy néznek ki, mint én.

De ahhoz ugye nem kellett *belém esnie*, hogy én legyek a srác, akivel beéri? A rosszfiús fázisa. A búfelejtője. Biz' isten készségesen vállaltam bármelyiket.

Félénken tágra nyílt szemmel nézett rám, és szerettem volna megnyugtatni, szelíden megsimogatni. Ehelyett azt találtam mondani neki, hogy nem muszáj elkezdenünk, ha nem akarja. Azt vártam, hogy kiengedi a mostanáig visszafojtott lélegzetet, és azt mondja, ez tévedés volt. Talán reménykedtem is ebben a válaszban, mert akkor visszakozhatok addig a bődületes tévedésemig, amellyel számtalan szempontból csorbát ejtettem a tisztességemen.

De nem akartam elmenni, ha nem ő szólít föl rá. Elvégre más sem járt a fejemben, csak a kívánság, hogy közelebb nyomuljak hozzá.

– Szeretném – válaszolta azután halkán, még mindig olyan görcsös tartásban, mint valamelyik rajzmodell fafigurám – az ízületeknél hajlítható, egyébként merev. Megnyilatkozása el-lentmondott a testtartásának, de nem tudtam, melyiknek higgyek – a testének vagy a szavainak.

– Milyen póz a legkényelmesebb neked? – kérdeztem, mire ismét elpirult, még jobban, mint az előbb.

Az ajkamba haraptam, és elfordultam, egy-két lépésnyire tőle a padlóra ültem, hátamat a szoba egyetlen üres falszakaszának támasztottam. Kinyitottam a térdemre fektetett vázlatfüzetet,

lassan, az orromon át beszívtam a levegőt, és szidtam magamat, amiért elküldtem azt az SMS-t. Bár a kérésemet, hogy lerajzolhassam őt, nem cselnek szántam, ez a meghitt közelség most a pokollal ért föl. Egyetlen megsemmisítő pillanat alatt ráeszméltem, hogy még soha senkit nem kívántam úgy, mint őt. Hetek óta erősödött ez a vágy, én pedig nem foglalkoztam a megfékezésével, hiszen tudtam, hogy a lánynak ott a pasija, hogy az általam korrepetált csoport diákja, hogy lehetetlen, elérhetetlen, a képzelet játéka, semmi több.

Azután eljött az az este – az este, amelyik bizonyára még most is rettegéssel töltötte el –, de megakadályoztam, hogy sokkal súlyosabb dolog történjen. Megmarkoltam a ceruzát. Nem büszkélkedhettem a megmentésével, hogy azután *őt* tegyem magamévá jutalom gyanánt, álságos ürüggyel, holott sosem lehetne az enyém.

De vajon nem álságos ürüghöz folyamodott-e ő is? Miért ne adhattam volna meg neki, amit kívánt?

Azt mondtam, feküdjön hasra, arccal felém, és szót fogadott.

– Így?

Bólintottam, és kóvályogni kezdett a fejem. *Az istenit* – mit műveltem magammal? Muszáj volt megérítenem őt.

Mozdulatlanul figyelte, amint félretoltam a rajztömböt és a ceruzát, föltérdeltem, és közelebb nyomultam. Behunyta a szemét, amikor ujjaimat a hajába merítettem, úgy igazítottam, hogy ne takarja az arcát. Egy magányos szeplőcske vált láthatóvá közvetlenül az álla alatt, és erővel kellett elhúznom a kezemet, nehogy egy ujjal megcirógassam azt a pöttyöt. Kinyitotta a szemét, és eltűnődtem, vajon látja-e, milyen tusa dül a koponyámban meg a bőröm felszíne alatt.

Mindketten hallgattunk, amíg skicceltem őt. Tudtam, hogy figyel engem, bár nem láthatta, mit rajzolok. Éreztem a tekintét, de nem viszonoztam. Percek múltán lassan lecsukódott a

szeme, és teljesen mozdulatlaná vált. Elkészültem a rajzzal, és nem tudtam, mitévő legyek. Újra föltérdeltem, az ágyhoz csúsztam, visszaültem a sarkamra, és perceken át néztem őt. Egyenletesen, mélyen lélegzett. Félretettem a rajztömböt meg a ceruzát, és viaskodtam magammal, hogy ne nyúljak hozzá.

– Elaludtál? – suttogtam végül, és kinyitotta a szemét.

– Nem – felelte, bár tudtam, hogy téved.

Nem világosítottam föl. Megkérdezte, kész vagyok-e, és hallottam, hogy azt válaszolom, szeretnék még egyet. Miután rábólintott, arra kértem, forduljon hanyatt. Engedelmeskedett. Azt mondtam, beállítanám őt, és ebbe is beleegyezett. A szívem életet pumpált az ereimbe, mintha évekig tartó kómából térnék magamhoz. Mindenfényesnek és kristálytisztának tűnt. Védtelennek és érzékenynek. Annyira kívántam a lányt, hogy fájt.

Először arra gondoltam, úgy rendezem el, mintha leesett volna az égből, és a hátára érkezett volna – egy angyal, akit földre rántott az összetört szíve. Megfogtam a csuklóját, és a feje fölött behajlítottam a karját. Elképzeltem őt az ágyamon. Kalapáló szívvel mozdítottam a másik karját előbb a hasára, azután azt is a feje fölé. Keresztettem a csuklóját, és elképzeltem, amint nevetve biztat, hogy kötözzem össze, ha merem. Olyan tisztán láttam, akár egy emléket. *Az istenit!*

Nem fogdoshattam tovább, mert úgy éreztem, elveszítem az eszemet, inkább úgy rajzoltam le, ahogyan éppen feküdt, vonalakra és szögekre, árnyékokra és reflexekre összpontosítottam. A pulzusom egyenletes ritmusra csillapodott. Légzésem visszatért a normális tempóra.

A lány arcára néztem. A szemébe. Amely tágra nyitva figyelt engem.

Kicsi keze, amit engedelmesen továbbra is a feje fölött keresztbe téve tartott, most ökölbe szorult, majd elernyed. A mellkasa szaporábban emelkedett és süllyedt. Elvesztem a sze-

me végtelen kékjében. Szinte úgy tűnt, mintha félne, ettől feldühödtem – bár nem őrá.

– Jacqueline?

– Tessék?

– Aznap este, amikor megismerkedtünk... – *Én nem az a fiú vagyok. Én nem az a fiú vagyok.* – Én nem olyan srác vagyok.

– Tudom, hogy...

Puha, telt ajkára tettem az ujjamat, elnémítottam a hangját.

– Nem szeretném, hogy sarokba szorítva vagy lehengerelve érezd magad. – Kettős szerepem dacára is komolyan gondoltam, amit mondtam, igényeltem, hogy megbízzon bennem. Jobban vágytam a csókjára, mint a levegővételre. – De most borzasztóan megcsókolnálak. Borzasztóan.

Én féltem jobban, mert tudtam, hogy nemet fog mondani. Meg akartam győzni, hogy bízhat bennem, nem fogok ráakaszkodni. Végighúztam az ujjamat az ajkától a nyakáig, majd a mellkasa közepéig, és vártam, hogy nemet mondjon.

De nem mondott nemet.

A hangja szinte csak sóhajnak hallatszott.

– Oké.

14. fejezet

LANDON

Első önálló autóvezetésem egyáltalán nem úgy zajlott, ahogyan elképzeltem. Arról ábrándoztam, hogy szombat este Boyce-szal sétakocsikázunk. Fölcsípek valami arctalan lányt, hogy moziba vagy hamburgerezni vigyem. A nagypapa elküld a boltba tejért.

Ehelyett a kikötőbe hajtottam, és az éjjel-nappal közlekedő kompra szálltam, amelyet a nagypapával már sokszor igénybe vettünk – de azelőtt sosem én kormányoztam a kisteherautót a feljáróra. A temetőbe furikáztam, kizárólag arra gondoltam, hogy virágot vigyek, és megérkezéskor döbrentem rá, hogy csak homályosan emlékszem, pontosan hová temették. Hetvenkét órája. Ködbe veszett az a nap. Valószínűtlennek tetszett.

Megtaláltam a nagyanyám sírkövét és mellette a friss hantot.

Egy hete nem messze innét, egy mellékúton autóztam, a nagypapával az anyósülésen. Elmesélte, hogyan tanult vezetni tizenégy évesen, miután kimaradt az iskolából, hogy az apjával meg a bátyjával dolgozzon.

– Bitangul meggyötörtem a vén Dodge sebváltóját, majdnem szétnyírtam, mire rájöttem, hogyan kell bánni vele – kuncogott az emléken.

Próbáltam fölidézni, mit mondtunk egymásnak legutoljára, de nem sikerült. Alighanem valamit a vacsoráról, a házimunkáról vagy az időjárásról.

Most ott álltam a sírhalom végében, és nem tudtam, mi a teendő ilyenkor. Szólnom kéne hozzá? Sírnom? De hát nincs is itt. Nem hall engem. Úgyhogy ezek a dolgok teljesen értelmetleneknek tűntek, hacsak nem akartam a saját hangomat hallani – márpedig nem akartam.

A temetőt néhány magamfajta, magányos látogató tarkította, meg egy gyászoló gyülekezet. Malomkeréknyi virágkompozíciók sokaságát befogadó, tágas sátorban, összecsukszó kipárnázott székeken foglalt helyet a népes társaság, amely megadta a végtisztességet az elhunytaknak. A vagyonos elhunytaknak. A rendezvény melletti úton sorakozó gépkocsikra pillantottam, fölismertem a márkajelzéseket

– Cadillac, Mercedes, Audi, még egy Jaguar is... és Clark Richards csilivili fehér Jeepje.

Mi az isten.

A szertartás résztvevőit fürkészve könnyen megtaláltam a srácot – a legelső sorban. Barnásszőke haját hátranyalta, és fekete öltönyt, fehér inget, meggyvörös nyakkendőt viselt. Melody a fiú balján ült feketében, és rátámaszkodott. Richards szenvtelen arccal karolta át. A lány lesújtott, görnyedt tartása messziről is feltűnően látszott. Rázkódott a válla, és bár se az arcát, se a könnyeit nem tudtam kivenni, úgy éreztem a gyászát, mintha gyomorszájon vágta volna.

Evan, a bátyja a lány másik oldalán ült. Fölismertem az anyjukat Evan mellett. A Dover anyuka melletti férfiről valószínűsítettem, hogy a férje. A közvetlen családtagok mind jelen voltak, de valamennyien az első sorban. Valami közeli hozzátartozókat veszíthették el.

A lábamnál feketéllő földhányást nézegettem. *Port a pornak,* összeszorult a torkom.

– Ég veled, nagypapa! Köszönöm a kocsit!

Aznap este az ágyban fekvé SMS-eztem Melodynak: *Hogy vagy? Láttalak ma a temetőben.*

Azonnal visszaírt: *Pénteken halt mega nagymamám. Ma temettük. Utálom a családomat. Mindenkit csak a nagy pénz érdekel.*

Ez szívás – értettem egyet.

Harminc perc telt el, mire megint válaszolt: *A játékvárban vagyok. Muszáj volt kijönnöm a csillagokat nézni. Gyere át, ha akarsz!*

OK. Megnyomtam a Küldést, és lekaptam az ajtóra akasztott kapucnis felsőmet.

Apa hunyorítva nézett föl az asztaltól, amire kitergette a könyvelést meg egy köteg dossziét, észrevette a bakancsot a lábamon, és a kapucnis felsőt, amit félig már fölhúztam. Nem szólt semmit, de megfeszülő arcizmai elárulták csalódottságát, mielőtt megfordultam és kiléptem a bejárati ajtón. Ha azt képzelte, hogy a nagyapám halála mintapolgárrá fog változtatni, akkor egyáltalán nem ismert engem.

Szinte teljes szélcsend uralkodott, ami márciusban elég furá. Kicsit föl is melegegett az idő. Amint bebújtam a várba, lehúztam a felsőmet, fölmásztam a létrán, és elakadt a lélegzetem Melody láttán, aki a falnak támaszkodva ült, deréktól lefelé plédbe burkolózott, felsőtestét keskeny vállpántos trikó takarta.

– Szia! – köszöntem.

– Szia! – felelte olyan érdes hangon, mint egy régi hanglemez. Rengeteget sírt, még hozzá mostanában.

Leültem mellé, olyan közel, hogy hozzáérhettem volna, de nem értem. Tapasztalatból tudtam, mit ne mondjak: *Sajnálom.*

Tökéletesen helyénvaló ugyan ez a részvétnyilvánítás, és még csak nem is őszintét – len, de nincs rá jó válasz.

– Milyen volt a nagymamád? – kérdeztem inkább.

A szája szöglete icipicit fölkunkorodott. Oldalvást a térdére hajtotta az arcát, és rám nézett.

– Lobbanékony. Akaratos. A szüleim ki nem állhatták ezt. Úgy vélték, nem körültekintő, mindig ezt mondogatták róla egymásnak. Nem finnyáskodott, kimondta, amit gondolt, hiába csitították. Szerették volna elhallgattatni, de senki sem dirigálhattott neki, mert ő tartotta a kezében a pénzesláda kulcsát.

Ez az asszony nem olyanak tűnt, aki arra biztatta volna Melodyt, hogy hagyja parancsolgatni a bátyját vagy a pasiját.

– Egy rakat unokája született, de én voltam a kedvence. Tőle tudom.

Viszonoztam szomorkás mosolyát.

– Én a nagyapám egyetlen unokája voltam, szóval asszem, alapból a kedvence.

– Biztosra veszem, hogy tucatnyi unoka közül is a kedvencévé váltál volna – jegyezte meg.

Elszorult a szívem.

– Miért gondolod ezt?

Egymástól féllépésnyi távolságra ültünk a sötétben. Minden porcikám szeretett volna fizikailag közelebb kerülni hozzá, és most a szívembe markolt.

– Hát mert... okos vagy, és eltökélt, és törödsz másokkal.

Tátva maradt a szám.

– Te okosnak tartasz engem?

Bólintott, az arcát még most is a térdéhez szorította.

– Tudom, hogy az vagy. Csak titkolod. Miért? Az olyanok miatt, mint Boyce?

Fél térdemet fölhúztam, a másik lábamat kinyújtottam. A bakancsom talpa az emelvény közepéig ért. Ezt a játékvárat hat-éveseknek építették.

– Nem. Boyce nem piszkál ilyesmi miatt. – *Boyce csak azért piszkál, mert olyan lány után sóvárgok, akit nem kaphatok meg.*

– Nem látom be, mire jó ez az egész tanulás, osztályzatokra hajítás meg minden. A nagypapám két évvel fiatalabb volt, mint most én, amikor otthagyta az iskolát, apám meg közgazdász doktorátust szerzett, és mi a különbség? Mind a ketten halász-bárkán lyukadtak ki.

– Apukád *doktorált*? – pislogott Melody. – Akkor meg miért csak... úgy értem, miért nem végez valami...

Összeszorítottam az ajkamat, odafordítottam a fejemet, úgy figyeltem, hogyan birkózik a közléssel – amit addig senki másnak, még Boyce-nak sem árultam el.

– Jobb munkát? Amit jobban megbecsülnek? Amivel több pénzt keresne? – fejeztem be a lány gondolatát.

Vállat vont, zavarba jött saját tapintatlan kérdésétől, de nem enyhült a kíváncsisága.

– Olyat végzett. Azután az anyukám... meghalt. – Az eget bámultam. – És ideköltöztünk. És mindennel, amit addig tanult vagy dolgozott, kurvára csak az időt pazarolta.

– Szóval nem akarsz egyetemre menni?

– Nem tudom. Vagyis fogalmam sincs, miből fizetném, ha menni akarnék.

Éreztem, hogy ég az arcom, és örültem a sötétségnek. Az isten szerelmére, Melody Dover ült mellettem, és a Dover-féléknek a pénztelenség egyet jelentett a gyöngeséggel. A legkevésbé sem akartam *gyöngének* látszani Melody szemében.

– Talán kaphatnál ösztöndíjat.

Nem akartam bevallani neki, hogy ezt már baromira elcsesztem. Az eddig gyűjtött pontszámom aligha ébreszthetett csodála-

tot a felsőoktatási intézményekben. Azt sem nagyon remélhettem, hogy felvesznek, tandíjmentességről már nem is beszélve.

A hajamba túrtam, hogy ne hulljon az arcomba, Melody pedig kinyújtotta a kezét, végighúzta az ujját a csuklómát borító tetováláson. Lassan leeresztettem a kezemet kettőnk közé.

– Ez tetszik – mondta, eljutott a felkarom hátsó oldalán lobo-gó lángnyelvig, követte a bicepszem széléig, és föl a pólóm ujjá alá. – Meg ez is.

– Köszí! – rebegtem, a hangszálaim cserbenhagytak. Találkoztam a tekintetünk a holdfény és a csillagok fényében.

Visszahúzta a kezét az ölébe.

– Köszönöm, hogy ma este SMS-eztél, Landon! És hogy átjöttél. Nehezen bírtam egyedül az egész napi szívás után. Pearlnek este tízre haza kell érnie, Clark meg biztosan lefeküdt már, mert egyáltalán nem válaszolt.

Konkréten tudtam, hogy Clark Richards ma este Thompsonnal seftel, és pillanatnyilag a város túlsó felén igyekszik betépni.

– Szívesen.

LUCAS

Azt mondta, hogy oké.

Jacqueline szobájának padlójára dobtam a füzetet, és vigyázva, de habozás nélkül a matracra nyomtam a lányt, ujjaim hegyével kirajzoltam csuklóján a halvány ereket. Szívverése vibrált az ujjaim alatt, percenként majdnem százhuszas tempóban. Követtem azokat a kéklő vonalakat, amíg el nem tűntek a könnyök hajlatában, a valószerűtlenül finom és bársonyos bőr alatt.

– Milyen szép vagy! – mondtam ki hangosan, vagy talán csak gondolatban, magam sem tudtam megállapítani.

Az ajkam az ajkára zárult, még soha senkit nem csókoltam ilyen óvatosan. Félttem, hogy elriad tőlem. Félttem, hogy meghátrál, és soha többé nem ad a bizalmával ilyen esélyt. Félttem, hogy egy kalap alá vesz a seggfejjel, aki bántotta – aki még sokkal durvábban is bántotta volna.

Úgy löktem ki a srácot az agyamból, mintha szikláról taszítottam volna le. Elhatároztam, hogy nem engedem be ebbe a helyzetbe, mert semmi dolga itt.

Nyelvemmel végigsimítottam a lány szorosan összezárt ajkát – némán kértem őt, ugyanakkor azt ígértem, visszavonulok, ha kívánja. De kinyitotta a száját, és lángra gyúlt a vérem, megannyi tűzpatakként zubogott a tetoválásaim alatt. A nyelve az enyémhez ért – nem is álmodtam volna, hogy lehetséges ez a kapcsolat, ami kínzó vágyat ébresztett továbbiak után. Végigsöpörtem a nyelvemmel a nyelvén, erre fősóhajtott és megremegett alattam.

Egyik kezemet keresztezett csuklójára nyomtam, a másikat a derekára helyeztem, mintha ehhez a pillanathoz rögzíthetném őt. Hirtelen nem akartam az élettől semmi mást, csak őt fölfedezni. Amikor beszívtam telt és kibírhatatlanul édes alsó ajkát, elakadt a lélegzete. Nyelvemmel a szájába nyomultam, erősebben, mint az előbb, még többet akartam belőle, és két keze ökölbe szorult a kezem alatt. Azonnal eleresztettem, attól tartva, hogy megijesztettem indulataim hevességével. Imádkoztam, hogy ne így legyen – de kinyílt a szeme, és nem olvastam ki belőle mást, csak ámulatot.

A nyakamra emeltem a kezét, felültem, az ölembe húztam őt, közben a hajamba túrt, és – *uramatyám* – ebben a pillanatban bármit kérhetett volna tőlem, azonnal teljesítettem volna.

Ahogy hátradöntöttem, a feje a tenyerembe támaszkodott, megcsókoltam az álla alatt a szeplőt, amit rajzolás közben vettem észre. Lassan, nagyon lassan lejjebb vándorolt az ajkam,

egész testem éberem figyelte, küld-e jelzést, hogy ez már *túlzás*. A mellkasa emelkedett és süllyedt, halk zihálása visszhangzott a szobában, és az enyémmel vegyülve nyomta el a háttérben a laptopból szóló zenét. Ismerem a számokat, de most nem tudtam, és nem is akartam megnevezni őket, ahogy szabad kezem a pulóvere alá merészkedett.

Mohó ujjaim hegyével a bordáit, majd a melltartója selymes anyagát simogattam, följebb toltam a pulóvert. Fölgyorsult a lélegzete, lehelete az arcomat birizgálta, a hajamat legyezte, mialatt nyelvem végigsiklott csupaszbőrén, közvetlenül a melltartó kosarának széle fölött.

Az apró kapszot elől találtam. Hüvelyk- és mutatóujjam könnyed nyomása után egyetlen centiméternyit kellett volna oldalra csúsztatni, de az eszem felülkerekedett. Ez *túlzás* lett volna. A lelkiismeretem az ajtó túloldaláról duruzsolta, hogy csak magamat áltatom, ha gondolatban a lovagiasságot használok ürügyül.

Mennem kéne – gondoltam.

Ekkor Jacqueline fölnevetett. Igazából nem is nevetés, inkább elfojtott kuncogás vert visszhangot a szobában a lehető legfurcsább pillanatban.

– Csikis vagy? – kérdeztem, mert el sem tudtam képzelni más okot arra, hogy ebben a helyzetben nevessen. Az ajkába harapott, meghökkenítő erővel. Legszívesebben tiltakoztam volna, hogy kárt tesz magában, olyan testrészében, amit kész voltam a következő órában szünet nélkül imádni. Sokszor álmodoztam már az ajkáról, a szájáról, a nyelvéről – egyiket sem kívántam kivonni a játékból. Tagadólag rázta a fejét, én pedig dús ajkát bámultam.

– Biztos, hogy nem? – kérdeztem. – Mert akkor viszont... nyilván a csábítási technikámat találod... viccesnek.

Megint nevetett, későn kapott a szájához.

Nem hagyhattam, hogy elrejtse előlem az ajkát. Hangosan merengtem azon, hogy esetleg megcsiklandozom, ezzel levezetjük a kirobbanni készülő kacagást, mire elkerekedett a szeme.

– Jaj, ne! – könyörgött, mintha tényleg megtenném. Pedig tudtam, ha egy ujjal is a testéhez nyúlok, az egészen másfajta érintés lesz, és vakuljak meg, ha ismét nevetni fog, ámbár imádni való ez a fura nevetése.

Levettem a kezét az ajkáról, a szívemre szorítottam, és a számmal fogtam be a száját – nem hagytam neki időt szorongásra, se magamnak fontolgatásra. Halk nyögésével örületbe kergett.

Visszaigazítottam a pulóverét, de nem kellett látnom a testét, hogy érezem, és képzeletem kitöltött minden vizuális űrt. Simogattam hasa bársonyos bőrét, lustán följebb mozdultam – kétujjnyit föl, egyet vissza –, végül a tenyerembe fogtam egyik telt, formás mellét. Fölszisszent, amikor hüvelykujjam a mellbimbójához dörzsöldött, és azonnal éreztem, hogy megkeményedik melltartójának finom anyaga alatt. Gyöngéden megcsipentettem, élveztem érzékenységét, majd teljes figyelmemet a másik mellének szenteltem.

Pusztán tapintás után, meztelen testének látványa nélkül is le tudtam volna rajzolni őt. Úgy véltem, cseresznyeszemnyi a bimbóudvara – mély rózsaszín bimbók meredeznének a szám felé, ha jobban humorítanám őt a karomban, és egyszer megnyalogatnám mindkét bimbót, gyöngéden fűjkálnám bőre felszínét.

Azt a betyár mindenit.

Mintha olvasott volna a gondolataimban, felnyögött, jobban kinyitotta a száját, a nyelvem mélyebbre merült, megszondázta forró kicsi szája minden egyes centiméterét, ritmikusan simogatva a nyelvét. Sóhajtottam a gyönyörtől, amikor rám szívtá magát, szorosabban öleltem, minden akaraterőmet segítségül kellett hívnom, nehogy szétterpesztett combbal az ölembe ültes-

sem, lerángassam róla a pulóvert, fölcsúsztassam a melltartót, és a számba szívjam őt, miközben testének fölhevült középpontja rásimul kőkemény, mindenre kész merevedésekre. Csodás kín lett volna.

Elolvadt a karomban, átadta magát a csókjaimnak, bizonyára nem is sejtette, hogy képzeletemben sokkal több játszódik le ezeknél a csókoknál, bármilyen erőteljes hatást gyakorolnak is. Ujjaimmal megcirógattam a nyakát, mintha vasúti sínre tenném a kezemet, és érezném a még nem látható, rohamosan közeledő vonat dübörgését. Egy pillanatra otthagytam az ajkát, puha csókocskákat leheltem elől a nyakára – nem olyan erővel, hogy nyomot hagyjak, de annyira mégis, hogy beleszédüljön. Eléggé ahhoz, hogy ízelítőt kapjon abból, amit éreztethetnék vele.

Hátracsúsztottam a kezemet a gerince végéhez, és közelebb vontam őt magamhoz, behuncutkodtam ujjaimat a farmerja ülepe alá, közben a szám visszatért a szájához, lassan és szelíden, majd lassan és mélyen, azután gyorsan és gyöngéden, végül erősen és mélyen csókoltam – apránként orsóztam be.

A kezével egyre nyomkodott, masszírozott. Perzselte a bőromet, izmaim megrándultak a tenyere alatt, mintha arra készülődtek volna, hogy engedjenek a kívánságának, bármi is az. Csak érzékcsalódás volt, hogy én irányítok. Ha megálljt parancsol, azonnal megálltam volna. Ha a fülemhez hajol, és belesúgja, hogy azonnal tegyem a magamévá, engedelmeskedtem volna, bár abban a tudatban, hogy ez korai, mindenképpen hiba. Bármit megtettem volna, amit kér, akárhogyan kéri is. A rossz fiújává váltam volna, ha az a kívánsága. Ha azt igényli.

Azt akartam, hogy jól érezze magát. *Nagyon jól*. De nem ez alkalommal. Még nem. Keskeny matracán elnyúlva, anélkül, hogy egyetlen ruhadarabját levettem volna, mindkettőnket az örület határára juttattam. Még egy apró mozdulat, és átlépjük a

határt. Ernyedt testtartása és elnehezedő szemhéja jelezte, hogy a csókoktól megrészesülten immár készségesen követne.

– Jobb, ha megyek – suttogtam.

– Menni akarsz? – ráncolta a homlokát.

Nem, szépségem. Ehhez a matrachoz akarlak szögezni, és az éjszaka hátralévő részében minden istenverte módon ki akarlak elégíteni.

– Azt mondtam, *jobb*, nem azt, hogy akarok – nyomtam csókot a szája szögletébe. Tudtam, ha nem hagyom abba duzzadt és nedves ajka bámulását, nem bírok kijutni ebből a szobából. Az orrommal megbökdöstem a fülét. – A kettő *nem ugyanaz*.

Válaszul sóhajtott.

– Akkor megnézhetem a rajzokat?

– Hát persze.

A testem tiltakozott az elválás ellen, ahogy fölemelkedtem a lányról, hogy felüljek, majd megfogtam a kezét, és őt is fölhúztam. Ha fekve marad, zilált hajjal, félrecsúszott öltözékben, megtépázott önfegyelmem kiröppent volna az ablakon. Ezerrel.

Fölkaptam a vázlatfüzetet, és leültem az ágy szélére, Jacqueline mellé.

Megmutattam neki a két skiccet – félkész, még árnyalás nélküli rajzokat. Úgy láttam, ennek ellenére el van ragadtatva tőlük. Mondtam neki, hogy valószínűleg kidolgozom őket szénnel, és fölragacsosom az ággyal szembeni falra. Válaszul murisán elcsodálkozott, főleg miután hozzátettem:

– Ki ne szeretne erre a látványra ébredni?

Belülről kicsit a pofámba kellett harapnom, hogy kibírjam komoly képpel.

Későn kaptam észbe, hogy a rajzolás befejeztével nem mostam kezét, mielőtt Jacqueline-hez nyúltam. A felsője alatt most kétségkívül grafitnyomok szürkéllettek rajta, mintha birtoklóan megjelöltem volna őt. A gondolattól megfeszült a testem. A

szoba ajtajának támaszkodtam, magamhoz szorítottam a lányt, és még egyszer megcsókoltam. Lábujjhegyre ágaskodott, hozzám simult, és tudtam, öt másodperc választja el attól, hogy hanyatt feküdjön az ágy közepén.

– Mennem kell, különben itt ragadok – nyögtem.

Nem szólt semmit, nem helyeselt, hogy távozzak, de nem is marasztalt. Nem vettem tudomást arról, amit a szemében láttam – a pillanatnyi habozást, ami arra utalt, hogy többet jelentek neki vigasztalásnál, bűfelejtőnél, amiről a barátnői beszéltek. Megcsókoltam a homlokát és az orra hegyét, de a csábítóan telt ajkát nem.

– Szia! – mormoltam, és kiléptem a szobájából, gondolataim szétzilálódtak, a testem kis híján föllázadt.

LANDON

Miután egy kis magániskolában kezdtem tanulmányaimat, volt némi elképzelésem a kisvárosokról. Ahol soha semmi nem marad titokban. Ahol a titkok futótűzként terjednek. Ahol a tűz sosem alszik ki, mindaddig lobog, amíg egy nála nagyobb el nem nyeli.

A tavaszi szünetben négy egyetemista lány házat bérelt a tengerparton – Richardsék ingatlanát. Amikor megérkeztek, Clarkot küldte oda az apja a kulccsal. Úgy hírlett, hogy két haverjával, az iskolai baseballválogatott tagjaival toppant be, és csak egy óra múltán távoztak. Ez még nem okvetlenül nagy ügy – de aznap este egy negyedik sráccal tértek vissza, és mindannyian másnap reggelig maradtak.

Legalább egy srác nem bírta megállni, hogy eldicsekedjen, micsoda orgiát rendeztek – nem mintha bárki is szemrehányást

tehetett volna neki érte. Vetkőzőpóker tequilázással és egyetemista lányokkal, hálósobánként két-két lány és fiú, többszörös párcsere... a legtöbb srác jártatja a száját ilyen esetben. Vég nélkül.

Egyesek be sem érik ennyivel. Fényképet meg videót akarnak bizonyíték gyanánt, azután elküldeni a haverjaiknak, és rendszerint akkor jut eszükbe ez a dokumentálás, amikor annyira berúgnak vagy betépnek, hogy képtelenek fölmérni ésszel: az egyik videón olyan cimborájuk szerepel, akinek állandó csaja van. A fotelban heverő srácon majdnem teljesen pucéran, lovaglólülésben terpeszkedő lány mozgása és nyögdécselése nem sokat bír a képzeletre, nyilvánvaló a fennforgás.

Boyce-szal másnap délelőtt láttuk a videót.

Melody is megnézte, mire Clark másnap este átment hozzájuk. Csúnyán összevesztek, a lány anyja fenyegetőzött, hogy fölhívja Clark apját, ha a srác nem higgad le és kotródik el. Clark kis híján fölborult a Jeppel a kocsibehajtójuk végén, az éles jobbkanyar közben párhuzamos gumicsíkokat égetett az útburkolatra.

Három órával később, amikor a tengerparti hosszú fövenysávot pettyező tábortüzek egyikénél föltűnt, és úgy tett, mintha Melody elvesztése nem sokkal többet jelentene apró bosszúságnál, le tudtam volna ütni, Boyce-tól hallottam, hogy Clark azeelőtt is kefélt már nyaralókkal – csak nem bukott le.

– Némelyik srác azt képzei, nem is számít, ha olyan lánnyal csinálja, aki csak átmenetileg tartózkodik itt. Az csak pótdugás.

Mintegy Boyce kijelentését szemléltetendő, öt perc múlva Clark egy ismeretlen lány mellé csapódott. Az őzikeszemű idegent ránézésre tizenhárom évesnek saccoltam.

– Hú, öreg, ezt figyeld! – intett arra a cigarettájával Boyce.

Melody vágott át a homokon, mellette Pearl kartondobozt cipelt.

A tűz villódzó fényében Clarkhoz vonultak, Melody belemerítette a kezét a dobozba, és széttépkedett fotókat meg talán egy plüssmackó darabjait szórta a srác fejére.

– Mi a faszt csinálsz, Melody? – hüledezett Clark, fölugrott, mire a meghökkent kislány a homokba borult az öléből, és pókjárásban húzódott odébb.

– Álnok szemet disznó! – vett elő a dobozból egy arany karperecét Melody, és a srác lábához hajította. Az ékszer bokán találta Clarkot, le pattant róla, és a víz felé gurult.

– Azok *gyémántok*, te hülye picسا! – üvöltötte a srác, és a karperec után vetette magát.

– Engem nem tudsz megvásárolni! – felelte Melody.

– Kinek kellesz? – acsarogta Clark, erre a lány könnyekben tört ki, és elbotorkált.

Pearl a fiú fejéhez vágta a kiürült dobozt – Clark elhajolt, és a doboz átszállt a válla fölött –, majd követte a barátnőjét.

Megrángattam a játékvár madzagját, és hegyeztem a fületem. Mintha alig hallható szipogást éreztem volna, de talán csak a szél ütött zajt.

– Melody? – suttoztam.

Odafönt előbukkant a feje, a holdfény úgy világította meg a haját, mintha glóriát vont volna köré. Hunyorított.

– Nahát, Landon! Mit keresel itt? – lepődött meg, és csuklott egyet. Két óra telt el a tengerparti jelenet óta, de még mindig sírt.

– Csak meg akartam nézni, hogy vagy. Fölmehetek?

– Persze – bólíntott.

Szóttalanul ültünk, azután közelebb fészkelődött, és a vállamra hajította a fejét.

– A barátnőim egyik fele szerint túlreagáltam a dolgot, a többiek meg segítenének elrejteni a srác hulláját. Nem tudom, mit gondoljak.

– Túlreagáltad? – csóváltam a fejemet. – Azt, hogy megcsalt? Fölhúzta a térdét a melléhez, hozzám bújtt, és átkaroltam.

– Átjött bocsánatot kérni – mondta. – Azt állította, hogy csak a srácok kedvéért ment oda. Azok mind facérok. Olyasmit magyarázott, hogy magamfajta lánynak nem is lett volna szabad tudnia erről. Meg hogy részeg volt, és tévedés történt.

– És hittél neki?

– Nyilván nem, különben nem beleztem volna ki Beaugardot.

– *Beaugardot*? – horkantam föl.

Kuncogott, majd ismét csuklott, ahogy elneveltük magunkat. Nevetése azonban egyszer csak zokogásba torkollott, és a mellemre borult.

– Miért kellett lefeküdnie valami bányarémmel, amikor itt voltam neki én? Miért?

Sejtettem, hogy erre nem vár választ tőlem. Azt is gyanítottam, hogy soha senki és semmi nem elég az olyan srácnak, mint Clark Richards. Az apjához hasonlóan soha nem éri be azzal, amit már megkapott. Csak azt látja, ami nem az övé. És jogot formál a megszerzésére.

Kis idő múltán Melody elcsöndesedett, néhány mély lélegzetet vett, és megrázkódott.

– Honnét tudtad, hogy idekint találsz?

– Miután SMS-eztem, és nem válaszoltál, sejtettem.

Hátrahajtotta a fejét, és föl nézett rám.

– Rendes srác vagy, Landon.

Dehogyis – gondoltam automatikusan.

Tágra nyílt szemmel közelebb hajolt, és az ajka az enyémhez ért. Épp csak súrolta, mintegy puhatolózva, kísérletképpen. El-

húzódott, de csak néhány ujjnyira, és a leheletünk elegyedett. Centiméterről centiméterre hajoltam előre, és Melody nem hátrált. Megcsókoltam, ugyanolyan lassan, óvatosan, ahogyan az imént ő engem, csupán az ajkunk érintkezett, mindketten nyitva tartottuk a szemünket.

– Melody! – rebbentett szét bennünket az anyja hangja. Közvetlen közelből, a játékvár tövéből szólt.

Hanyatt feküdtem, a lány pedig föltérdelt, tenyerét a mellkasom közepére tapasztotta, hogy jobban érezze a szívdobogásomat.

– Tessék, mama!

– Most már gyere be! – sóhajtotta türelmetlenül az anyja. – Nem kuksolhatsz idekint egyedül. Nem biztonságos. – Melody lepillantott rám, miközben az asszony folytatta: – Egyébként is Clark hív a vonalas telefonon, mert a mobilodat nem veszed föl.

– Miért nem mondtad neki, hogy nyasgem? – szegte föl a fejét Melody.

– De kisasszony...

– *Tudod, mit művelt* velem, mama? Tudod, mennyire megaláztott?

Újabb sóhaj.

– Gyere be, Melody!

– Máris. – A lány megfordult, hogy leereszkedjen a létrán, és odasúgta: – Várj öt percet, mielőtt elmész. És köszönöm!

Másnap apával dolgoztam – egy négytagú családot jegyzett elő egész napos horgászkirándulásra és sétahajózásra. A vendégek a kikötőhely végében álltak, amikor odakanyarodtunk a kocsival. Az egyik, nagyjából korombeli lány karba tett kézzel, morcosan

figyelt. A másik, körülbelül Carlie-val egyidős pedig izgalomtól kipirult arccal egyik lábáról a másikra ugrott.

– Mi a szar... – dűnnyögtem a bajsom alatt, máris alig láttam a pipától.

– Csigavér! – nyugtatgatott apám, és udvarias pillantást vetett a négyesfogatra. Azelőtt nem szívesen mozdult ki a szabadba, úgyhogy egyik napról a másikra száznolcvan fokos fordulatot hajtott végre, de a fedélzeten még akkor is előzékeny és türelmes maradt, ha milliomdszor kellett valamit elmagyaráznia és bemutatnia.

Nem hallottam Melody felől, de ez nem okozott meglepetést. Csak nyolc óra telt el azóta, hogy leugrottam a játékvár emelvényéről, és a csókjától olyan mámorosan gyalogoltam haza, hogy alig bírtam elaludni.

Tudtam azonban, hogy ma egészen az esti kikötésig nincs térerő, azonkívül egy durcáskodó tinilánnyal meg egy beszózott kicsivel kell vesződnöm. Hosszúnak és komisznak ígérkezett a nap.

Ez teljesült is, de nem feltétlenül az általam megjósolt okokból. A csöppség bírt magával, hallgatott az útmutatásomra, és az év legnagyobb fogását könnyelhetette el – bár egy jókora hal horogra kerítése leginkább szerencse és tartózkodási hely kérdése, semmint a horgászbótot tartó egyén ügyességéé. Erről persze nem szövegeltünk, elvégre apa jelmondata így hangzott: „Az a dolgunk, hogy a vendég azt higgye, minden az ő érdeme.” A szülők ujjongása közben segített a kislánynak beorsózni a zsákmányt.

A nagyobbik lány abban a pillanatban ellökte magát a szülei kocsijától, ahogy kiszálltam a terepjáróból, a fülbevalóját igazgatta, levágott szárú sortjának rojtjait babrálta, a hajával bíbelődött – hol feltűzte, hogy leengedte. *Egész nap* ezzel szórakozott. Egyébként meg rám tapadt, idióta kérdéseket tett föl a tetkóim-

ról – holott nem szokásom ezekről magyarázni, pláne nem vadi-degeneknek –, és tudakozódása ürügyén tapizta őket. Érdeklődött, mivel töltik a szabadidejüket az itteni srácok, meregette rám a szemét, mintha azt várná, hogy vonjam be őt a szóban forgó tevékenységbe, bármi is az – ami úgy értendő, hogy *bármi*. A leginkább az feszélyezett, hogy a telefonjával fényképeket készített rólam. Gyanítottam, hogy el is küldi őket valakinek, vagy SMS-eket írál rólam, és erőszakos nyomulása furán hatott rám. Még soha nem éreztem magam ennyire korlátozva a bárkán, mentőcsónakban napokig a tengeren hanyódo hajótöröttek jutottak eszembe. Komolyan fontolgattam, hogy letaszítom a lányt a fedélzetről, azután a vízbe ugrom.

Amint kikötöttünk, és szilárd talajra léptem, bekapcsoltam a telefonomat. Üzenet várt rám Melodytól, azt kérdezte, ráérek-e ma. Órákkal azelőtt küldte.'

– Remek nap volt! – búcsúztam a szülőktől, összeöklöztem a kislánnyal, faképnél hagytam szexuális zaklató nővérét, és a városi terepjáró anyósülésére telepedtem.

ÉN: Szia! Egész nap vízen voltam. Meló. Térerő nuku.

Most kötöttünk ki.

Melody: Attól félttem, hogy megharagudtál amiatt, amit csináltam

ÉN: Hogyhogy?

Melody: A csók miatt.

ÉN: Dehogy haragudtam meg, épp ellenkezőleg. Este a várban?

Melody: Nem lehet, Pearléknél alszom. Holnap dolgozol?

ÉN: Nem. Apa egész napra elmegy. Gyere át!

Melody: Jó.

Másnap reggel, mielőtt apa kitette a lábát otthonról, kitakarítottam a fürdőszobát, rendet raktam a konyhában, és elpakoltam a ruhakupacokat, amiket rendszerint az ágyam szelére löktem, vagy gondolkodás nélkül a polcokra gyömöszöltem.

Melody tétován kopogott. Halkan. Idegesen dörzsöltem a tenyeremet napszitta strandsortomhoz, és mély lélegzetet vettem, mielőtt ajtót nyitottam.

– Szia! – engedtem be a lányt, és becsuktam mögötte az ajtót. Kulcsra zártam.

– Szia! – felelte, a füle mögé kanyarítva egy hosszú hajtincset.

Követett a konyhába, ahol kólát ittunk, és szendvicset készítettem, de abból csak csipegettünk, nem ettük meg. Alig szóltunk egymáshoz.

Végül Melody megköszöri a torkát.

– Egyszer azt mondtad, lerajzolsz. Van kedved hozzá?

– Persze hogy van – bólintottam. A mosogatóba tettük az edényt, kinyitottam a spájz ajtaját, és fölkapcsoltam a mennyezetvilágítót. – Hol szeretnéd...?

– Odabent jó – mondta. – Ha neked is megfelel.

Reméltem, hogy erre a kérdésre nem vár választ, mert ezen a napon kurvára bármi megfelelt volna nekem.

Lerúgta a strandpapucsát, és fölmásztunk az ágyra. A vázlatfüzetemért meg ceruzáért nyúltam, ő pedig hátrakönyökölt.

– Most elrendezel, vagy vágjam magam valamilyen pózba, vagy mi?

Semmiképpen nem bírtam volna hozzáérni, azután rajzolni.

– Csak helyezd magad kényelembe. Ezzel elpiszmozogok egy darabig, és nem szeretném, hogy addig valami kínos pózban kelljen maradnod.

Például ebben a mostaniban, amelyben csodás cicije a testhez álló blúz anyagának feszült, réseket nyitott a gombok között, és

följebb húzta a ruhadarabot, ezáltal a sort fölött egy sávban fedetlenül maradt a leburnult bőr.

Melody megfordult, elrendezte a párnákat az ágy végén, amíg a falnak támasztottam a hátamat. Az oldalára feküdt, félig ülve dőlt a párnahalomra, amelyről aranyló vízesésként hullámozott le a haja. Egyik lábát kicsit fölhúzta, a másikat kinyújtotta, így a lábujjunk egymáshoz ért. Vártam, hogy mozdulatlaná váljon. A szemembe nézve kigombolta a blúz két felső gombját, elővillantotta alóla a csipkés fehér melltartót.

– Így jó? – kérdezte halk, remegő hangon.

Reszketett a kezem. *Basszus*. Lassan lélegzetet vettem, majd még egyet, valamelyest visszanyertem az önuralmammat.

– Tökéletes – feleltem, és elmosolyodott.

Ezután egyikünk sem szólt. Nem hallatszott más, csak időnkénti torokköszörülés meg a ceruzám sercegése. Amikor Melody egy kicsit fészkelődött, a lábfeje súrolta az enyémet, és reflexesen viszonztam a nyomást. Végül megszemléltem a rajzot, majd átadtam neki.

– Jézusom! – pillantott föl rám a füzetből, azután megint le a füzetbe. – Tudtam, hogy ügyes vagy... de ez... bámulatos. – Mustrálgatta magát, kinyújtotta mindkét lábát, fölmérte a hiányosságokat. – Ámbár az életben nem nézek ki ilyen jól. Ez isteni.

Kivettem a kezéből a vázlatfüzetet, és a legalsó polcra helyeztem, közvetlenül a fejünk fölé.

– Hidd el, jobban nézel ki – húzódtam közelebb hozzá.

Anélkül, hogy a szemembe nézett volna, kinyújtotta a kezét, hogy végighúzza az ujját a tetoválásaimon – érintése nem is emlékeztetett a tegnapi lány teljesen indokolatlan fogdosására, aki valószínűleg azt hitte, az én tapizásom az apja által megvásárolt szolgáltatáscsomaghoz tartozik.

– Nem akarsz újra megcsókolni? – kérdezte Melody. Még mindig nem nézett rám.

Föléhajoltam, egyik kezemet a derekára, a blúza alatti meztelen sávra csúsztattam, és vártam, hogy rám emelje a tekintetét. Megismételtem két nappal azelőtti óvatos, kísérletező csókunkat, közben nyitva tartottuk a szemünket, az ajkunk mintha csak ímmel-ámmal érintkezett volna. Azután a keze a pólómba kapaszkodott, és lehúzott magához. A térdem a lába közé siklott, hiába is próbáltam volna leplezni a combjához préselődő merevedésemet. Behunyta a szemét, kinyitotta a száját, és nem vesztegettem az időt a körülmények mérlegelésére, mert nem tudtam gondolkozni. A szájába löktem a nyelvemet, becsuktam a szememet, és a kezem minden elérhető pontot bejárt.

Kigomboltam a blúza utolsó három gombját, felültünk, és miközben igyekezett kivergődni belőle, próbáltuk összetapasztva tartani az ajkunkat. A pólóm követte a blúzáat az ágy lábához. Ahogy hátranyúlt, hogy kicsatolja a melltartóját, éhes szememmel majd felfaltam. Lecsúsztattam a vállpántot a karján, és megremegett, ahogy a hüvelykujjamat végighúztam az idomain. Táncoshoz méltó, ruganyos és sportos végtagjai ellentétet képeztek a cicije feszes teltségével. Az ágy végébe dobtam a melltartót, hanyatt feküdtem, és fölhúztam őt, olyan magasra, hogy a nyelvemmel becézgethettem a mellbimbóját, miközben a hátsóját megmarkolva, magamhoz szorítottam. Kinyújtott kézzel támaszkodva várta a folytatást.

Amikor sóhajtozása bágyadt nyögéssé erősödött, a számba vettem az egyik mellbimbóját, erre fölsikoltott, és rám borult. Áthemperedtem a keskeny matracon, amíg a csípőm a falnak nem ütközött, magam alá vonszoltam Melodyt, egyik combomat a lába közé dugtam, és összeszorítottam. A karomba vajtá az ujjait, és vadul csókolt.

Azután a keze a sortomba csúszott, egy kicsit megemelkedtem, hogy hozzám férjen, és tenyerének, ujjainak puha, forró szorítása elbódított. Félkönyökre támaszkodtam, őt is magammal vontam, és belöktem a kezemet a sortja elejébe.

– Uramisten, Melody! – lihegtem, ujjaim hihetetlenül könnyedén siklottak belé. Néhány másodperc múlva hevesen rázkódva élvezet tel, majd én is követtem.

Lassan magunkhoz tértünk, kihúztuk a kezünket egymás ruhájából. Fölkaptam a pólómat, abba törölgettem előbb az ő kezét, azután az enyémet. Legszívesebben leszopogattam volna az ujjaimat, amelyek őbenne jártak, hogy megtapasztaljam az ízét, de ebben a helyzetben különös módon elbátortalanodtam. Bebugyoláltam magunkat a paplanommal, magamhoz öleltem őt, és egymást bámulva feküdtünk, amíg el nem aludtunk.

Mire felébredtem, Melody már elment. Magával vitte a róla készített rajzomat.

LUCAS

Csak vasárnap este e-maileztem Jacqueline-nek – négy kurta mondatot, csupa oktatási jellegűt, semmi kacérkodót. Ugyanúgy válaszolt, de utalt a hétvégémre, és nem bírtam megállni, hogy elmondjam, jól telt a hétvégém, *főleg a péntek. Hát neked?* – kérdeztem.

Rövid válaszából három szó ötlött a szemembe: *jól, magányosan és hasznosan.*

Mindannyian igényeljük néha a magányt, de ennek a lánynak soha nem lett volna szabad magára maradnia.

Vastag papírt húztam elő, és a szénceruzáimat, a teljesen fekvő pozitúrát választottam – hanyatt két karjával a feje fölött.

Ahogy újraskicceltem karcsú tagjait, minden ceruzavonás a papíron a csókokat és simogatásokat idézte, amelyekről még inkább sóvárgott Jacqueline után a testem. Ujjammal eldörzsöltem az árnyékokat a melle alatt, visszaemlékeztem bársonyos bőrére, és arra, ahogy engedte, hogy hozzáérjek. Bármennyire falat kellett emelnem kettőnk közé, gyorsabban omlott le, mint ahogy újjáépíthettem.

A szobámban kitettem a rajzot a falra, a párnámmal szemben.

A vágy, hogy fölfedjem a kilétemet Jacqueline előtt, a szerdai közgáz végére heves csatát vívott bennem azzal a másikkal, hogy folytassam megkezdett játékunkat – amelyben a szexszoldos szerepe hárult rám, hogy önbizalma visszanyerésében segítsem őt. Ez eszményi forgatókönyvnek tetszett: én hozzájutok évek óta az első lányhoz, aki megragadta a figyelmemet, ő pedig szárnyra kelhet, elfelejtheti beképzelt exét, ismét hatalmába kerítheti a saját testét.

Azzal némítottam el a hangot a fejemben, hogy mindez kevés.

Úgy tűnt, Jacqueline is meggondolta magát – egész héten nem e-mailezett Landonnak, nem SMS-ezett nekem. Nem jött a Starbucksba, és csak párszor nézett hátra rám az előadáson. A pénteki óravégén az exe odament hozzá. Fél kezét zsebre vágva, csáberejében magabiztosan nézett le rá.

Nem láttam a lány arcát, miközben beszéltek, bár a testtartása görcsösnek tűnt. Szerettem volna rögtön letörölni azt az önelégtelenséget a srác képéről, úgyhogy elhagytam a helyiséget, mielőtt valami ostobaságot tehettem vagy mondhattam volna.

Péntek délután e-mailt kaptam Ralph Wattstól, az egyetemi rendészet parancsnokhelyettesétől, ő szervezte az egyetem önvédelmi tanfolyamát, amit félévente néhány alkalommal tartottak. Miután múlt ősszel a faliújságunkon láttam a szórólapot, és érdeklődtem nála, elküldött egy kiképző és képesítő programra.

Azóta eddig két tanfolyamon vállaltam önként, hogy párnázott védőruhában túrjem mindazon nőnemű diákok, oktatók és egyetemi dolgozók ütéseit, rúgásait, akik három szombat délelőttjüket áldozzák az önvédelem alapfogásainak elsajátítására.

Lucas!

A következő önvédelmi tanfolyamon Netterson őrmesternő segédkezett volna, de tegnap délután valami falmászó balesetben eltörte a kulcscsontját. Tudom, hogy elég későn szólok, de ha megoldható, holnap délelőtt szükségem lenne rád. Azután a hálaadási szünetet követően még két alkalommal, ha szabadná tudod tenni magad. Ha csak holnap érsz rá, az is óriási segítség.

Mielőbbi válaszodat várva, köszönettel:

R. Watts

Ezen a szombaton éppen nem osztottak be a tíztől háromig tartó műszakba a Starbucksban. Visszaírtam Wattsnak, hogy mindhárom szombat rendben.

Jacqueline-től is jött e-mail. Nem holmi kacérkodás – csak a Hellernek írt házi dolgozata, mert megígértem, hogy átnézem, mielőtt leadja.

Ok nélkül húztam el a számat, elvégre *nem akartam*, hogy flörtöljön *Landonnal*... Ugyebár? Válaszoltam neki, hogy átnézem a dolgozatot, és vasárnapig visszakapja.

Néhány perc múlva *Lucas* kapott tőle SMS-t: *Valami rosszat csináltatni*

Föl-alá járkáltam a lakásban, azután azt feleltem, hogy csak dolgozom volt, és lazán hozzátettem: *Mizu?* Egész közömbösen, pedig ez a lány egyáltalán nem volt közömbös nekem. Mégsem érezte mellőzve magát, érdeklődött a rajzok felől, mivel azt

mondtam, szénnel ki fogom dolgozni a vázlatokat. Most azt írtam, hogy az egyikkel már elkészültem, és szeretném megmutatni neki. Azt felelte, szívesen megnézi.

Erre azt írtam, hogy nem otthon vagyok, és majd jelentkezem.

– Az istenit! – morogtam, a konyhapultra löktem a telefont, a kanapéhoz léptem, a csuklóm a szemembe nyomkodtam, de nem bírtam elfeledtetni az emléket, hogy milyen csodálatosan megadta magát a múlt héten a karomban. *Bízik bennem*. Ez a tudat nem tett diadalittassá, hiszen enyhén szólva kétértelmű jelzéseket adtam neki – nem is beszélve arról, hogy két különböző személyként léptem föl.

– Hazug seggfej a gazdid – közöltem Francisszel, de csak nyávogott.

Szombat délelőtt kilenc órakor a gyakorlati épület egyik fagyos tantermében álldogálva mindenre számítottam, csak arra nem, hogy meglátom Jacqueline Wallace-t. Amíg Don Ellsworth őrmester eligazította foglalkozásunk tizenkét résztvevőjét, hogy írják alá a jelenléti ívet, Watts pedig brosúrákat osztogatott, én bekötöttem lapossarkú tékvandós cipőmet, majd elrendeztem a szőnyegeket. Amikor az ajtónál megláttam Jacqueline vörös hajú barátnőjét, lelassítottam, majd amikor a nyomában maga Jacqueline lépett be, mozdulatlaná dermedtem.

Én is fontolgattam, hogy a figyelmébe ajánlom a tanfolyamot, de úgy gondoltam, még korai neki – kivált, ha senki másnak nem szólt az azon az estén történekről. Ha elhamarkodottan vág bele, és inába száll a bátorsága, vagy hirtelen lehengerli az élmény, akkor végleg elmehet a kedve az ilyesmitől.

De a barátnőjének biztosan szólt, mert az egy lépésnyit sem tágitott mellőle, megnyugtatólag simogatta a lapockáját, vagy a könyökénél fogva határozottan terelgette, ha úgy látszott, hogy mindjárt kirohan az ajtón. Amikor Jacqueline fölnézett, és meglátott *engem* Watts hadnagy oldalán, tényleg úgy tűnt, hogy kész kereket oldani. Elkapta rólam a tekintetét a görcsösen szorongatott brosúrájára, és súgott valamit a barátnőjének. Az meg fél kezét a combjára téve válaszolt neki.

Watts belefogott szorongásoszlató bevezető mondókájába, bemutatkozott, majd szokásos módján kerített sort *másfél mászat nyomok fekvé* Ellsworthre, illetve énám:

– Ez a nyápic fickó a balomon Don őrmester, a madárijesztő pedig Lucas, az egyik önkéntes rendészünk.

Miután a megjelentek mind kuncogtak, megdicsérte őket, amiért a foglalkozásra áldozták a szombat délelőttjükét, majd dióhéjban ismertette a háromhetes programot.

Az alapelvek taglalása után áttértünk a támadások és hártások megkoreografált szemléltetésére, hogy a nők képet kapjanak a fogásokról, amiket tanítani fogunk nekik. Ellsworth lelassítva hajtotta végre a mozdulatokat, én pedig védekeztem, mialatt Watts részletezte a támadó gyöngye pontjait – köztük nyilvánvalókat, mint az ágyék, és kevésbé nyilvánvalókat, amilyen az alkar. Hangsúlyozta, hogy a megtámadott célja a *menekülés*.

A résztvevők párokra oszlottak az egyes fogások gyakorlásához, mi hárman pedig körbe-körbe járva gondoskodtunk róla, hogy helyesen végezzék a mozdulatokat. Nem akartam további idegfeszültséget Jacqueline-nek, ezért átengedtem a teremnek azt a felét Ellsworthnek, de a szemem sarkából állandóan láttam sötétkék jóganadrágját és fehér pólóját. Figyeltem a szorongás jeleit, amelyek a támadást túlélő résztvevőknél szinte általánosak. Tudtam, melyikforgatókönyv idézi föl azt a bizonyos táma-

dást, amit ő vészelt át, és nyugtalanul vártam, hogy sorra kerüljön.

A barátnője jóvoltából, akit Erinnek hívtak, Jacqueline egész jól elsajátította az ütéseket, az útmutatáshoz híven mindegyiknél üvöltött, hogy *Nem!*, és vigyorgott, amikor kivitelezte a kalapácsöklös háritást.

Végül eljutottunk az aznapi utolsó önvédelmi fogáshoz. A bemutatás közben nem tudtam fölmérni a lány reakcióját, de amint a csoport ismét párokra bomlott, Jacqueline merev tartása, tágra nyílt szeme és felszínes légzése elég egyértelműen jelezte a páni félelmet. Erin fogta a kezét, összedugták a fejüket, halkán beszélgettek. Jacqueline a fejét rázta, de továbbra is úgy szorongatta a barátnője kezét, mintha az élete függne tőle. Még egy kicsit pusmogtak, azután a szőnyeghez léptek.

Erin hasra feküdt, Jacqueline rátérdelt. Reszketett a keze, ahogy eljátszotta a támadást. Ezután szerepcsere helyett az addigi pozícióban maradtak, és kétszer megismételték a gyakorlatot. Nem bírtam levenni rólok a szememet, alig figyeltem arra a párosra, amelyiket elvileg éppen ellenőriznem kellett volna. Miután Jacqueline-ék végre helyet cseréltek, a terem túlsó feléről is érzékeltem a pánikot, attól féltem, a lány mindjárt hiperventillál, és elájul.

Rajta, Jacqueline! – buzdítottam magamban. *Sikerülni fog!*

A büszkeség hulláma söpört át rajtam, ahogy végigcsinálta a mozdulatokat, kényszerítette magát, hogy idegessége ellenére végrehajtsa őket. Amikor utána föltérdeltek, Erin megdicsérte, átölelte, én pedig megkönnyebbülten lélegeztem föl, bár Jacqueline a foglalkozás utolsó perceiben, illetve a teremből kifelé menet egyáltalán nem nézett rám.

Nem akartam, hogy akár a félelme, akár a jelenlétem elriaszsa a további foglalkozásoktól. Biztosítani kívántam, hogy ez ne fordulhasson elő.

Aznap este, mielőtt lebeszélhettem volna magam róla, SMS-eztem neki, megkérdeztem, hogy még mindig érdeklí-e a szénrajz. Azt felelte, igen, erre azt mondtam neki, kösse össze a haját, és öltözzön meleg, azután fölpattantam a Harley-mra, és elmentem érte.

A kollégiuma előtt a motoromra támaszkodva figyeltem a bejáratot. Jöttek-mentek körülöttem az emberek, de egyikükre sem tudtam figyelni. Amikor fölbukkant a lány, ismét meghökken-tem a kettőnk közötti különbözősége. Most már eleget kerestem, hogy ne turkálóból szerezzem be a holmijaimat, mégsem sokat változott a ruhatáram. Ez a lány öltözködésében a legutolsó divattal ötvözte a klasszikus, de drága darabokat – mindent olyan kényelmesen viselt, mintha ráöntötték volna. Lassított, tekintetével engem keresett, közben rövid fekete kabátját gombolgatta, amely egyenesen egy jellegzetes 1960-as évekbeli film-ből pottyanhatott volna ide, anyám imádta ezt a fazont.

Hamarosan meglátott.

Majdnem összeakadt a lába, nem tudtam, miért. Legszíve-
sebben fölkaptam volna, hogy úgy csókoljam, mintha legutóbb
abba sem hagytuk volna. Szerettem volna kiiktatni a barátnői
által rám aggatott megjelölést – *rosszfiús fázist* –, ezt a jelenték-
telen átmenetet két lényeges, fontos szakasz, Kennedy Moore és
a következő srác között.

– Ha jól sejtem, ezért szóltál, hogy kössem föl a hajam –
mondta, és úgy nézegette a sisakot, amit a kezébe nyomtam,
mint valami bonyolult, földönkívüli szerkentyűt. Még sosem ült
motoron, ez a körülmény valósággal följajzott. Nem mintha az
rásegítést igényelt volna.

Fölnézett rám, amíg a fejére helyeztem a sisakot, megigazít-
tottam és becsatoltam a szíját. Nem kapkodtam el a dolgot, gon-
dolatban az ajkát faltam, amelynek még most is éreztem az ízét,

ha becsuktam a szememet, de pillanatnyilag inkább a szemébe néztem, ami mélykéken csillogott, mint a nyílt óceán.

Vélhetőleg nem vette észre, milyen óvatosan vezetek, mert a kanyarokban a hátam közepébe temette az arcát, és úgy kapaszkodott belém, mintha máskülönben Oklahomáig repülne – na nem mintha ezzel panaszra adott volna okot.

Mire megérkeztünk, elgémberedett a keze, úgyhogy előbb az egyiket, majd a másikat a két kezembe fogtam, lassú dörzsölgetéssel fölmelegítettem. Csodálkoztam, hogy képes ilyen kicsi kézzel akkora hangszeren játszani, mint a nagybőgő, de az ajkamba haraptam, mielőtt hangot adhattam volna ennek.

Hiszen még csak Landonnak mesélt a hangszeréről.

Tovább mélyítette lelkiismeret-furdalásomat, amikor megkérdezte, a szüleim laknak-e a kert túloldalán álló házban.

– Nem. Bérlem a lakást – feleltem, ahogy fölmentünk a lépcsőn, és kinyitottam az ajtót.

Francis nem tűnt se lenyűgözöttnek, se nyugtalannak, hogy hazahoztam valakit. Csak elvonult a kanapétól az ajtóig, majd ki, mintha kis időre magunkra kívánna hagyni. Jacqueline elnevette magát a kandúr nevéen, megjegyezte, hogy kinézetre inkább Max vagy Rexi lehetne. Megmagyarázta, hogy a macskám így is elég felsőbbrendűen viselkedik, nem kell még macsó nevet is adnom neki.

– A nevek fontosak – mondta, és lassan kigombolta a kabátját.

Szavaitól és lehetséges kettős értelmüktől végigfutott a hideg a hátamon, de ez tüstént elmúlt, mert kicsi ujjai hipnotikusan vonzották a tekintetemet, olyan ráérősen nyomkodták át a gombokat a gomblyukon, hogy minden egyebet jótékonyan kiszorítottak az elmémből, és közvetlen hatást gyakoroltak a pulzusomra. Miután végre a legelső gombbal is végzett, nem bírtam to-

vább várni. Becsúsztottam a hüvelykujjamat a hajtóka alá, gyöngéden lehúztam a válláról és a karjáról a kabátot.

– Milyen puha – dicsértem suttogva a pulóverét.

– Kasmír – felelte szintén suttogva, mintha rákérdeztem volna az anyagára.

Szerettem volna magamhoz ölelni, végigfuttatni a kezemet azon a pulóveren, és kifulladásig csókolni őt. Nyelvemmel körbecirógatni a fülkagylóját, kezem közé fogni bájos arcát, megkóstolni érett ajkát. Kissé kitágult a pupillája a félhomályos helyiségben, és várakozóan nézett föl rám. Minden izmom megfeszült, őutána vágyakozott. De most valami fontosabbat kellett közölnöm vele, és ki is böktem, nehogy elveszítsem a lélekjelölétemet, és minden nemes elhatározásom dacára hozzányúljak.

– Hátsó szándékkal hoztalak ide.

16. fejezet

LANDON

Néhányunkat, akik nem szenvedhettük a tömeget, elkényeztetett a legutóbbi hónapok enyhe téli időjárása és megcsappant turista-forgalma. A tavaszi szünetben azonban nem létezett errefelé olyasmi, hogy kihalt tengerpart.

Miután a nagy Thompson tavaly kínkeservesen leérettségizett, durvább cuccokra váltott – árusításban és fogyasztásban egyaránt –, Rick pedig apránként átvette bátyja bizniszéből a fű, a zselatinkapszulák és a kis lila pirulák forgalmazását. Megélhetése a vásárlóktól függött, tehát örült a tülekedésnek.

– A hülyéje elszívja a nyeresége felét, öreg – morogta Boyce. A tengerre néző egyik szikláról figyeltük, amint Rick a testek tömegében körözött. Pakettekbe adagolt jó hangulatot árult, és az üzlet virágzott.

– Vagy elosztogatja – véltem, és Brittney Loper mintegy engem igazolva karolta át a fiút hátulról, Rick hátához nyomta a mellét, és a fülébe súgott valamit. Rick folytatta a társalgást két reménybeli ügyfelével, közben egyik kezével maga elé húzta a lányt, a másikkal egy tasakocskát rakott át kapucnis felsője zsebéből Brittney farmerjének elülső zsebébe.

A lány hozzábújt, és megcsókolta, a két srác meg összenézett. Az egyikük mondott valamit, Rick a fejét rázta, és megfordította Brittney-t, fél kézzel átfogta a derekát. A srácok a szemüket legettették a lány dús bájain. Brittney kinyújtotta a kezét, és az egyikük megfogta. A pénz meg a pakettek gazdát cseréltek, és Brittney a két jövevénytől közrefogva sétált el a parton.

– Apám, ez a lány veszélyesen szeret élni – hümmögött Boyce, és utolsót szippantott a cigarettájából.

– Nem viccel. – Fölhajtottam maradék sörömet, és a szám szélét rágcsáltam. – Azt fontolgom, hogy stiftet rakatok a nyelvembe – tettem hozzá kisvártatva.

– Ne már, Maxfield – tettetett borzongást Boyce –, mi a francért csinálnál ilyet?

Ő nem hordott testékszer, tetoválást is csak egyet – a vállán egy sasos-földgolyós-horgonyos tengerészgyalogos emblémát, fölötté a fegyveres testület *Semper Fi* jelmondatával, Irakban elesett egyetlen testvére emlékére.

– Azelőtt nem is tudtam, mennyire utálok a tút – mesélte nekem egyszer. – Kurvára égett. Ha nem Brent kedvéért csinálom, már annak a tetves madárnak a fejénél szóltam volna Ariannának, hogy álljon le.

– Úgy hallottam, a nyelvstiftől jobb a csajoknak, ha az ember lemegy nekik keszonba.

Fölvonta fél szemöldökét, sört emelő keze félúton megállt a levegőben.

– Komolyan? – buktatta meg az üveget. – Akkor is. Talán ha *nekem* lenne jobb...

Vigyorogva vállat vontam.

– Ha a csajnak jobb, nekem is jobb.

– Ez gyanúsán úgy hangzik – sandított rám –, mintha olyasvalakit dagnál, aki fontos neked, Maxfield. – Nem szóltam semmit, és néhány másodpercnyi hallgatás után fejét hátravetve

felnyögött. – Jaj, öreg... nem kamuzol? Nabazmeg. Miért nem hallgatsz te sosem a józan eszedre? Ez Boyce-asztó! – Felhördültem a szójátéktól, és a fejemet csóváltam, miközben sóhajtott. – Tudod, ha *én* emlegetem a józan észet, régen rossz neked. – Tekintetével a tömeget fürkészte.

– Na és hol a csaj?

– Pár napra Houstonba mentek az anyjával. Minden tavaszi szünetben bevásárolnak.

Boyce az üres sörösüvegbe dobta a cigarettacsikket.

– Vigyázz a hátadra! Tudod, hogy Richards mekkora genyó.

– Szerintem füttyül rá.

– A csajra? Az lehet. De a látszatra nagyon is ad, és nem szeret veszíteni.

– Azt én se szeretek. – Rezgett a telefonom, SMS jött Melodytól, meg két próbafülkebeli szelfi csipkés neszesemmiben: az egyik fekete, a másik vörös. Hanyatt dőltem a sziklán, a mobilra meredtem.

– Basszuskulcs az ágy alatt.

Melody: Fehérneműt veszek. Ezt vagy azt?

Én: MINDKETTŐT. BÁRMELYIKET. Ez beugrató kérdés?

Melody: Pénteken fölveszem az egyiket, ha még mindig randizni akarsz.

Én: 1. Még szép, hogy akarok. 2. Ezt nem veheted föl, mert kinyírom az első pasit, aki hozzád mer nyúlni.

Melody: A ruhám alá veszem föl, hülye. Csak te fogsz tudni róla, senki más.;)

Én: Nem fogom kibírni a vacsora végéig.

– Mi van? SMS-ezett a csaj? – kérdezte Boyce, és a telefonért nyúlt. – Muti!

– Nyista – dugtam zsebre a készüléket. – Ez csak nekem szól.

– Mázlista disznó.

Megráztam a fejemet, felültem.

– Azt hittem, ti Melodyval nem csípitek egymást.

– Mióta kell csípni ahhoz, hogy díjazzam pucéran? – tárta szét a kezét.

– Ajánlom, hogy ne kerüljön rá sor! – hunyorítottam.

– Jól van már – emelte föl a kezét –, ne kapd föl a vizet!

Mély lélegzetet vettem, megfogtam a mobilomat a zsebemben. Viszketett az ujjam, hogy előhívjam azokat a fotókat, és aprólékos gonddal áttanulmányozzam minden részletüket.

– Meg tudnék inni még egy sört. Vagy kettőt.

– Benne vagyok, tesó – huppant le a homokra Boyce. – Gyereünk!

Melody szülei nem repeszték a boldogságtól pénteken, amikor bekopogtam hozzájuk, hogy elvigyem a lányt, az ócska kék-fehér Ford F-100-as hosszan kanyargó, kavicsos kocsibehajtójuk végén állt. Kitaposott csizmát, farmert viseltem, és patentos westerninget, amit a nagypapa cuccából nyúltam le, mielőtt apa elajándékozta a többit.

A nálam jócskán öregebb, vajpuha anyagú, halványkék ing a mandzsettájánál elszakadt, úgyhogy könyökig föltűrtem az ujját. A tetoválásaimról el is felejtkeztem, amíg Melody anyukája két másodperccel az ajtónyitás után, mindjárt a kisteherautóm szemrevételezését követően meg nem szemlélte őket.

– Landon! Szervusz! Melody mindjárt lejön – szűrte a szót a foga között, és úgy markolásza a nyaklancát, mintha attól félne, hogy leszakítom, és elrohanok vele.

A lány apja kevésbé finomkodott. Egyetlen pillantást vetett rám, majd a feleségéhez fordult.

– Gyere a konyhába, Barb!

– Légy szíves, itt várj! – mondta az asszony.

Bólintottam.

Melody pillanatok múlva csizmában és váll nélküli piros nyári ruhában jött le az emeletről, és kiszáradt a szám, azonnal elképzelttem, hogy a miniruha alá ígéretéhez híven azt a vörös csipkehogyishívjakot vette föl. Már minden részletét ismertem, csak a tapintását nem, mert órákon át bámultam azokat a fotókat, amíg szinte beleégtek a retinámba.

– De frankó retró ing! – húzta végig a kezét a mellemen Melody. Minden porcikám reagált az érintésére, valamennyi izmom egyszerre húzódott össze. Tönkretett ez a nő.

Hallottuk, hogy a szülei a konyhában vitatkoznak.

– Te engedted meg neki, hogy ezzel a Maxfield gyerekekkel menjen el? – kérdezte az apa.

– Ugyan dehogy...

– Mi a rossebet képzeltél? És hová lett Frank?

Az anya válaszát nem értettük.

– *Úristen!* – forgatta a szemét Melody. – Húzzunk innen!

Nem kellett kétszer mondania.

Kompra szálltunk, azután egy perui halvendéglőbe mentünk cevichét és halas tacót enni.

– Szóval érdekel az autószerelés? – kérdezte jeges teát kortyolgatva Melody.

Néha Boyce-szal töltöttem az időt, amikor az apja szerelőműhelyében dolgozott. Szerette a körme alá szorult kenőzsírt, a

kipufogógáz szagát, szívesen koszolta be a kezét, ahogy a motorháztető alatt, a masina lelkében turkált. Én nem.

– Nem nagyon. Az autók *tervezése* király lehet. Szeretem ki-spekulálni, miként működnek a gépek, de csak azért, hogy ennek ismeretében valami mást konstruálhassak. Mihelyt minden összefüggést átlátok, már nem is olyan izgalmas az egész. Kölyökkoromban folyton szétszedtem mindenfélét: rádiót, órát, kenyérpíritót, ajtócsengőt...

– Csengőt? – nevetett Melody.

– Ja. Azzal megőrijtettem anyámat. Összeraktam ugyan, de anya azt mondta, attól kezdve úgy szólt, mint egy sebzett szarvas.

– Szóval innen jön a rajzaid egy része, amiket a falon láttam nálad – mosolygott rám. – A mechanikus cuccok. Már azt hittem, steam-punk rajongó vagy.

– Olvasni szeretek olyasmit, de – vontam vállat – rajzolni inkább modern technikát szeretek.

Megfogta a kezemet, és szemügyre vette a jobb csuklómnál körbefutó tetoválást.

– Mi a helyzet a tetkóiddal? Mit jelentenek?

Amikor meg akarta fordítani a kezem, inkább összekulcsoltam az ujjainkat. Nem készültem föl rá, hogy kiszúrja az elálcázott sebhelyeimet.

– Rólam már eleget beszéltünk. Te mivel szeretsz foglalkozni? Mi érdekel? – vontam föl a szemöldökömet, és közelebb hajoltam. – Amellett, hogy olyan képeket küldözgessz nekem, amiktől két napra megőrülök.

Összeszorította az ajkát, elmosolyodott, azután az asztalt bámulta, megrándította majdnem teljesen pucér vállát, és körmével csigavonalat húzott egy páralecsapódásba.

– Nem tudom. Tetszik a divat. Jó, hogy bekerültem a tánc csapatba. – Fölnézett rám, és az alsó ajkába harapott. – Tulaj-

donképpen a történelem is érdekel. Vagy inkább a művészettörténet.

– Az király – bólintottam.

– Tényleg? – vágott kétkedő arcot.

– Persze, de nem az én véleményem számít – szorítottam meg a kezét, amit még mindig fogtam. – Az a lényeg, hogy te szereted, és kész. Ezt a szakot választod, ha továbbtanulsz?

– Talán – sóhajtotta. – De a szüleim azt várják, hogy könyvelő, orvos vagy valami ilyesmi legyek. Lázba jöttem, amikor Pearllal összebarátkoztunk, mert Pearl orvosira készül. De én nem olyan vagyok, mint ő.

Nem bírtam magamba fojtani az arcomra lopózó vigyorgást.

– Mi az? – ráncolta a homlokát, és már-már elhúzta a kezét.

Még erősebben szorítottam az ujjait.

– Semmi! – mosolyogtam. – Csak eszembe jutott, milyen toltáisan kiborultál a békaboncolástól. Kötve hiszem, hogy az orvosi egyetem a jövőd.

Égnek emelte a tekintetét, és sóhajtott.

– Komolyan mondom, a világ minden kincséért sem nyiszáltam volna azt az akármit, Pearl meg attól akadt ki, hogy aznap lebetegedett, és emiatt elszalasztottá. Te viszont egész ügyesen elintézted.

Vállat vontam.

– Engem csak az érdekelt, hogy működik belül az az egész.

– Mint az ajtócsengő meg a rádió?

– Igen – bólintottam. – Ha már a rádiónál tartunk, nincs kedved félreállni valahol, és zenét hallgatni?

Letekerve hagytam az ablakokat, hogy halljuk a rádiót, és a kisteherautó platóján a szerszámosládából két hálózszakot, egy paplant meg egy párnát vettem elő.

– Temető? – sandított körbe Melody, ahogy a szemünk hozzászókkott a hold és a csillagos ég nyújtotta gyér világításhoz. – Elég hátborzongató. Mintha a kísértetek mind ránk leselkednének.

Szemembe hulló hajamon át figyeltem őt.

– A tengerparton egymást érik a részeg turisták. Itt senki sem fog háborgatni minket. Hacsak az nem zavar, hogy azok a kísértetek látják, amikor megcsókolak.

Lebiggyesztette az ajkát, és elmosolyodott.

– Azt hiszem, nem olyan nagyon zavar – húzta le a csizmáját, fölmászott a platóra, én pedig követtem.

Öt perc múlva a sarkamon ültem, és bántam már, hogy nem robogtam inkább haza. A plató felszíni egyenetlenségei a vékony textilrétegeken át kellemetlenül érződtek. Rakomány szállítására készült, nem enyelgésre.

– Nem a legkényelmesebb felület...

Itt semmiképpen sem fektethettem le a lányt. *A fenébe!*

– Megfelel.

– Dehogyan – ráztam a fejemet.

A mellkasomnak feszült, amíg vissza nem feküdtem, és mellem térdelt.

– Megfelel.

Úgy döntöttem, nem vitatkozom, különösen azután, hogy kipatentolta az ingemet, még hozzá nem egyszerre, hanem örjítő pattintásonként, a mellizmaimat simogatta, végigtapogatta a tetovált rózsát, majd lejjebb mozdult a hasizmaimra, amelyek megkeményedtek – ahogy az összes többi testrészem.

Kioldotta a ruhája vállpántját. Az anyag lecsúszott, előtárta a vörös csipkét, amiről éjjel-nappal álmodoztam, amióta Melody

elküldte azokat a képeket. Ahogy a ruha a derekáig lehullott, magamban hálálkodtam a teliholdért és a felhőtlen égboltért. Félkönyökre támaszkodtam, és egy ujjal a csipke által alig takart test beárnyékolta hajlatához nyúltam.

– Itt megérinthetlek? – kérdeztem a szemébe nézve. Bólintott. – És itt? – ültem megint föl, két kezemet a derekára tettem, újabb bólintására gyöngéden letoltam a ruhát a csípőjén, közben a légzése szaggatottá vált.

Fölállt, leeresztette a ruhát a lábához. Ahogy a háta mögé rúgta, kiszáradt a szám. Vértörös push-up melltartója és bugyija az égvilágon semmit sem takart. A hatás még félhomályban is felülmúlta a telefonomon látható képeket. Melody letérdelt, visszanyomott fekvő helyzetbe, terpeszben rám ült. Megmarkoltam a combját.

– Még mindig úgy véled, hogy kényelmetlen itt? – kérdezte.

– Hm. *Nem*. Úgy vélem, most akár izzó széken is felehetnék, azt sem venném észre. Egy kicsit rücskös fémlemez meg sem kottyán.

A melltartója egyik pántja önkényesen lecsúszott, és odanyúltam, hogy lehúzzam a másikat. A cicije majdnem kibuggyant a jóformán nem is létező kosárból.

– Nabazmeg! – nyögtem.

– *Ahogy mondd* – hajolt közel, és lehúzta a farmerom cipzárját.

A csipkés neszesemmit rajta hagytuk. Éreztem, amint finoman a bőrömhöz súrlódott, ahogy Melody lehajolt hozzám, hogy megcsókoljon. Kitapintottam a tenyeremmel a hátsóját, ujjaim hegye közvetlenül alatta a meztelen bőrhöz ért. Azután már nem éreztem semmit, csak a találkozási pontunkat. Melody percek múlva a nevemet zihálta, amikor fölnyomtam hozzá a csípőmet, és mintha körülöttünk mindenütt tűzijáték durrogott-sziporkázott volna.

– Azt hiszem, beléd fogok szeretni, Melody – suttogtam, miután fülét a szívem fölötti tetovált rózsára tapasztva elaludt.

LUCAS

Hátsó szándékom megrémítette Jacqueline-t, ahogy előre sejtettem. A földön védekezést kívántam neki megmutatni itt, ahol senki sem figyelt. Az egyetlen gyakorlatot, amit ma délelőtt nem bírt remegés nélkül végrehajtani. Úgy akartam megtanítani rá, hogy gyorsan, automatikusan tudja kivitelezni.

Világosan láttam, hogy ez a készség erőt ad neki. Ha aznap este alkalmazza ezt a fogást, és elszalad a kocsitól, a srác részegségében talán nem tudta volna üldözőbe venni, így a lány az én távollétemben is jó eséllyel elmenekülhetett volna.

Még most is vörös köd borította el az agyamat, ha elképzeltem rajta a srácot, azután mardosni kezdett a bűntudat, amiért nem eredtem a fiú után abban a pillanatban, amint távozott a buliról. Azon az estén hagytam, hogy a vágyamat illető bizonytalanságom elhomályosítsa azt az érzésemet, hogy valami *nem stimmel* ezzel a sráccal. Orbitális hiba volt. Megfogadtam, hogy soha többé nem követem el.

Koncentráljunk!

– Bízz bennem, Jacqueline! Hatásos. Megengeded, hogy megmutassam?

Fogtam a kezét – megint jéghideg volt –, és figyeltem az arcán átsuhanó érzelmeket. Leginkább félelem tükröződött rajta, és imádkoztam, hogy ez a félelem ne belőlem, hanem az emlékeiből fakadjon, mert ha nem bízik bennem, akkor nem jutok közel hozzá, nem segíthetek neki. *Bíznia kell!*

Bólintott – alig észrevehetően előredöntötte a fejét.

A nappalim közepén lévő üres helyre vittem, letérdeltünk, a szemébe néztem. Ha félreértettem őt... gondolni sem bírtam a következményekre. Ismertem ezt a lányt. Bíztam az ösztöneimben, hogy helyesen járok el.

– Feküdj hasra! Kinyújtózva – utasítottam, és engedelmeskedett.

Emlékeztettem mindarra, amit a csoportfoglalkozáson Watts hadnagy tanított, tudtam, hogy egy része akkor nem jutott el az agyáig, amikor kiborult. Egész idő alatt figyeltem.

– Az a lényeg, hogy kiszabadulj – hangoztattam most, és bólintott.

Megkérdeztem, emlékszik-e a mozdulatokra, ekkor behunyta a szemét, és a fejét rázta, mint aki szégyelli magát. Mély lélegzetet vettem, és kényszerítettem ökölbe szorult kezemet, hogy ellazuljon. A Jacqueline által elszenvedett megaláztatás miatti dühöm nem segíthetett a lányon, és most csak ez, csak *ő* számított. Ahhoz, hogy jól menjen a dolog, többször végig kellett csinálni. Reflexszerűen rögzülnie kellett ennek a válasznak, hogy a teste különösebb gondolkodás nélkül, simán végrehajtsa.

– Ha ebben a helyzetben találod magadat, automatikusan ezekhez a mozdulatokhoz kell folyamodnod, anélkül, hogy időt és energiát pazarolnál arra, hogy egyszerűen leökd magadról a pasast. Mi az? – kérdeztem, miután láttam, hogy megdermedt. Tanakodtam, mi váltotta ki belőle ezt a reakciót, de nem bírtam rájönni.

– Eszembe jutott a srác. Bucknak hívják – nyögte ki cérnávékonyhangon.

Megint viaskodnom kellett, hogy visszanyerjem az önuralmamot, és tudtam, az lenne a legjobb, ha soha nem akadnék össze a campuson *Buckkal* – se máshol, mert nagy valószínűséggel nem élné túl a találkozást.

– Jól van.

Az alkalmazandó fogás a támasztékszerzéssel függött össze, egyszerű fizikai törvényeken alapult, ami számomra teljesen világos volt, de a legtöbb embernek nem feltétlenül az. Egy testesebb, erősebb ellenfél egyensúlyból való kibillentéséhez mindenekelőtt az ő támasztékát kell elvenni. Úgy végeztem el a lánnyal a gyakorlatot, hogy nem nehezedtem rá, azután javasoltam, próbálja meg úgy is, hogy közben a földhöz szögezem, de jeleztem, gond esetén csak szólnia kell, és máris abbahagyom.

Egyértelműen pánikba esett, rázkódott a válla a kezem alatt. Becsukta a szemét, hogy elrejtse a könnyeit, de már észrevettem őket. *Az istenfáját*, meg tudtam volna ölni azt a szemét stricit.

Mindvégig vigyáztam, de egyre fokoztam a nyomást, ahogy Jacqueline magabiztosabbá vált, míg végül teljes súlyommal rá nem nehezedtem, összezavarodott, és az imént már tökéletesen kivitelezett oldalra fordulás helyett föllökte a csípőjét. A lelkére kötöttem, hogy küzdje le ezt az ösztönös késztetést.

– Jó. Rendben – felelte észrevehetően erősebb hangon, és erre építettem.

– Fölkészültél, hogy igazából megpróbáljuk? – kérdeztem. Éberem figyeltem az arcát. Bólintott. – Nem fog fájni, de az eddiginél jobban fogod érezni benne az erőt. Gyorsan és keményen zúdul rád... biztos, hogy fölkészültél?

Újra bólintott. A nyakán lüktettek az erek, és drukoltam, hogy sikerüljön neki. Tudtam, hogy képes rá. *Neki* is tudnia kellett.

Megragadtam a vállát, a földre löktem, fél kezét a feje fölé lendítette, de nem tudta kiszabadítani a másikat, hogy megtámaszkodjon. Vergődött, és vártam a megadás jelére, de hiába. Helyette kezet váltott, az ellenkező oldalon tenyerelt a padlóra, és ledobott magáról.

Elképedve feküdtem az oldalamon.

– A fenébe! – nevettem. – Trükkösen kezet cseréltél!

Mosolygott, és a tekintetem az ajkára siklott.

Hiba volt.

Bár azt mondtam neki, most jön az, hogy fölugrik, és elszalad, ahogy a lába bírja, nem értette a célzást.

– De a pasas nem fog üldözni? – kérdezte, és azt a választ adtam neki, amit Watts szokott: hogy az erőszaktevők legtöbbször nem veszi üldözőbe a sikoltozva elszaladó alanyt. Nem rajonganak a problémás zsákmányért. Fiúként tapasztalatból tudtam, hogy *Buck* valószínűleg nem így gondolkozik, bár ezt Jacqueline-nek nem akartam mondani. Minden bizonnyal egyébként is tudta.

– Azt hiszem, arról volt szó, hogy megmutatom a portrédat – fogtam meg a kezét, ahogy egymással szemben az oldalunkon feküdtünk.

– Hogy ne úgy nézzen ki, mintha teljesen álságos ürüggyel csaltál volna ide? – kérdezte halk, incselkedő hangon.

Bevallottam, hogy szeretném, ha megnézné a szénrajzot, de ez másodlagos volt ahhoz képest, amit az előbb gyakoroltunk. Megkérdeztem, most már jobban bízik-e abban, hogy menni fog ez a dolog.

– Jobban – felelte.

Megfogta a kezemet. A hüvelykujjam a csuklóján pihent, és megnyugtató szívdobogásának egyenletes üteme. A tekintetében félreérthetetlenül határozott hit és várakozás tükröződött. Szabad kezemet az arcához emeltem.

– Volt ám még egy titkos indítékom arra, hogy idehozzalak.

Lassan, óvatosan hozzáhajoltam, mélyen a szemébe néztem, fölmértem reakcióját.

Amikor az ajkunk egymáshoz ért, behunyta a szemét, visszacsókolt, az ajka hívogatóan kinyílt. Nyelvemmel gyöngéden végigsimítottam a nyelvét. Nem akartam mást, csak fölfedezni a száját – beszívtam mézédés, telt alsó ajkát, azután a felsőt, nyelv-

vemmel körberajzoltam szív alakú kontúráját, majd újra benyomultam, és a fogai fölött birizgáltam.

Levegő után kapott, és elengedtem a kezét, hogy a vállamhoz húzzam őt, két kezem lecsúszott a csípőjére, és szorosan tartotta. Egyetlen milliméternyi távolság sem maradt köztünk, de még mindig úgy éreztem, nincs elég közel. A csípőjét gyúrtam, ő pedig hozzám simult, ahogy ujjaim a gerince tövénél kalandoztak.

Éreztem a kezét a hasam meztelen bőrén, majd felkönyökölt, és kért, hogy hadd nézze meg a tetoválásaimat.

Amikor rájöttem, hogy észrevétlenül kigombolta a flanelingemet, halkán elnevettem magam, és az arcán lángrózsák gyúltak. Félredobtam az inget, lehúztam a fehér alsótrikót, és azt is oldalra löktem, hanyatt feküdtem, engedtem, hogy szemével és kezével megvizsgálja a bőrömbe szívódott festéket.

Első tetoválásaim – a csuklómat övezők – hét esztendeje készültek. Azóta gyarapítottam őket néhányal, de miután elköltöttem otthonról, már nem sokkal. A tetoválóművészek olyanok, akár az orvosok. Bízni kell bennük – nemcsak a tűhöz való szakértelmükben, hanem abban is, hogy képesek olvasni a gondolatainkban. Kiderítik, mit igénylünk, és mit nem. Én Ariannában mindenkinél jobban bíztam.

Vártam Jacqueline kérdéseit, de hallgatott, mintha tudná, hogy ezek az ábrák többet jelentenek nekem testdíszítésnél.

Végül az ujjai könnyedén lecsúsztak a köldököm alatti szőrvonalig, és azonnal készségesen választ adtam volna erre az érintésre – olyan választ, amit talán nem is kívánt előcsalni belőlem.

– Azt hiszem, rajtad a sor – ültem föl. Szerettem volna eltávolítani róla azt a pulóvert.

– Nekem nincs tetoválásom – felelte homlokráncolva.

Nahát, Jacqueline, micsoda meglepetés, vigyorogtam. Látam, hogy fogalma sincs, mire céloztam, és nem óhajtottam a nappalim padlóján fekve nyersen kimondani.

– Ezt magamtól is kitaláltam. Van kedved most megnézni a rajzot?

Bámulatosan olvasható érzelmek suhantak át az arcán – a kis-sé barázdált homlok zavart, a tágra nyílt szem sóvárgást tükrözött. Árnyalatnyi méltatlankodás is megjelent – de az okában nem voltam biztos. Ahogy felnyúlt, és megfogta, határozottan megszorította a kezemet, egyvalami nyilvánvalóvá vált. Elfogadott olyan rosszfűnák, amilyenek a barátnői szántak, én pedig bolond lettem volna harcolni ellene.

Bevezettem a hálósobámba, és lámpát gyújtottam, miközben megszemlélte a szobát, a rajzokkal teli falat. Nem sok lányt hoztam ebbe a lakásba, még kevesebbet az ágyamba – és olyankor nem bíbelődtem a lámpával. Vakon is kiigazodtam a helyiségben, tudtam, hol a könyvespolc és az íróasztal. Meg az éjjeli-szekrény, amiben rajzceruzákat és egy kis vázlatfüzetet tartottam, szemüveget a késő esti olvasáshoz és tanuláshoz, valamint óvszert. Végül az ágy, aminek csak a közepét kellett megtalálni. Vezettem a lányokat a koromsötétben, ők meg követtek.

Vagy pedig el sem hagytuk a kanapét.

Ez Jacqueline-re nem vonatkozott.

– Ezek bámulatosak! – mormolta, és vártam, figyeltem, amint tekintetével végigpásztázza a falat, hagytam, hadd keresse a saját portréját, tudtam, hogy arra vadászik. Amikor megpillantotta, leült, rámeredt. Letelepdedtem mellé, mindvégig az járt az eszemben, hogy én már félig levetkőztem.

Felém fordult, engem nézett, és annyira szerettem volna olvasni az elméjében, mint még soha senkiében. *Rajtad a sor, Jacqueline* – gondoltam, és eltűnődtem, vajon meddig enged elmennem. Egyetlen centiméterrel sem akartam túllépni az általa

meghúzott határt. És egyetlen centiméterrel sem akartam beljebb maradni annál.

Odahajoltam Jacqueline-hez, végigfuttattam nyelvem hegyét fülkagylója ívén, ajkam közé kaptam beszűrős kis briliáns fülbevalóját. Nyelvem hátul a fülbevaló talpára nyomódott, és könnyedén simogatta a füle mögötti bőrt, mire halkán felnyögött. Orrrommal félretoltam a haját, csókolgattam a nyakát, minden egyes csók után kicsit megnyalogattam a bőrét, egyre lejjebb, amíg el nem értem a pulóvere széles nyakkivágását.

Fél térdre ereszkedtem a padlón, lehúztam a csizmáját, visszaültem az ágyra, és levettem a bakancsomat. A matrac közepére emeltem Jacqueline-t, mellé feküdtem, és vártam, amíg ki nem nyitotta a szemét. Lassan pislogott, megfogta a karomat, csókjaimtól megrészegülten még többre vágyott. Pontosan úgy, ahogy kívántam.

– Bármikor szólhatsz, ha azt akarod, hogy hagyjam abba. Világos?

Bólintott.

Megkérdeztem, abbahagyjam-e most, és hálásan fogadtam, hogy a fejét rázta. Két kézzel a karomba kapaszkodott, amikor nyelvemet a szájába löktem, és megörjített, ahogy még mélyebben beszívta. Elrántottam magam, de csak annyi időre, hogy lecibáljam és félredobjam a pulóverét, majd ujjaimmal és számmal egyaránt visszatértem mellének csodás domborulatára, amelyet a melltartó fekete selyme borított.

Kezét a vállamnak támasztva csitított, és magamban megrázódtam. *Állj!*

Elhúzódtam, de mielőtt értelmezhettem volna, mit kíván, felült, egyik lábát átvette a csípőmön, és fölém hajolt, én pedig lehúztam, hogy megcsókoljam, simogattam a vállától a derekáig. Ringatózott rajtam, s ez a mozgás olyan nyögést csalt ki belőlem, olyan érdes, dörmögő hang szakadt föl a mellkasom mé-

lyéről, ami tovább sarkallta őt. Résnyire nyitott szája heves, ésbontó csókokat gerjesztett, közben ismét előrelendült, s ujjaim hátul megtalálták, majd kiakasztották melltartójának kapcsát, lehúzták a vállpántot. Megragadtam a derekát, följebb csúsztatam őt, és számba kaptam az egyik mellbimbóját. Arra gondoltam, *dögöljek meg*, ha nem édesebb bárminél, amit valaha is ízeletem.

Remegett a karja, zihált a gyönyörűségtől, és átfordítottam magam alá, nyelvemmel a másik mellét becéztem, kemény kis dudorrá varázsoltam a bimbóját, majd mélyen beszívtam. Ujjaimmal a nyakszirtjénél a hajába gereblyéztem, csókra tartottam a száját, közben másik tenyeremmel végigsimogattam az oldalát, majd visszatértem a számmal a szájához. Miután hozzám homorított, kigomboltam a farmerjét, és két ujjam közé csippentettem a cipzár húzóját.

Elszakította tőlem az ajkát.

– Várj! – zihálta, erre mozdulatlanra dermedve figyeltem. Lihegett, fölneézett rám, homlokán aggódó barázda jelent meg.

– Abbahagyjam? – kérdeztem, bólintott, duzzadt ajkába harapott. – Teljesen, vagy csak ne menjek tovább?

Hallgatott, nem azonnal válaszolt, és szerettem volna elmondani neki, milyen messzire mennék, hogy pontosan azt adjam neki, amit igényel – hogy bármit megtennék vagy nem tennék meg, ha azt kívánja.

– Csak... csak ne menj tovább! – rebegette végül alig hallhatóan.

A testem fölkészült az önmérséklet csatájára, a lelkem azonban repesett az örömtől.

– Rendben.

Kezemet és számat eltávolítottam a farmerjétől, ismét a karomba vontam őt, és hanyatt fordultam vele. Megragadtam a csípőjét, föl-alá húztam a testét a combomon, és a nehézkedési

erőt is kihasználva, súrlódásból gerjesztettem gyönyörteli energiát. Jacqueline egyáltalán nem bánta.

A hasára fordítottam az ágyon, és félrevontam a haját, hogy a tarkóját csokolhassam, ő pedig föloldódva sóhajtott. A puha pillék csiklandozták az orromat, elmosolyodtam, orrommal végigtapogattam az egyes csigolyák kis kiemelkedését, lelassítottam a mozgást, ahogy Jacqueline fölé térdeltem, hosszú simításokkal masszíroztam őt – a csípőjén és a combján, a vádliján és újra följebb. Megszorítottam a csípőjét, erre kuncogott, úgyhogy csókot nyomtam a háta közepére, és hanyatt hempergettem, bekaptam a mellbimbóját. Félbeszakadt a nevetése, a hajamba merítette a kezét, és remegve tartott.

Az oldalához csúsztam, nem kellett csalogatnom, hogy kövessen – velem együtt, mellettem fordult át, a lábam közé dugta a térdét, mialatt csokolóztunk. Egyik kezem a csípőjétől a combjához araszolt, ösztökélte őt, éppen csak annyi helyért folyamosdott, hogy beférjen közénk. Jacqueline másképp helyezkedett, és a lába közé csúsztattam a kezemet.

– Ez így rendben? – kérdeztem, bólintott, hozzám simult, finom keze megszorította a bicepszemet.

Ujjaim hegyével a farmeranyagon át simogatni kezdtem, válasszul felnyögött. Némán bátorítottam, hogy *csak rajta, kicsim*, föléhajoltam, szétfeszítettem a száját, belemélyesztettem a nyelvemet. Forróság sugárzott a testéből a kezembe, és tudtam, hogy képzelete kitölti a hézagokat, amint a nyelvem belelökődött perzselő szájába, ujjaim megtalálták a tökéletes pontot a gyöngéd, egyenletes körözéshez, a megfelelő nyomást, amely lelökte a szakadék szélén.

Ahogy alázuhant, elszakította a száját az enyémtől, a váltamba fojtotta sikolyát, körme megjelölte a karomat. Lélegzése lelassult és ellágyult, még egyszer utoljára megrázkódott, miközben elvettem a kezemet.

Néhány másodperc múlva a farmerom gombjához közelítette az ujjait.

– Most nekem kéne téged... hm... – szólalt meg anélkül, hogy fölnézett volna.

Megemeltem az állát, és abba a mélységes mély kékségbe néztem.

– Hadd maradjon bennem valami várakozás! – suttogtam, és gyöngéden megcsókoltam.

17. fejezet

LANDON

– Csak vigaszdíjnak használt téged – közölte Clark Richards hétfő reggel, közvetlenül becsöngetés előtt. – Nem vágod, Maxfield? Igaz, elcsesztem, de észhez tértem. A csaj az enyém. A Melody-féle lányok nem tartanak ki a magadfajta srácok mellett, flúgoskám.

Magadfajta srácok mellett.

Fél kézzel magához ölelte Melodyt, aki a padlócsempét bámulta, és nem szólt semmit. Nem magyarázkodott. Nem köszönt. Hallgatott.

– Szétrúgjam a srác valagát? – kérdezte Boyce tíz perc múlva, amikor elhajítottam egy fedeles bádognakukát a fiúvécében, behorpasztottam vele az egyik fülke ajtaját, és kis híján levertem a zsanérjáról.

Két kézzel megmarkoltam a mosdó peremét, és görcsösen összpontosítottam, hogy ne bögjek, ne hanyjak, ne üvöltsem világgá az agyamban hömpölygő trágárságokat. Kurtán megráztam a fejemet. Clark Richards egyszerűen az a fark maradt, aki mindig is volt.

Melody az, akit magamhoz engedtem. Ha valakinek szét kellett volna rúgni a valagát, akkor az enyémet.

Másnap a saját ágyamban ébredtem ugyan, de fogalmam sem volt, hogy kerültem oda. A telefonom lemerült, így azt sem tudtam, hány óra, de a spájzajtó alatt fény szűrődött be, és csönd honolt a házban. Az előző tanítási nap elmosódott, a sötétedést követő időszak pedig ködbe veszett. Behunytam a szememet, és koncentráltam.

Visszaemlékeztem, hogy Boyce-szal ellógtunk az autószerelés utáni órákról, lefurikáztunk a tengerpartra, amit még a tavaszi vakációzok hordaléka borított – csokipapírok, üres pakettek, sörös- és üdítődobozok, néhol egy-egy elhagyott strandtörülköző vagy bikinifelső. Fölötte világosszürke ég. Borús. Az egyik szokásos bulizóhelyünk közelében, a szikla tetején ültünk, a vizet bámultuk.

Motorcsónakok berregtek át a látóteremen, de a szemem semmit sem követett. Egy pléddel, uzsonnakosárral és hűtődobozzal fölszerelkezett család foglalt el magának egy víz melletti területet. Ovisoknak tűnő, egyforma termetű fiú és lány – talán ikrek – cukkolták egymást, hogy ki mer alámerülni a még hűvös habokban. Mindketten nekifutottak néhányszor, de maximum bokáig jutottak, azután úgy rohantak vissza ki, mintha jégkockákat találtak volna a vízben.

Boyce slukkolt a cigarettájából.

– Továbbra is áll az ajánlatom, hogy szétrúgom a valagát, öreg.

– Nem ér annyit a csaj – ráztam meg a fejem. Tudtam, hogy ez valótlanság, de nem számított, úgyhogy nem helyesbítettem.

Nem bírtam fölfogni, mit akarhatott tőlem Melody. Csak eszközül használt, hogy féltékennyé tegye a pasiját? Hogy vissza-kapja? Hátat akart fordítani az addigi életének, de nem volt elég kurázsija, hogy tényleg megtegye? Vagy talán sokkal egysze-

rúbb az egész. Talán csak én képzeltem, hogy kialakult valami kettőnk között, és eleve nem feleltem meg neki. Legfeljebb hézagpótlónak.

– Még mindig tervezed, hogy kifúratod a nyelvedet? – kérdezte Boyce. Cigaretájának füstjét hirtelen elfújta az öböl felől támadt szélroham, ami belekapott a hajamba, és az arcomba csapta. Kisöpörtem a szememből. Boyce katonásra nyírt haja nem mozdult.

A kisgyerekek a víznél visítva magasba emelték a kezüket, körbe-körbe kergetőztek. Nehezemre esett elhinnem, hogy valaha én is voltam ilyen kicsi. Ilyen ártatlan. Boldog és mit sem sejtő. Még szenvedés várt rájuk. Szívfájdalom. Gyász. Nem tudták, és nem is kívántam, hogy tudják – ugyanakkor dühített, hogy annak idején nem tudtam. Hajdanában mindent magától értetődőnek tekintettem – anyámat, az alexandriai haverjaimat, a jéghegyizást. A jövőről ábrándoztam, mert kölyökkorunkban erre buzdítanak bennünket, pedig ez a legeslegnagyobb hazugság – hogy tervezhetünk. Valójában halvány fingunk sincs, mi jöhet még, és azoknak sincs, akik buzdítanak.

A nagypapa néhány hete még vasárnap délutánonként vezetni tanított. Minden este vacsorát főzött, és lökhárító gyanánt működön apa meg énköztem. Tegnap még azt hittem, beleszerettem Melody Doverba. Most a nagypapa már éppúgy nincs többé, mint az a tudatlan, naiv vonzalom, amit a lány iránt tápláltam. Pedig tudhattam volna. A világ legnagyobb barmának éreztem magam, mert *tudhattam volna*.

– Túrót – feleltem Boyce-nak, és felhajtottam a maradék kólámat. – Asszem, inkább az ajkamat.

Boyce elszörnyedt. Ez a srác semmitől sem félt – csak a tütől. Irtó vicces volt.

– Épp ez az! – böktem rá. – Ezért. Bárki ránéz, így fog reagálni.

– Szóval... azért csináltatod, mert ezzel mindenkinek tudtára adod, hogy nincs ki a négy kereked, és csipázod a fájdalmat.

– Mondjuk – kínáltam föl neki a kiürült kólásdobozomat, és beledobta a cigarettacsikkjét. Boyce látszólag megmagyarázhatatlan szemtelésellenessége különös, egyedüli maradványként kiscserkészorából eredt. Az azt megelőző időből, hogy az anyja elhagyta ezt a várost, a férjét és két fiát. Hogy az apja pofozózsáknak kezdte használnia fiait, és a kiscserkészethez hasonló témák többé szóba sem jöhettek.

– Azta. Furi logika, de bejövös. – Közben SMS-t kapott Ricktől, aki eleget fölözött le az előző heti áruból, hogy ma este ingyen bulit rendezhessen. – Thompsonnál annyi az eki meg a fű, mint a szemét. Azt mondja, vigyünk sört. Érdekel?

– Naná. Hogy a francba ne?

Rejtély, miként tudott Boyce a Neander-völgyi hüvelykujjával bármi értelmeset bepötyögni, de röpködtek a telefonja bilentyűin.

– Kipipálva. Maradt pár agyonütni való óránk. Hozzuk el a tragacsodat a parkolóból, és szervéljunk valami flamót.

El is feledkeztem a kisteherautóról. Amikor odaértünk, magányosan ácsorgott a sulis parkolójában, sofőroldali ajtajára kulccsal *FLÚGOS* feliratot karcoltak.

– Betelt a pohár – meredt a betűkre Boyce. – Most már tényleg szétrúgom a valagát.

Engem nem érdekelt, minek titulál Clark Richards, nem érdekelt, mit művel velem, de a kocsimat a nagyapám kiterjesztésének tekintettem, így Richards most övele bánt tiszteletlenül.

– Őt is hívasd meg ma estére, Wynn!

Boyce gonosz vigyora kilencedikes emlékeimből nagyon ismerősen hatott – az sem lepett volna meg, ha szarvat és haramiabajsot növeszt hozzá.

– Ez a beszéd, Maxfield! – bólintott Boyce, és hüvelykujjai röpködtek a billentyűkön. – Vedd úgy, hogy el van intézve!

A fürdőszobátükör tanúsága szerint pokoli éjszakát hagytam magam mögött. Monokli. Krumplira dagadt orr. Véraláfutás a képemen. A konyhai falóra kora délutáni időpontot mutatott, tehát a sulis aznapra elblicceltnek minősült. Töltőre dugtam a telefonomat, ittam egy kólát, odatettem a kávé, és amíg fortyogott, elügettem zuhanyozni.

Kék-zöld foltos bordáim sajogtak, a kézfejemről lejött a bőr. Begyógykenőcsöztem mindent, ami a szappanozás és tusolás után véres maradt, majd sötétszürke melegítőnácit és piros-fehér hosszú ujjú pólót vettem föl, de úgy szúrt az oldalam, hogy egész idő alatt sziszegtem a fájdalomtól. Minden mély lélegzetvétel kinszenvedéssel ért föl, a köhögés annál is rosszabbak. Mérlegettem a bordarepedés valószínűségét. A konyhaasztalra könyökölve, tenyerembe támasztottam a fejemet, üres bögrémbé meredtem, és próbáltam visszaemlékezni, hogyan gyűjtöttem be ezt a bizonyos sérülést.

Elmentünk sört venni, a szokásos eladónkat nem találtuk az italtoltban. A pult mögött álló nő nem volt hajlandó az ártatlanság vélelmét vonatkoztatni ránk, hiába gyözködtük, hogy fiatalabbaknak látszunk a korunknál.

– Sipirc! – húzta a pult belső felére a tizenkettes csomag Bud Lightot, és a szája mogorva vízszintes vonallá zárult.

A sör helyett lenyúltunk Bud Wynn ruhásszekrényéből egy üveg Jim Beamet.

– Biztos nem gond? – kérdeztem Boyce-tól, mert tudtam, hogy így vagy úgy ő fizeti meg a szesz árát.

– Talán el is felejtí, hogy volt – rándította meg a vállát.

– Na persze – vontam föl fél szemöldökömet. Tudtam, hogy a faterja megveszekedett alkesz, és soha nem felejt el semmit.

Amikor leértünk a partra, elsőként Boyce egyik cimborája, Mateo Vega fogadott bennünket. Üdvözlöttük egymást.

– Ja, öreg – biccentett Vega, amikor Boyce érdeklődött, hogy Richards megjött-e már. Boyce kérdezett még valamit, amit nem hallottam ugyan, de szinte biztosra vettem, hogy arra irányul, magával hozta-e a srác a barátnőjét. Vega megrázta a fejét. – De pár haverja a csapatból elkíserte – figyelmeztetett bennünket.

– Most megkapja a magáét! – dörzsölte a tenyerét Boyce.

Thompson kezébe nyomtuk a palackot, és elegendő cuccost vételeztünk, hogy mind a kerten frankón betépjünk.

– Nem nyomatok semmit, amíg meg nem találok Richardsot – jelentettem ki, és csak saját szavaim hallatán tudatosodott bennem: *muszáj* szarrá vernem a srácot, s nem akarom, hogy bármi is tompítsa a haragomat.

Tíz perc múlva teljesült a kívánságom. Richards kék papírpo-hárral a kezében egy hűtődobozon tanyázott. Amint megpillantottam, nem láttam semmi mást. Se az ő haverjait, se az enyé-meket.

Boyce: Ébren?

Én: Ja. Próbálok emlékezni tegnap estére. Te suliban?

Boyce: Ja. Richards is lóg. Irtóra MEGRUHÁZTAD, öreg. Tudtam, hogy képes vagy rá, de ez beszárás.

Én: Lehet, hogy elrepedt egy bordám?

Boyce: Bakker. Talán. Suli után átmegyek.

Töltöttem magamnak még egy adag kávé, és kinyitottam a nagypapa szobájának ajtaját. Máris dohos szagot árasztott. A

napfény bátortalanul szűrődött be az ezeréves bádogreluxa keskeny hézagain, a lamellákról lepattogzott a festék, itt-ott rozsdásodtak. A fénypázmákban a belépésemről felkavarodott por-szemek csillogtak. A bútorzat csupaszon röstelkedett, az ágy lehúzva, az éjjeliszekrényről hiányzott a szemüveg. Apa néhány irattartó dobozt tornyozott föl a falnál, címkéjükre jellegzetes macskakaparásával írta föl az évszámot.

Eddig meg sem fordult a fejemben, hogy kérhetném, hadd költözzek át ebbe a szobába, ne kelljen a spájzban maradnom. A jelek szerint apának sem jutott eszébe.

Leültem az ágyneműtől megfosztott matrac szélére, és a második bögre kávémat szürcsölgettem, lassanként kitisztult a fejem. Miután a tanműhelyben összekülönböztem Boyce-szal, a nagypapa megtanított, hogyan kell rendesen használni az öklömet, bevinni egy ütést.

Tegnap este egyenesen odaballagtam Richardshoz, két kézzel megmarkoltam a pólóját, és talpra rántottam. Elejtette a poharát, kitépte magát, egy lépést hátratántorodott. Ha a barátai a védelmére keltek volna is, Boyce és Mateo meggyőzhették őket, hogy maradjanak ki a dologból. Senki sem avatkozott közbe.

– Mi a... mi a faszt akarsz, Maxfield?

– Richards, te elbaszott beszari kis pöcs – léptem közelebb, és odahajoltam hozzá.

Kihúzta magát, tekintete a körénk csődülő közönségre villant.

– Mi a bajod, flúgoskám? – nevetett föl. – Kiborultál, mert a barátnőm nem akarta leszopni a farkadat? – taszított két kézzel hátra, illetve csak kísérletezett velem.

Éreztem, hogy az ajkam gúnyos, fanyar mosolyra nyílik.

– Jaj, nagyon ügyesen lecumizott.

Fölizzott a szeme, és előrelódította az öklét, de lecsúszott az államról. Lendületet vettem, és szájon vágtam, a fogai megkarcolták a kézfejemet. Testre próbált ütni, de könyökkel háritot-

tam, behúztam egyet a gyomrába, mire fülbizsergető nyögést hallatott. Szétváltunk, kerülgettük egymást.

– Szánalmas lúzer vagy, flúgoskám – zihálta. – Ideje megtanulnod, hogy ne akard elvenni egy másik sráctól, ami az övé – intézett újabb támadást az állam ellen, ám ez is ugyanúgy félre-csúszott.

– Azt hiszed, hogy ez *Melodyról* szól? – kacagtam ki megvetően, csakhogy nem számítottam a fájdalomra, ami a lány nevének kimondásától hasított belém. Richards kihasználta pillanatnyi megtorpanásomat, és ez a próbálkozása már jobban sikerült. Megreccsent az orrom, és csillagokat láttam. Közelebb nyomult, hogy ismét megüssön, de lehajtott fejjel nekirontottam, és a fővenyre döntöttem.

– Még szép, hogy *Melodyról* szól – felelte. Ide-oda hempergtünk, és még egy párat bepancsoltunk egymásnak, mindegyik ütés elég masszív volt ahhoz, hogy vér serkenjen a nyomában. – Olyasmire ácsingózol, amit soha a büdös életben nem kaphatsz meg, mert mocskok kevés vagy a csajhoz.

Alig tápászkodtunk föl, máris ütöttem, benéztem azonban az ívet, mellétrafáltam. Richards elgáncsolt, a hűtődobozra estem, de őt is magammal vittem, és a lendületét kihasználva hátradobtam a fejem fölött. Nem vártam meg, hogy fölálljon, rávetettem magam, és kettőt behúztam neki.

– *Leszarom* a csajt, te kibaszott, nagyképű *barom állat!* – ütöttem meg még egyszer, és a tekintete elködösült. Mielőtt ájultra klopfolhattam volna, kezeket éreztem magamon, fölrán-gattak, el Richardstól, aki a haverjai segítségével talpra vergődött. Minden egyes felszínes lélegzetvételtől fájdalom nyilallt belém. Az oldalamat fogva, zihálva nyújtottam a srác felé a mutatóujjamat: – De ha még egyszer hozzányúlsz a teherautóhoz, *kicsinállak!*

Boyce legnagyobb csodálkozásomra épp *Pearl*lel állított be. Azt hittem, nincsenek beszélő viszonyban.

– Tudod, hogy még vagy tíz év, mire orvos leszek – meresztette rá mérgesen a szemét a lány. – Nyugodtan bemehetne az ambulanciára. Nem tudom, minek ez a felhajtás. Nem bandaháborúban késelték meg.

– Most te vagy itt – sóhajtotta Boyce. – Csak nézd meg!

– *Jó*. – Pearl a mennyezetre emelte a tekintetét, azután hozzám fordult: – Feküdj a kanapéra!

Miután itt-ott megnyomkodott – fájt, de nem elviselhetetlenül –, majd a mostohaapja komódjából kölcsönvett sztetoszkóppal meghallgatta a tüdőmet, azt mondta, szerinte nincs más sérülésem.

– Egy bordád eltörhetett, de arra nincs terápia, csak hagyni kell meggyógyulni. Az hat hétbe telik. Addig semmi *bunyó* és semmi *rajcsúrozás!* – ráncolta a homlokát Boyce-ra.

– Mi van? Nem én csináltam. És nem kéne bekötözni, vagy valami?

– Tuti, hogy te adtad alá a lovat. És nem, nem kéne. Igyekezz minél gyakrabban mély lélegzetet venni – nézett rám –, és naponta többször köhögni, hogy tiszta maradjon a tüdőd. Ha bepólyálnánk – fordult megint Boyce-hoz –, az akadályozná ezekben. Jeges borogatást tehetsz rá neki fájdalomcsillapítónak, csak simítózáras nejlonzacskó meg jég kell hozzá, lehetőleg tört jég.

– Parancs, értettem! – szalutált Boyce, és megcélozta a konyhát.

– Köszí, hogy átjöttél! – mondtam még mindig teljes zavarban Pearlnek. Ezek ketten a suliban csak kényszerűségből, biológiaórán szóltak egymáshoz, és bár a srác nyilvánvalóan epe-

kedett utána. Pearl eddig az érdeklődés leghalványabb jelét sem adta. Azonkívül most vertem szarrá a legjobb barátnője pasiját.

Amíg Boyce jeget bányászott a mélyhűtőből, Pearl mellém ült a kanapén, sötét szeme az enyémbé nézett.

– A rend kedvéért megjegyzem, hogy tévesen ítélt meg Clarkot. Ez egy seggfej, el sem tudom hinni, hogy Melody visszafogadta – sóhajtott, és kinézett az utcai ablakon. – Úgy látszik, inkább kínlódik a járt úton, semhogy járatlanért elhagyja.

LUCAS

Amikor leraktam Jacqueline-t a koleszánál, nem figyeltem senki másra, csak őrá. Egészen addig, amíg fel nem ért a lépcsőn – amelynek tetején a volt fiúja állt, és tekintete ide-oda cikázott kettőnk között. Jacqueline csak akkor vette észre, amikor kis híján a srácba ütközött.

Én nem mozdultam a helyemről, csak karba tettem a kezeimet, és feszülten figyeltem a testbeszédüket.

Amíg társalogtak, a srác időről időre rám sandított a lány feje fölött, mígnem Jacqueline végül hátrafordult és integetett, mintegy jelezve, hogy semmi baj. Mégsem tágitottam, mert a testbeszéde izgatottságról árulkodott – csipőre tette a kezét, majd védekezőleg összefonta a karját. Messze álltak tőlem, nem tudtam kivenni a szavaikat, de a hangjuk eljutott hozzám. A lányé dühös volt, a fiúé engesztelő.

Ismertem már annyira Jacqueline-t, hogy tudjam, ez az *engesztelés* nem lel nála kedvező fogadtatásra.

– *Jacqueline*-nek hívnak – hallottam mégis tisztán két szót. Ezzel a lány leeresztette a kezét, és a combjánál ökölbe szorította.

A srác közelebb lépett, a lány először nem mozdult, de amikor Moore fölemelte a kezét Jacqueline arcához, és a lány hátrahúzódott, ellöktem magam a motoromtól, fölszaladtam a lépcsőn. Jacqueline lehúzta a kártyáját, kitérta a kaput, és a srác követte. Elkaptam a kaput, mielőtt becsukódott volna, a lány pedig már nyitotta a száját, Moore felé perdült, valamit közölni akart velem, a látomra azonban megtorpant.

– Minden rendben, Jacqueline? – kérdeztem, a lány mellé léptem, és a támadó szándék jeleit kerestem a srácon. Mindenekelőtt a fölényeskedés sütött belőle, s ez még inkább erősödött, amikor fölismerte bennem a karbantartót, aki megjavította a diákszövetségi épület légkondíjait.

– Mit szólnának a dékáni hivatalban ahhoz, hogy a diákok körül legyeskedsz? – fintorgott, és minden önfegyelmemet össze kellett szednem, hogy szavai leperegjenek rólam.

Jacqueline-hez fordultam, nem törődtem Moore-ral – egyedül ennek a reakciónak adhattam zöld utat, és tudtam, hogy az efféle srácok ezt nyelik le a legnehezebben.

A lány azt mondta, semmi baja, tekintete a bábéskodókra siklott, csak most vettem észre, hogy kezdenek összeverődni a kapunál. Ez a lány valahogy újra meg újra minden mást eltakart előlem, ami időnként ideálisnak tűnt, máskor azonban veszélyt idézhetett elő.

Ezután Kennedy Moore felém intett, és a legkevésbé helyénvaló kérdést tette föl:

– Mi van, *ezzel a fazonnal* is kavarsz?

– Is? – kérdezte a lány végtelenül megbántott hangon, és legszívesebben már szájba vertem volna a srácot, mielőtt kiejtette az utálatos szavakat.

– Buck mellett.

Jacqueline szája tárva maradt, mintha válaszolna, de nem jött ki hang a torkán.

Moore megfogta a lány karját, és elvezette volna onnan, de habozás nélkül elkaptam a csuklóját, és levettem a kezét Jacqueline-ról. Legszívesebben összeroppantottam volna.

– Mi a faszt akarsz? – höbörgött Moore, és abban a pillanatban tudtam, hogy még nem mondott le a lányról. Azt hitte, visszaszerezheti – vagy talán tudta, hogy képes rá.

Jacqueline azonban összeszorította a fogát, megfogta a srác karját, és rászólt, hogy menjen el. Moore ellenkezett, azt a vélekedését hangoztatta, hogy *karbantartó* vagyok, én pedig nem cáfolhattam, mert Joseph elveszithette volna miattam az állását.

– *Diák*, Kennedy – torkolta le a lány, mire a srác magyarázott valamit, hogy majd beszélgetnek a jövő héten, amikor otthon lesznek.

Tudtam, hogy a Buckot illető megjegyzés hideg zuhanyként érte a lányt, de nem azért, amiért a srác gondolta. Moore úgy beszélt, mintha Jacqueline-nek aggódnia kellene a jó híre miatt. Micsoda marhaság! A pusztá gondolattól, hogy az egyetemen netán azt pletykálják, Jacqueline *összeszűrte a levet* azzal a seggfejjel, aki megtámadta, legszívesebben azonnal megkerestem volna azt a Buckot, és újra elláttam volna a baját.

Moore úgy meregette rám a szemét, mintha ezzel megfélemlíthetne. Reméltem, hogy nem ragadtatja magát ostobaságra, mert vele még sokkal könnyebben elbántam volna, mint az erőszakoskodó haverjával. Láthatólag azt hitte, fenyegető a morcossága, pedig a tartása teljes képzetlenségről árulkodott, és abszolút védtelenül hagyta. Piff-paff, és már a földön hevert volna. Valószínűleg soha életében nem vett részt igazi verekezésben. Farkasszemet néztem vele, mígnem megfordult, és kiment a kapun.

Jacqueline ekkor megfogta a karomat, és azonnal fölengedett bennem a feszültség. Az álláshalmozásommal cukkolt, mire azt

mondtam, a karbantartós dolog ritkán fordul elő, az önvédelmi műsört pedig társadalmi munkában csinálom.

– Azt hiszem, még eggyel kiegészíthetnénk, nem? – kérdezte, és megdermedtem, a *közgáz korrepetitor*-ra gondoltam, miközben viaskodtam, hogy az arcom ne áruljon el érzelmet. – Jacqueline Wallace személyi testőre – folytatta. Megkönnyebbülés és csalódottság között ingadoztam. Nem akartam elmondani neki, de szerettem volna, ha tud róla. – Újabb társadalmi munka, Lucas? – hajolt közelebb játékosan, és megbabonázott a szemével. – Hogy marad így időd tanulni? Vagy bármiféle szórakozásra?

Felényúltam, és magamhoz húztam. *A mindenit*, ez a lány tényleg be tudta gerjeszteni az embert!

– Van, amire szakítok időt, Jacqueline – suttoztam, megcsókoltam a nyakát, a füle mögötti érzékeny pontot, amitől elgyöngült, ha csak hozzáértem az ajkammal. Halkan szuszogott, ha nyalogattam, szívogattam finom bőrét, vigyázva, nehogy kidörzsöljön. Ez az érzéki, de diszkrét lány csak azokat a nyomokat fogadta szívesen, amiket rajta kívül senki sem láthatott.

Egyelőre csak megcsókoltam és útjára engedtem.

E-mailben elküldtem Jacqueline-nek a dolgozatára vonatkozó észrevételeimet, kiemeltem a tényt, hogy fölzárkózott, de azt ígértem, továbbra is eljuttatom hozzá a feladatlapokat. Egyúttal tudattam vele, hogy szerdán hazamegyek, és nálunk nincs wifi, így vasárnapig gyakorlatilag elérhetetlenné válok. *Mint Landon*.

Ha a nagypapa most látott volna, gondterhelt sóhajjal csóválta volna meg a fejét.

Ha pedig hozzám is férközhet, akkor kaptam volna egy taslit, és mindenféle idiótának nevezett volna.

Jacqueline azt válaszolta az e-mailre, hogy a szülei síelni mennek, de ő mégis hazautazik, egyedül marad otthon. Sokféle helyzetet elképzeltem már a magánéletével kapcsolatban, de az nem szerepelt köztük, hogy ennyire megfélekedznek róla a szülei.

Én úgy terveztem, Hellerék városi terepjárójával teszem meg a négyórás utat a tengerpartra. Kibéreltek egy nyaralót, és abban akartak hálaadásnap vacsorát rendezni. Rám néhány hallgatag nap várt apával, kivéve a vacsorát, amelyet Charles, Cindy, Carlie és Caleb társaságában költhettem el.

Cole barátnőre tett szert a Duke-on, és úgy döntött, az első vakáción a lányt kíséri el Floridába ahelyett, hogy hazajönne. Az apja egy héten át agyoncikizte az anyósékkal, és efféle kérdéseket zúdított rá: „Melyik anyakönyvvezetőnél jelentkeztek be?” Cole hevesen tagadta, hogy küszöbön állna a nősülés, Heller pedig szétröhögte az agyát nagyobbik fia minden egyes felbőszült SMS-én.

Bárcsak elmesélhettem volna Jacqueline-nek...

Összeszólalkozásom Kennedy Moore-ral előre megjósolhatóan kiújította ellenséges érzületemet, sőt egy fokkal még följebb is srófolta. A hétfői előadás kinszenvedéssel telt, hasztalanul igyekeztem tudomást sem venni a srácról, vagy legalább ellenállni a késztetésnek, hogy gondolati úton sértéseket küldözgessek a koponyájába. Az óra végén, amikor megfordult, és Jacqueline-re mosolygott, gyorsan elhagytam a termet, nehogy lemenjek a lépcsőn, azután szétzúzom a fogsasztareklamba kívánczó mosolyát.

Jacqueline szokásos kislisszolókapujánál a falnak támaszkodva figyeltem, amint megjelent a fiúval, aki az előadáson

mellette ült. Három hónapja, a félév elején a fiú részt vett egy-két csoportos korrepetálásomon. Most úgy tűnt, ketten egyszerre láttak meg, és ahogy közeledtek, esküdni mertem volna, hogy rólam értekeznek. Miután a fiú jó pihenést kívánt Jacqueline-nek, az ellenkező kijárat felé indult, én pedig a lány vonásait kémleltem, nem jelzik-e, hogy a sráctól megtudta, én korrepetálok a társaságot. Zavart arckifejezéssel nézett föl rám, homloka icipicit ráncolódott. Nem bírtam olvasni a gondolataiban, mellé-szegődtem, és kinyitottam neki a kaput, amelyen együtt léptünk ki. A könyöke hozzám súrlódott, és immár fölismerhető illata újraélesztette szombat esti emlékeimet.

– Találkozunk ma este? – kérdeztem.

– Holnap zéhát írunk csillagászatból – felelte. Egész este az évfolyamtársaival együtt szándékozott tanulni. Ez nem számított különösnek, kivéve a válasz előtti pillanatnyi hallgatás, amelytől inkább ürügynek, semmint indoknak tűnt.

Nem hagyott nyugodni a lelepleződés érzete, a tömeget fűr-késztem, hogy vajon honnan ered. Valami azt súgta, itt a forrása a közvetlen közelemben, ez azonban nem lehetett igaz.

– Holnap este?

– Holnap zenekari próba – mondta Jacqueline, és még erő-sebben zúgott a fülem. Megemlítette, hogy vasárnap délelőtt ellőgta a gyakorlást, és a szünetre hazaviszi a nagybőgőjét. A szünetre – ismerős téma, illetve elakadt az agyam, ráeszméltem, hogy *Landonnak* ismerős, *Lucasnak* nem.

Fejjel rohantam egy betonfal felé, noha egyszer már durván nekicsapódtam annak a falnak. Nem kellett megtapasztalnom a recsegés-ropogást, ahogy minden ripityára törik, anélkül is tudtam, milyen érzés. Rám fért ez a szünet. A tengerpart, a hullám-verés, apa néma jelenléte. Szükségem volt rá, hogy meglássam, ki tudok-e törni ebből a megszállottságból.

A lány szemébe néztem, és kértem, hogy SMS-ezzen, ha korábban végez. Minden akaraterőm összpontosításával köszöntem el:

– Szia, Jacqueline!

Anélkül hagytam ott, hogy hozzáértem volna, búcsúzóul megcsókoltam volna.

18. fejezet

LANDON

Úgy gondoltam, ha megütöm Clark Richardsot, majd jobban fogom érezni magam – és úgy is történt. Túlságosan is jól éreztem magam, ha létezik olyasmi, hogy túlságosan jó. Minden ütés, amit bevittem, de még az általam kapottak is lezsibbasztották és átalakították a szálnalmas csudabogarat, aki addig voltam, s helyette egy érzéketlen genyót keltettek életre.

Már a Boyce-szal lezajlott tavalyi bunyózásom megzörgette ezt a ketrecet, de Richards pofájának elkalapálása jelentette a vízváltató mozzanatot. Találtam valami jobbat, mint az eki és a fű kombinációja, jobbat, mint a szeszelés, sőt akár a szexelés, hogy elfojtsam a fejemben harsogó hangokat – mert még ha mindazok hatottak, és olykor hatottak, a saját hangomat akkor is mindig hallottam, az pedig soha, de soha nem engedte, hogy végleg felejtsek.

– Csak három napra megyek el – fogta két kezébe anya arcát apa. – A hét végén találkozunk Charlesékkal, nem igaz? Meg-

tervezzük a riói karácsonyozást, amit te meg Cindy évek óta verkliztek.

– Meg hogy *verklizünk!* – színlelt sértődöttséget anya. – Akkor talán itthon is maradhatsz, ünneprontó!

Apa lecsúsztotta a kezét anya vállán a könyökére, a mellkasához húzta anya kezét, majd egészen közel vonta őt magához, és fölemelte anya állát.

– Nem hagyhatsz itt engem, Rosie – mormolta. – A tegnap estiek után semmiképpen sem – hajolt le hozzá, és megcsókolta, miközben én alig öt méterre ültem.

– Jesszusom, *menjetelek szobára!* – szorongattam a videojáték távirányítóját, elszántan meredtem a képernyőre, illetve a gördeszkázó figurára, aki épületek teteje között ollie-zott, házfalakról rugaszkodott el, és mozgólépcsőkön csúszkált le, azaz csupa olyasmit művelt, amibe a valóságban belehaltam volna. Megpróbáltam behunyni a bal szememet, hogy ne lássam a szüleimet, akik az ajtónál ácsorogtak, és hosszadalmas, nyalifalizós búcsúzkodást adtak elő.

– Azért vettünk a szobádba televíziót és a konzolt, fiam, hogy anyáddal élvezhessük... – mosolygott le anyára apa – ...a ház többi részét.

Megnyomtam a szüneteltető gombot, hanyatt dőltem a kanapén, és két kézzel eltakartam a szememet.

– Úristen! *Most komolyan!*

– Ne piszkáld már! – nevetett anya.

– Hiába minden, nem bírom megállni – vallotta be apa.

Anya sóhajtva igazgatta apa amúgy is tökéletesen rendben lévő nyakkendőjét.

– Tulajdonképpen arra gondoltam, hogy idén karácsonykor meglátogathatnánk apádat, Ray. Mindig egyedül ünnepelek...

Apámat finoman szólva bonyodalmas kapcsolat fűzte az apjához.

– Ő választotta az egyedülletet. Neki így tetszik.

– De drágám, majd kiugrik a bőrből, ha meglátogatjuk. Imádja Landont, és nem él örökké.

Anya szülei – neves professzorok analitikus szakterületen – a negyvenes éveik elején jártak, amikor a világra jött, méghozzá meglepetésbabaként, jóval azután, hogy belenyugodtak a gyermektelenség gondolatába. Furcsa módon művészhajlamú lányukat – hogy anya szavaival éljek – piszkosul elkényeztették. Öt-hat éves koromra mindketten elhunytak. Anyunak borzasztóan hiányoztak, de én a nagyanyámra alig emlékeztem, a nagyapámra meg egyáltalán nem.

A nagypapa – apa édesapja – maradt az egyedüli nagyszülőm.

– Azt képzeled, végre talált egy balekot, aki átveszi a Maxfield *családi vállalkozást* – rajzolt idézőjelet a levegőbe apa –, mert Landon szeret kihajózni vele. Egyébként is pár hónapja, júliusban láttuk. – Bármit állított is, kihallottam a hangjából, hogy megadja magát, enged anya összes kívánságának. – Miután elmenekültem abból a városból, egyáltalán nem szándékoztam visszamenni oda. Mégis minden nyáron odakényszerítesz. Most meg ezzel a karácsonyozással jössz?

– Mert úgy helyes. És már nem duzzogó tizennyolc éves a férjem, hanem felnőtt férfi.

Apa újra megcsókolta anyát, és átölelte.

– De még mekkora – dörmögte

– Felhívom a figyelmedet, hogy kiskorú is tartózkodik a helyiségben. Veszélyeztetjük a saját *ártatlan gyermekünk* erkölcsét. Eredj, készülj a suliba, pici babám! – fordult hozzám anya azzal a megszólítással, amit kizárólag négyszemközt vagy apa jelenlétében alkalmazott rám. Tizenhárom évesek nem szenvedhetik, ha az anyukájuk nyilvánosan vagy a haverjaik előtt traktálja őket ilyen hülyeségekkel.

Kikapcsoltam a játékot, és a szüleim *még most is csókolóztak*.
– *Örömmel* – használtam szemellenzőnek a kezemet, ahogy elhaladtam mellettük.

– Előbb öleld meg apádat búcsúzóul!

A lépcső tövében száznyolcvan fokos fordulatot hajtottam végre, és egy gyors ölelés erejéig odahajoltam apához. Megveregette a vállamat, lenézett rám, mivel néhány ujjnyival még mindig fölém magasodott, bár kezdtem behozni a különbséget.

A minap fölkaptam anyát, csakis azért, hogy bizonyítsam ez irányú képességemet, ő pedig sikított, majd elnevette magát.

– Valamikor én pelenkáztalak!

– Jaj, anya – fintorogtam –, *muszáj* pont ezt az emléket föl-idézned?

Mellbe bökött, és összevonta a szemöldökét.

– Hacsak nem akarod, hogy szóba hozzam, hogyan etettelek.

– Pfüj, *ne!*–tettem le. – Boááá!

– Erőltess meg magad az iskolában, és eddz keményen az annandale-i seggarcok elleni vasárnapi meccsre! – buzdított most apa. – Csütörtökön jövök – kócolta össze a hajamat, amit eléggé utáltam, persze éppen ezért csinálta.

Kificánkoltam a kezéből.

– Ügyesen vetted be a seggarcokat, papi. Fejlődik a szókin-csed.

– Rendben, nagyfiú! – vigyorgott. Megfogta a vállamat, és a szemembe nézett. – Amíg elmegyek, te vagy a ház ura. Vigyázz anyádra!

– Úgy lesz, apa. Vigyázok rá – tisztelegtem, és fölszaladtam a lépcsőn, a hétvégi mérkőzésre gondoltam, meg Yeseniára, mert úgy terveztem, még aznap randira hívom, ha sikerül megembe-relnem magam.

LUCAS

A tengerparton huszonöt fok körüli, ebben az évszakban átlagosnak számító hőmérséklet uralkodott. Hellerék kiraktak apánál, mielőtt egy olvadozó pulykával meg egy nagy doboz jamszgyökérrel, zöldbabbal, zsemlemorzsával és vörös áfonyával továbbindultak bérelt nyaralójukba.

– Viszlát holnap! – köszönt el tőlünk Cindy. – Egy óra körül eszünk. Ha a pulyka nem sül át addigra, akkor egy óra körül *iszunk*.

Boyce: Itt vagy?

Én: Itt Várj pár órát!

Az ágyra dobtam a sporttáskámat. A szobám kisebbnek, szűkebbnek tűnt, mint valaha. Úgy éreztem magam, mint egy selyemhernyó, aki több mint három esztendeje kirepült a gubójából, és mára alaposan kinőtte azt az ismerős, mégis különös helyet.

A csupasz fal tele volt térképtű ütötte lyukakkal, a szemközti polcok legnagyobbbrészt üresen nyújtózkodtak. Apa nem vitte vissza a háromkarú rézcsillárt a konyhába – most is ott lógott közepén, az alacsony mennyezetről visszaverődött fénye világította meg a helyiséget. Az egyik polcon néhány régi tankönyv sorakozott a nagypapa bibliája meg egy középiskolai címjegyzék mellett. Legutóbbi látogatásom óta odakerült egy boríték is. Tíz-egynéhány fotó lapult benne, sosem látott pillanatfelvételek.

Az egyik kép nyolcadik osztályos koromban, az első tanítási napon készült, amikor új egyenruhámban kiszálltam a kocsiból. A három hónappal azelőtti öltözékem minden egyes darabját kinőttem.

A fényképezőgép lencséjébe – anyára – vigyorogtam, miközben a járdán a hátam mögött álló alak szabotálta a fotót, a szája szögletében kidugta a nyelvét. Tyrell. A tanárok mind vagy utálták, vagy rajongtak érte, és soha nem ismertem olyan mókás srácot, mint ő. A háttérben, az iskolaépülethez közelebb háromtagú lánycsapat álldogált és beszélgetett. Az egyikük szembenézett a fényképezőgéppel, sötét haja lófarokba fogva, sötét szeme a tarkómra irányult. Yesenia. Mostanára valószínűleg elkezdte a jogot, vagy könyvelőgyakornokoskodott, vagy beadta a jelentkezését mesterszakra filmesztétikából vagy szociológiából. Akkoriban nem ismertem annyira, hogy az érdeklődési körét vagy a törekvéseit firtassam. Beértem az irántam tanúsított érdeklődésével. Tizenhárom évesen csak az számított.

Átlapozgattam a többi fotót, megálltam annál, amelyiken anya festett, és egy másiknál, amelyiken kettesben bohóckodtunk a kertünkben. A mellkasom közepén sajgó pontra nyomtam a kezemet, és eltettem az összes képet, hogy majd később tanulmányozzam. Úgy gondoltam, bizonyára apa hagyta itt nekem ezt a borítékot. Talán ezek a képek eddig egy memóriakártyán rejtőztek, egy régi fényképezőgépben, amit végül kidobás előtt ellenőrzött.

A konyhában a hűtőben találtam egy zacskó spenótot, a konyhaasztalon pedig egy tál gyümölcsöt. Nem tudtam, hogy apa egészségesebb életmódra váltott, vagy hazajöttöm alkalmából tiszteletben tartja az ízlésemet.

– Milyen a sulis? – kérdezte zuhanyozástól nedves hajjal, miközben sört húzott elő a frizsiderből. Természetesen ma is kihajózott, mielőtt megérkeztünk. Feltételeztem, hogy holnap egy teljes szabadnapot engedélyez magának, de féltem megkérdezni. Ha nem, azzal megbántotta volna Cindyt.

– Okés. Stoppoltam magamnak egy helyet a jövő félévre egy munkacsoportban. Az egyik tavalyi professzorom kutatási programjában. Ösztöndíjas.

Az özőnvíz előtti kisasztalnál ült, amiről rég lekopott a lakkozás, a lapja összevissza karcolódt.

– Gratulálok. Gépészeti feladat? Versenyautó-tervezés?

Elhúztam a számat. Az érdeklődésem a középiskola óta túljutott a versenyautókon – nem mintha apa tudott volna erről. Mostani beszélgetésünk anya halála óta a leghosszabb továbbtanulási témájú eszmecsereknék ígérkezett.

– Nem. Puha, mégis ellenálló anyagok, kicsit orvosi téma. A szövettényésztésben hasznosítható.

– Á, érdekes – szaladt föl a szemöldöke. Az asztal fölött kibámult az ablakon, amely a lehető legszebb kilátást nyújtotta az öbölre, csak a nagypapa szobája múlt felül, ami most lakatlanul állt. Már indultam volna, hogy lezuhanyozzak, azután kipakoljam a magammal hozott pár holmit, amikor apa újra megszólalt: – Vacsoraprogram?

– Hm... egy kicsit... elmegyünk Boyce-szal – vettem elő egy üveg sört a hűtőszekrényből, és az összecsucott bicska szélével lepattintottam a kupakját.

– Megvan még a kulcsod?

– Meg.

Apa bólintott, le sem vette a szemét az ablakról, és szokásos hallgatásunkba merültünk.

Boyce-szal egy ablak melletti bokszot választottunk. A városban egyetlen valamennyire túrhető kocsmá működött, abban ültünk most. A lármás, füstös lebujt szívesen fölcseréltem volna a tengerparti csehókra, amikről Boyce azt mondta, most elárasztották

őket a középiskolás suhancok. Nevetnünk kellett, hiszen nem is olyan régen még *mi magunk is* középiskolás suhancoknak számítottunk.

– A Harley megvan még?

Az érettségi előtti hónapokban kettesben újjáépítettük a csúnyán elhanyagolt motorkerékpárt, amit az apja valami javítás fizetségéül fogadott el az egyik ivócimborájától. Amikor pénzzé kellett tennem a kisteherautómat, hogy abból fedezzem az első félévi egyetemi tandíjat, Boyce valahogy rábeszélte az apját, hogy olcsón adja el nekem a mocit.

– Meg. Kibir még néhány hónapot, amíg lediplomázom. – Eszembe jutott Jacqueline, ahogy átkarolt, a kezét összekulcsolta a hasamon. A melle a hátamhoz préselődött. A combja közrefogta a csípőmet. – De valószínűleg akkor is megtartom, ha majd veszek kocsit.

A pincérnő kihozta az italunkat meg egy kosár vegyes frissensültet.

– Pearl-t láttad mostanában? – vett ki Boyce egy szelet sör-tésztában sült avokádót, és a salsába tunkolta.

– Hónapok óta nem – ráztam a fejemet. – Azt hiszem, jól megy sora, alighanem most jelentkezik az orvosira. De te nagyobb eséllyel összefuthatsz vele, mint én. Vagy tizennégyszer annyi diák jár oda, mint ahányan itt összesen laknak, és tudtommal Pearl gyakran látogatja a szüleit.

– Igaz – kortyintott a tequilájából.

– Na és... ti találkoztatok?

Féloldalasan föl-kunkorodott a szája széle.

– Néhányszor.

– Fura egy kapcsolat ez, Wynn – csóváltam meg vigyorogva a fejemet. – Egyszer majd mesélhetnél kettőtökről.

– Amikor csak akarod, öreg. És nálad mi a helyzet? – terelte másra a szót Pearl Frankról. – Új kalandok? Édeshármas? Orgiabuli? Szexuális zaklatás éltes tanárnők részéről?

Bekaptam az ajakkarikámat, és nevetve ráztam a fejemet.

– Tudod, hogy folyton tanulok vagy dolgozom.

– Persze, öreg, a százegy állásod. Ne kábíts azzal, hogy nem iktatsz be időnként a változatosság kedvéért egy kis ciciprogramot. – Hátrapillantott a lassan megtelő vendégtérre. – Ha nem lennél olyan baromi finnyás, ajánlanék egy-két csajt ebből a kricsmiből. Mi újsága korrepetitori melóddal? Nincs valami dögös pipi, aki testközelből igényelné a kereslet-kínálat szemléltetését? – Gyanúsán sokáig meredhettem a sörömbbe, mert Boyce az asztalra csapott, és közelebb hajolt. – Maxfield, te kis sunyi szemét...

Két tenyerembe támasztottam a fejemet.

– Most mászom ki valamiből. Illetve próbálok.

Vagy öt másodpercig hallgatott.

– Az egyik diáklánnyal, akit korrepetálsz?

Nabazmeg, honnét tudta? Persze Boyce mindig tudta. Bólintottam.

– Hmm. Amennyire ismerlek, márpedig jól ismerlek, ez szipka. A helyedben leszarnám a hülye szabályokat, de hát én soha nem is leszek korrepetitora senkinek. Se főnöke. – Főlhajtotta a maradék tequiláját, és intett a pincérnőnek, hogy még egy rundot. – Tudod, nálam az az ábra, hogy *engem* kellene fölvennie valami dögös csajnak, hogy aztán *ő* zaklasson.

Egy pillanatra elképzelttem, amint szerepet cserélünk Jacqueline-nel – ő a korrepetitor, én meg a diák. Mondjuk, én érettségiző nagybögös, ő pedig egyetemista nagybögő-korrepetitor... Minden létező izmom összehúzódott és megke-ményedett. *Az istenit*, olyan gyorsan elcsábítanám a csajt, hogy beleszédülne.

A pincérnő letette az asztalra a második körünket, és Boyce nevetve koccintotta a kupicáját az én párás korsómhoz.

– Arra, amire most gondolsz, haver. Így szoktak nézni azok, akik hamarosan becsajoznak. Segíthetek valamiben?

A fejemet ráztam, meghökkentem a hirtelen rám törő fantáziakép életszerűségén.

Mert hát természetesen az volt. Fantáziakép.

Még kétheti közgázóra. Még két önvédelmi foglalkozás. Aztán vége.

Tegnap este, amikor Boyce visszafuvarozott, észrevettem a megváltozott cégtáblát a horgásboltnál, amelynek nevéhez hoztátoldották, hogy „kávézó és wifi”. El tudtam képzelni, hogy az öreg Joe maga festette oda a kiegészítést – mert pontosan úgy nézett ki. Megfordult a fejemben, hogy beugrom, megnyitom az egyetemi e-mail fiókomat, hátha Jacqueline írt nekem. *Landonnak.*

Amint eszembe jutott a lány– egyedül otthon, a szülei síelni mentek, a kutya panzióban nem bírtam elhessenteni az aggodalmat. Emlékeztettem magamat, hogy a mostani szünetre ellenkező irányba utaztunk. Ő négy órát északra, én meg szintén négyet délre. Ha bajba került, most semmit sem tehettem érte.

Ha minden rendben, akkor föllélegezhettem. Ehhez mindössze tájékozódnom kellett.

Csakhogy három napja, amikor a nyelvtudományi épület bejáratánál elváltam tőle, úgy döntöttem, legalább a szünet időtartamára fölfüggesztem ezt az epekedést. Ha most SMS-ezek neki, előlről kezdődik minden. Ez egyikünkkel szemben sem lenne méltányos.

Azután Caleb legalább egy kiló pulyka és minden másból dupla adag bekebelezését követően elaludt az ágyamon. Apa, Charles és Cindy a képernyőhöz tapadtak, a döntetlenre álló tojásfocimeccset nézték, amire én nem bírtam koncentrálni, Carlie pedig kétszer is fölajdult:

– *Döööögunalooooom!*

Minden határozottságom elillant, és magam ajánlkoztam, hogy elkísérem Carlie-t egy kis kocsikázásra a városba. Az apja boldogan átengedte a városi terepjárója kulcsát. Letekertük az ablakot, és beleegyeztem, hogy popcsatornára tekerjük a rádiót, ha cserébe megállunk a Horgászbolt és kávézó és wifinél.

– *Nagyon ott van a név* – jegyezte meg Carlie, és fél szemöldökét azzal a felsőbbrendűséggel vonta föl, ami csak egy tizenhat évesről telhet. Amint beléptünk, folytatta a kritikát: – Olyan, mint valami díszlet. Ezeket a virágmintás fotelhuzatokat vajon komolyan gondolták? – Végül véleményezte a kávé: – Hova köpjem? Ez *halizű*.

Lecsekkolta az emléktárgypultot, amíg én bejelentkeztem a fiókomba, és tucatnyi haszontalan e-mailt találtam, de Jacqueline-től semmit. Landonnak nem akadt valószerűen hangzó indoka, hogy írjon neki. Se elküldendő feladatlap, se közlgő röpzéhá. Úgyhogy beszámoltam a fölminősített horgászboltról, és szokásos LM aláírásom fölé közvetlen modorban beillesztetem: *Ugye minden este bezárod a házat, és bekapcsolod a riasztót? Ne vedd zokon, de azt mondtad egyedül leszel otthon.*

Tizenöt percig malmoztam, de Jacqueline nem válaszolt.

Carlie, aki immár kifogyott a berendezést illető velős bírálatokból, vásárolt egy élénk rózsaszín pólót, mellrészén *csali* felirattal – valószínűsítettem, hogy ezt az anyja haladéktalanul el fogja kobozni –, valamint egy hógömböt homokszínű „hóval” meg az eredeti Horgászbolt cégtábla – óne kávézó és wifi – miniatűr másolatával.

– Gyere, Lucas, üljünk ki a partra! – indítványozta. – Ha léteznek ebben a városban korombeli helyes srácok, azok tutira nem *idebent* penészednek.

Úgy döntöttem, nem világosítom föl, hogy az ő korabeli helyes srácok nemigen merészkednek a közelébe, amíg én ott tartózkodom.

Hat óra múlva a telefonom kijelzője zöldes fénybe vonta spájzgubómat. Akarateróm kimerült.

Én: Mikor jössz vissza a suliba?

Jacqueline másodperceken belül válaszolt: *Valszeg vasárnap. És te?* Megkönnyebbülten lélegeztem föl. Nem esett baja. Azt feleltem neki, hogy szombaton, hirtelen felindulásból hozzátettem: *Újra leskiccelnélek*, és kértem, hogy SMS-ezzen, amikor visszajön.

Pénteken apával kivittük Charlest és Calebet a vízre, míg Carlie és Cindy a bérelt ház teraszán zöldcitromos limonádét szürcsölgetve olvastak. Miután kikötöttünk, kölcsönvettem apa kisteherautóját, és irány a horgászbolt. Jacqueline közben percekkel az SMS-ezésünk után válaszolt Landon e-mailjére. Mosolyogva nyugtáztam, hogy esténként aktiválja a riasztórendszert, de vidámságom nem sokáig tartón.

Az exeméknél töltöttem a napot – írta. Hozzátette, a srác szombaton találkozni akar vele, hogy *beszélgessenek*. El tudtam képzelni, miféle *beszélgetésre* gondol. Válasz nélkül becsuktam a laptopot.

Miután Caleb bejelentette, hogy hétfőn le kell adnia az iskolai természettudományos versenykiállításra szánt anyagának tervét,

és még témát sem választott, Hellerék úgy döntöttek, szombat reggel indulnak vissza. Apa egyébként is egész napos horgászki-rándulást ütemezett be, úgyhogy hajnalban búcsúztunk el egymástól, és délre haza is értem.

Újra végigolvastam Jacqueline e-mailjét, elképzeltem, hogy esetleg Kennedy Moore-ral tölti az estét – ha nem az éjszakát. A srác úgy bánt velem, mintha eldobható, pótolható lenne, holott ez a lány mindkettőtől igencsak távol állt. Nem is tudta magáról, milyen erős, de a sráccal folytatott viszonya meggyöngyítette. Elfogadta a srác órála alkotott képét. Moore álmait követte a sajátjai helyett. Engedte a srácnak, hogy megváltoztassa a nevét, és ki tudja, mi minden mást.

Megnyomtam a Választ, és azt írtam neki, úgy tűnik, mintha a srác szeretné visszakapni őt. Azután megkérdeztem, hogy ő mit akar. Szerettem volna tudni, hogy föltették-e már valaha neki ezt a kérdést.

Hellerék étteremben vacsoráztak, utána moziba mentek, majd ünnepi lampionos felvonulásra a város déli fertályának lakóparkos környékére, ahol egymást érik a profi lakberendezők által kidekorált luxusvillák. Ennél leléptem mosni, és győzködtem magamat, hogy magányra vágyom. Összedobtam egy zöldcitromos-korianderzöldes pácot a tegnap kifogott vörös csattogóhalamnak, bevágtam a frigóba, és elmentem futni. Szünet nélkül Jacqueline Wallace-on agyaltam. A gondolat, hogy együtt van Moore-ral, olyan erőszakosságot ébresztett bennem, amit rég eltemetettnek, a múlt részének hittem. Logikusnak tűnt, hogy harcoljak ezért a lányért, de úgy nem rúghattam szét valaki seggét, ha ő választotta helyettem az illetőt. Persze dögöljek meg, ha nem *akartam* volna ennek ellenére megtenni.

Joseph: Túlélted a hónapot? Ugye, hogy a Dallas Cowboys a király? Elliott-tól ezt többet nem kér-

dezhetem, különben büntetésből Clevelandtól hazáig folyamatosan a Mr. Tűsarak megy. Az kocsival kurva hosszú út.

ÉN: Túl. Itthon vagyok. Hajrá Dallas Cowboys! A pasid nagyon szeret dirigálni, haver.

Joseph: Nekem mondd? Papucs alatt nyögök. Még jó, hogy nem tűsarkú. :P

Amikor a telefonom újra csipogott, azt hittem, megint Joseph-től jött SMS, de nem. Jacqueline írt: *Visszajöttem*. Tehát természetesen meghívtam vacsorára.

Olyan régóta gondoskodtam a saját kosztomról, hogy nem is találtam ezt különösnek. Kölyökfejjel anyám mellett kuktáskodtam, aki a konyhát is a művészi alkotás terepének tekintette. Miután a nagypapa meghalt, kénytelenségből főztem apára és magamra. Választhattam: vagy az, vagy örökösen pirítós, hal meg tojás. Mire leérettségizek, mindketten skorbutot kaptunk volna.

Mostanára megritkult, hogy önmagamon kívül még valakinek teljes étkezést produkáljak.

Egyedül laktam, és Carlie néhány hónappal ezelőtt jogosan állapította meg, hogy nemigen jár hozzám senki. Nem értem rá baráti kört fenntartani, és nem randizgattam. Alkalmi kapcsolatokba elvéve bocsátkoztam.

Aki vendéget hív a saját főztjére, az gasztronómiai magabiztossággal dicsekedhet, és elvárásokat gerjeszt, én azonban nem tartottam magam mesterszakácsnak. Az ingyenc és bármiféle komplikált mozzanatot tartalmazó recepteket kihagytam. Egyszerű ételeket gyártottam minden cifrázás nélkül.

Azonkívül fogalmam sem volt, mit szeret Jacqueline, és mit nem.

– Még soha életemben nem főzött nekem srác – vallotta be, és a pult túloldalára könyökölve figyelte, amint nyers zöldséget aprítottam, majd meglocsoltam bazsalikomos-ecetes-olajos mártással. A főzőcskésző egyetemista srácok terén mutatkozó tapasztalatlansága kedvező előjelenek tűnt a csattogóhal és a fóliában sült burgonya szempontjából. Mihelyt minden a sütőbe került, beállítottam a percjelző órát, és a kanapéhoz vezettem Jacqueline-t.

Érdekelt, mire jutottak az exével, mégsem akartam rákérdezni. Eljött ide, és gondolni sem bírtam arra, hogy visszamegy ahhoz a sráchoz.

A kezembe fogtam elbűvölő kezét, és milliméterről milliméterre megvizsgáltam. Végigkövettem tenyerének vonalait, az ujjai közötti érzékeny völgyeket, és az egyes ujjbegyek bőrléceinek íveit. Rövidre vágta a körmét, hogy zavartalanul nagybőgőzhessen, nyomogathassa, pengethesse a húrokat.

Erről csak Landon tud. Lucas nem.

Meg kellett mondanom neki. Minél előbb meg kellett mondanom.

Az ölembe vontam, a kanapé sarokpárnáira döntöttem, hátrahajtottam a fejét, csókolgattam a nyakát, amely vágytól bizsergett, amikor nyelt egyet, végigsiklattam nyelvemet az apró, remegő izmok során, miközben légzése és érverése fölgyorsult. Kigomboltam fehér blúzáát – egy gombot, azután kettőt, ajkammal követtem a néhány ujjnyi szakaszokban föltáruuló területet, a melltartó felső szélénél megtorpantam. Ha tovább gombolom, szénné égett volna a vacsoránk.

Fél keze kettőnk közé szorult, ujjai szétterpeszkedtek a mellkasomon. Szabad keze megragadta a bicepszemet, a vastag pulóver fölgyűrődött a markában. Amikor a nyelvemmel becézget-

ni kezdtem a melle között félig-meddig már láthatóvá vált mélyedést, úgy gyúrogatta a karomat, mint egy kiscica, még dorombult is hozzá. A súlya éppen jólesett, kerek csípője az ölembe nyomódott. Vívódtam, hogy véget vessek féktelen merengésemnek – vajon milyen tapintású a puha, meztelen teste... Szerettem volna megfordítani, érezni forróságát, ahogy hozzám préselődik...

Megszólalt a percjelző, és Francis türelmetlen nyávogással csatlakozott a lármához. Soha életemben nem gerjedtem be ennyire, nem vállaltam volna ilyen készségesen az éhezést.

– Ideje ennünk.

Ezek a szavak újabb vakmerő, gátlástalan gondolatok özönét indították el Jacqueline imádni való testét illetően.

A lány kábult, csalódott nyögése észbontó zene volt füleimnek – félreérthetetlenül jelezte, hogy kíván engem. *Mármint azt, amit ismer belőlem* – pontosította az agyam. Még a kéjvágytól megszállottan sem bírtam elhallgattatni a lelkiismeretemet.

Vacsora közben megemlítettem, hogy mielőtt egyetemre mentem, kettőnkre főztem apával.

– Te főztél? Nem anyukád vagy apukád? – nézett rám merőn, enyhe homlokráncolással.

– Anyám meghalt, amikor tizenhárom éves voltam.

Próbáltam nem nagy ügynek feltüntetni a tényt, hogy azután én főztem – mintha csupán arról gondoskodtam volna, hogy apa ne kizárólag piritóson meg halon éljen.

– Részvétem anyukád miatt.

Őszinte együttérzése csöndesen megrendült hangjában jutott kifejezésre, és úgy éreztem, szétszakítanak az ellentmondásos vágyak – tartsam magam az édesanyám vonatkozásában rám jellemző visszafogottsághoz, vagy mondjak el Jacqueline-nek mindent. Ahogy már oly sokszor, torkomon akadtak a szavak. Csak biccentettem, nem szóltam semmit.

Amíg ettünk, Francis a saját testtömegének megfelelő mennyiségű csattogóhalat fogyasztott el, majd nyivákolt, hogy engedjem ki. Beretesztem utána az ajtót, és elképzeltem, hogy ma éjjel vadászat helyett inkább a környék körbekocogását igényli.

Visszamentem az asztalhoz, és megfogtam Jacqueline kezét. Főlállt, az ágyamhoz kísért, ahol úgy feküdtünk le egymás szemébe nézve, mintha régi szokásunknak engednénk. Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem őt, meggyőződjek a valóságáról, arról, hogy nem csupán szívem kegyetlen koholmánya. A bőre hihetetlenül bársonyos volt, az arca találkozásról találkozásra szépült. A frászt hozta rám, mégsem bírtam távol maradni tőle.

Lassan kigomboltam a blúza többi gombját, közben végig a szemébe néztem, készen arra, hogy az első jelre leálljak, bárhol tartunk is. Idegességében nagyot nyelt, ahogy fél válláról lecsúsztattam a blúzt, és odahajoltam, hogy ajkammal érintsem. Forró lehelete a fületem cirógatta, hűvös keze az ingem alá nyomult, tenyere végigsiklott a hasamon, és följebb kalandozott. Azt sem tudtam, hogy tépjem le magamról minél gyorsabban az inget.

Fél lábamat az övé közé toltam, erélyesen hozzápréseltem a combomat, és amikor levegő után kapott, édes szájába löktem a nyelvemet, jobban kellett nekem, mint az oxigén. Alig hallható sóhajjal jutalmazott, homorított, keze a bőrömrre siklott, simogatta az oldalamba írott verset, amit végre teljesen megértettem. Az agyamban vágy és félelem tombolt. Még soha nem rettegtem ennyire a saját vágyaimtól, mert messze meghaladták a testiséget. Lelkem legmélyéig fölkapart, minden erőmmel óvni akartam, miközben elmém elszántan igyekezett kiokoskodni, hogyan kaphatom meg őt. Legalább annyira – sőt *még inkább* – át akar-

tam adni neki magamat, mint amennyire birtokolni kívántam, miközben pontosan tudtam, hogy egyik sem lehetséges.

Fölém került, a haja átbukott a vállán, selymes tincsei az államamat csiklandozták, blúza és melltartója lecsúszott hálás ujjaim mozdulataitól.

Az önfeladás e röpke pillanataira minden fenntartásomat félrelöktem, mormoló esdekléssel és suttogóra halkult becézgetéssel imádtam őt. Biztosan éreztem, hogy a bőröm idegvégződése az előző héten megsokszorozódtak, mert bárhová nyúlt a szájával vagy az ujj hegyével, lángra lobbantam.

Mivel nem szándékoztam átlépni azt a pontot, ahol legutóbb Jacqueline ellenállásába ütköztem, az ágyamban töltött órák hevessége az enyegésről alkotott minden addigi elképzelésemet felülmúlta, és a csókolózás önmagában véve fényűző érzéki tobzódássá vált. Ahogy a testem tudomásul vette ezt, hosszasan elidőztem nyelvem minden rezdülésénél, egyedül a számmal csábítottam őt magam után, és a matrachoz szorítottam a kezét, hogy ne érhesen hozzám. Homorított, vonaglott alattam, a lábával átfogta az enyémet, minden sóhajával és nyögésével azt közölte, hogy a teste az a hangszer, amin tudok játszani, még hozzá jól.

Miután végre elengedtem a kezét, ujjjaival a hajamba szántott, én pedig végigcsókoltam a mellét és a hasát, a köldökében forgattam a nyelvemet, ugyanakkor a dereka és a csípője között kapaszkodtam belé, mintha azon vívódtam volna, lehúzzam-e a farmerjét. Körme a vállamba vájt, és tudtam, ha megérinteném a most épp az állam alákerült gombot, igent mondana. Ujjhegyeinek, ajkának, nyelvének minden ingerlő érintése, minden hang, amit kiadott, egyre fokozta sóvárgásomat és megelégedettséget – ami teljesen logikátlan, de ezzel nem törődtem.

Lassan visszacsúsztam az ajkához, ránehezedtem, fölfelé menet foglalkoztam minden testrészével, ami a figyelmemet köve-

telte. Megremegett, és belém kapaszkodott, amikor az oldalunkra fordítottam magunkat.

– Visszaviszlek – mondtam.

Mellkasomon pihenő ujjai összekulcsolódtak az enyémeikkel, és bár bólított, megszorította a kezemet, majd percekig úgy maradt, nem mozdult a karomból. Leküzdhetetlen vágy fogott el, hogy megőrizzem ezt a pillanatot, mintha az utolsó szemcsék peregnének át a homokóra nyakán, és minden erőmmel arra törekednék, hogy még néhány drágamásodpercre felbillentsem az időmérő eszközt.

Szó nélkül öltözködtünk, begomboltam a blúzát, szándékosan húztam az időt minden egyes gombnál, majd még egyszer utoljára lehajoltam hozzá, és megcsókoltam.

Épp a Harley-mat keltettem életre, amikor a ház hátsó ajtaján Charles lépett ki egy konyhai szemeteszsákkal. Nem bírtam megmozdulni, tekintetemmel követtem lépéseit az ajtótól a kúráig, majd vissza az ajtóhoz. Szuggeráltam, hogy felénk fordulás nélkül menjen be a házba, de tudtam, hogy nem így lesz. Kezével a kilincsen megfordult, és egyenesen rám nézett. Meg Jacqueline-re.

– Landon? Jacqueline? – kérdezte, mint aki nem hisz a szemének. Vagy csak az éghez fohászzkodott, hogy kiderüljön, ez valami tévedés. Sóhajtván szólt, hogy miután visszaérek, menjek be hozzá a konyhába. Kurtán biccentettem, s ezzel bement.

Jacqueline egy szót sem szólt. Nem tudtam, hogy a döbbenet némította el, vagy hozzám hasonlóan előre érezte ezt a közelgő véget. A tízperces út a koleszáig tíz másodpercnél tűnt, de elég hosszúnak bizonyult ahhoz, hogy ráeszméljek a kettős szereppemmel és Jacqueline-nel kapcsolatos igazságra: már tudta.

19. fejezet

LANDON

Iskolakerülésem a tavaszi szünet után a rá se baszás újabb magaslataiba emelkedett. Quinn tanár úr csalódott bennem – ezt minden alkalommal elmondta, amikor elégtelen vagy kettes alá dolgozatot adott vissza, vagy lógásért tanítás utáni bezárásra utalt. De hát némelyik nap egyszerűen *nem bírtam* elviselni a gondolatot, hogy egy asztalnál üljek Melody Doverral.

A mulasztgatás végül házon belüli felfüggesztéshez vezet, mert az állami iskolának bevételforrás a kimutatottan megjelent tanulólétszám, annak alapján fizetik a fejkvótát. A delikvenst tehát a sulititkárság egyik alkalmazottjának felügyelete alatt egy külön helyiségbe számúzik, ahol egy rakat szarabbnál szarabb feladat vár rá, de persze nem tudják kényszeríteni, hogy el is végezze. Átdurmolhatja az egész napot, bár időnként megbökögetik, és ráförmednek, hogy ne aludjon. Mindez természetesen *a saját érdekében* történik.

Amikor legutóbb hábefre ítélték, Ingram tájékoztatott, hogy még egy igazolatlan hiányzás a kicsapásomat vonja maga után, sőt még igazolt hiányzás esetén is évisméltésre köteleznek, nem léphetek magasabb osztályba. Úgy döntöttem, nincs az az isten, hogy még egy esztendőre itt ragadjak. A tanév utolsó hónapjá-

ban minden egyes órán részt kellett vennem. Szar ügy. A nagy-papa azt mondta volna, rezgett a léc.

Dolgoztam apának a hajón, de még a minimálbérnél is kevesebbet fizetett, úgyhogy mellékfoglalkozással egészítettem ki a jövedelmemet. Rick Thompson a város egyik legkeresettebb fazonjává vált. Népszerűsége két tényezőtől eredt: a drogból és az általa bulibuláknak nevezett csajokból, akik fölhajtották a kuncsaftokat, ő pedig droggal fizette őket. Thompson diákszövis srácoknak, családi vakációjukon valami *családon kívülit* kereső kamaszoknak és felnőtt férfi létükre középiskolás lányokkal lépre csalható hülyéknek köszönhetően komoly lovettát szedett össze.

Elkezdett hitelbe is árusítani helybelieknek. Időről időre előfordult, hogy valaki vagy túlságosan eladósodott, vagy Thompson területén továbbpasszolta az árut, és elfelejtett a haszonból részesedést juttatni neki.

Ekkor léptünk színre mi ketten Boyce-szal.

Boyce jóformán teljesen leszokott arról, hogy csajokkal és kisebb kölykökkel kötözködjön, bár ennek értelmi fejlődéshez nem sok köze volt. Az első eredményeként gyakrabban feküdtek le velem, ami nyilvánvaló ösztönző, a második pedig kizárólag abból fakadt, hogy én nem csíptem a dolgot. Korábbi kötekedő híre azonban megelőzte, én pedig azt követően, hogy a Richardsszal folytatott verekedésemmel bunyósként mutatkoztam be a nyilvánosság előtt, további előnyre tettem szert: labilis idegzetűnek tartottak, ami majdnem olyan fenyegetően hatott, mint kebelbarátom. Szerencsére Thompsonnak ritkán adódtak gondjai, ezért legtöbbször csak azért kísértük el, hogy az illetők azt tegyék, amit kívánt tőlük – pengessenek.

Ő meg viszonzásul nekünk pengetett. Hol drogban, hol kápéban.

Ahhoz, hogy az alkalmazásában maradjunk, mindössze két teendő hárult ránk: megfélemlítően viselkedni, illetve szarrá verni az időnkénti segghülyéket. Az előbbit jellemzően a nálam természetesebb Boyce intézte, az utóbbit pedig én – nagy élvezettel.

– Nem muszáj itt ücsörögnöd – morogtam. – A francnak se hiányzik, hogy elájulj, vagy mit tudom én.

Boyce olyan felháborodottan tárta szét a kezét, mintha az imént nem is adott volna öklendező hangokat, amikor Arianna előkészítette a hatalmas, görbe tűt.

– Ha nem akarod, hogy maradjak, nem maradok – dohogott.

Unott képpel meredtem a szokottnál sápadtabb arcára.

A szemét forgatta, és távozott.

Öt perc múlva karika díszelgett az ajkamban.

– Apáááám, de dögös! – ámult el Boyce, miközben fizettem. Mihelyt a tűket elpakolták, megszűnt minden problémája.

– Te is kérsz, Wynn? Én fizetem.

– Lóóóófaaaaszt! – kántálta csípőrészlő táncmozdulatokkal.

– Utánam akkor is Wynn-nyognak a csajok, ha nem lyuggatom ki a bőrkémet.

Arianna a fejét csóválta, és a markomba nyomta a visszajárót.

– Úristen, elég lesz! – szóltam a haveromra.

– Láttad, hogy fölizgattam? – kérdezte szemrebbenés nélkül.

LUCAS

– Ugye már tudtad? – kérdeztem, és kerültem Jacqueline tekintetét.

– Tudtam.

Érdekelt, mióta tudta, és hogyan jött rá, bár egyik sem számított igazán. Erőt vettem magamon, hogy szembenézzek a haragjával.

– Miért nem szóltál egy szót sem?

– És *te* miért nem?

Jogos. Nem tudtam mit felelni neki.

Firtatta, hogyhogy két néven szerepeltem.

– A Landon az első keresztnvem, a Lucas a második. Most a Lucast használom, de Charles, azaz dr. Heller régóta ismer, és ma is Landonnak hív.

Elszorult a torkom, nem találtam a szavakat, hogy elmagyarázzam, miért változtattam nevet, hát nem mondtam semmit. A tény így is, úgy is tény maradt, hogy elmondhattam volna, de nem mondtam el.

– *Hazudtál* nekem – lobbant kék láng a szemében.

Leszálltam a mociról, és megfogtam a vállát, mindenáron szerettem volna megértetni vele, hogy egy pillanatig sem akartam bántani. Hangsúlyoztam, hogy sohasem neveztem magamat Landonnak, ő csak feltételezésekből indult ki, de dögöljek meg, ha ez nem a leggerinctelenebb mentség, amit valaha is kiejtettem a számon. Egész idő alatt tudtam, mit vél igazságnak, és nem helyesbítettem.

Egy vállrándítással kibújt a szorításomból. A szemébe néztem, és szíven ütött, amit kiolvastam belőle. *El kellett engednem őt.*

– Igaz, ez az én hibám. Ezért elnézést kérek. – Reszketett a kezem, az oldalamhoz szorítottam. – Kívántalak, és Landonként nem lehetett volna közöm hozzád. Bármilyen efféle kapcsolat ellentétes a szabályokkal, és én áthágtam azokat.

Rendbe kellett hoznom ezt a dolgot Charlesszal – mindeneke-
lőtt azért, hogy ne a lány osztályzata lássa kárát. Elvégezte a
feladatát, és nem hagyhattam, hogy ő szenvedjen az én megté-
vesztő viselkedésem miatt. Ehhez képest háttérbe szorult az a
vágyam, hogy visszanyerjem annak az embernek a bizalmát, aki
a legsötétebb pillanatokban megmentett. Egyelőre gondolni sem
bírtam arra, mihez kezdenek, ha teljesen elveszíteném ezt a bi-
zalmat.

– Szóval most vége – térített magamhoz kijelentésével
Jacqueline.

– Igen – mondtam, és azt hittem, menten meghalok. Csengett
a fülem, nem is hallottam, hogy kimondtam a szót.

Ő hallotta. Megfordult, bement az épületbe, és miután eltűnt,
hazamotoroztam, hogy szembenézzek tetteim következményei-
vel.

Kivántalak... Kivántalak... Kivántalak...

Egész úton ez visszhangzott a fülemben, mint valami karco-
lás miatt kiakadt bakelitlemez. Azután az ő válasza. *Most vége...
vége... vége.*

Majdnem éjjel egy órakor surrantam be a hátsó ajtón. Heller
egy csésze teával, az osztályozónaplójával és Jacqueline dolgo-
zatával a konyhaasztalnál ült. Csak a tűzhelyvilágítás meg az
asztal fölötti kislámpa adott fényt. A ház többi része csöndbe
burkolózott.

Helyet foglaltam a professzorral szemben, és vártam. Akár-
hányszor citeráztam egy bosszús tanár vagy vaskalapos igazga-
tónóm íróasztala előtt, ezt a csontig hatoló büntudatot, ezt az
önmagamban való mélységes csalódottságot még sohasem érez-
tem.

– Segítettél neki a dolgozat megírásában? – kérdezte, amint
letelepedtem.

A fejemet ráztam.

– Ajánlottam forrásokat az anyaggyűjtéshez, ellenőriztem a következtetéseit és az idézeteit. De egyedül írta meg.

– Ugyanúgy, ahogy bárki mással történt volna, akinek ezt a feladatot adom.

– Igen – sóhajtottam –, de...

– Várj, fiam, hadd segítek, amennyire tőlem telik, hogy kihúzd magad a csávából – grimaszolt, és a szemembe nézett. – Ha ezt a dolgozatot a csoport bármely más hallgatójával íratom meg, ugyanilyen segítséget nyújtóttál volna neki?

– Igen – bólintottam.

– Kért tőled további előnyt vagy bármiféle érdemjegy-módosítást, mert ti ketten... viszonyba keveredtetek? – Rám szegezte a tekintetét.

Nyelvemmel megnedvesítettem az ajkamat, és bekaptam a karikámat.

– Nem is... tudta, hogy én korrepetálok a csoportot.

Még jobban ráncolta a homlokát, és értetlenül pislogott.

– Tanórán kívül ismerkedtem meg Jacqueline-nel, mielőtt kiosztottad neki a javítófeladatot és megadtad az e-mail címemet. Úgy tudta, hogy Lucasnak hívnak, te pedig Landonként emlegettél. Sosem találkoztam vele személyesen, mint a korrepetitora, mindvégig e-mailben érintkeztünk, mert az eltérő órarendünk miatt nem tudtunk találkozni. – Fölvonta fél szemöldökét, és égett az arcom. – Mármint szokásos, napközbeni időpontban.

– Tehát amíg nem kértelek föl, hogy támogasd a pótlásban, nem tudtad, hogy az a lány a csoportba...

– Én tudtam.

Sóhajtott.

– Szóval azt hitte, jársz az előadásra, de nem tudta, hogy korrepetitori minőségben.

Bólintottam.

Levette a szemüvegét, behunyta a szemét, újabb sóhajt hallott.

– Tehát úgy tartottad fenn vele ezt az egész kettős... *kapcsolatot*... hogy hazudtál neki a kilétedet illetően. És egészen ma estig nem tudta az igazságot.

– Igen – nyeltem egyet, de a büntudat nem könnyen ment le.

Nem szándékoztam ma este még *tetézni is* a hazudozást, de ezzel a hazugsággal Jacqueline-t óvtam. Nem tudtam, miért nem vont kérdőre a lány, amint rájött vagy gyanút fogott. Azt sem tudtam, mióta lát tisztán. De rosszul vette volna ki magát, ha kiderül, hogy fölfogta, mi a helyzet, mégis folytatta a kapcsolatot.

Nem maradt más választásom, védenem kellett őt – ez már olyan szükségletemmé vált, mint a levegővétel.

– Landon – legyintett Heller, és kijavította magát. – *Lucas*, miért csináltad?

Hányszor tettem már föl magamnak ugyanezt a kérdést?

– Eleinte azért, mert félt tőlem, mármint Lucastól. Landonként azonban nem. E-mailben olybá vett, amilyennek bemutatnál, vagyis értelmes végzős diáknak, aki segít neki a felzárkózásban. Kiderült, hogy jó humorú, és okos is, én pedig Landonként... – Lesütöttem a szememet. – Landonként *nem ijesztettem meg*.

Megköszöri a torkát.

– Nem kívánom meghazudtolni a benyomásaidat... de néhány perccel ezelőtt egyáltalán nem tűnt nagyon *rémültnek*.

Összepréseltem az ajkamat.

– Maradt még valami, amit meggyónál, mielőtt eldöntöm, mit tegyek ebben az ügyben?

Basszus – gondoltam, amikor újabb szabálytalanság villant az agyamba.

– A röpzéhá... Nem kifejezetten *beszéltem* róla neki... de talán *céloztam rá*, hogy röpzéhat fogsz íratni.

Fél kézzel eltakarta a szemét, és megint sóhajtott.

– Rendben. Hétfőn beszélek a lánnyal...

– Charles – hajoltam az asztal fölé, és esengő gesztussal tettem össze a kezemet. – Ez az én hibám. Az egész. Ő nem tett semmi elítélendőt, szorgalmasan dolgozott, hogy behozza a lemaradását. Segítség nélkül írta meg a házi dolgozatot, ahogy kívántad. Ha problémája akadt volna, talán kísértésbe esem, hogy átlépjem a határt a segítségnyújtásban. De nem ez volt a helyzet. Légy szíves, ne őt büntesd azért, mert helytelenül jártam el.

Oldalra hajtotta a fejét, ellágyult a tekintete.

– Te csodálsz ezt a lányt.

Gyorsan bólintottam.

– Mégis rossz fényt vetettél rá, fiam. Ha nem ismernélek pöttyömkorod óta... A látszólagos helyzet alapján hozhatnék mindkettőtöket érintő fegyelmi döntést. A látszat gyakran súlyosabb a valóságnál... de gondolom, ezt te is tudod. – Újra sóhajtott, és görcsösen összekulcsolt kezemre fektette a tenyerét. – Na jó. Megbízhatok benned, hogy a félév hátralévő pár hetében csakis helyénvaló korrepetálási tevékenységre szorítkoztok? Add a szavadat!

Ismét bólintottam, égett a szemem. Úgy éreztem, nem vagyok méltó erre a megbocsátásra.

– Igen, megígérem. Ne haragudj, hogy csalódást okoztam, Charles. Neked is, és neki is.

Megveregette a kezemet, majd összeszedte a papírjait.

– Nem tagadom, hogy sokszor félreismerem a nőket, de úgy tűnik, a jelenlegi zűr későbbre halasztása végett hazudni nem szerencsés ötlet. A hazugság hajlamos megduplázni a bajt...

vagy a végén visszaüt, *pofán csapja* az embert, ahogy Caleb mondaná.

Kuncogtunk.

– Azt hiszem, ebben egyetérttek a fiaddal.

– Na persze, most még csuda okos, de csak várj egy-két évet! Amint eléggé elkapja a pubertás, dalolva búcsút mond az agysejtjei felének.

A hétfői órán nem néztem Jacqueline-re, amikor az előadóterembe lépett. Egész órán igyekeztem máshová nézni. Akkor sem néztem rá, amikor Heller megszólította:

– Ms. Wallace, óra után legyen szíves, fáradjon le hozzám egy pillanatra!

Benjamin Teague azonban hátrasandított rám. A következő pillanatban odahajolt Jacqueline-hez, fejével felém intett, és kérdezett valamit. A lány a fejét rázta, de nem fordult hátra.

Tovább küldözgettem neki a feladatlapokat, az e-mailjeim ennyire korlátozódtak: *Mellékelem az új feladatlapot, LM.* Jacqueline nem válaszolt, nem is számítottam válaszra. Az előadáson nem figyeltem, ahogy be- és kilépett, egyedül az tűnt föl, amikor Moore kikísérte, nemcsak a tanteremből, az épületből is. A lány nem nézett rám, és ezt nem vehettem zokon.

A szerdai és pénteki előadáson néhányszor megengedtem magamnak, hogy szemrevételezzem őt. Osztatlan figyelmet fordított a tanárra, nem matatott a holmijával, nem lesegetett hátra. A jegyzetelésen kívül mozdulatlan maradt a keze. Úgy hatott, mint egy elvárásolt lény, aki hirtelen földhöz kötve, bűverejétől megfosztva találta magát, holott mi sem állhatott távolabb a valóságtól. Hiszen szerelmet ígézett egy férfi szívébe, akinek a

lelkét évekkel azelőtt jéggé dermesztette, érzéketlenné változtat-
ta a mérhetetlen fájdalom és büntudat.

Amikor a rúgások gyakorlására került sor, Jacqueline a barátnő-
jével Ellsworthhoz állt be. Nem figyeltem őt, de ráhangolódtam
a hullámhosszára. Minden zsongás közepette hallottam a hang-
ját, pedig nem harsogta túl a többieket *Nem!* kiáltása, amikor
térdrel vagy lábfejjel bevitt egy rúgást, se nevetgélése Erinnel.

Miután Watts szünetet jelentett be, nem bírtam ki anélkül,
hogy megkeressem Jacqueline-t, élvezzem a látványát. Fölné-
zett, a tekintetünk találkozott, és minden más eltűnt. Csak ő ma-
radt, ahogy a terem másik oldalán állt, szeme felhőtlen égbolt,
arca kipirult a megerőltetéstől. Ahogy abban a másodpercben
megpillantottam, az olyan volt, mint ablakon kinézve rácsodál-
kozni a naplementére – önkéntelen, lélegzetelállító, utánozhatat-
lan és megismételhetetlen.

Erin belékarolt, kivitte a folyosóra a női öltözőbe vagy az
ivókúthoz, én pedig főlráztam magam kábulatomból, segítettem
Ellsworthnek a szőnyegek elrendezésében a következő gyakor-
latsorozathoz, azután védőfelszerelést öltöttünk.

– Ügyelj rá, hogy rendesen álljon rajtad ez a kacabajka – em-
lékeztetett az őrmester. – Fairfield múlt ősszel ráfaragott, hogy
trehányul öltözött be. Arra okítjuk a hölgyeket, hogy ne fogják
vissza magukat, és *nem is fogják*. Szerencsétlen flótás nem hi-
szem, hogy teljes tizenöt percig bírta volna a strapát. De azért
persze potyogtak a könnyeim a röhögéstől.

A szünet végétével a nők két csoportra oszlottak, fölkészül-
tek a találóan medveölésnek nevezett támadáshoz, azután
Watts megszólalt:

– Don, Lucas, cseréljétek ehhez a részhez! Kavarjuk meg egy kicsit a támadó taktikát!

Ezzel Jacqueline énhozzám került, akárcsak a dékáni hivatali irodavezetőm, aki önként jelentkezett, hogy bemutassa a fogást – a teljes test átkarolása ellen lehetséges védekezések sorozatát. Nem csoda, hogy Jacqueline riadtnak látszott, mint aki mindjárt futva célozza meg a kijáratot. Én is hasonlóan éreztem magam. Tudtam, hogy percekben belül mindenki szeme láttára át kell ölelnem.

Elmagyaráztam a fogásokat – lefejelés, sípcsonton rúgás, rüsztre tiprás, hasba könyöklés, valamint minden tanfolyami csoport vitathatatlan örök kedvence, a golyómarkoló-csavaró, ráncigáló *fűnyíró*. Watts odajött, és engem használt a bemutatáshoz.

– Nyúljanak hátra, markolják meg az árut, csavarintsanak rajta, és rántsák egyenesen előre, mintha fűnyírót akarnának beindítani. *Bbbrrrrömm!* – utánozta végül a masina hangját, mire a nők visítva nevettek, én pedig az alsó ajkamba haraptam, valószínűleg el is vörösödtem, amikor Watts arra kérte őket, ezt a fogást ne teljes erőbedobással adják elő, nehogy apaságra képtelenné tegyenek minket Ellsworthszel.

Mind a hat nő sorra odaállt elé, a többiekkel szembe, mögéjük léptem, elkaptam őket, ölelő karommal leszorítottam az övéket. Bármelyik védekezési módot alkalmazhatták, a legtöbben a végén a fűnyíró utánzásához folyamodtak, még a hangeffektust is hozzáadták. Jacqueline barátnője, Erin teljes gözzel hajtott végre minden egyes védekezést. Mosolyogva képzeltem el, amint a támadója a földön fetrengve *könyörög* neki, hogy szaladjon el. A csoportja ujjongott, majd Erin halálkomolyan azt kérdezte, ne rúgja-e meg elszaladás előtt a férfit.

Csíptem a csajszt.

Végül Jacqueline következett. Tudtam, hogy miattam ideges, és eltökéltem magam, nem hagyom, hogy emiatt bármiféle hátrányt szenvedjen. Okvetlenül el kellett sajátítania ezeket a fogásokat. Hogy érezze, micsoda erőt ad a végrehajtásuk. Hogy bizony önmagában. Rám hárult a feladat, hogy hozzásegítsem ehhez.

Amikor körülfogtam a karommal, megdermedt. *Az istenit! Az én hibám, az én hibám, az én hibám.*

– Üss meg, Jacqueline! – buzdítottam halkán. – Könyökkel.

Szót fogadott.

– Jó. Taposás! Fejelés! – kalauzoltam suttogva, és követte az útmutatást. – Fűnyíró!

A csoport által alkalmazott hangeffektus nélkül kivitelezte a mozdulatot.

Eleresztettem, és a többiek felé botorkált, akik úgy éljeneztek, mintha éppen olimpiai érmet nyert volna. Erin oltalmazóan karolta át, és úgy véltem, ez a nő igazán méltó a csajom barátságára.

A csajom.

A szemből medveölelésnél leblokkolt az agyam. Hiába a védőfelszerelés, a nézőközönség és az egész tevékenység célja, amikor néhány centiméternyi közelségből a szemébe néztem, úgy tört rám az iránta érzett vágyakozás, mintha gyomorszájon rúgtak volna. Szerencsére a tagjaim robotkormányzásra váltottak, imitálták a frontális letámadást, Jacqueline pedig ösztökélés nélkül végrehajtotta a védekező fogásokat, ráhangolódott társaira, akik lelkes kiáltozással segítették, bátorították.

Még egyheti közgázóra.

Még egy önvédelmi foglalkozás.

Aztán vége.

20. fejezet

LANDON

– Figyuzz, Standish, a következő az ábra... – Boyce néha olyan hangot ütött meg, mint egy birkatürelmű szülő, ami aljas húzás volt a részéről. Abba a hitbe ringatta a másik felet, hogy nem is olyan súlyosa helyzet. – Nyakig ülsz a kakiban, haver.

Megvető képet vágtam, karba tettem a kezemet, fél csípőmmel egy csorba szélű mosdónak támaszkodtam.

Eddie Standish a haverommal szemben helyezkedett el, engem csak oldalról lesegetett, mint egy madár, nem fordult felém. Hogy jobban fölmérje, hányadán állunk... de ne kelljen a szemembe néznie.

– Tudod, csak még egy kis időre van szükségem.

– Hát igen – biggyesztette le az ajkát Boyce. – Pont ez a problémosz. Az időből sajnos kifogytál.

Standish pislogott, elsápadt. Jesszus. Reménykedtem, hogy nem bögi el magát. Utáltam, ha bögték.

– Kifogytam? Hogyhogy kifogytam? De hát ismertek, srácok. Thompson is ismer. Nem kaphatok egy kis haladékot? – Elfordult, két kézzel a hajába túrt, de amikor visszafordult, úgy festett, mintha álarcot öltött volna. Bicskanyitogatóan fölényeskedő álarcot. – Ne csináld már, Wynn! Ne légy pöcs!

Wynn rám nézett. *Ez tényleg azt műveli, amit gondolok?*

Vállat vontam. *Ja, öreg, azt.*

Ekkor egy alsóbbéves lépett a mellékhelyiségbe, egy pillantást vetett hármunkra, és düledt szemmel, sietve kihátrált.

Wynn leszegette a fejét, és közelebb lépett Standishhez.

– Szóval *én* vagyok a pöcs? Nem az a krapek, aki kétszáz-zal... kétszáz-zal, Maxfield?

– Aha.

– Kétszáz ruppóval lóg a cuccosért, amit puncira cserélt – nevetett Boyce, és Standish vele nevetett. *Az idióta.* – Ennek kapcsán utalhatnék arra a tényre, hogy nekünk Maxfielddel soha az életben nem kell fizetnünk puncióért. Utalhatnék arra, milyen száználmasan gáz, hogy (a) fizetni kényszerülsz azért, hogy döngethess, illetve (b) ez eleve leszűkíti a játékeret azokra a csajokra, akik hajlandók ingyen cuccosért megcsinálni egy pasit, de tartózkodom a megjegyzésektől.

Boyce a cipőjére meredt, az állát simogatta, ami azt jelentette, hogy mindjárt átmegy bölcselkedőbe. *Basszus.* Nemsokára kezdődött az órák.

– Na most nekem semmi kifogásom olyan csaj ellen, aki ugyanúgy élvezetet lel a testében, ahogyan én az enyémben, bár az már nem mindegy, hogy valaki feslett, mint jómagam, vagy pedig prostinger – pillantott ismét föl Standishre Boyce. – Én nem ítélem el őket. A csajoknak is kell az a... s a többi, s a többi. Na de a magadfajtasrác, aki csak akkor jut hozzá, ha fizet érte? *Ez tragikus.* Illetve kimondottan tragikomikus, ha még neked áll feljebb, és *engem* pöcsözöl le.

Csönd támadt, amíg Standish emésztgette a hallottakat.

– Nem nagyon szoktam adni a cuccosból azoknak a ribiknek, öreg – felelte, és idegesen fölnevetett, mintha mind bepíáltunk volna. – Csak azt *ígérem* nekik, azután jól megdugom őket. Azután mit tehetnek? Sipákolnak, hogy megerőszakoltam őket?

Drogfüggő ribancok. – Kettőnk között a semmibe meredt, nyelt egyet. – A cuccos javát egy... ööö... porlasztóra cseréltem.

– Ezt kár volt mondanod – szóltam fojtott hangon.

– Standish, *haver*... Először is a cuccos jókora hányadékot autóalkatrészre cserélted? *Ez dilerkedés*, faszfej. Thompson pályáján. Ami meg a másik dolgot illeti – pillantott rám –, most aztán elástad magad, öreg. Az én Maxfield barátom ugrik arra, amit a sipákolás után mondtál.

Figyeltem, amint Standish töprengett, mit is mondott a sipákolás után.

– De... de hát egy drogfüggő kurvát nem lehet *megeőrsza*...

Nem tudta befejezni. Tulajdonképpen nem akartam kiverni a fogát – az csak ráadás volt. Mindössze ösztönözni kívántam, hogy erőltesse meg az agyát, találja ki, honnan teremti elő Thompson kétszáz dollárját, és úgy igyekeztem leleményességre ösztönözni, hogy egy hónapig se beszélni, se enni ne bírjon rendesen. A közvetlen és a végső célt egyaránt sikerült elérnem.

A srác másnap kicsengette a lóvét. Boyce hallomása szerint zaciba csapta az apja Rolexét, és az eleve nyiszlett gyerek tíz kilót fogyott a folyékony-pépes étrendtől, amire hat hétig kényyszerült.

A gubanc abból eredt, hogy Standish az iskola területén részesült ebben az ösztönzésben. Bár jobb szerettük ezeket az ösztönzőrdületeket az oktatási intézmény falain kívül lebonyolítani, a srác napokig bujkált, suliba járni viszont kötelező, és ott nem nehéz megtalálni valakit, ha a tanulólétszám nem éri el a kétszáz főt. Kiszaszteroltuk az órarendjét, és lerohantuk – Boyce nevetve átkarolta a vállát, mintha országos nagy haverok lennénk, és a vidámkodás közben eltérítette a félreeső rőtyibe.

Standish sajnálatos balesete visszajuttatott bennünket Ingram radarerőjére. A tanműhelyből hívtak bennünket az igazgatói irodába. Boyce gyanította, hogy az alsóbbéves srác köpött, mert

Standish összecsinálta volna magát, mielőtt befúj minket, mint akik helybenhagyták.

– A kis Jekyll és Hyde-os átváltozóműsorától eltekintve... talán *tényleg* annyira hülye – jegyeztem meg.

– Kicsoda milyen hájas? – ráncolta a homlokát Boyce. – Az valami könyv, nem? Na mindegy, nem érdekes. A lényeg az, hogy letagadjuk.

– Egyetérték.

Ugyanazokba a fotelokba ültettek bennünket, mint két éve, a botrányos folyosói bunyó után, aminek egyetlen tanúja sem jelentkezett. Ingram rezzenéstelen tekintettel hunyorított ránk.

– Érdekesnek találom, hogy együtt látták kettejüket Edward Standishsel közvetlenül azelőtt, hogy a fiú a metszőfogával a kezében, vérző szájjal és több évi költséges fogszabályozás *meghiúsulásával* hagyta el az épületet.

Boyce köhögőrohamot rögtönzött, hogy palástolja röhögését. Ha volt valami, amiben Boyce nem jeleskedett – a szövegértő olvasáson kívül –, hát akkor annak színlelése, hogy nem röhög, amikor pedig de. Koncentráltam, hogy megőrizsem fapofámat. A diriboszi nem csaphatott ki bennünket azért, mert szarrá vertük a srácot, aki esküdözött, hogy semmi közünk hozzá, és furcsa módon az igazgatónő szemtanúja is visszavonta az állításait. Fogadni mertem volna, hogy Boyce keze van a dologban, de nem kérdeztem.

Már két órája szeltük a habokat, mire a piros-fehér csíkos biki-nis csaj kegyeskedett szóba elegyedni velem. Selyemcukrot juttatott eszembe. A dögös fajtából. Pakolás, de dögös. Bár a meg-játszós viselkedés tekintetében nem nagyon finnyáskodtam, mert helyes lány vajmi ritkán fordult meg a fedélzeten, és ha

mást nem, aznapra legalább jobb kilátást élvezhettem, mintha az egész napot csak víz, partvonal meg hal tölti ki.

– A sulimban az olyan... emós vagy darkos vagy akármilyen srácok sokkal... *sápadtabbak* nálad. És nem ilyen muszklisak. Azt hittem, ez a vérszegény kinézet hozzátartozik az életstílushoz. Vagy mit tudom én.

Fél szemmel hunyorítva sandítottam rá. Odaoldalazott mellem, miközben a bárka jobb felén a pecabot felcsalizásához készültem. Ma mélyvízi horgászást rendeztünk.

– Életstílushoz? – kuncogtam. – Én nem nagyon érek rá ilyesmin filózni. – Ha nem kuncsaft lánya, hozzátettem volna, hogy: *cicus*. – Csak az vagyok, ami vagyok.

– Vagyis? – csillant a szemében huncut fény, amit a kirándulás első két órájában észre sem vettem. Persze igaz, hogy azt az időt a sötét napszemüvege mögé rejtőzve, bámulásra fordította. A szemüveget most föltoalta a feje búbjára, és igyekezett ügyet sem vetni a szüleire, akik a hajó farában burkolt és kevésbé burkolt sértéseket vágtak egymáshoz.

– Minek szeretnél látni? – kérdeztem vissza féloldalas mosollyal.

– Az itteni csajoknak bejön ez a duma? – emelte égnek a tekintetét.

Végigfuttattam a nyelvem hegyét az ajakkarikámon, és leguggoltam, hogy fölpatintsam egy csalis vödör fedelét, ez a megmozdulásom jobban kidomborította a lány által már észre vételezett izmokat.

– Be.

– És még mi jön be nekik? – vonta föl a szemöldökét.

A vállam fölött apámra sandítottam, aki a kormányt kezelte, és pillanatnyilag nem nézett rám ferde szemmel.

– Megtanítalak, hogyan kell fölcsalizni a horgot és tartani a botot, amíg alaposabban megtárgyaljuk ezt a témát. – A nap-

szemüvegem fölött a lányra néztem. – Ha tényleg tudni akarod a választ a kérdésedre, a részletes kifejtés némi időbe telhet.

Ahogy fölálltam, élem lépett, kis terpeszbe állt a hullámzástól ringatózó fedélzeten. Kissé föltámadt ma a szél, helyesebb lett volna az öbölben maradni, de a lány apja a nyílt vízen akart horgászni.

– Mindent tudok a rossz fiúkról meg a fölcsalizott *horgokról* meg a villámokról... – támaszkodott két kezét egymás mellé téve a korlátra, és kibámult a vízre. Az én pozícióból azonban a válla fölött tökéletes rálátást engedett a dekoltázsára, testtartásával kidomborította a kidomborítanivalóját, kis híján kibugygyantotta a falatnyi bikinifelsőből. Azt neveztem volna villantásnak. – És a *botfogásról*. Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Landonnak.

– Örülök, hogy megismerkedtünk, Landon. Chastity vagyok.

Megjegyeztem a nevét, mert figyeltem a szüleire, akik őt is bemutatják, mielőtt nekivágtunk ennek a kirándulásnak. Mielőtt világossá vált, hogy a szülők egymás torkának szorongatásával, fogcsikorgató megjegyzésekkel és egymás semmibe vételével óhajtják tölteni a napot. Az anyukája még apámmal is kikezdett. Aki persze rá se hederített.

– Chastity – biccentettem neki.

A hullámok moraján és a sirályok rikoltásán át a *tudok róla*, a *ringyó* és a *félkegyelmű* szavakat hallottuk. Apa igyekezett minél inkább félrehúzódni, mármint ahhoz képest, hogy tízméteres fedélzeten kellett mindannyiunknak elférnünk. Mi Chastityvel középre szorultunk.

– A szüleidnek valami problémájuk van? – kérdeztem.

– Apunak és a mostohabanyámnak. Igen, problémájuk, az *van*. A nőci megvádolta aput, hogy félrelépett. Ahogy apámat ismerem... nincs kizárva. Ne is beszéljünk róluk! Dögunalmasak, és igazán rám férne *némi* szórakozás ezen a hülye üdülésen.

Te pedig egész szórakoztatónak látszol, Landon – került ki a botot, megmarkolta, és hozzám nyomta a csípőjét.

– Na és ez a Chastity, vagyis 'tisztaság', ez precíz jellemzés vagy téves elnevezés?

Halkan elnevette magát, fél vállal a mellkasomnak támaszkodott, és két kezét följebb csúsztatta a boton.

– Én tudom, te meg...

– Jaj, semmi pánik. Legfőbb szándékom, hogy kitaláljam.

– Milyen pimasz csibész itt valaki.

– A beleváló csibészt jobban kedvelem... de egyetérték. Szóval mi a programod ma estére?

– Mmm, hát *neked*?

Annak dacára, amit a helybeli lányok befűzésére alkalmas dumákról mondtam Chastitynek, ritkán kavartam velük. Randizni akartak, szalagavatózni, együtt járni – engem meg mindez baromira nem érdekelt. A lányok elsöprő többségével csak futólag jöttem össze. A strandon ismerkedtünk meg, vagy a horgász-boltban, vagy valahol a városban. A bérelt nyaralójukban vagy a hotelszobájukban kettyintettünk. Vagy a tengerparton, ha már besötétedett, és hajlandók voltak rá.

Chastity benne volt a játékban – de sötétségtől függetlenül nem nyilvános helyen, és semmiképpen nem a szülei közelében. Amikor kocsival érte mentem, azt mondta, bemesélte a szüleinek, hogy a fayetteville-i iskolatársaival futott össze:

– Azt ígértem, éjjelre hazavisznek, addig halat meg pillecukrot sütünk a tengerparton.

El sem akartam hinni, hogy bevették.

– Vigyél el magadhoz! – sürgetett a lány, miután smároltunk, és mászkáltunk a parton, ahol rajtunk kívül néhány tucatnyian lézengtek. – Irtóra csöndben tudok maradni. Becsszóra.

Úgyhogy olyat műveltem, amit még soha – becsempésztem a házunkba egy csajt. Csak tíz óra körül járt, de apa korán kelő lévén, villanyoltás is korán volt. A szobája a kamrámtól nem messze nyíltaz előtérből. Átosontunk a sötét nappalin a konyhába, kikerültük a nyikorgós padlódeszkákat.

– Beszarás – suttopta a lány, amint bejutottunk parányi szobámba, és becsuktam az ajtót –, hogy ez milyen kicsi! Ez egy... *spájz?*

Főlkapcsoltam egy éjszakai irányjelző lámpát, amit a fali konnektorba dugtam, és leoltottam a csillárt. Lerúgtam elnyűtt vitorlászcipőmet a lányé mellé.

– Most a szobámról értekezzünk, vagy inkább...?

– Csak azt hittem, minden nagyobb ebben a...

Levettem a pólómat, és tátva maradt a szája. Odahajoltam, hogy megcsókoljam, lehúztam a vállpántos felsőjét, kioldottam a tarkójánál a selyemcukros bikinifelsője megkötőjét, kicsomagoltam belőle, és a markomba buggyantottam a cicijét. Hanyatt dőlt az ágyon, én pedig követtem.

– Mit akartál mondani? – kérdeztem, de a fejét rázta, és magára húzott.

Éjjel egy tájban ébredtünk, ami önmagában is elég baj volt, mivel egy órával azelőtt haza kellett volna mennie, és nem fogadott hívások, hangpostaüzenetek meg SMS-ek tömege várta az elnémított telefonján.

Ráadásul apa miatt ébredtünk föl. Fogalmam sincs, miért döntött úgy, hogy benyit a szobámba. Ha azelőtt tett is ilyet, nem tudtam róla. Talán csak valamilyen okból meg akarta nézni, otthon vagyok-e. De öt másodperc múlva mind baromira ébren voltunk.

– Mi a *kibaszott kurva* istennyila folyik itt, fiatalember?! – dörögte apám, és azonmód hátat is fordított, mert Chastity hirtelen felült, ahogy volt, félmeztelenül. – Jól sejtem, hogy a szülei *kurvára* nem tudják, hogy *ide* hoztad?

Megköszörültem a torkomat, miközben az egyszemélyes ágyon szorongva sután kapkodtuk össze és vettük föl a ruhánkat, mivel apa eltorlaszolta a kijáratot.

– Jól, apa, nem tudják.

– Tudják, hogy nálad van?

A lányra néztem, aki a fejét rázta.

– Nem, apa, nem tudják.

– *Azonnal* vidd vissza a szállodájába! *Azonnal*, Landon, *az isten verje meg!*

Ennyit egy szuszra még sosem hallottam káromkodni. Ahogy elléptünk mellette, kidagadtak a nyakán az erek, és az arca eltorzult a dühtől.

A szálloda bejáratánál tettem ki a lányt. Addigra SMS-ezett az apjának, hogy véletlenül kikapcsolta a telefonját. A férfi morgva képpel várta a hallban, amikor megálltunk a kapu előtt.

– Na basszus – morogtam.

– Majd én elintézem. Hidd el, bármit kap tőlem, megérdemli. –Visszafordult, és odahajolt, hogy megcsókoljon. – Köszönöm, hogy sokkal kellemesebbé tetted ezt a kiruccanást, mint amilyenre számítottam. Irodalomórára együtt járok egy mélabús sráccal, akinek van pár piercingje. Kicsit mindig paráztam tőle, de most majd lehet, hogy közelebbről is megvizsgálom – vigyrodott el, és kipattant a kocsiból.

LUCAS

Vasárnap este az immár szokványos üzenettel küldtem el Jacqueline-nek az utolsó feladatlapot: *Mellékelem az új feladatlapot, LM*. Sokkal többet szerettem volna mondani, de amit legesleginkább, azt nem tudtam szavakba önteni.

Este tíz felé csengett a mobilom, és Jacqueline arca töltötte be a kijelzőt – ezen a kanapén készítettem róla a képet. Úgy vi-gyorgott föl rám, mint aki titkol valamit.

A tegnapi önvédelmi foglalkozást leszámítva több mint egy hete nem érintkeztünk, és ami ennél is fontosabb, eddig soha nem hívtott, csak SMS-eztünk. ...

– Szükségem van rád – mondta, miután bejelentkeztem.

Fölálltam, Francis mellé a kanapéra dobtam a tollamat meg a tankönyvemet, és hosszú léptekkel a hálószobába indultam.

– Honnan beszélsz? – löktem félre a bakancsomat, és a Nocona westerncsizmámat kaptam föl, amit tizenhét éves korom óta hordtam. Az egyetlen lábbelit, amit a középiskolás időszakban újonnan vettem.

– A szobámból.

Beleugrottam a csizmába, és kifelé menet föl kaptam a kapuc-nis felsőmet.

– Tíz perc múlva ott vagyok.

– Köszönöm! – válaszolta majdhogynem suttogva, majd le-tette.

Éppolyan könnyen jutottam be a koleszába, mint előző alkalommal, kettesével vettem a lépcsőfokokat, és halkán bezörgettem az ajtón. Remegés futott át rajtam. Nem is sejtettem, mi vár rám az ajtó túloldalán, de bármiben szorult Jacqueline a segítségemre, készen álltam rá.

Ajtót nyitott, de nem húzódott félre, hogy beengedjen. A szeme megtelt könnyel, ahogy fölnézett rám.

– Jacqueline... mi ez a...

– Az a srác újra megtette, Lucas... és az én hibám.

– *MICSODA?*

– Sss! – rázta a fejét, megfogta a karomat, és tekintetével végigpásztázta az üres folyosót. Beszédhangokat hallottam a szobájából, de abban a pillanatban halkán magyarázni kezdte: – Egy másik lánnyal. A tegnapi esti bulin. Erin idehozta a lányt, és most nem tudom, hogyan tovább. – Nyelt egyet. – Elsőéves. Teljesen kiborult, halálra rémült, és ne haragudj, de fogalmunk sem volt, ki máshoz forduljunk.

Megsimogattam az arcát.

– Eszedbe se jusson amiatt mentegetőzni, hogy tőlem kértél segítséget! Megteszem, amit csak kell. Velem hajlandó beszélni a kislány?

– Azt hiszem – bólintott. – Erin azt mondta neki, te oktató az önvédelmet, és az egyetemi rendszerten dolgozol. Egyes hazugságok, de annyira megijedt szegény...

– Megértem – vettem mély lélegzetet, hogy lehiggadjak, és rendezzem arcvonásaimat. – Hogy hívják?

– Mindinek.

Jacqueline szobatársa az ágyán ült, fél kézzel szorosan átölelte a lányt, aki világoszőke hajával, szív alakú arcával, tágra nyílt szemén kívül csupa finom vonásával Carlie-ra emlékeztetett – csak hogy Carlie-t sosem láttam ilyenek.

– Szia, Mindi, Lucas vagyok – léptem lassan közelebb.

– M-maga nem látszik re-rendőrnék – dadogta sírástól akadozó, elcsukló hangon.

Ajakpiercing, hosszú haj, kapucnis felső – nem a legbizalomgerjesztőbbben festettem, és tényleg nem látszottam hivatalos személynek. Leguggoltam a lány előtt, de nem túl közel.

– Tulajdonképpen én is az egyetemre járok, csak diákként foglalkoztatnak a rendészeten. – Úgy tűnt, ezt tudomásul veszi. – Szóval az a helyzet, hogy be kell vinnünk téged a kórházba, ahol orvos és pszichológus fog megvizsgálni, azután feljelentést teszünk. – Könnyek szöktek a szemébe, és folytattam. – Ehhez nem kis bátorság kell, de Erin meg Jacqueline szerint sikerülni fog, és én is egyetérték velük.

– Bizony – fogta meg a lány kezét Erin. – És egy pillanatra sem hagylak magadra.

Mindi szipogott, keze fejével törölgette a szemét.

– Jó – felelte vékony hangon, mint egy kisgyerek.

– A szüleid a közelben laknak? – kérdeztem. Nehezemre esett kinyitnom a számat. Mintha üvegtörmelék került volna a fogam közé.

A fejét rázta.

– Pennsylvániában. De nem bírom fölhívni őket. *Nem bírom.*

– Minden szóval egyre jobban fölizgatta magát. – Iszonyúan haragudni fognak, hogy ittam...

– Még nem kell telefonálnod nekik – nyugtatgattam. – De az kizárt, hogy haragudni fognak rád. – Reméltem, hogy ez igaz. Ha ez Carlie-val vagy Jacqueline-nel történt volna... ezt most inkább nem is fontolgattam. Újabb mély lélegzetet vettem. – Majd a pszichológussal megbeszéled, hogyan közöld velük, jó?

Bólintott, utánozta mély lélegzetvételemet, megrázkódott, és Erin kezébe kapaszkodott.

– Szóval most irány a kórház, Lucas? – tudakolta Erin. – Mehetünk a kocsimmal.

– Te is ott leszel? – kérdezte tőlem azután Mindi. Teljesen berekedt, nyilván végigsírta a napot. Eszembe jutott Jacqueline a mindenszenteki buli estéjén. A könnyes szeme. Remegő keze. Ha akkor tudom, hol lakik az a seggfőj, nem érte volna meg a másnapot.

Erinre pillantottam, biccentett.

– Ha akarod – feleltem. Mindi bólogatott.

Egy negyedóra múlva négyesben léptünk be a kórház sürgősségi osztályára, én pedig tapasztalhattam, milyen nehéz beszélni *erről*.

Pókerarcot erőltettem magamra, ahogy kezdtek felszínre kerülni a szombat esti buli részletei, mielőtt egyáltalán kiléptünk a szobából. A nagyszabású összejövotelt ünnepélyes külsőségek között több diákszövetség együttesen rendezte, Buck meg Kennedy egyaránt részt vettek rajta – és *Jacqueline is elment*. Mivel nem diákszövetségi tag, távol maradhatott volna, senki sem várta el tőle, hogy megjelenjen.

– Erin igényelt lökhárítónak, az exe miatt – suttogta a kórházba menet a hátsó ülésen, bár nem faggattam, mit keresett a bulin.

Mihelyt magunkra maradtunk a váróhelyiségben, tudni akartam, hogy *őt* nem zaklatta-e Buck.

– Szóval beszélt veled? Tegnap este?

Közben nem néztem rá, és nem említettem nevet. Biztosra vettem, hogy tudja, kire gondolok.

– Igen. Főlkért táncolni.

Mereven ültem, nem bírtam Jacqueline-re nézni. Nem haragudtam rá, egyáltalán nem haragudtam, de kurvára kiborított a gondolat, hogy nélkülem ennyire közel merészkedett a fickóhoz. Végül fölemeltem a tekintetemet.

– Nemet mondtam – tette hozzá olyan hangon, mintha bármiért is felelősség terhelné. Mintha féltékenységemben próbálna kiengesztelni, holott nem éreztem mást, csak *rémületet* és azt a feltétlen, mindent elárasztó vágyat, hogy megoltalmazzam *őt*.

– Jacqueline – feszítettem szét az állkapcsomat –, most minden önfegyelmemet össze kell szednem, hogy nyugodtan itt üljek, és várjam, hogy a törvényes igazságszolgáltatás intézkedjen

ahelyett, hogy magam keríteném kézre azt a trógeret, és a *szart is kiverném* belőle. Téged nem hibáztatlak, ahogy a másik lányt sem. Egyikőtök sem kereste a bajt, nem magatoknak köszönhetitek, amit veletek művelt. Senki sem magának köszönheti, ez egy kurva szemét hazugság, amivel pszichopáták és seggfejek takaróznak. Világos? – kérdeztem halkán.

Szótlanul bólintott, erre azt firtattam, elfogadta-e a srác, hogy *nemet* mondott. Attól féltem, mindjárt kijövök a béketúrésból. Éreztem, hogy forr bennem a düh, tekereg-rángatózik, kitörni igyekszik, olyan bosszút ígér, amit nincs jogom osztogatni. Nagy nehezen féken tartottam.

Jacqueline elmondta, hogy vele volt az exe, aki észrevette a feszélyezettségét, erre ő elmesélte, mi történt azon a bizonyos estén.

– Még sosem láttam ilyen dühösnek. Kivitte Buckot, és beszélt vele, megmondta neki, hogy tartsa távol magát tőlem... emiatt Buck valószínűleg gyöngének érezte magát, és ezért... – csuklott el a hangja.

Úgy vélte, Buck azért erőszakolta meg Mindit, mert Moore lehordta őt. Ez sajnos valóban lehetségesnek tűnt, hiszen az efajta srácok gyöngék, éppen akkor legénykednek, amikor erőtlennek érzik magukat, de Jacqueline nem látta át, hogy Buck akkor is *csak saját maga felelős* a történetekért.

– Mit mondtam az előbb? Ez nem a te hibád.

Azt kívántam, bárcsak el tudnám hitetni ezt Jacqueline-nel.

Hacsak Francis nem növesztett öklöt, akkor valaki állt az ajtóm előtt éjjel negyed kettőkor. Baseballütővel a kezemben pillantottam ki a kémlelőnyíláson. Azután a sarokba hajítottam az ütőt, kinyitottam a zárat, és kitártam az ajtót.

– Jacqueline? Miért...? – húztam be a lányt a lakásba, és bezártam az ajtót. – Mi a baj?

Olyan riadtan tágra nyílt szemmel meredt föl rám, hogy kis híján szívbénulást kaptam.

– El akartam mondani neked, hogy egyszerűen... hiányzol – bukott ki belőle eszelős, majdnem elfúló hangon. – És talán röhejesnek hangzik, hiszen alig ismerjük egymást, de az emailektől meg SMS-ektől meg... mindentől úgy éreztem, mintha ismernénk egymást. Mint ahogy ismerjük is. És hiányzol, nem is tudom, hogyan mondhatnám másképp: mind a ketten hiányzol.

Azért ült ki a félelem az arcára... mert hiányoztam neki?

Tudtam, hogy nem szabad itt tartózkodnia. Hellertől csak a kert választott el bennünket. Azt ígértem neki, a félév hátralévő részében *helyénvalóan* fogok viselkedni a lánnyal, de éreztem, hogy a bennem feszülő vágy minden, csak nem helyénvaló. Tűz és megszállottság, imádat és belső igény, éhség, szomjúság és képtelen, elviselhetetlen remény. Nem bírtam ki a gondolatot, hogy akár öt percre magamra hagyjon, nemhogy örökre. Nem kaphattam meg őt, de iszonyatosan, iszonyatosan kívántam.

Én, a rosszfiús fázisa. A búfelejtője.

Úgy éreztem, mint valami fizikai, szervi rendellenességet – a másodpercnek abban a törtrésében, amikor összeroppant az önfegyelmem. Amikor nem érdekelt többé, mit veszítek el ezen a pillanaton túl, mert nem bírtam ki, hogy elveszítsem azt, ami ott volt az orrom előtt.

– Bassza meg! – csattantam föl, az ajtónak löktem Jacqueline-t, közrefogtam két karommal, szétfeszítettem az ajkát a számmal, és úgy csókoltam, mintha le tudnám nyelni, nehogy félbeszakíthasson.

Annyi időre húzódtam vissza, hogy lehámozzam róla a kabátot, majd a kanapéhoz cipeltem, szemből az ölembe ültettem,

térdhajlatánál fogva szétterpesztett lábát a csípőm két oldalához húztam. Bal kezemmel magamhoz szorítottam őt, a jobbal megtámasztottam azt a gyönyörű fejét, és megcsókoltam. Az idők végezetéig szerettem volna csókolni. Egész éjszaka szeretkezni vele. Addig döfködni, amíg hozzám nem tartozik, csak hozzám, senki máshoz, fűtyülni a következményekre – márpedig következmények sokaságából válogathattam.

Ledobtam a szemüveget, amit este szoktam viselni, nem törődtem vele, hogy a kisasztalhoz csapódik vagy átrepül a szobán. Letéptem magamról a pólót, azután visszafogtam az iramot, hogy a lányét is levegyem, remegett a kezem a rákényszerített gyöngédségtől. Ahogy a kezemet az oldalára csúsztattam, közelebb bújt hozzám, karjával átfonta a nyakamat, hajamba merítette a kezét. Megcsókoltam a szája szögletét, majd szívogattam az érzékeny bőrt imádott nyakán, miközben hátrahanyatlott a feje, és szenvedélyes hangokat, összemosódó szavakat adott ki.

Különös figyelmet szenteltem az egyetlen szeplőjének, mert valósággal megőrzített, akár egy picit jelzés, amit azért tettek oda, hogy megtaláljam – a kincses térkép kiindulópontjaként. Megnyalogattam azt a pontot, erre rám borult, a hajamba markolt. Fantáziaképek sziporkáztak az agyamban, elviselhetetlenül gyönyörűségesek. Éppen így kívántam őt – mindenestül.

Minden lelassult.

Levettem a melltartóját, kétfelől tenyerembe fogtam a mellét, és ujjaimmal birizgáltam – finoman körbe-körbe rajzolgattam a mellbimbóját, hüvelykujjammal alulról dörzsölgettem. Lehajolt hozzám, hogy megcsókoljon, szájába vonta a nyelvemet, súrolta és körözött rajta a sajátjával, lecsúsztatta a kezét a mellkasomról a hasamra, a még megkötött madzaghoz a pizsamanadrágom elején, ahol a vékony, puha flanel nem leplezhette, mit kíván tőlem a testem.

Csakhogy én ígéretet tettem.

Ígéretet tettem.

A tarkójánál a hajába túrtam, homlokomat a vállához nyomtam, és behunytam a szemem.

– Szólj rám, hogy álljak le! – ziháltam.

– Nem akarom, hogy leállj – rebegette, lehelete a fülembé csapott, mint maga a kísértés.

Egy végeérhetetlen percig hagytam, hogy mézédés szavai feloldozzanak az ígéret alól, amit magam is *meg akartam szegni*, megszabadítsanak az elvektől, amelyeket sutba dobtam, szétzaggassák a szívemet. Oldalra döntöttem magunkat, lehúztam a farmerja cipzárját, lecsúsztatott ujjaimmal beléhatoltam, begörbítettem őket, nyomást gyakoroltam rá velük, mialatt a nevemet zihálta, és úgy kapaszkodott a karomba, mintha soha nem akarná elengedni.

Elérhettem, hogy szeressen engem. Én lehettem számára a következő...

De a józan ész másra intett.

– Jacqueline, mondd, hogy hagyjam abba! – kérleltem, mert magamtól nem bírtam elengedni.

– Ne hagyd abba! – erősítette meg a szándékát, viszonzta a csókomat, és szilárd talaj után kapálóztam, noha nem akartam mást, csak elmerülni őbenne. Kinyitotta a száját, megcsókolt, jelezte, mit élvezhetnék, ha elengedném magam.

Ígéretet tettem.

Öt másodperc. Tudtam, hogy mindjárt lerántom a farmerjét, és ott, a kanapén magamévá teszem.

– Légy szíves, mondd, hogy: „Állj!”

Három másodperc. A hálószobámba viszem, az ágyamra dobom, és a számmal nekiesek a combjának.

– *Légy szíves!*

Egy másodperc. Visszaélek éppen annak az embernek a bizalmával, aki soha nem mondott le rólam.

– Állj! – szólalt meg.

Köszönöm! – mondtam. Vagy csak mondani akartam, mielőtt Jacqueline-t átölelve elaludtam.

21. fejezet

LANDON

Miután lenyugodott a nap, hűvösebbre vált a levegő, eltűnt a fény, és nekivadult a tavaszi szüneti dajdajozás.

A lovaglólülésben az ölemben terpeszkedő vörös hajú lány még egy utolsót szippantott a közös spanglinkból, a parázs megpörkölte mutató- és hüvelykujja hegyét.

– Juj! – A hangja akár az egércincogás. A homokba ejtette a csikket, ahol kialudt és eltűnt.

– Helló! – szóltam rá. Ülőhelyemről, egy göcsörtös uszadék fa tetejéről hunyorogtam le, és lábujjammal eszelősen turkáltam a közvetlen környéket. Még csak az hiányzott, hogy egy talán még parázsló, kibaszott spanglicsutakba lépjek.

– Mi van? Már úgyis elszívtuk.

Mérges hangja sértette a fülemet, bár pontosan tudtam, hogy nem maradt már egy rendes slukkra való.

Ki akartam oktatni a lányt, de ahogy fölpillantottam, megégett hüvelykujját szopta. A majdnem teljesen elfogyasztott spangli kihullott az elméből, gondolataim másfajta élvezetek felé kanyarodtak.

Közelebb húztam magamhoz a lányt, a számba dugtam a mutatóujját, gyöngéden szopogattam, amíg ő mellette a hüvelykuj-

ját cumizta, ólmos szemhéjjal, éppúgy betépve, mint én. Az álam a csuklóján nyugodott, és még erélyesebben szopogattam, miután éles körmű ujjait a képembe vájta. Kívántam, hogy azok a körmök végigszántsanak a hátamon, és nem óhajtottam se várni, se mozdulni. Az apámmal újabb elbukott tantárgyak miatt vívott rövid, hangos szócsatától, a hosszú, tikkasztóan fülledt délutántól meg a fütől ellustultam, de a tunyulás csak még kano-sabbá tett. Szétnyitottam az ajkamat, végighúztam a nyelvemet a számban tartott mutatóujj és a lányéban lévő hüvelykujj V alakján. A vörös hajú behunyta a szemét.

Leráncigáltam bikinifelsője egyik vékony kosarát, kiszabadítottam a fél cicijét. Fölvillant a szeme, de nem húzódott el. Ha nem bánja, mindjárt megállapíthattam, hajlandó-e itt helyben csinálni velem, öt méterre a tábortűztől, ami körül húszan-huszonöten ittak, bagóztak és/vagy párokra szakadtak. Némi szerencsével kiderülhetett, hogy ugyanolyan lusta és kívánós, mint én.

Halk pukkanással elengedtem az ujját, lehajtottam a fejemet, és számba vettem a mellbimbóját. Fölszisszenve homorított, megfélekedezett tűzkárosult ujjáról. Lenyúltam kettőnk közé, félretoltam bikinialsója középrészét. Újra fölszisszent, karja vaspántként siklotta vállam köré, majd kimondta a varázsigét:

– *Úristen, ez az. Igen! Igen!*

Azt a kurva, még meg sem csókoltam. Talán nem is fogom – gondoltam. Smár nélküli dugás, ez valami új. Mindig új élményeket kerestem, és egyre ritkábban találtam.

Ekkor hallottam meg Amber Thompson sikoltását.

Biztosra vettem, hogy a szokásos feltűnősködő sikoly, és úgy döntöttem, nem törődöm vele. Árnyalatnyi pánik vegyült belé, amit korábban nem hallottam, de valószínűleg üldöztetéses téveszme okozta, amit a hülye bátyjától kapott spangli idézett elő. Cingár tizennégy évesek minek szívznak füvet? Fogalmuk sincs

az adagolásról. Ugyanaz a mennyiség, amitől én szíves-örömet megkefelem ezt a csajt az ölemben, nézek magamnak valami kaját, aztán jólesően álomtalan alvásba zuhanok, őket kurvára kiborítja.

Éppen föltéptem a nálam lévő egyetlen óvszer tasakját, amikor újabb sikoltás ütötte meg a fületem.

Na vajon Amber hülye bátyja eközben mi a szart csinált? Egyik kezében félliteres doboz sörrel, a másikban spanglival tántorgott a tűz egyik oldaláról a másikra, két sráccal röhögéséit.

Az ölemben ülő lány fölsóhajtott, és hozzám simult. Egyik kezemben az óvszert szorongatva, a másikban a lány vastag lófarkba fogott selymes, vörös haját markolva üvöltöttem el magam:

– Hé, Thompson!

Rick körbepillantott, majd folytatta a társalgást.

– *Nabazmeg* – morogtam, és újabb kísérletet tettem. – Thompson, te seggfej!

Ezúttal csak ellibegett az ellenkező irányba, az embermagaságú lángok túloldalára.

– Mit ordibálsz? – nyafogott a vörös hajú.

Ekkor harmadszor is meghallottam Ambert, de ezúttal halálra rémültnek és sokkal távolabbinak tűnt a hangja. A társaságból mindenki magasról letojta – csak én nem.

Fölálltam, lecsúsztottam az ölemből a fölhevült, simulékony csajt, és a kezébe nyomtam az óvszert. Leültettem, mire rögtön a sortom madzagjához kapott. Abban a másodpercben tudtam, hogy azt hiszi, le akarom vele szopatni magam, mielőtt megdugom, és teljesen kész is erre.

Micsoda *kibebaszott* egy este!

Keményen megragadtam a csaj vállát.

– Rögtön jövök!

Kicsit lebiggyesztette az ajkát, és zavarodottan pislogott. Nem is vettem zokon. Még betépve is pontosan tudtam, hogy olyan kurva nagy hülyeséget sikerült mondanom, mint még soha.

Amber megint sikított, hál' istennek nem messzebről, mint néhány másodperccel ezelőtt, megfordultam, és a hang irányába futottam – el a tábortűztől, el az aznap esti tutimtól, a pokolba kívánva Ricket meg a lelkiismeretemet.

Megviselt szemem a tűz fénykorén kívül lassan alkalmazkodott a félhomályhoz, végül kivettem két alakot. Csókolóztak. *Na ez jó* – gondoltam. *Kurva jó*. Otthagytam az utóbbi hetek legdögösebb csaját, hogy a parti fővenyen rohangásszak, és kiderítsem, hogy Thompson hugicája enyelgés közben visít. Azután a kisebbik alak hátrarándult, a nagyobbik nekilódult, elkapta, és elterültek a homokban. Ez nem a *mégmégmég!* sikítás volt, hanem a *szállj le rólam!* típusú.

Nekiiramodtam feléjük, magamban szidtam a fű okozta zsongást, amitől cikcakkoztam a kurva homokon. Utolsó teljesen tudatos cselekedetemként bal kézzel fölrántottam a srácot a talajról, és a jobbomat egyidejűleg az arca oldalának lendítettem. Ahogy az öklöm a járomcsontjának vágódott, fájdalmasan fantasztikus érzés fogott el. Miután a gyerek nem esett össze azonnal, újra megütöttem. És újra. És újra. Mígnem düh és mámor összeolvadva a magasba csapott, és villany leó.

A kézfejem véredényeinek zömét sikeresen szanaszét szaggattam, és eltörtem néhány ujjpercemet. Addig azt sem tudtam, hogy ez egyáltalán lehetséges. A jobb kezem középszarul nézett ki, pizszokul fájts, sínbe tették. Máskülönben egy karcolás sem esett rajtam.

A másik srác agyrázkódást szenvedett, amitől órákig a koma határán lebegett. Meg is ölhettem volna. Meg is ölhettem volna, pedig nem emlékeztem rá.

Pár dolog viszont megmaradt az emlékezetemben. Bilincs. A járórkocsi hátsó ülése. Bezsuppolás az örsre. Izzadság- és húgyzagú fogda-zárka, de hál' istennek társaság nélkül. Mert nem az efkásokhoz kerültem. A tizenhét évesek ügyeit felnőtként tárgyalják, úgyhogy rendes síttre vágják őket. Ahogy összezuhantam a fűtől meg a bunyótól, remegni kezdtem, és nem bírtam abbahagyni.

– Maxfield! – vakkantotta valamikor később egy közeg, és fölkaptam a fejemet. – Óvadék. Na gyerünk, húzd el a beledet, hacsak nem akarsz itt maradni.

Föltápászkodtam a priccsről.

Apára számítottam. Ott is volt, de Charles Heller állt mellette. Teljesen elfelejtettem, hogy a tavaszi szünetben látogatóba jöttek. Nem sokat találkoztam velük. Nem szakítottam rá időt.

Hazafelé menet a kocsi hátsó ülésén meg sem mukkantam. Mindhárman síri csöndben ültünk. Heller ahelyett, hogy minket kirakott, ő meg a szállodájába visszament volna, követte apát a házba.

– Muszáj letusolnom – motyogtam, és egyikük sem kifogásolta.

Miután elzártam a vizet, a papírvékony ajtón át meghallottam a hangjukat.

– Elveszítéd a gyereket, Ray. – Egy pillanatra csönd támadt, visszafojtottam a lélegzetemet. – A barátom vagy, szeretlek, és mivel szeretlek, megmondom neked az igazat. Elejétől fogva elcseszted. Cindy könyörgött neked, hogy vidd pszichológushoz a fiút. Könyörögtünk neked, hogy ne szakítsd el a barátaitól, ne szakítsd el *tőlünk*, ne hurcold át a fél országon, de nem hallgattál ránk. Addig elit magániskolába járt, most meg... most meg teljesen szétesett. Ez a ma esti bunyó nem az első volt, igaz? És a drogozás... bizonyára ivott is. Minden eszközt megragad a menekülésre. Mert *te is azt tetted*.

Apa dörmögött valamit.

– Tudom, de az nem elég. Cél kell neki. Hogy fölfogja a saját értékét.

Újabb csönd. Nyeltem egyet, égett a szemem. Heller halkabbran fogta a hangját, már nem hallottam, mit mond. Törülközőmmel a derekamon kiléptem a fürdőszobából, rájuk sem néztem – a konyhaasztalnál ültek –, csak bezárkóztam a spájzomba.

Futósortot vettem föl, ami fél kézzel háromszor annyi ideig tartott. Jelentett valamit a tudat, hogy Charles Heller törődik velem. Semmin sem változtatott, mégis jelentett valamit.

Cél. Azt mondta, cél kell nekem. Talán eljött az ideje, hogy otthagyjam a sulit – összeszorítottam a fogam a gondolatra, hogy megszerzem ezt az örömet Ingramnek –, és a hajón dolgozzak. Ha nem keveredek börtönbe súlyos testi sértésért. Anynyit már tudtam az óvadékról, hogy csak a tárgyalásig tart szabdalásban.

Muris, hogy az összes bunyózásom közül az az egy buktatott le, amelyikbe tisztos okból bocsátkoztam. Ha Amber nem hajlandó tanúskodni, cseszhettem. Kiderült, hogy a srác, akit majdnem kinyírtam, pénzes egyetemista kölyök. Tegnap este annyi zsozsót villantott, hogy Thompsonnak fölállt a farka, az egyetemista fölvásárolta a teljes árukészletünket, és úgy osztogatta a barátainak, mint a Mikulása cukorkát. Azok a srácok, akik ilyen idősen úgy öltözködnek, mint ő, és Range Roverrel furikáznak, nem egymaguk tesznek szert ennyi pénzre.

Teljesül a kívánságod, nagypapa – gondoltam. A hajó fog megmenteni. Az a jövőm. A kiutam. Jobb, mint a börtön. Behunytam a szememet. *Jobb, mint a börtön. Na, ezt jól elcsesztem.*

Abban a pillanatban elaludtam, ahogy a párnára hajtottam a fejemet.

LUCAS

Nem bírtam megállni, hogy egy pillanatra Jacqueline szemébe nézzek, amint a tanterembe lépett.

Óvatosan, bizonytalanul elmosolyodott, és a tegnap este történetek után nem is hibáztathattam. Amikor arra ébredtem, hogy elmenni készül, kikísértem a kocsijához, és csókkal köszöntem el tőle. Miközben figyeltem hátsó lámpájának távolodó fényét, tudtam, bármit megadnék, amit kíván, mihelyt fölszabadulok a korrepetitori kötöttségek alól. Azzá válok, amit igényel, azután pedig útjára engedem.

Mert szerettem.

Az óra végén a szőke csaj, aki a félév elején Kennedy Moore iránt érdeklődött – nem jegyeztem meg a nevét –, az ismétlőfoglalkozásom felől kérdezett.

– Csütörtökön, a szokott időben – feleltem, és közben figyeltem, ahogy Jacqueline összepakol. Azzal a Benjammal dumált, aki felém pillantott, majd Jacqueline a szemét forgatta, és ő is rám nézett.

Határozott választ kaptam, mennyit tud a srác kettőnkéről, mert ahogy elhagyta a sorukat, a szempilláját rebegetve így szólt:

– „Elviszem kétszáz dollárért a *Dögös korrepetitorok*-at, Alex.”

Jacqueline totál elpirult, miközben a srác a lépcsőn a kijárat felé kaptatva a *Mindent vagy semmit* szignálját dúdolta. Benjamin rám vigyorgott, azután eltűnt.

Egyikünk sem szólt, amíg ki nem értünk.

– Tud róla? Arról.

A fogammal a karikámat piszkáltam, amint Jacqueline közölte, a csoporttársa révén jött rá a kilétemre.

– Észrevette, hogy... egymásra nézegetünk, és azt kérdezte, járok-e a csoportfoglalkozásaidra – vont a vállát, mint aki már túltette magát a dolgon.

El tudtam képzelni, mit élhetett át az említett beszélgetés közben, hiszen Moore hűtlensége után ismét hazudtak neki.

– Te jó isten. Nagyon sajnálom.

Tudtam azonban, hogy azok a hazugságok szavakkal nem tehetők jóvá.

Fázósan dzsekinkbe burkolózva némán gyalogoltunk a spanyolórája felé. Egykori alexandriai haverjaim azzal röhögtek volna ki, hogy ez a napsütéses őszi idő *simán rövidgatyás*.

– A legelső héten észrevettem – szólaltam meg azután. Mint a váratlan nyári felhőszakadás után hömpölygő áradat, kijött belőlem minden, bevallottam, hogy figyeltem őt az órán, megjegyeztem a modorosságait: ahogy a bal oldalon a füle mögé igazgatja a haját, ahogy muzsikál az ujjaival. Meséltem arról az esős napról, amikor megköszönte, hogy tartottam neki az ajtót, rám mosolygott, és elmondtam, hogyan hatott rám ez a két tényező. Földíztem, mennyire féltékenykedtem Moore-ra, amikor Jacqueline még nem is ismert.

– Azután jött a mindenszenteki buli.

Mélyen hallgatott. Még sosem beszéltünk az aznap este történetéről – az én nézőpontomból.

Beismertem, hogy figyeltem, amikor távozott. Láttam, hogy Buck utánamegy.

– Gondoltam, hogy talán... talán úgy döntöttetek, idő előtt együtt léptek le, anélkül, hogy bárki tudna róla. Kint találkoztok, vagy mittudom én.

Kalapáló szívvel árultam el neki ezt a mulasztásomat – aényt, hogy odabent álldogáltam, vívódtam, utánamenjek-e egyáltalán, miközben egy ragadozó követte a parkolóban.

Miként gyanítottam is, Buckot nem egyszerűen névről ismer-te. A haverjának hitte.

– A szobatársam fiújának legjobb haverja – mondta, és a hangja egyáltalán nem jelezte, hogy kárhozthatna, amiért aznap este lassan kapcsoltam. Gyermekkoromból emlékeztem a gyón-tató pap jelképes feloldozó gesztusára, és úgy éreztem, ő most ebben részesített.

Ebben a pillanatban eszméltünk rá, hogy már nem vesznek körül bennünket diáktársaink tömegei. Elmúlt egész, Jacqueline elkésett az órájáról.

– Jelesre állok. Tényleg nincs szükségem ismétlésre – magya-rázta, nekem pedig még egy óram maradt a következő előadásig. Ahogy a hidegtől kivörösödött ajkára meredtem, vészesen köze-ledtem a nem helyénvaló zónához. Legszívesebben ott helyben, a campus kellős közepén megcsókoltam volna.

– Végül nem skicceltél le még egyszer – jegyezte meg. Nyel-ve hegyével picit megnedvesítette az ajkát, és valami csoda foly-tán elrántottam a tekintetemet ahelyett, hogy belöktem volna a lányt a bokrok közé, és birtokba vettem volna a száját.

– *Kávé!* – indítványoztam.

Ritkán jártam vendégként a diákközponti Starbucksban. Volt némi sor, de Gwen és Ron jól olajozott gépezetként végezték a dolgukat.

– Lucas – üdvözölt visszafogott mosollyal Gwen, Jacqueline-re nem volt hajlandó pillantást vesztegetni. Kétségkívül zokon vette, hogy bölcs tanácsa süket fülekre talált.

– Szia, Gwen! Két americanót kérek. És azt hiszem, még nem ismeritek egymást Jacqueline-nel.

Mint egy bagoly, hirtelen a lány felé fordította a fejét.

– Örvendek! – szúrta a foga között a szót.

Jacqueline úgy viszonzta a mosolyát, mintha máskor bűbá-jos munkatársam ezúttal nem fagyot lehelt volna.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Gwen. Imádom a manikűrödet, irtó helyes!

Gwen úgy festette ki a körmét, mint egy-egy szépen becsomagolt, színpompás karácsonyi ajándékot. Én valahogy hátborzongatónak találtam. Ő azonban Jacqueline felé fordította tágra nyílt, sötét szemét, fokozta a baglyos hatást.

– Nahát, köszí! Saját munka.

– *Tényleg?* – nyújtotta előre a tenyerét Jacqueline, Gwen pedig közelebbi meg szemlélés végett belehelyezte a bal kezét, mialatt jobbjaival beütötte a kasszába a rendelésünket, és lehúzta a kártyámat. – Meghalok az irigységtől! Én egyetlen körmömet sem bírom anélkül belakozni, hogy rumlit csinálnék. Azonkívül nagybögőzöm, úgyhogy minden efféle mókához rövid a körmöm.

Hála istennek – gondoltam.

– Hú, az szívás! – sajnálkozott Gwen, akit sikerült levenni a lábáról. Nem győztem ámuldozni. Annak is örültem, hogy Eve nincs műszakban, mert ő olyan gyanakvással fogadta a dicsérő megjegyzéseket, hogy bók helyett támadásnak tekintette őket.

Amint helyet foglaltunk egy sarokasztalnál, Jacqueline szóba hozta, hogy szemüveget hordok, ezzel nem helyénvaló gondolatok légióját gerjesztette, mivel az én könyörtelen, életszerűen részletgazdag memóriám fölidézte, milyen okokból hajítottam el azt a szemüveget.

Nem akarom, hogy leállj.

– Most leskiccelhetnék – mondtam, és úgy húztam elő hátizsákomból a vázlatfüzetemet, mint valami mentőövet, ami megóv a vízbefúlástól. Kicsúsztottam a fülem mögül a ceruzát, keresztbe tett térdemre támasztottam a füzetet, hátradőltem, és a lányra néztem. Úgy pirult el, mintha olvasott volna a gondolataimban.

Tessék, ezt olvasd el, Jacqueline! A ceruzám ide-oda szaladt a papíron, és elképzeltem, hogy az ujjaim siklanak a lány bőrén. A kezemre meredt, amint idomait vonalakká és árnyékokká lényegítettem át a füzetben.

Láttam magam előtt, ahogy elnyúlik az ágyamon, csuklóját a feje fölött keresztelve, mint a falamra kitett rajzon. Ujjhegyemmel végigtapogatnám, nem gyakorolnék rá nyomást, csak finoman cirógnám, fölmereszteném a pici, láthatatlan pihéket, edzeném a testét, hogy megismerje az érintésemet. Hogy reagáljon rá. Sóhajtozna, mint múlt este, nyughatatlanul, különösen amikor a térdétől útnak induló és onnan fölfelé haladó ujjaim a combját súrolták.

A francba. Ez a skiccelés *baromi rossz*ötlet volt.

– Mi jár a fejedben? – próbáltam a kérdéssel másra terelni a figyelmemet.

– A gimi – felelte.

Na! Ez nagyon bejött. Ezzel az erővel a fejemre boríthatta volna a kávéját. Azt hittem, Moore-on töpreng, amíg ki nem jelentette:

– Most nem órá gondoltam.

Megkérdezte, nekem milyen volt a középiskola, és villanások sorozatában peregték le előttem azok az évek – a nem várt összehaverkodás Boyce-szal, Melody elutasító viselkedése, a nagyapám elvesztésének fájdalma, apa hallgatagsága, a bunyók, az arctalan lányok, valamint Arianna, aki a gyász krónikájává alakította át sebhelyeimet és egész bőrömet. Miután eljöttem otthonról, megváltoztattam a nevemet, de régi énemtől nem olyan könnyen szakadhattam el.

– Ha jól sejtem, egészen más, mint neked – feleltem. Megkérdezte, miért, és elmondtam az első dolgot, ami eszembe jutott: azt, hogy sosem volt barátnőm. Ezt kétkedéssel fogadta, de persze nem tudta, milyen voltam azelőtt. Nem tudott a bulizás-

ról, az alkalmoszerű csajozásról, a reménytelenségről. Néhány mondatban beszámoltam neki Amberről és az utolsó verekedésről – amikor a düh átvette az irányítást az agyam meg az öklöm felett, végül minden elsötétült. Meséltem a letartóztatásról. Meséltem Charlesről és a kiútról, amit fölkinált.

– Olyan ő neked, mint valami őrangyal.

– Nem is tudod, mennyire – feleltem.

Jacqueline-nek két nappal előbb küldtem el az ismétlő anyagot, amit a foglalkozáson szándékoztam kiosztani, bár vívódtam, vajon ezzel nem lépek-e át újabb etikai határt. Ezzel az otromba kivételezéssel. De hát mire jó elfogadni a rosszfiús szerepemet, ha nem lehetnek kedvenceim?

A válaszában azt írta, furának tűnik, hogy közgázos e-mailt kap tőlem, mintha Landon meg én még mindig két különböző személy lennénk. Bevallotta, hogy kis híján *Landongt* ajánlotta korrepetitorul *Lucasnak* – az utóbbi tisztára lógósnak látszott, sosem figyelt az előadáson, és kihagyta a röpzéhákat. Örültem, hogy Jacqueline nem személyesen mondta el nekem ezeket, mert nem bírtam volna röhögés nélkül végighallgatni.

Mindivel már elmentek a rendőrségre, feljelentést tettek Buck ellen – akinek a teljes neve legifjabb Theodore Boucker, ezt akkor tudtam meg, amikor a nyomozónő érintkezésbe lépett velem. Jegyzőkönyvbe vette, amit elmondtam Jacqueline bánatalmazásáról és a verekedésünkről. Buck már rég tájékoztatta az egész diákszövetséget meg azonkívül is boldog-boldogtalant, hogy közös megegyezéssel szexeltek a lány kocsiában, és miután Jacqueline elhajtott, őt „hajléktalan csibészek” bandája támadta le – bár erről se az egyetemi rendészetten, se a városi rendőrségen nem tett bejelentést.

Arra gondoltam, hogy másnap lesz az utolsó előadásom Jacqueline-nel. A jövő héten a félévzárója közzéadásból, a rákövetkező héten pedig a kollégiumok bezárnak a téli szünetre.

Jacqueline SMS-ezett: *Jövő szerdán vége a félévnek, és aztán mi lesz?*

Ki-be kapcsolgattam a kijelzőt: *Aztán mi lesz?* Hát nem tudja ez a lány, hogyan működik a rosszfiús műsor? Ott nincs *aztán mi lesz*. Erről már bőven elég lánnyal meggyőződtem, hogy ne felejthessem el. Nyalifali és annyi, vagy cumi és annyi, vagy dugás és annyi.

Tudtam, hogy mindenki mással ellentétben, aki előtte megvolt vagy még utána jöhet, Jacqueline Wallace-t imádni fogom, és maradéktalanul kiélvezem, ha majd lefekszik velem. Ez nálam az első eset lesz. Szeretkezés és annyi.

Végül azt írtam vissza: *Téli szünet. Nem mindent tudsz rólam. Megfogadtam, hogy többé nem hazudok neked, de egyelőre nem bírom rávenni magam, hogy teljesen kipakoljak. Nem tudom, képes vagyok-e rá. Ne haragudj!*

Nem vártam választ. Nem is kaptam.

22. fejezet

LANDON

Kávéillat ébresztett. Furcsállottam, mert apa szinte mindig el szokott menni otthonról, mire fölébredtem. El sem tudtam képzelni, hogy beütemezett kirándulásokat mondjon le a letartóztatásom megbeszélése céljából – sosem küldött el kuncsaftokat.

Ahogy kiléptem a szobámból, apának színét sem láttam, viszont Charles Heller ült a konyhaasztalnál. Nagyalakú jegyzetomb feküdt előtte, valamint a laptopja meg egy helyi telefonkönyv. Hátradőlt a széken, és fölpillantott rám, ahogy megjelentem.

– Beszélni szeretnék veled, Landon, ha hajlandó vagy rá. Hoztam péksüteményt, és most főztem kávé. Várom pár percet, hogy fölébredj, azután dumcsizunk. Rendben?

Homlokráncolva bólíntottam, kimentem a fürdőszobába, a mosdó fölötti szekrényből valami vény nélkül kapható fájdalomcsillapítót kotortam elő. Alig bírtam leimádkozni a gyógyszeres fioláról a gyerekbiztos zárókupakot. A kezem annyira megdagadt, hogy úgy néztem ki vele, mint valami rajzfilmfigura, és piszokul fájt. A fogmosástól az öltözésig-vetkőzésig bármilyen feladatot csak ügyyel-bajjal tudtam elvégezni. Atlétát és

strandsortot vettem föl, az utóbbinál végül megadtam magam, nem kötöttem meg a madzagját.

Miután lerogytam Hellerrel szemben az ülőpadra, krémsajttal vastagon megkent bucit meg egy bögre feketekávéét rakott elém. Levette az olvasószemüvegét, nyílt, állhatatos tekintetével az arcomat, szememet fürkészte. Nem voltam hozzászokva, hogy ilyen beható megfigyelés tárgyává tegyen valaki, aki egy kicsit is törődik velem. Tudtam, hogy kiábrándítóan viselkedtem. Hirtelen és lehengerlően tört rám a szégyen, szinte földcsuszamlás-ként hatott, maga alá temetett, mielőtt elfuthattam volna előle.

Lesütöttem a szemem a két kezemben szorongatott bögrére, viaskodtam, nehogy föl pattanjak és kirohanjak, meg akartam várni, mi a mondanivalója.

– Ajánlatot teszek neked, és szabadon dönthetsz, hogy elfogadod-e vagy sem – kezdte. – Nem ajándékot kínálok, hanem erőpróbát. Ha nem óhajtasz szembenézni a kihívással, senki sem kényszeríthet rá, meg sem kísérelheti. Érthető?

Nem értettem ugyan, de némán bólintottam.

– Listába szedtem, mit kívánok tőled, mellé pedig leírtam, mit fogok tenni, ha legjobb képességeid szerint elvégzed ezeket. – Elém tette a jegyzetömböt, és a papírra meredtem, miközben ismertette az ott olvashatókat. – Egy: iskola. Bejársz a tanórákra, minden tanítási napon minden órára. Igyekszel, amennyire csak telik tőled, mert szeretném, ha egyetemre mennél. A következő tanévben kemény előkészítő tanfolyamra iratkozol be, és vaszorgalommal tanulsz, hogy följavítsd a jelenlegi átlagodot, mert egyelőre mélyen elástad magad, Landon.

Kíváncsi voltam, tudja-e, mennyire durva a helyzet. Nem bírtam fölvilágosítani.

– Kettő: állás. Bármilyen állás. Fizetett munka, hogy ne apád pénzéből élj. Egyúttal tapasztalatot szerzel, hogy milyen valaki másnál dolgozni. Három: leállsz a drogozással és az ivással. A

drogozással teljesen. Ami az ivást illeti, képmutató lennék, ha megesketnék, hogy egy korty sör sem megy le a torkodon, amíg be nem töltöd a huszonegyet. De szeretném, ha törekednél erre, és mértéket tartanál. Végezetül pedig beiratkozol tékvandóra. Ha verekszel, értsd is a módját, tanuld meg, hogy mikor indokolt, és ami még fontosabb, hogy mikor nem.

Nyeltem egyet, első gondolatom az volt, hogy ezt nem létezik végigcsinálni. Ez nem erőpróba, hanem teljes képtelenség.

Mégis végig akartam csinálni. *Akartam.*

– Ha beleegyezel mindebbe, részemről az alábbiakat vállalom: fizetem a harcművészeti oktatásodat. Fiatal koromban megmentette az irhámát, és tartást adott, szerintem rád ugyanígy fog hatni. Ezenkívül minden, de minden követ megmozgatok, amit csak bírok, hogy feltételelesen fölvegyenek téged az egyetemre. – Fölkaptam a fejemet. Az állam legjobb felsőoktatási intézményében tanított. – Ha ez nem sikerül – folytatta –, ott a felsőfokú technikum. Abból kiváló működik nálunk. Elvégzel egy évet színjelessel, és szinte biztos, hogy átiratkozatsz. Akárhogy is, Cindyvel azt szeretnénk, hogy hozzánk költözz. A garázsunk tetőterében most mindenféle fölösleges kacatot tárolunk. Munkát kell vállalnod, hogy abból fizesd a tandíjat, de a szállásodat fedezzük. Ma reggel lebonyolítottam néhány telefonhívást. Találtam egy neves tékvandóiskolát húszpercnyire innét. Ha elfogadod a javaslatomat, még ma beíratunk. Azt tekintem elfogadásnak, ha a lap alján aláírod ezt a listát. – Tollat helyezett a jegyzetömb tetejére, és fölállt. – Reggelizz meg, és gondold át a dolgot! Kikísérem Cindyt meg a gyerekeket, mert ma hazautaznak. Nemsokára visszajövök. A nyomozónak is telefonáltam a testi sértési ügyedben – tette a vállamra a kezét. – Apáddal meglátjuk, mit tehetünk, bárhogyan döntesz is most.

Nem tudhatta, mennyire megijedtem, mennyire elcsüggedtem abban a fogdazárkában. Fölnéztem, hogy nyugtázzam az el-

hangzottakat, de nem bírtam megszólalni, csak bólintottam. Megveregette a váltamat, és elment.

Egy teljes perc sem kellett, hogy aláírjam a papírt.

LUCAS

Szerda reggel, amikor megérkeztem a közgáz-előadásra, Jacqueline a folyosón Kennedyvel beszélgetett. A fiú merev testtartása bosszúságot sugárzott, és a hangja megerősítette ezt:

– Eszembe sem jutott, hogy *olyat* tesz.

Jacqueline a srác válla fölött megpillantott, ahogy odamentem hozzá, és megálltam mellette.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Rendben – bólintott.

Szúrós pillantást vetettem Moore-ra, majd beléptem az előadóterembe. A fiú fölismert, és összerakta a képet, mielőtt hallótávolságon kívülre értem volna.

– Ez a srác az előadásunkra jár? És mi a francért bámult így?

Nem hiányzott neki, hogy megtudja, miért bámultam úgy, és mennyire kézzelfoghatóan bírom értésére adni.

Öt perc múlva, amikor kettesben a terembe léptek, Jacqueline nem nézett felém. Heller már elkezdte az előadást. Moore komor arckifejezéssel haladt el mellettem, Jacqueline pedig higgadtan csúszsam be a helyére. Föllélegeztem.

Jacqueline és Mindi úgy tervezték, ma délután kérvényezik az ideiglenes távol tartó végzés kibocsátását. Följánlottam, hogy

megkérek valakit, ugorjon be a műszakomba, és akkor elkísérelhetem, de azt felelte, Mindi szülei mindkettőjükéről minden tekintetben gondoskodnak:

– Erin azt mondja, lehet, hogy végleg kiíratják az egyetemről.

Már századszor bántam meg, hogy nem nyírtam ki azt a tróger-t, amikor lehetőségem nyílt rá.

Figyeltem, ahogy a leheletemből párafelhő csapódik ki, és ezer év óta először kívántam meg a cigarettát. Annak idején kizárólag akkor dohányoztam, ha ittam, és most talán valójában az utóbbi hiányzott. Hogy lezsibbasszon. Elképesztő volt végignézni, mi mindenem kellett keresztülmennie annak a – Carlie-nál csak két évvel idősebb – lánynak, hogy feljelentést tegyen a történetek miatt. Támogatták a szülei, és mögé álltak a diákszövetségi lányok, de az egyetlen alkalommal, amikor azóta láttam, még mindig nyüzögtnak tűnt.

Jacqueline nem mondta el a szüleinek a saját esetét. A hálaadásnap szünet körüli lelécelős műsoruk után könnyen el tudtam képzelni, miért nem.

Amikor az épületéhez értünk, szembefordult velem. Fél perccel azelőtti lesújtó gondolataim dacára mosolyogva néztem imádni való pofiját – alig látszott ki a kötött sapka, a kapucnis kabát és a többszörösen a nyaka köré tekert, még a száját is eltakaró, bolyhos sál alól.

Hideg ujjamat az arcához érintettem, megcirógattam, benyomultam a vicces sál alá, föltártam telt ajkát.

– Szeretnék találkozni veled, mielőtt hazautazol – mondtam.

Emlékeztetett, hogy este szólózik, pénteken zenekari szereplésen kell részt vennie, szombat este pedig a dzsessz-együttese lép föl. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy a zeneszakos hallgatóknak mindenki másnál több a tanórán kívüli kötelező elfoglaltságuk.

– De holnap este átmehetek hozzád, ha akarsz – jegyezte meg.

De még mennyire akartam!

– Akarom – bólintottam.

Hihetetlenül nagy és kék szeme, sötét rózsaszín ajka csókra csábított.

Szeretnék megcsókolni, Jacqueline – gondoltam. *Ezen a szenthelyen, most azonnal, Isten és az egész világ előtt.* Láttam a tekintetében, hogy hagyná is. Mindkettőnk megmentése érdekében visszahúztam a sálát a helyére.

– Úgy nézel ki, mint egy részleges múmia. Mintha valaki félbehagyta volna a bebugyolálásodat.

– Talán bedobtam a kalapácsköl ütésemet, és betörtem az orrát, mielőtt végigcsinálhatta volna rajtam azt a rémes múmia-sítást – felelte, és elnevettem magam. Amikor közelebb hajolt hozzám, nem bírtam megállni, hogy csókot nyomjak a homlokára, és közben elővigyázatlanul beszívtam az illatát.

Basszus.

– SMS-ezel ma délután, amint végzel? – kérdeztem hátralépeve.

Jacqueline: Elintéztük a távol tartási végzést. A srác egyikünkhöz sem jöhet közelebb háromszáz méternél.

Én: Helyes.

Jacqueline: Most indulok a szólóelőadásomra. Szurkolj nekem!

Én: Nincs rá szükséged. Elfelejtetted, hogy varázsjakkal rendelkezel?

Jacqueline: ☺

Mindig kopogtam Hellerék konyhai bejáratán, mielőtt beléptem, bár Charles és Cindy nem szoktak olyan látványos akciókba bocsátkozni, mint annak idején a szüleim, de sosem tudhatam. Nem akartam mindannyiunknak megrázkódtatást okozni azzal, hogy meglepetésszerűen betoppanok, amikor a gyerekeik nincsenek otthon, és úgy gondolják, kettesben maradtak.

Heller nyitott ajtót.

– Minden rendben, Landon?

Landon.

– Persze – sóhajtottam –, a legnagyobb rendben. Beszélni szeretnék veled. Jacqueline-ről.

Fölszaladt a szemöldöke, azután elvigorodott.

– Na bújj be! Az írásbeliket állítom össze a jövő hétre. A mesterszakosaim a *pokolba* fognak kívánni, mire befejezik – dörzsölgette a tenyerét, mint akit rettenetesen mulattat ez a gondolat. Az alsóbbévesek szinte mindig rajongtak Hellerért. A mesterdiplomára készülöket alaposan megizzasztotta, de akiket mentorált, azok értették a dolgukat.

Egy-egy sörrel a konyhaasztalhoz telepedtünk.

– Két dologról van szó. Az egyik az, hogy szeretnék beavatni a kapcsolatunkba...

Karba tette a kezét.

– Rendben.

– Azt már mondtam, hogy Lucasként mutatkoztam be neki, mielőtt korrepetálni kezdtem. Azt nem meséltem, milyen körülmények között ismerkedtünk meg. – Mély lélegzetet vettem. – A campusban, egy diákszövetségi buli helyszínén előtt megtámadták, de én... közbeavatkoztam. Nem akart följelentést tenni.

– Jesszusom! – tolta félre a laptopját, és az asztalon széttergetett füzetekre könyökölt. – *Egy másik diák* támadta meg?

Bólintottam.

– És miért nem akarta följelenteni? Nyilvánvaló, hogy veszélyes az illető...

– Még... nem végeztem, Charles.

Homlokráncolva elhallgatott.

– Leállítottam a srácot, mielőtt... mielőtt olyasmit művelt volna, amit a lány *fizikailag* bizonyíthatott volna. Nem hagyott rajta külsérelmi nyomokat, és nem... – csikorgattam a fogamat – nem történt behatolás. A lány volt fiúja és ez a srác ugyanannak a diákszövetségnek a tagjai. Tudod, milyenek ezek a haverok, vagy nem hiszik el, hogy valaki közülük ilyesmit művel, vagy mindentől függetlenül lejárató hadjáratot indítanak a lány ellen. Nem tudtam rábeszélni Jacqueline-t a feljelentésre, bár őszintén szólva, nem nagyon erőltettem meg magam. Úgyhogy talán az én hibám. Talán azt reméltem, visszaretenti a srácot, hogy véresre vertem. Tévedtem.

– Uramisten. Újra próbálkozott – következtette ki Heller.

– Igen. Megerőszakolt egy másik lányt.

– Mi a...

– A lány följelentette, és most már Jacqueline is. Úgyhogy én is tanúskodtam.

– És az a kis pöcs még szabadon mászkál? – parázslott Heller tekintete. – Nem tetszik, hogy ilyen alak ólálkodik az egyetememen.

Elhúztam a számat.

– A rendszetelen azt rebesgetik, hogy a dékáni hivatal hagyja befejeznie a félévet, amennyiben csak a vizsgáira jön be, és olyankor is csak a diákszövetség egy tagjának kíséretével.

– *Micsoda marhaság...*

– Az ártatlanság véelme, Charles.

– Tudom. *Tudom* – sóhajtott tehetetlen dühében. – Csak Carlie jut eszembe, és felmegy bennem a pumpa... – hallgatott el.

Végighúztam az ujjamat a bal csuklóm forradásán, és néhány másodpercig egyikünk sem szólt semmit.

– Jacqueline és a másik lány ma ideiglenes távol tartó végzést kértek. A srác se az egyetem területén, se másutt nem mehet közelebb hozzájuk háromszáz méternél, és semmilyen módon nem léphet érintkezésbe velük.

Bólintott, és tudtam, hogy ugyanarra gondol, amire én: *mocskos kevés*. A semminél mégis több.

– Azt mondtad, két dologról van szó – unszolt folytatásra.

Bekaptam az ajakkarikámat, és rögtön észrevette. Idegességemben óhatatlanul eláruktam magam azzal, hogy mindig azt a vackot piszkáltam. Mély lélegzetet vettem.

– Nem tudom, nem lehetne-e most már föloldani a diák-korrepetitor kapcsolattartási tilalmat. Szeretnék együtt tölteni a mai estét. Az ismétlő foglalkozásom után. Addigra gyakorlatilag véget érnek a korrepetitori kötelezettségeim...

– Hmm – vont a föl fél szemöldökét Heller. – A környéken lakik a lány, vagy elutazik a téli szünetre?

– Elutazik.

– Értem. Azt javaslom, a jövő heti vizsgáig ne tegyétek teljesen nyilvánossá a kapcsolatokat. De egy kis észrevétlen együttlét... – küldött felém huncut mosolyt. – Szerintem meg tudjátok oldani.

Azt hitte, Jacqueline a barátnőm, vagy hamarosan az lesz. Láthatólag örömmel töltötte el ez a fejlemény. Nem volt szívem kiábrándítani.

Jacqueline tiszta ideg volt a vacsora alatt. Spagettit főztem, ez a jelek szerint ismét elkápráztatta – de gyanítottam, hogy a legtöbb történetek nyugtalanítják. A múltkori eset nem ismétlődhe-

tett meg, ezt azonban nem közölhettem vele anélkül, hogy vadbaromnak mutatkoztam volna. *Figyuzz, emlékszel, hogy a múltkor mindenáron abba akartam hagyni? Hát most nem hagyom abba, amíg nem sikoltod a nevemet.*

Na persze.

Miután beraktam a tányérjainkat a mosogatógépbe, közelebb vontam őt magamhoz, és úgy tettem, mintha rögtönzött önvédelmi leckét adnék – mindkét kezét megfogtam, és a háta mögé szorítottam.

– Hogyan szabadulnál ki ebből a fogásból, Jacqueline?

Halkan azt felelte, sehogy, mert nem is akarna.

– De ha akarnál, akkor hogyan? – firtattam.

Behunyta a szemét, és komoly arccal azt válaszolta, hogy az ágyékomba térdelne és a rüsztömre tiporna.

– És ha megcsókolnálak, de nem akarnád?

Azt vártam, hogy olyasmit fog bedobni, amit a foglalkozáson tanultunk, például talán lefejelést. De nem. Azt mondta, *belém harapna*, és úristen, majdnem cserbenhagyott a lélekjelenlétem.

Óvatosan megcsókoltam, félig-meddig azt reméltem, *tényleg* belém harap. Ehelyett végighúzta a nyelve hegyét a szám belső szélén és a karikán, én meg fölemeltem a pultra, így ő került feljebb. Kézzelel-lábbal átkulcsolt, és kicsi nyelvét a számba dugta. Én mélyebben beszívtam, az enyémmel kényeztettem, és ahogy visszahúzódott, finoman megharapdáltam.

– Azt a! – nyögte. Lekaptam a pultról, az ágyamhoz vittem, a közepére fektettem, és addig csókoltam, amíg ki nem fulladt. Levettem róla a pulóvert, kigomboltam az ingemet, közben újra csókolgatni kezdtem. Amikor az ujjammal a farmerja cipzárjához értem, bólíntott. – Igen!

Elmondtam neki, hogy ezt már jó ideje nem próbáltam senki olyannal, aki számít, ő pedig félreértette, azt hitte, azt akarom

ezzel mondani, hogy még soha senkivel nem feküdtem le. Majdnem elnevettem magam, pedig egyáltalán nem volt vicces.

– De, csak nem olyan, aki fontos volt nekem, akit ismertem – pontosítottam. – Csupa egyszeri eset, semmi más.

Féltem, hogy viszolyogni fog ettől. Három évig járt Kennedy Moore-ral, tehát nyilvánvalóan eljutott vele idáig, de úgy gondoltam, nagy valószínűséggel Moore volt neki eddig az egyetlen.

– Soha semmi más?

– Nem mintha csapatostul rajzottak volna. – Szinte drukkoltam, nehogy lelepleződjön a füllentésem. – Azelőtt, a középiskolában több akadt, mint a legutóbbi három évben.

Ez a része igaz is volt. A szemébe néztem, miközben kijelentette, hogy akarja ezt. Velem.

– Légy szíves, ne kérd, hogy állítsalak le! – tette hozzá.

Hát *attól* nem kellett tartania. Egyedül azért aggódtam, hogy olyan lassan csináljam, ami örömet szerez neki. Azt szerettem volna, hogy szépnek, kíváncsúnak érezze magát, és maradéktalan, mélyreható, mindenre kiterjedő kielégüléshez jusson.

Teljesen lerángattam a lábáról a farmert, gyönyörű testén legettetem a szememet, miközben levettem az ingemet és a farmeromat. Könnyedén végigsimítottam rajta az ujjaimmal, mellének halmán a rózsaszíncsipkés melltartó, köldökének picit tojásdad mélyedésén az ugyanolyan rózsaszín csipkeszegély – és nem sokkal több – fölött. Hihetetlenül izgatóan nyújtotta felém a kezét, végighúzta a bicepszemen és a vállamon, tenyere a hasizmaira siklott, hirtelen kidugta a nyelvét, és megnedvesítette az ajkát.

Az éjjeliszekrény fiókjából óvszert kaptam elő, de amikor újra elhelyezkedtem Jacqueline-en, reszketett. Tudtam, hogy nem fázik, még ha arra hivatkozott is, amikor rákérdeztem. Feszült volt, már-már pánikba esett, és nem értettem az okát. Szurkol-

tam, hogy inkább a tapasztalatlanságából eredjen ez, semmint abból, ami *aznap este* érte őt. A tapasztalatlanságot orvosolhatam. Nem úgy, mint a rettegést, a félelmet, ami a velem történtek nyomasztó emlékét idézte föl.

Leállhatok, és csak magamhoz ölelem. Ha a félelme nem hagy alább, ezt akartam tenni.

Hátradóltem, és kihúztam alóla a takarót. A hűvös ágyneműtől még jobban didergett, úgyhogy magunkra borítottam a paplant, ráfeküdtem Jacqueline-re, megcsókoltam, a testemmel melengtettem. Éreztem, hogy az izmai ellazulnak az ujjaim alatt, lélegzése gyorsabbá, de mélyebbé válik. Lassan, gyöngéden birtokba vettem a száját, két kezembe fogtam a fejét, visszacsalogattam abba a fölhevült állapotba, amelyben elhagytuk a konyhát. Fölengedve, megnyugodva, bizalommal simult hozzám.

– Most jobb? – kérdeztem, és igennel válaszolt. – Tudod, hogy kimondhatod. De most nem kérlek rá.

Odahajoltam, hogy újra megcsókoljam, és készségesen fogadott, a nyelve összegabalyodott az enyémmel, az ajkamat nyalogatta, a karikát szopogatta, és a hajamba lökte az ujjait, a neki legmegfelelőbb szögben tartotta a fejemet. Amikor rövidre nyírt körmét végighúzta a lapockámtól a csípőmig, és csókolózásunk közben mélyen bedugta a kezét a sportbokszerem gumija alá, már tudtam, hogy készen áll, de nem változtattam a lassú tempón, maradéktalanul ki akartam elégíteni a vágyát. Kikapcsoltam és levettem a melltartóját, lecsúszttam a lábán a bugyiját, levettem a bokszeremet, fölhelyeztem az óvszert, és egy pillanatra sem hagytuk abba a csókolózást.

Fél kezemmel a csípőjét fogva rátámaszkodtam, mély, követelőző csókkal nyitottam meg a száját, miközben belényomultam, és éppen annyi ideig maradtam úgy, amíg mindketten teljesen át nem éreztük, hogy összeforrunk. Lángolt, megfeszült,

tökéletesen illeszkedett. *Hát persze.* Megcsókoltam az állát, az arcát, a haja tövét a füle mellett.

– Gyönyörűségem! – suttogtam, kihúzódtam, majd vissza-ereszkedtem. Nyelvemmel a szája belsejét simogatva, szavak nélkül mondtam el, mennyire szeretem.

Levegő után kapkodott, a hajamba markolt, beszívta a nyelvemet, fél lábával átfogta az enyémet, másik lábfejét a matracnak feszítette, és homorítva fogadta lökéseimet, ahogy kezdtem beléhintázni.

Megrázkódtam fölötte, *nagyon-nagyon jólesett* vele együtt mozogni, végigsiklaltam a kezemet bársonyos bőrén, gyúrogtam és simogattam. Amikor kezembe vettem a mellét, és lehajoltam, hogy bekapjam a bimbóját, a nevemet mormolta, megvonaglott, halkán nyögdécselt, hogy ez kell, én kellek neki.

Hanyatt hemperedtem vele, a derekánál fogva magamhoz préseltem, ahogy nekilódtam, gyöngéden terelgettem, mígnem átvette az irányítást, maga diktálta a legalkalmasabb tempót, térde a csípőmhöz szorult, a karja remegett. A haja szétterült rajtunk, ahogy két kezemet a combjához csúsztattam, és loncillatú hajának selymes függönye alatt nyelvemmel föltérképeztem melle domborulatát, puha alsó oldalát, telt körvonalát, a középső völgyet. Torka legmélyéről nyögéstört fel, a melléhez préselődött arcomon is éreztem.

– Rajta, Jacqueline! – suttogtam. – Gyerünk, bébi!

Újra nyöszörgött, ijedten, mint aki nem egészen biztos benne, mi a teendője, úgyhogy magam alá fordítottam, a feje mellett kétoldalt a matraca lapítottam a kezét, és visszanyomultam belé.

– Jaj, istenem! – zihálta, ujjait az enyémekekre görbítette. – Lucas! – sóhajtotta lecsukódó szemmel.

– Itt vagyok! – feleltem, ráhajoltam, csókolgattam, ahogy megfeszült és rángatózott a teste.

Követtem, soha életemben nem elégültem még így ki.

Meztelen vállánál lejjebb semmit sem láttam belőle, mivel a takaró alá bújt – bár érezni nagyon is éreztem őt. Meleg, puha testét a karomban tartottam, a lábunk összeakaszkodott. Megpróbáltam a látható részeire koncentrálni, azokra a vonásokra, amelyeket éppúgy ismertem, akár a bőröm alá ágyazódott mintákat. Arra jutottam, hogy a szeme a kedvencem. Együttal papíron az a legnehezebben megragadható. Lehetetlen illusztrálni számtalan árnyalatát, ahogy rám néz. Vagy talán a szája... Megérintettem az ajkát, és várakozón meredt rám.

Milyen igazságtalanság, hogy ennyire kívánom! – gondoltam. Megcsókoltam, és a derekáig legyűrtem a takarót. A férfiak vizuális beállítottságúak, akárcsak a képzőművészek, úgyhogy nálam kettőzött erővel jelentkezett a vágy, hogy fedetlen bőrét láthassam. Azt az istentelenül gyönyörű szép testét.

– Szeretnék így lerajzolni – közöltem, és erőlködtem, ne-hogy fölnevessek, amikor tréfásan azt kérdezte, nem fog-e a falra kerülni.

Még ilyet! Hiszen akkor le sem tudtam volna hunyni a szememet. Vagy őt magát kívántam az ágyamba, hogy azt ismételgessük, amit az imént tettünk, vagy igen élénk fantáziámat segítséggül hívni, hogy odaképzelmét.

– Már készült rólad néhány rajz, ami nincs a falon – szóltam el magam. *Hoppá!*

Természetesen szerette volna, hogy megmutassam őket. Végigfuttattam az ujjaimat a mellén, majd jobban magamhoz szorítottam őt.

– Most? – kérdeztem. *Jaj, csak most ne!*

Eltekintett a dologtól, vélhetőleg kíváncsi volt a folytatásra, én pedig rámozdultam, és eltűntünk a takaró alatt.

A szegycsontjától lassan, egyenesen lefelé haladva csókokat nyomtam a bőrére. Elakadt a lélegzete, ujjait a hajamba süllyesztette, majd összeszorította, ahogy átjutottam a köldökén, és folytattam utamat. Kitértem oldalra, a combja belső oldalát szivogattam, belélegeztem andalító illatát, gyöngéden fűjkáltam, mintha mutatnám az irányt, amelybe a nyelvem tart. Hosszú, sötét hajam valami olyasmivé vált kicsi kezében, ami még sosem volt – gyepplővé.

Vezess, Jacqueline! Mutasd, merre akarsz menni!

Meg is mutatta.

Fölhúztam a sportbokszeremet, mielőtt beengedtem Francist, és enni adtam neki, hogy békén hagyjon bennünket. Kitöltöttem egy pohár tejet, tányérra tettem néhány kocka brownie-t, visszatértem a félhomályos hálószobába, és Jacqueline kezébe nyomtam a tányért.

Mellére húzta a takarót, ami az elmúlt néhány órára való tekintettel egyszerre humorosan és csábítóan hatott. Fölkapcsoltam az íróasztali lámpát, majd fogtam a vázlatfüzetemet, és bebújtam Jacqueline mögé az ágyba, megkértem, hogy döntse a hátát a mellemnek. Meztelen csípője ahhoz a tájékhoz nyomódott, ahol a nem is olyan távoli jövőben masszív, követelőző merevedés ígérkezett. Pillanatnyilag azonban dorombolni tudtam volna a meglegedettségűtől, vagy morogni, vagy akármit is csinálnak a pasik, ha minden lehetséges igényükről gondoskodtak.

Egy brownie-t majszolgatott, amíg a vázlatok között lapozgattam, amelyeket ebben a félévben készítettem – az egyetem

építőművészetileg figyelemre méltó részleteiről, gépelemekről és egységekről, tájakról, érdekesnek talált emberekről. Mire ahhoz a rajzhoz értünk, amelyet az esős napon vetettem papírra róla, bevágott két brownie-t, és hozzáfogott egy harmadikhoz.

A mennyezetre pillantottam. *Gól nagypapa! Most pedig légy szíves, fordulj el!*

Megkérdeztem Jacqueline-től, nem zavarja-e, hogy figyelem, amikor még egyáltalán nem is ismert engem, de a jelek szerint úgy vélte, akkor egyszerűen a számomra érdekes idegek közé tartozott.

– Nem tudom, hogy ettől most jobban vagy rosszabbul érzem-e magamat – sóhajtottam.

A karomra támaszkodott.

– Már nem vagyok dühös, amiért nem szóltál, hogy te vagy Landon. Csak azért haragudtam, mert azt hittem, szórakozol velem, de egyáltalán nem ez volt a helyzet. – Puha ujjai megérintették az arcomat, miközben a takaró lejjebb csúszott. – Sosem tudnék félni tőled – suttozta.

Áttettem a brownie-s tányérra az éjjeliszekrényre, és az ölembe fordítottam őt. Ahogy simogattam, csókolgattam, szívogattam a mellét, varázserejű ujjai pedig a hajamba és a bőrömré siklottak, a testem teljesen feléledt.

– Elővegyek egy, hm... – rebegette, és bölintottam. Az éjjeliszekrény fiókjába nyúlt, és négyszögletes celofántasakot húzott elő. – Lehet, hogy én... vagy az már túl...

– Úristen, persze... légy szíves!

Még soha nem adta rám lány az óvszert. Miközben hűvös ujjai feltették és legöngyölítették, arra gondoltam, hogy ebben a pillanatban én vagyok a tapasztalatlan. És *te jó isten*, ez tökéletesen megfelelt így.

23. fejezet

LANDON

A részmunkaidős állás megszerzése problémásabbnak bizonyult, mint előzetesen feltételeztem. A kisvárosi munkáltatók nem tolongtak, hogy nem is olyan régi súlyos testi sértési ügyem után próbára bocsátott delikvens létemre foglalkoztathassanak.

A megaláztatások mélypontjára akkor jutottam, amikor abban a gyorsetetőben folyamodtam állásért, ahol a legvégső esetben kívántam volna valaha is dolgozni, mégis ezt hallottam:

– Kitöltheti a nyomtatványt, de jelenleg nem nagyon veszünk föl embert.

Már majdnem beköszöntött a nyár, a strandszezon, ezen a tengerparti településen minden vállalkozás számára a legforgalmasabb időszak. *Egy nagy túrót*, nem vettek föl embert. Az üzletvezető rövid ujjú ingére és műszálas nyakkendőjére néztem, miközben átnyújtotta a jelentkezési lapot, amelynek kitöltésére egy negyedórát vesztegettem el. Potyára.

– Te nem Ray porontya vagy? Edmond unokája?

Hátraperdültem, és a város egyik bogaras vénembernek kinéző polgára sandított föl rám. Jó néhány akadt ebből a fajtából. Ez a nálam alacsonyabb és testesebb példány piros vászon kezeslábast viselt, ami feltűnően fegyencszerkóhoz hasonlított,

csak a mellrészén olvasható *Hendrickson Villanyszerelés és Légtechnika* felirat különböztette meg. Az öreg a szemetesbe borította tálcájáról a papírgombócokat és kartondobozokat, majd visszafordult.

– De igen, kérem. Landon Maxfield.

– W. W. Hendrickson – mutatkozott be csontropogató kéz-szorítással, a két dupla vét régi vágású műszaki szakihoz illően „vévé vévé”-nek mondta. – Állás kéne, ha vóna, he? Na azt ne ezen a tré helyen keress! Zokon ne vedd, Billy gyerek! – villant a szeme az üzletvezetőre, aki elvörösödött.

Valami azt súgta, hogy Bill Zuckermant legalább húsz esztendeje nem *billygyerekezte* senki. Megköszöri a torkát, erőlködött, hogy ne vágjon morcos képet, de kudarcot vallott.

– Ööö... semmi gond, Mr. Hendrickson.

– Hmm. Gyere csak ki egy cseppet, Landon! Beszédem van veled – intett az öreg, és követtem. – Úgy tudtam, a hajón dolgozol; apáddal.

Odaballagtunk a kisteherautójához, és a plató oldalára támasztotta a könyökét.

– Igen, ott, de azt tervezem, hogy a jövő év őszén egyetemre megyek, és munkatapasztalatot meg munkahelyi ajánlást kell felmutatnom.

– Elhúzod a csikot a városból, ahogy apád tette, mi? – kérdezte, de árnyalatnyi rosszindulatot sem éreztem a hangjában.

– Igenis. Gépészmérnök szakra szeretnék jelentkezni.

Bozontos szemöldöke fölemelkedett.

– No, akkor helyén van az eszed. Sose fért a fejembe, minek apádnak annyi iskola, hogy olyasmit tanuljon, ami csupa humbug meg porhintés.

Befogtam a számat, szorult belém annyi sütnivaló, hogy ne próbáljam magyarázgatni apám többszörös okleveles közgazdász végzettségét olyasvalakinek, mint Hendrickson papa.

– De hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, új segéd kéne nekem. Mielőtt két kézzel kapsz a lehetőségen, nem árt tudnod, hogy alighanem megráz egyszer-kétszer az áram, mire megtanulod, melyik huzallal kell vigyázni. Aztán vaksötét, ötvenfokos padlásokra szalajtalak föl, ahol szakad rólad a víz, üvegyapot szurkapiszkálja a térdkalácsodat meg a fenekedet, időnként még férgek is átfutkorásznak a lábodon – nevetett majdnem hangtalanul, csak valami szortyogásféle jött ki az orrán. – Az egyik segédem alatt beszakadt a padlás, amikor rásziszegett egy oposszum. Szerencsésen a nappali közepére potytyant.

Szerencsésen?

– Értem.

Nem tudtam, mi mást mondjak, még kérdést sem bírtam kitálatni.

– Pár dolcsival többet fizetek a minimálbérnél. Nincs piálás, bagózás, etyepetye a kuncsaftok lányaival, ezt csak azért említtem, mert ippeg olyan jóképű vagy, mint apád, meg én is voltam ám fiatal.

Elvörösödtem.

– Gondolom, a számítógépeket meg ilyesmiket kened-vágod? – Bólintottam. – Az derék. Elkel egy kis segítség, hogy gépre vigyem a könyvelésemet. Nem árt megszokni a huszonegyedik századot, mielőtt véget ér. Na szóval akkor mit gondolsz?

Azt gondoltam, hogy *van állásom*.

– Nos, Mr. Maxfield. Elérkeztünk az érettségije évéhez. Bevallom, nem hittem volna, hogy eljutunk idáig.

Az igazgatónőre meredtem, és azt gondoltam: *Az tuti, anyukám. Pláne, hogy minden tőled telhetőt meg is tettél, hogy ne*

jussunk el. Az azonban, hogy nem átalott csak azért az irodájába rángatni, hogy ezt a képembe vágja, nem sok jót jelenthetett. Ez a nő azt képzelte, minden és mindenki fölött áll, és az iskola keretei között ez érvényesült is.

Kilenc hónap – nyugtatgattam magamat. Kilenc hónap, és már itt sem vagyok. Elhúzó, mint a vadlibák.

Úgyhogy nem szóltam semmit, csak a magam rezenéstelen tekintetével viszonztam azt, ami a diriboszi kidülledő hullószeméből irányult rám. Egy papírszeletet tanulmányozott, a ki nyomtatott órarendemet.

– Látom, függvénytant és fizikát is fölött – pillantott rám az ornyergén ülő szemüveg fölött. – Ez igazán... *ambiciózus* választásmagától.

Összerepelt ajka, kissé fölfont szemöldöke, leeresztett szemhéja, egész arckifejezése abbéli kétkedését sugározta, hogy képes vagyok a változtatásra, amit az előző tanév utolsó néhány hetében kezdtem el.

Szívesen eltüntettem volna a képéről a pápaszemet és azt a lekezelő grimaszt.

Válasz helyett némán ismételtetem magamban a mantrámat – az idén tavasszal, harcművészeti képzésem első hónapjában elsajátított tanítást: *udvariasság, tisztesség, kitartás, önfegyelem, törhetetlen szellem.* A fősoroltak jelentése gyakran egybemosódott, hiszen mindegyik szorosan összefüggött a többivel. Ha az egyikben kudarcot vallok, mindegyikben elbukom. Mit ér a tisztesség önfegyelem nélkül?

Úgyhogy csöndben ültem, vártam, hogy Ingram befejezze a műsorát.

Az messziről lesírt róla, hogy nem tetszik neki a hallgatásom. Vékony ajka lebiggyedt.

– Úgy tudom, az egyik eminens tanulónk segédkezett magának, hogy a tanév végén mindenből átmenjen.

Na igen. Pearl.

Azt a napot leszámítva, amikor megvizsgált, hogy a törött bordám nem szúrta-e át a tüdőmet, Pearl Frankkel kizárólag Melody jelenlétében, vagy legfeljebb az *add tovább, köszi!* jellegű tantermi csevegés mértékéig váltottunk szót. Tavasszal kis híján válasz nélkül hagytam, amikor a könyvtárban megfogta a karomat:

– Mi baj, Landon?

Mivel hat hetem maradt a tanév végéig, hogy az új anyag mellett megtanuljam azt a harminchetit is, amit addig elmulasztottam, összecsaptak a fejem fölött a hullámok. Ezt persze eszem ágában sem volt bevallani Melody legjobb barátnőjének, egyúttal véletlenül az érettségiző osztályunk legpengébb agyának.

Pislogva mozgattam meg elmacskásodott váltamat és nyakamat. Leragadtam egy résznél, a tanulószoba teljes egy órája alatt görcsös pozícióban gubbasztva bámultam a kémiakönyv egyazon bekezdését.

– Á, semmi...

A lány összevonta a szemöldökét.

– Minek nézed ezt? – bökött a kinyitott tankönyvre. – Az elmúlt hat hétben végig a Dalton-törvénnyel foglalkoztunk.

Mérges grimasszal csuktam be a könyvet, és fölálltam.

– Mindegy, akkor se értettem, most se értem. – Kicsit megnyhülve vállat vontam. – Nem nagy ügy.

Pearl nem hagyta ennyiben.

– Most mégis tanulsz. Mert?

Nyeltem egyet. Nem óhajtottam hangosan kimondani, hogy a tizenegyedik órában teszek kísérletet a jövőm megváltoztatására. Hogy attól félek, nem leszek rá képes.

– Ha akarod, elküldhetem neked az elmúlt hatheti jegyzeteimet, és válaszolok a kérdéseidre.

Sötét szemében szájalom helyett kihívás tükröződött.

– Okés – bólintottam.

– A tanároktól is nyugodtan kérhetsz segítséget. Tudod, ők is emberek. – Fölvontam fél szemöldökömet, és elvigyorodott. – Na jó, zömmel.

A következő hetekben megmentett attól, hogy elhasaljak tizenegyedikben – nemcsak kémiából, hanem irodalomból és függvénytani alapozóból is. Az ő segítségének köszönhető, hogy az agyam fölbredt háromsztetűs téli álmából.

– Pearl Frank? – nógatott most Mrs. Ingram, mintha nem emlékeznék a korrepetálásra, se arra, ki korrepetált. Nem is sejtetem, ő honnan tudja, de baromira nem akartam megkérdezni.

– Igen – feleltem.

Most tényleg utált. Tékvandózáсом első hónapjaiban jobban tudatosodtak bennem annak a jelei, ha valaki az ingerültségtől a düh felé halad. Elvégre a védekezéshez föl kell ismernünk, mennyire valószínű, hogy az adott személy bármelyik pillanatban begurulhat.

– Tudomásom szerint tavasszal letartóztatták magát súlyos testi sértésért. Szerencsére sikerült próbára bocsátást kialkudni.

Ingram valójában nem tartotta ezt szerencsésnek.

Nem szóltam semmit.

Pearl egyszer azt mondta, Ingram az a fajta vezető, aki a *ki-vonással gyarapítás* elvét vallja.

– Ez félig zseniális, félig csalás. Eltávolítják a legrosszabb eredményű tanulókat, a gyöngén teljesítő dolgozókat stb., ezáltal javul az átlag vagy az intézmény rangsorban elfoglalt helye.

Végül Ingram nem bírta tovább cérnával, és leplezetlen utálattal meredt rám.

– Miért nem válaszol, Maxfield?

– Semmit sem tetszett kérdezni – vontam föl fél szemöldökömet.

– Tisztázzunk valamit! – izzott föl az igazgatónő tekintete. – Fogalmam sincs, mire játszik, és mi köze Frankhez, de nem hiányzik, hogy a jeles tanulónk a maga szerencsétlenkedésére pazarolja a drága idejét. Egy másodpercig sem hiszem, hogy maga rendelkezik akár a szükséges, alapvető munkamorállal, akár az életviteli és kommunikációs készségekkel, hogy ezt az iskolát és példás oktatási színvonalát képviselje.

Az ajkamba haraptam, nehogy helyreigazítsam a nőt: szakhatósági értékelés szerint az iskolája távolról sem *példás*.

Kikapcsoltam a hangját, miközben tovább kárált, mennyire hiányzik belőlem a becsület, a kritikus gondolkodás képessége és a tekintélytisztelet. Vicces, hogy akik a másokból hiányzó tiszteletéről hadoválnak, azoknak rendszerint eszükben sincs vizsgázásul bármi hasonlót nyújtani.

Csöngött a fülem, mire Ingram befejezte.

– Értjük egymást, fiatalember?

Nyilvánvalóan többet várt erre a konkrét kérdésre adott válasznál – vagy épp indulatos reakciót. Csalódnia kellett.

– Gondolom. Végeztünk, igazgatónő, kérem? – álltam föl, és a hátam mögötti, keletre néző ablak fényében széles árnyékot vetettem az íróasztalára. – Órára kell mennem. Hacsak igazgatónő nem akarja, hogy mindjárt első nap elkéssek.

Végzőra fölhangzott az első csengetés.

Ingram fölállt, de így is nyújtogatnia kellett a nyakát, hogy fölnezzon rám. A nyáron utolértem apám impozáns magasságát, és az igazgatónőnek nem tetszett, hogy másfél fejjel fölé magasodom. Egyik kezemet zsebre dugtam, és féloldalra helyeztem át a testsúlyomat – legfeljebb ennyi engedményt voltam hajlandó adni neki. Rég elmúltam már tizennégy, és úgy határoztam, ez a nő nem fogja tönkrevágni az esélyemet, hogy kiszabaduljak ebből a városból, egyetemre jussak.

– Elmehet. De szemmel tartom magát.

Aha – gondoltam, miközben válasz nélkül sarkon fordultam.

Nem értettem, mi a frászkarikáért választja ilyen nő egyáltalán a pedagóguspályát, de nem kérdeztem. Nem mindenki viselkedik ésszerűen. Végső soron nem mindenben találunk logikát. Olykor jobb, ha elfelejtjük a magyarázatokat és mentségeket, magunk mögött hagyunk embereket és helyeket, mert máskülönben lerángatnak bennünket.

LUCAS

Szombat délelőttig már harmincvalahány órája nem láttam Jacqueline-t. Ellsworth őrmesterrel az öltözőben készülődtünk a tanfolyam utolsó egységére. Kettőnknek csak a foglalkozás féltedjében kellett megjelenünk, mert ma egyetlen feladatot láttunk el: „támadókként” szolgáltunk, és ez érzelmi távolságtartást tett szükségessé az „áldozatoktól”.

Amikor tetőtől talpig kipárnázva a terembe léptünk, tekintetem azonnal Jacqueline-t kereste. A többiekkel együtt teljes védőfelszerelést viselt. Úgy festettek, mint egy csapat miniaturizált szumózó. Fölpillantott, meglátott, gyorsan lesütötte a szemét, és az ajkába harapott, engem pedig megrohant az ágyamban töltött óráink érzéketes emléke. Ahogy szégyenlős mosolyát elnéztem, őt is.

Érzelmi távolságtartás. *Na persze.*

Későn kaptam észbe, hogy előre szólnom kellett volna Jacqueline-nek, ne álljon ki ellenem. Gyakorolhattuk az önvédelmet kettesben, de ez most más volt. A terv szerint Ellsworthszel hangos megjegyzéseket tettünk, mint támadók. Kerestük a nyitva hagyott támadási felületeket. Mindaddig nem engedték el az „áldozatunkat”, amíg megfelelően végrehajtott

védekező csapást nem vitt be – és mindkettőnket kellően kiképeztek arra, hogy el tudjuk bírálni ezt a pillanatot.

A foglalkozásnak ez a része kimerített. A szexragadozó szerepének eljátszása után mindig tűzforró zuhanyra áhítottam.

Amint a nők befejezték a fogások átismétlését Wattsszal, készen álltak arra, amit Jacqueline közlése szerint Erin, a barátnője *súlyos tökön rúgásként* emlegetett.

– Csak azért izgatja a dolog, mert a párnázás miatt nyugodtan gyakorolhatja, nem tesz bennetek kárt – mondta róla Jacqueline csütörtök éjjel, amikor felöltöztünk, hogy visszavihessem a kolégiumba.

– Aha, csakis – feleltem pléhpfával, és elnevette magát.

Ahogy föl húzta a kesztyűjét, egy pillanatra elfordította a fejét.

– Erinnek mondtam el legelőször – jegyezte meg egészen halkan. – Bárcsak hamarabb szóltam volna neki!

Fölemeltem az állát, és közelebb húztam magamhoz.

– Nincs rá irányadó szabály, mit tegyen és mit ne tegyen egy támadás túlélője, Jacqueline. Nincs forgatókönyv. – Nyelt egyet, bólintott, Mindi miatt még nem egészen meggyőzve. – Túlélted, és ő is túl fogja élni.

Én kerültem sorra előbb. Ahogy a szőnyeghez mentem, magamon éreztem Jacqueline tekintetét, és azért fohászkodtam, nehogy most én hozzám osszák be őt. Vickie vállalkozott elsőként, és a lehető legügyesebben agyabugyált el. Arra számítottam, hogy Erin mindjárt elsőnek vagy másodiknak jelentkezik, de hátramaradt Jacqueline-nel, aki láthatólag egyáltalán nem sietett. Amíg Ellsworth váltott föl a szőnyegen, figyeltem, hogyan szurkolnak ketten a csoporttársaiknak, Erin torkaszakadtából javaslatokat ordítva – *Fejeld le! FÜNYÍRÓ! Rúgj bele! Rúgjad, NE SAJNÁLD!* –, Jacqueline tapsolva-éljenezve.

Végül Erin megszorította Jacqueline kezét, és előrelépett, hogy megküzdjön Ellsworthszel, így már csak Jacqueline maradt meg egy rendkívül félénk nő az egyetemi orvosi rendelőből. Az őrmester szemügre vette Erint.

– Nem mernék megesküdni, hogy a párnázás megvéd ettől a csajtól. Ha a torkomig rúgja föl a tökömet, *lógsz nekem*, haver – morogta, mielőtt kilépett.

Ha az „áldozat” erélyesen alkalmazott egy-egy fogást, a védőruhának köszönhetően – reményeink szerint – nem nagyon éreztük meg, ezért a felkészítő tanfolyamon arra buzdítottak bennünket, hogy hozzuk felszínre a bennünk szunnyadó színészt. Amikor azonban Erin tökéletesen irányzott rúgással telibe találta Ellswortht, és az őrmester azonnal a földre rogyott, kicsit aggódtam. Tizenegy hang visította, hogy fusson, de a lány is felszínre hozta a benne szunnyadó színészt. Dobbantott Ellsworth *mellkasán*, majd megfordult, és kétszer belerúgott, csak azután szaladt el a biztonsági zónába, ahol úgy ugrándozott, mint aki megnyerte a nehézsúlyú világbajnokságot.

Ellsworth talpra ugrott, és föltartott hüvelykujjával jelezte nekem, hogy minden rendben. *Ezt megúsztam*.

A szőnyeghez léptem, és vártam. Gail az egyetemi orvosi rendelőből reszketett az idegességtől. Ezen a ponton az ember már-már kísértésbe esett, hogy közölje vele, nem muszáj erőltetnie ezt a dolgot. De eljutott ideáig, és úgy gondoltam, itt az ideje bebizonyítani neki: tényleg tanult valamit. Watts eleinte halk instrukciókkal látta el, bátorította, hogy üssön keményebben. Én finoman bántam vele, de ahogy sorra bevitt ütéseit és rúgásait csoporttársainak üdvrivalgása fogadta, egyre erősebbeket ütött, lendületesebbeket rúgott, harsányabb *Nem!*-eket és *Visszá!*-kat kiáltott. Mire befejeztük, kicsordultak a könnyek mosolygó arcára, a többiek köréje sereglettek, gratuláltak neki.

Számomra azonban semmi sem vetekedhetett azzal az élménnyel, amit Jacqueline megfigyelése nyújtott. Minden útmutatás nélkül fogások sorozatát hajtotta végre, és akár célba talált, akár nem, váltogatta a módszereket. Egyszer csak a szemből medveölélésnél mintha ledermedt volna, de Erin olyan hangerővel rikoltott – *A ZACSIJÁBA!* –, hogy a szomszéd államban is meghallhatták, és Jacqueline keményen fölvitte a térdét. Ellsworth összeesett. A lány elrohant a biztonsági zónába, ahol Erin lelkes öléssel fogadta. Dagadt a keblem a büszkeségtől – és baromira reméltem, hogy Jacqueline-nek soha az életben nem kell fölhasználnia az itt tanultakat.

Vasárnap délután Jacqueline-nel utolsó szünetet tartottunk a félév végi zárthelyikre tanulás közben. Kávével teli termoszkokkal a tóhoz indultunk. A kajakozókat akartam leskiccelni, akikről Jacqueline határozottan kijelentette, tiszta hülyék, hogy ilyen időben a vízre merészkednek. Tetőtől talpig melegen felöltözve, mégis fogvacogva bújt hozzám a padon. Én a kapucnis felsőmet viseltem, de kesztyűt vele ellentétben nem, még a bőrdzsekimet is levettem, csak a motorozáshoz kellett.

Nebáncsvirágnak neveztem, hogy ennyire nem bírja a hideget, mire a vállamba öklözött. Láttam közelgő ütését, kivédhettem volna, mégsem tettem.

– Juj! Jesszus! Visszaszívom! Olyan kemény vagy, mint a szikla. Veszedelmes bestia – húztam közelebb, hogy melegítsem.

– Nagyon durva a kalapácsöklöm – motyogta a mellkasomba, úgyhogy alig hallottam.

– Durva bizony – emeltem föl az arcát az enyémhez. – Bevalom, egy kicsit félek is tőled.

Nem is sejthette, mennyire igazak játékos szavaim.

– Nem szeretném, hogy félj tőlem – bocsátott ki lehetével apró párafelhő-gomolyagokat, és addig csókoltam, amíg melegnek nem éreztem az orrát.

Visszamentünk a lakásomba, ahol emlékeztetett hetekkel ezelőtti kívánságomra, hogy hadd maradjon bennem valami várakozás.

– Szóval... várakoztál? – kérdezte. Zilált ruházatunk jelezte, hogy az imént a kanapémon, Francis unott közönsége előtt heves előjátékot bonyolítottunk le.

Vártam-e, hogy magamon érezzem a kezét és a száját? Hm, na vajon?

Az ajkamat bámulta – teljesen bekaptam a karikámat –, és lassan elmosolyodott. Megcsókolt, majd lecsúszott az ölemből a térdére, a lábam közé. Ahogy kigombolta a farmeromat, és lehúzta a cipzáromat, komolyan azt hittem, álmodom. Moccanni sem mertem, nehogy fölébredjek, de nem bírtam parancsolni az ujjaimnak, selymes hajába túrtam, így éreztem is őt, miközben figyeltem minden mozdulatát.

Amikor kidugta a nyelvét, és tövétől a hegyéig végighúzta rajta, egy pillanatra behunytam a szememet, szinte elvesztettem az eszemet, önkívületi állapotba kerültem. Főlnyújtózkodott, a fogával harapdált, előbb ujjá hegyével, majd a nyelvével cirógatott. Nagyot nyögtem, ezzel alighanem pontosan a kellő választ adtam. Ahogy forró szája körém zárult – *atyáúristen* –, hátrahanyatlott a fejem a kanapéra, és újra behunytam a szememet, kezem még mindig a hajába mélyedt, két csuklóm a járomcsontján pihent. És akkor felzümmögött, egyetlen hosszú, mély hangot hallatott.

– Azt a betyár... Jacqueline! – ziháltam.

Ezúttal ő nem hagyta, hogy leállítsam.

Szerda délután SMS-ezett: *Közgáz zéhá: CSONT NÉLKÜL JELES.* Nem tudom, miért pont ezt a kosaras szófordulatot használta, de nálam simán három pontot szerzett. *Csakis miattam, nemde?* – írtam vissza. *Nem, Landon miatt* – felelte. Fölröhögtem, mire Eve, akivel épp dupla műszakot nyomtunk le, összevonta a szemöldökét. Gwen és Ron ma két-két zéhát írtak, mi meg egyet sem, így hát bevállaltuk, hogy az üzletvezetőnkkel együtt gyakorlatilag végigdolgozzuk a napot.

– Valami forrót és édeset szeretnék.

Megismertem Joseph hangját, amint Eve-nél föladta a „rendelést”. Kesztyűtlen kezét összedörzsölgetve próbálta fölmelegíteni. Karbantartó személyzeti egyenkabátjának mellrészén a neve díszelgett, fülére húzott kötött sapkája elején az egyetem kabalafigurája.

– A kívánt *ital* nevét legyen szíves bemondani – felelte vitriolos hangon, villámló tekintettel a lány. Ez viccesnek ígérkezett. Vagy nagyon kínosnak. Egyik kilátás sem tudott rábírní a közbeavatkozásra.

Joseph ritkán jött a kávézóba, amiről hangoztatta, hogy túlárzott és túlreklámozott átverés az egész.

– Mit ajánl? – nézett a pult túloldaláról Eve szemébe. – Nem ismerem ezt a sok puccos itókát, amit itt adnak. Ahogy mondtam, valami *forrót és édeset* szeretnék. Bár nem vagyok biztos benne, hogy magától megkaphatom.

– *Tényleg?* Ez a csábszövege?

Joseph szemöldöke fölzaladt, az ajka lebiggyedt.

– Aranyom, ha *tőlem* remél csábszöveget, arra még várhat egy darabig. Rettentő messze esik a zsáneremtől.

– Vagy úgy – csattant föl Eve –, szóval a „Valami forrót és édeset szeretnék” semmit sem jelent?

– Nem semmit – közölte fagyos tekintettel Joseph. – Azt jelenti, *forró* italt szeretnék, nem hideget, és *édeset*, például *cukorral*. A csudába, nincs egy kollégája, vagy mit tudom én, akitől rendelhetnék? – pillantott körül összeszorított ajakkal, és meglátott engem. – Lucas, a fenébe, adj már valami – nézett merőn Eve-re – *forró*t és *édeset*!

– Karamellás-kávés forró csoki csipetnyi tengeri sóval megfelel?

– Meg hát – mosolyodott el –, az baromi jól hangzik. – Lehervadt a mosolya, ahogy megint Eve-re nézett, de továbbra is hozzám beszélt. – És köszönöm a szakavatott ajánlást!

Elkészítettem az italt, miközben Eve szó nélkül beütötte a rendelést a gépbe.

– Jövő héten találkozunk a légi parádén – búcsúzott Joseph, ahogy átvette a poharát. – Most jut eszembe, Elliott húga jön látogatóba. Ha kedved szottyan egyik este velünk vacsorázni, villoghatok az egyszem nagyokos haverommal.

– Örömmel – nevettem. – Majd megbeszéljük.

Miután elment, Eve mérgesen nézett rám.

– Ugye meleg? – kérdezte színtelen hangon.

– Az.

– Te meg csak álltál, és hagyta, hogy hülyét csináljak magamból...

– Nem mindig minden rólad szól, Eve. – Mutatóujjammal megütöttem az orrát, hogy elvegyem szavaim életét. – Talán észrevehetnéd már.

Elfordultam, hogy elmosogassam a kiöntöket, mielőtt eláraszt bennünket a félévi zárthelyiktől kiborult vendégek következő hulláma.

Eve dohogott, de nem szólt többet.

Csipogott a telefonom, újabb SMS jött Jacqueline-től, akinek szombatig még három zéhát kellett írnia, míg nekem csak egyet:

Szombaton kínai? Szeretném valami izgalmasan pikánszal megünnepelni a félév végét. Esetleg mogyorós csirke? *kacsint* Az imént Joseph és Eve között lezajlott szóváltás után most ismét hangosan kuncogtam. Jacqueline-nel úgy terveztük, a kollégiumi szobájában ünnepelünk, mielőtt Erin elutazik a téli szünetre.

ÉN: Asszem meg tudom oldani az izgalmasan pikánsat

Jacqueline: *legyez* Az jó

– Szóval hogy kötöttél ki a nagybögönél? – kérdeztem, és egy brokkolirózsa után kotorásztam a kartondobozomban. Egymás mellett ültünk Jacqueline kollégiumi szobájának padlóján, háttal az ágyának.

– A kölyökfoci révén – válaszolta. Elfintorodtam, amint magam elé képzeltem őt tojásfoci-szerelésben, és fölnevetett. – Az egyik nagybögösünk meccs közben kulcsesonttörést szenvedett, és a zenekarvezető tanárunk könyörgött, hogy valamelyik hegedűs váltszon hangszert. Én jelentkeztem. Tetézte az élvezetet, hogy anyám nem ujjongott.

– Ezt úgy értsem, hogy nem a legjobb a kapcsolatod édesanyáddal?

Sóhajtott.

– Egyébként most mondtam el neki. Buckot. Az egészet. És sírt. Soha nem szokott sírni. Ide akart jönni. – Barázda gyűrődött a homlokára. – Azt mondtam neki, hogy jól vagyok, erős vagyok, és rájöttem, hogy ez igaz is. – Hátrahajtotta a fejét az ágyára, és felém fordította az arcát. – Erin miatt... és temiattad.

Valami azt súgta, hogy az elismerés nem a *rosszfiús* sajtáságaimnak szól.

– Örömmel állok szolgálatára, hölgyem! – böktek meg képzeletbeli kalapom karimáját.

– Kér nekem időpontot az analitikusánál – mosolyodott el. – Először azért hagytam rá, mert ez ad neki valami tennivalót, segíthet valamivel. De ahogy jobban belegondoltam, már örültem is. Szeretnék beszélni valakivel a történekről. Olyasvalakivel, aki segíthet, hogy földolgozzam az egészet.

Néhány ujjnyi távolság választotta el az arcunkat, és esküdni mertem volna, hogy Jacqueline *engem* sajnál. Talán mert nincs édesanyám.

– Ez fantasztikus! Örülök, hogy anyukád együtt érzett veled.

Nem erre akartam kanyarítani ezt az estét. Hiszen nem sok időm maradt vele.

– Hát nálad mi a helyzet? Miért döntöttél a gépészmérnöki szak mellett? Hiszen nyugodtan mehetnél volna képzőművészeti irányba is.

Vállat vontam.

– Akkor rajzolok, amikor akarok. Mindig megnyugtat. De csak a magam örömeire szeretem csinálni. Ami általában a képzőművészetet illeti... nem igazán vagyok se festő, se szobrász, se semmi más. A műszaki területen viszont nehezen szűkítettem le az érdeklődési körömet. Az egészszel szerettem volna foglalkozni.

– Szóval hogyan választottál? – mosolyodott el.

– A készségeim és a lehetőség alapján. Az orvostechikai szakirányt nem nagyon fontolgattam. Úgy gondoltam, autókat terveznék, vagy futurisztikus cuccokat találnék föl, amilyenek a légpárnás járművek. De kínálgzott a lehetőség, amikor dr. Aziz szólt, hogy pályázzak, és megragadtam.

Kikerestem az iPodomon a lejátszólistát, amit szerettem volna meghallgattatni vele, és a kezébe nyomtam a fülhallgatót. Nem okozott meglepetést, hogy emocionálisan minden ismerősömnél jobban ráhangolódott erre a zenére – érzelmek végtelen áradata tükröződött a szemében, ahogy a számok hallgatása

közben rám nézett. Odahajoltam, megcsókoltam, azután föl-emeltem, az ágyra fektettem, és elnyúltam mellette, egyik kezemmel a feje alatt, a másikkal a hasán.

Amikor az ujjammal megsimogattam a fülét, kivette a fülhallgató egyik felét, és odaadta nekem. Átváltottam egy másik számra, amit két éve fedeztem föl, közvetlenül azelőtt, hogy a legutóbbi tetoválásomat csináltattam – az oldalamra írt négy sort, a verset, amit művészhajlamú anyám költött az elemző beállítottságú férfinak, aki belészeretett. Az a szám előhívta emlékezetemből a szöveget, úgyhogy amint legközelebb hazamentem, fölforgattam a padlástanya versesfüzete után. Kimásoltam a négy sort, és elvittem Ariannához, ő pedig kiegészítette a költeménnyel eleven festővásznát, a bőrömet.

*A szerelem nem a józan ész hiánya,
hanem felülvizsgált, átgondolt,
fölhevített és a szív
formájához igazított józan ész.*

A kezünk egymás testén kezdett kalandozni, ujjaim becsúsztak a pólója alá, ahogy megcsókoltam. Figyelmeztetett, hogy Erin bármelyik pillanatban betoppanhat – a szobatársa ezek szerint még nem utazott el a téli szünetre. A pasijával függött össze a dolog, aki megpróbálta visszahódítani.

– Miért szakítottak? – kérdeztem.

A kezem a mellére tapadt, már a kapcsot kerestem volna – vajon ezúttal elől vagy hátul rejtőzött?

– Miattam – felelte, és megdermedtem. – Nem, nem úgy. Chaz volt... Buck legjobb haverja.

Az egész teste megfeszült egyszerűen attól, hogy kiejtette a srác nevét. Szorosabban magamhoz öleltem.

Bucknak elvileg már el kellett mennie, és a következő félévben valószínűleg nem jöhetett vissza – akkor biztosan nem, ha Charles bármit is lép az ügyben. Ismert valakit a fegyelmi bizottságban, és szinte biztosra vettem, hogy minden szívességet igénybe fog venni, amit csak tud.

– Ugye a lépcsőháziól még nem meséltem neked? – szólalt meg ismét Jacqueline.

Most én is olyan feszült lettem, mint ő.

– Nem.

Nyelt egyet.

– Körülbelül egy hónappal ezelőtt az emeletemen a mosókonyhában az összes gép tele volt, úgyhogy lementem az elsőre, hátha ott találok üreset. – Annyira fojtott hangon beszélt, hogy testhelyzetet sem változtathattam, mert akkor nem hallottam volna. – Visszafelé menet Buck elkapott a lépcsőházban. Azzal fenyegetett, hogy... – Újra nyelt, görcsösen, és magamnak kellett kitalálnom a mondatvégét. – Úgyhogy azt mondtam neki: „Inkább a szobámban.” Úgy gondoltam, ha kicsalogatom a folyosóra, ott mások is járnak, meghallják, amikor rászólok, hogy hagyjon békén, tehát kénytelen lesz leszállni rólam.

Ráeszméltem, milyen vadul ölelem magamhoz, de az izmaim megmakacsolták magukat, nem bírtam lazítani a szorításomon.

– Öten láttak bennünket a folyosón. Rászóltam, hogy menjen onnét. Mérgelődött, amikor leesett neki, hogy kifogtam rajta. Olyan látszatot keltett, mintha a lépcsőházban csináltuk volna. És attól kezdve a folyosón mindenki olyan képet vágott... meg olyan sztorik keringtek rólam... mintha hittek volna neki.

Szóval a szobájába nem jutott be a srác. De rátette a mancsát. És megrémítette. *Már megint.*

Éreztem, hogy dagad bennem a féltő harag és a gyötrő tehetlenségérzés, nem tudtam, mit kezdjek ezekkel az indulatok-

kal. Se bántani, se ijesztgetni nem akartam, de nem tudtam, mitévő legyek a bennem fortyogó, kirobbanással fenyegető dühvel.

A hátára fordítottam Jacqueline-t, megcsókoltam, és fél térdel a lába közé nyomakodtam. Éreztem, hogy viaskodik, és az agyam felüvöltött, hogy *MI AZ ISTENT MŰVELEK?! Próbáltam visszahúzódn*i, de kiszabadította kettőnk közül a kezét, a hajamba kapaszkodott, szorosan fogva tartott, majd kinyitotta a száját, közelebb húzott, és erélyesen viszonzta a csókomat.

Megrázkódtam. Szerettem ezt a lányt, annyira szerettem, hogy alig kaptam levegőt. Nem tudtam, vajon ilyen érzés-e, ha az ember szerelmes, vagy pedig én már végleg elcsesztem mindent, és képtelenné váltam arra, hogy normálisan szeressek valakit, mert nem éreztem mást, csak ezt az eszeveszett, teljesíthetetlen igényt, ezt a tátongó fekete lyukat a lelkemben. Ízzé-porrá törtem, semmivé omlottam Jacqueline keze között.

Abba kellett hagynom. Ezt abba kellett hagyni. Már megadtam neki, amit kívánt, amit igényelt – és darabokban hevertem a lába előtt. Hogyhogy ő nem látta? Nem bírtam tovább üzni ezt a játékot.

Meg kellett mentenem azt a keveset, ami még megmaradt belőlem.

Szerettem volna levetkőztetni, még egyszer utoljára birtokba venni őt. Széttérpesztteni a lábát, és imádni. Elérni, hogy a nevemet sikoltva rázkódjon alattam. Szerettem volna még egy éjszakára színlelni, mintha őhózzá tartozhatnék. És ő az enyém lehetne. Ráfeküdtem, megcsókoltam, és tudtam, hogy erre nem kerülhet sor. A szobatársa bármelyik percben visszajöhet, és ez rendben is van így. Úgysem töltheti ki semmi azt az űrt, amit vele akarok kitölteni.

Lassítottunk, egymás mellé feküdtünk, és kezdtem megfogalmazgatni a szöveget, amivel lelépek.

Ekkor Hellerékről meg a szüleimről kérdezett, és hanyatt fordulva válaszoltam.

És aztán...

– Édesanyád milyen volt?

– Jacqueline... – sóhajtottam, és Erin kulcsa megzörrent a zárban.

Ahogy a lány belépett, fölkeltem, és Jacqueline követett. Erin megpróbált úgy tenni, mintha csak a mosnivalójáért jött volna be.

– Már indulni akartam – mondtam azonban a fekete munkásbakancsomat fűzőgetve, és sajnáltam, hogy nem a régi Noconámat vettem föl, amibe most csak beledugnám a lábamat, és mehetnék is.

– Holnap? – kérdezte Jacqueline az ajtóban, fázósan átölelve magát.

Fölhúztam a dzsekim cipzárját.

– Hivatalosan itt a téli szünet. Talán fölhasználhatnánk arra, hogy mi is szünetet tartsunk.

Döbbsen rándult össze. Megkérdezte, miért, és merőben logikus, érzelemmentes okfejtésbe kezdtem, hogy ő elutazik, és én is elmegyek, legalább karácsony hetében néhány napra. Össze kell csomagolnia, én pedig segítek Charlesnak föltenni a zéháeredményeket a netre – persze kamuztam, de tudtam, hogy semmiképpen sem ellenőrizheti.

Kértem, hogy majd szóljon, ha visszajön, és lehajoltam hozzá – egyetlen röpke, lélektelen csókra. Egyáltalán nem olyanra, amelyet érdemelt. Egyáltalán nem olyanra, ami az érzéseimet tükrözte. Elköszöntem, és elmentem.

24. fejezet

LANDON

Tudtam, hogy nem én vagyok az egyedien diák az iskolában, akinek nincs számítógépe, mégis úgy éreztem. Rendszerint a könyvtárban interneteztem, vagy a számítékh laborban, vagy Hendricksonnál. Ma azonban se labor nem volt, se az öreghez nem kellett mennem, úgyhogy Wynnék szerelőműhelyének kőkorszaki komputeréhez folyamodtam.

– Vegyél már egy olcsó laptopot! – noszogatótt Boyce. – Kisdolgozod a beledet, úgyhogy tudom, hogy van zsozsód, és kurvaisten, hogy már nem füvezel, meg be sem lövöd magad.

Miután feljött a honlap, ahol remélhetőleg végre megnézhettem a pontszámomat, kivártam, hogy a számítógép elvánszorogjon a bejelentkezőablakig, és bepötyögtem a jelszavamat. Boyce az ablakon át, az ujjlenyomatok, celluxcafatok és a jó ég tudja, miféle maszatok között leste, nem jön-e az apja. Mintha évtizedek óta senkinek sem jutott volna eszébe, hogy üvegtisztítót vegyen.

– Tandíjra spórolok – hivatkoztam a kifogásra, amit minden alkalommal előhoztam, ha nem akartam pénzt költeni valamire. – Egyébként sosem lőttem be magam.

– Persze, persze – nyomkodta meg a bicepszemet. – A nagy, erős, becsületes karod kizárólag tetoválótűknek van fenntartva.

– Kussoljál már... – ráztam le magamról.

A szinte elérhetetlen felvételi pontszám volt az egyedüli reményem, hogy betuszkolhatom habtestemet az egyetemre, mivel a száználmas átlagom nem sokat segített. Idén még a tiszta négyes sem lett volna elég. Az elmúlt nyolc-kilenc hónapban kitöltöttem minden ingyenesen hozzáférhető online próbatesztet, átböngésztem a könyvtárban minden tanulmányi útmutatót. Ha ezen a tetves felvételi vizsgán nem érek el röhejesen magas pontszámot, akkor befellegzett, és hiába mozgat meg Heller minden követ, akkor sem változtathat ezen a tényen.

Megnyomtam az Entert, a képernyő többször fölillant, azután megjelent a szám, amely meghatározta a jövőmet. Hátradőltem a széken, nagy szemeket meresztettem, a szívem nekiiramodott.

Sikerült.

– Kilencvennyolc százalék? – vonta fel a szemöldökét Boyce, és nagyot kurjantott. – Ez azt jelenti, amit gondolok? Tudtam, hogy agyas vagy, baszod, de *mindjárt lepetézek* – kapta el a vállamat, és nevetve megrázta. Hellenen kívül egyedül Boyce tudta, mennyire áhítoztam erre a szabadulásra. Mennyire szükségem volt rá. – Megcsináltad, haver!

Még mindig döbbenten bólintottam.

– Jaj, öreg – lökött el. – Ez *szopás*. Én itt ragadok ezen a lepratelepen, te meg lepattansz, és tonnaszámra dugod az *egyetemista csajokat*.

Fejcsóválva mosolyogtam. Boyce-ra az egyetemnek kizárólag ez az oldala gyakorolhatott volna vonzerőt.

Későn hallottuk meg a teherautó ajtajának csapódását.

– Basszus! – hördültünk föl kórusban.

Az ajtó fölé szerelt csengettyű abban a pillanatban csilingelt, ahogy kitöröltem az előzményeket, kikapcsoltam a számítógépet, é fölpattantam a székről, de Boyce faterját nem ejtették a fejére.

– Már megint az *én számítógépemen* néztetek pornót, szaros kölykök? – bömbölte, meg sem várva, hogy becsukódjon mögötte az ajtó. Ritkuló haja égnek állt, mintha áramütés érte volna.

Elvileg egyetlenegyszer néztünk pornót a számítógépén, bár majdnem biztosra vettem, hogy Boyce továbbra is megpróbálta, valahányszor módja nyílt rá. Arra a hallgatólagos megállapodásra jutottunk, hogy együtt nézni kicsit nagyon elvárásolt dolog.

– Az egyetemi felvételi pontszámokat kerestük ki – magyarázta Boyce, és éberén figyelte az apja mozgását. Nem is gondoltam volna, hogy képes egymás után rakni ezeket a szavakat.

– Duma öté – morogta Wynn papa, és előrelódult. Félreugrottunk az útjából, Boyce behúzta a nyakát a húsos ököl elől, amely félgőzzel lendült felé, olyasformán, ahogy az ember legyet hessent el egy kézlegyintéssel. A faterja az ajtóból kiabált utánunk, szidott, mint a bokrot.

Boyce-szal összekötött bennünket problémás apánk és hiányzó anyánk, de ezzel véget is ért a párhuzam. Őt ütötte-verte az a mocsok apja, míg az enyém magába zárkózott, némaságba burkolózott. A haverom anyja elhagyta a férjét – és két fiát –, amikor Boyce még olyan kicsi volt, hogy alig emlékezett rá. Soha nem láttam, hogy neheztelt volna ezért az anyjára. *A helyében én is otthagytam volna a picsába* – összesen ennyit nyilatkozott a dologról.

– Ideje ünnepelni, öregem! – terelt a Trans Am felé, miközben az apja a műhely ajtajából zúdította rá a szitkokat.

– *Hatig* tartunk nyitva! – üvöltötte az öreg, nem törődve a ténnyel, hogy három körül ő maga zárta be két órára a műhelyt,

mert látogatóba ment a szomszéd városban lakó „hölgyszerő-séhez” – akinek a létezésében Boyce-szal nem voltunk biztosak. Meghaladta a képzelőerőnk, hogy egy nő mi vonzót találhat Bud Wynnben. – Te utolsó hitvány...

Becsaptuk a kocsiajtókat, kizártuk az ismerős szóáradatot, Boyce elfordította a gyújtáskulcsot, beizzította a sztereót, míg én vonakodva ismertem el, hogy az apám némasága még mindig normálisabb.

LUCAS

Jacqueline-nek két nap múlva kellett hazamennie. Kettőnk között mágneses erőter alakult ki – nem bírtam másképp jellemezni. Az elmúlt húsz óra minden másodpercében küzdöttem a vonzása ellen. Pontosan tudtam, hol található, és ugyanoda kíváncskoztam. Reménykedtem, hogy amint elmegy, mihelyt távolabb kerül tőlem, megnyugvásra lelek.

Carlie és Caleb a lakásomban tartózkodtak, videojátékoztunk. Abban az állapotban leledztek, amikor az iskola két hétig szünetel, és ameddig ellát az ember, nincs más, csak evés meg késői lefekvés meg ajándékok, mert tizenegy és tizenhat évesen még nem olyan messzire látunk. Azt hisszük, hogy igen... de nem.

Nem mondhatom, hogy a szemléletmódjuk ragályosnak bizonyult, de nézni is szórakoztató volt.

Kopogtak, de nem vártam senkit. Mielőtt gondolkodhattam volna, Carlie már fölállt, és kireteszelte az ajtót.

– Ki az, Carlie? – ugrottam föl, és a baseballütőért indultam.
– Ne nyisd ki csak úgy az ajtót...

– Egy lány – felelte nagy, barna szemét forgatva.

Lány? Miféle lány? Carlie kitérta az ajtót.

– Jacqueline? – kérdeztem teljesen fölöslegesen, mert *természetesen Jacqueline* volt az. Beállított, miután elköszöntem tőle. – Mit keresel itt?

Megfordult, és már robogott volna le a lépcsőn. Gondolkodás nélkül odanyúltam, és elkaptam a karját. A lendületétől a levegőbe emelkedett. Két kézzel megragadtam, a mellkasomhoz húztam, a szívem megállt, újraindult, nekiiramodott, azután dübörgött, mint egy mozdony. Miközben ficáncolva próbált kiszabadulni, ráeszméltem, hogy egy csinos lány nyitott neki ajtót.

– Ez itt Carlie Heller – súgtam a föléhez hajolva. – Caleb, a testvére is bent van. Videójátékozunk.

Hozzám bújít, szükségtelenül motyogta a mellkasomba, hogy ne haragudjak.

Azt, hogy most a karomban tartottam, a legkevésbé sem éreztem oknak a haragra.

– Talán nem kellett volna úgy idejönnöd, hogy nem szóltál, de nem haragszom, azért, mert láthatlak.

Eléggé nyilvánvaló volt, hogy összezavartam. Némi valószínűtlen magyarázatot tálaltam föl arról, hogy ezzel a távolságtartással őt próbáltam megóvni, és az agyam tiltakozott – *hazugág!* –, ő pedig kijelentette, hogy ez hülyeség.

– Hacsak nem az a helyzet, hogy te nem akarod – tette hozzá.

Hacsak nem én nem akarom? Az egész testem föllázadni készült abban az esetben, ha hagyom Jacqueline-t abban a hiszemben távozni, hogy nem kívánom őt. Két kézzel a hajamba túrtam.

– Brrr! Bejöttek, vagy mi lesz? – kérdezte a hátam mögött Carlie. – Mert becsukom az ajtót.

Jacqueline didergett, én meg mezítláb álltam odakint, a lépcsőpihenőn. December közepén. Kézen fogtam, bevittem, nem voltam hajlandó tudomást venni Carlie száz wattos vigyoráról. Carlie visszament a kanapé sarkához, ahol Francis hagyta magát

fölemelni és olyan módon áthelyezni, amitől a földkerekségen bárki más sziszegett és karmolt volna.

Caleb zúgolódott a fennakadás miatt, ugyanis eddig tönkrevert bennünket Carlie-val, valami durcás megjegyzést tett, mire a nővére oldalba bökte. A Carlie-val ellentétes sarokba küldtem Jacqueline-t, bemutattam őket egymásnak, majd leültem elé a földre, és töprengtem, mi a franchoz kezdjek. Feltérképezetlen tájékra keveredtem. Már minden okot megadtam Jacqueline-nek, hogy lemondjon rólam, mégsem tette.

Néhány perc múlva Carlie, aki elszánta magát, hogy mindent az ő romantikus szeszélyei szerint fog alakítani, rám kacsintott, és átlökdöste az öccsét a kerten, nem törődve vele, hogy a fiú haza akar-e menni. Bereteszeltem utánuk az ajtót, megfordultam, és az ajtónak támaszkodtam.

– Na! Azt hittem, abban maradtunk, hogy szünetet tartunk.

– Csak te mondtad, hogy tartsunk – felelte Jacqueline még mindig ingerülten.

Emlékeztettem, hogy kedd reggelig ki kell költöznie – elvégre a szünetet az egyetem rendelte el –, s ezt ő is belátta.

A padlóra meredtem, baromi jól tudtam, hogy valójában mit jelentek neki. Ezt közölnöm kellett vele. Ki kellett pakolnom, mert tévhitbe ringatta magát. Túl jól sikerült a védőpajzsom. Olyan jól, hogy eltakarta előle az igazságot.

– Nem arról van szó, hogy nem kívánlak. Hazudtam, amikor azt mondtam, hogy próbállak megóvni. – Fölnéztem a szemébe, némán ült, még mindig a kanapé sarkába kuporodva. Elérhetetlenül és gyönyörűen. – *Magamat óvom.* – Az ajtóra tapasztottam a tenyeremet, kikényszerítettem magamból azt, amitől félttem, és a vágyat, ami csak az alkalomra várt, hogy szétzúzzon. – Nem akarok a vigaszdíjad lenni, Jacqueline.

Még ebből a távolságból is olvastam a gondolataiban. Látta, hogy tudom, bár nem értette, honnan. Vártam, hogy próbálja

megmagyarázni, mennyire számítok neki – mert tudtam, hogy számítok. Vártam, hogy arra hivatkozzon, hogy még nem kész egy kapcsolatra, azt állítsa, ennél többet most nem tud adni, megkérdezze, miért nem érem be ennyivel.

– Akkor miért vállaltad föl azt a szerepet? – kérdezte ehelyett, fölállt a kanapéról, és rezzenéstelen tekintetét rám szegezve, átvágott a szobán. – Azt én sem akarom.

Elfogadtam a közeledését, úgy nyomult a személyes terembe, ahogyan korábban a szívembe. Addig mállasztotta a kettőnk közötti falat, amíg az porrá nem omlott a lábam előtt.

– Most mit csináljak veled? – emeltem föl a kezemet, tenyereembe fogtam az arcát, és azt felelte, lenne egy-két ötlete. Nem óhajtottam tétlenül kivárni, mik azok, fölkaptam őt, és a karomban vittem az ágyamba.

Imádtam a bohókás szőrmók csizmáját. Sutyty, le vele!

Imádtam a kötött felsőjét, rózsaszín-fehér örvénylő mintája a naplementét juttatta eszembe, amit anya akvarellal festett a nagypapa tengerpartján, amikor még nagyon kicsi voltam. Sutyty, le a felsővel!

Imádtam a testhez álló, idomaira tapadó farmerjét, ami nem tudott csak úgy lecsúszni a csípőjéről – rángatni kellett, miközben ő ficáncolt. Hát rángattam, ő meg ficáncolt. Sutyty, le azzal is!

Selymes anyagú melltartója és bugyija krémszínű árnyalata tökéletesen illett halvány bőréhez. Kapocs elől. Melltartó le. Az utolsó textilfecni azt a testrészét takarta, amit rövidesen megizlelni kívántam. Bugyi le. Meztelenül feküdt az ágyam közepén, én pedig teljesen felöltözve, csak mezítláb. Fölálltam, lenéztem rá, húztam az időt. Mocorgott, a mellkasa emelkedett és süllyedt, két kézzel gyűrögette, maga alatt a takarót.

Sietség nélkül bújtam ki a hosszú ujjú pólóból. A mocorgás fokozódott, ahogy lehúztam a karomon a póló ujját, megfeszítet-

tem a bicepszemet. Ujjaimmal kifésültem a hajamat az arcomból, és óvatos lélegzetet vettem, mint amikor az ember könnyedén nyomkodja a fékpedált. *Lassan! Lassabban!* A farmerom szinte pókhálásra kopott, házon kívül nem is hordtam, mert mintha folyton magától széthullással fenyegetett volna. Három-négy helyen elszakadt, az alsó szegélyén, a varrásoknál és a derékrészénél – ami a csípőmön lötyögött – kirojtosodott. Kigomboltam egy gombot. Kettőt.

Jacqueline mellkasa emelkedett és süllyedt, emelkedett és süllyedt, jókora maroknyi keblét szerettem volna most a mellemhez, a tenyeremhez és az ujjaimhoz meg az arcomhoz préselődve érezni, miközben kavicsá keményedért bimbóját szopogatom.

Mintha hangosan kimondtam volna ezt, halkán felnyögött.

– Mindjárt, kicsim! – suttoztam.

A harmadik gombnál lelökhettem volna a farmert, elég bő volt hozzá. Szünetet tartottam. Jacqueline zihált. Negyedik gomb. Letoltam a farmert, és kiléptem belőle. A lány legeltette rajtam a szemét. Megnyalogatta az ajkát. *Igen.* Ökölbe szorult a keze az oldalánál. Fél térdét nyugtalanul fölhúzta.

Bokszer le és el.

Kezdett fölemelkedni, de rámutattam, és a fejemet ráztam. *Maradj ott!* Kiolvasta a szememből a néma utasítást, hanyatt fekve maradt, az ajkát harapdálta.

A hátam mögötti íróasztalból elővettem a tárcámat, kiemeltem belőle az óvszert, és fölhúztam. Fél térdemet az ágy végére támasztottam. Jacqueline bársonyos bőre lakomázásra csábított, föl akartam falni őt. Széttárta a lábát, éppen annyira, hogy hívogasson. Szerettem volna végigsiklatni a nyelvem hegyét a bokájától a combjáig, sietség nélkül, gyötrő lassúsággal nyalogatni és föltérképezni, de arra egyelőre nem kerülhetett sor, mert *azonnal*

birtokba kellett vennem őt. Előrekúsztam, testem éppúgy remegett az izgatott várakozástól, mint az övé.

Amikor föléje emelkedtem, felém nyúlt, egy pillanatig vártam, a szemébe néztem, majd teljesen beléhintáztam. Átkarolta a vállamat, a tarkómnál a hajamba markolt, és fölsikoltott. Nyelvemmel a szájában pásztázva csókoltam, mozdulatlanul tartottam magam. *Az enyém* – gondoltam. *A tiéd* – felelte a teste. Mozogni kezdtem, sóhajtozva, nyögdecselve, sikoltozva szorított, magába vont, ameddig csak el kívántam jutni. Néhány másodperc múlva megsemmisült, és a szájába merítettem a nyelvemet, mélyen simogattam, benyeltem a gyönyörét, a magamévá tettem azt. Megrázkódva hörögtem a nevét, és magammal rántottam őt, ahogy mellé zuhantam.

Szeretlek – gondoltam, de semmit sem hallottam viszonzásul.

Az ujjai a szívem fölötti virág szirmain matattak.

– Anyám Rosemary volt, de csak Rose-nak hívták – szólaltam mega mennyezetet bámulva.

– Ezt az ő emlékére csináltattad?

Bólintottam.

– Igen. És a verset is a bal oldalamon. Azt ő írta. Apának.

Ujjaival végigsimított a versen, és megborzongtam.

– Anyukád verseket írt?

– Olykor. – Anyám arca mosolygott le rám... ezt az emléket most nem tudtam hova tenni. Belekapaszkodtam mindenbe, amit anyámból megőrizhettem. – Egyébként festett.

Jacqueline megjegyzéseket tett *művészgénekről*, amelyek a mérnöki részeimhez keveredtek, ez fölvidított, megkérdeztem, mégis melyek azok a mérnöki részeim.

Érdeklődött, vannak-e anyától festményeim. Azt feleltem, egyesek Helleréknél kiakasztva, mivel ők jó barátságban voltak a szüleimmel. Gondoltam, azokat talán majd megmutatom neki. Mások pedig vagy Hellerék padlásán, vagy apuén beladázva.

A barátságukról kezdett kérdezgetni, és először azt hittem, csak kíváncsi a két család régi keletű kapcsolatára.

– Azelőtt *tényleg* nagyon jóban voltak.

Az *azelőtt* szó a maga egyszerűségében nem fejezhetett ki mindent, amit elvesztettem, amikor az idő számomra kettészakadt, és engem az *azután*-ba taszított, ahonnet többé nem szabadulhattam. Nem nyúlhattam át azon a függönyön, nem láthattam színről színre anyámat. Nem nyúlhattam hozzá. Nem hallhattam a hangját, ahogyan kellett volna.

– El kell mondanom valamit, Lucas – szólalt meg Jacqueline, és feszengés csendült ki a hangjából. Feléje fordítottam a tekintetemet, figyeltem az arcát, miközben elmesélte, hogy kíváncsi-ságból rákeresett az interneten édesanyám gyászjelentésére.

Pontosan tudtam, mit talált. A rémálmot, amelyből sohasem tudtam fölébredni. A szívem kövé dermedt, és alig kaptam levegőt.

– És megtaláltad, amit kerestél?

– Meg – suttozta.

Szánalom. Azt olvastam ki a szeméből. Hanyatt feküdtem, égett a szemem, ahogy az újságcikkekre gondoltam, amiket láthatott. Vajon azért tallózott a híradásokban, hogy megállapítsa a felelősségemet? A bűnömet.

Erőt vettem magamon, próbáltam napirendre térni a dolog fölött. Helleréken és apán kívül senki sem ismerte a részleteket. Soha senkinek nem szóltam azokról. Gondolni is alig bírtam rájuk... hogy szólhattam volna róluk.

Azután fölfogtam, mit mondott éppen Jacqueline – azt, hogy beszélt Charlesszal.

– *Micsoda?*

– Ne haragudj, ha betolakodtam a magánéletedbe...

– *Ha?* Minek mentél hozzá? Az újságcikkek véres részletei nem voltak eléggé gyomorforgatóak neked? Vagy személyesebbre vágytál? – pattantam föl az ágyról, és magamra kaptam a farmeromat, fagyos hangom, akár a borotva, szinte a bőrömbé vágott. Égett a csuklóm. Nem tudom, mit mondtam Jacqueline-nek, és mit nem... miféle részleteket, amiket addig soha nem ejtettem ki a számon. Nem számított. Már mindent tudott.

Leültem, a tenyerembe támasztottam a fejemet, küszködve lélegeztem, újra átéltem... *jaj, istenem, ne...*

Távoli zaj ébresztett föl, de a másik oldalra fordultam, a füledt melegben csak lustán lerúgtam magamról a takarót, ahhoz már föl kellett volna kelnem, hogy bekapcsoljam a mennyezet-ventilátort. Fektemben kibámultam az ablakon a házunk kertjére, közben Yeseniára gondoltam. A hét végére, amikor majd megfogom a kezét. Talán meg is csókolom, ha sikerül kettesben maradnom vele. És ha hagyja.

Úristen, micsoda hőség! Hanyatt hemperedtem. Tizenhárom évesen úgy működtem, mint egy kemence. Úgy égettem az enivalót és az energiát, akár egy oxigénelszívó láng. *Mire betöltöd a tizenötöt, kieszel bennünket a vagyunkból!* – mondta anyám, miközben figyelte, ahogy eltüntettem a maradékot, amit vacsorára szándékozott fölmelegíteni nekünk. Hozattunk helyette valamit. A maga részét nem mind kérte, úgyhogy azt is én faltam be.

Megint hallottam a zajt. Valószínűleg anya kelt föl. Néha mászkált a házban, amikor apa elment otthonról, és hiányzott neki. Arra gondoltam, hogy meg kellene néznom őt... Az órám 4.11-et mutatott. *Rémes.* Még négy óráig nem láthatom Yeseniát. Esetleg fölkelhetnék korán, és hamarabb mehetnék

iskolába. Talán elcsíphetném a lányt a vihogó barátnői nélkül, és akkor beszélgethetnék a... valamiről. Mondjuk, a következő meccsemről. Hátha kedve támadna egyszer eljönni, hogy szurkoljon nekem.

Ahogy megfordultam, valaki fölém hajolt. Apa? De hát ő elutazott.

Kiugrottam az ágyból, elestem. Valamit a számba tömtek, amikor kinyitottam, hogy kiáltsak – öklendeztem tőle, nem bírtam kiköpni, se hangot adni. Hiába hánykolódtam-rúgkapáltam, nem tudtam kiszabadulni. Nem tudtam megmozdítani a csuklómat. A férfi az ágy végénél térdre lökött, és otthagzott. Szerettem volna föllátni, elfutni, fölkapni a telefonomat, a segélyhívó központot tárcsázni, de az ágynál rekedtem.

Összekötözték a csuklómat. Erőlködtem, a körmömmel kaparásztam a béklyómat, hogy kioldjam, de túl szoros volt. Műanyag. *Műanyaggal* kötöztek össze. Feszegtettem a köteléket, de nem engedett. Forgatni próbáltam a kezemet, hátha úgy ki tudom rángatni, vagy összekulcsolva kicsavarni, mint Houdini, de a műanyag a csuklómba vágódott. Nagy volt a kezem. Anya azt mondta, kezem-lábam akkora, mint egy kölyökkutya behemót mancsa, amelyikből irtó nagy blöki lesz.

Az előtérén át anya sikítását hallottam a szobájából. Megdermedtem. A nevemet kiáltotta.

– Landon!

Csattanás, majd puffanás következett, és még jobban vergődtem, nem érdekelt, mennyire fáj. Nem tudtam felelni anyának. Nem tudtam szólni neki, hogy megyek. A nyelvemet a számba tömött rongynak löktem.

– Mit művelt a gyerekekkel? *Mit művelt a fiammal?* LANDON!

További beszéd, elcsattant egy pofon, újabb sikoltozás, mindez hallottam, de fölfogni nem tudtam, mert zúgott a fülem, zubogott benne a vér, és kalapált a szívem.

– Jaj, istenem! Istenem! Istenem! Hagyjon! Ne. *Ne-ne-ne-ne-ne!* – kiabálta anya. – *NE! NE-NE-NE!* – Sírt. – *Landon...*

Erősebben rángattam a béklyót, magammal húztam az ágyat, egészen az ajtóig, a padlónak támasztottam a talpamat, megfeszítettem a lábamat. Az ágy a komódnak ütközött, beszorult a bútor és a falközé. Nem éreztem a kezemet.

Már nem hallottam anyát. Nem hallottam anyát. Végre kiügyeskedtem a számból a rongyot.

– *Anya! ANYA?* – sikoltottam. – *NE NYÚLJON HOZZÁ! ANYA!*

Lángolt a csuklóm. Miért nem volt elég erőm, hogy elszakítsam azt a kurva, hülye műanyag pántot? Addig üvöltöztem, amíg teljesen be nem rekedtem, de azután sem hagytam abba.

Pisztolylövés.

Nem kaptam levegőt. Kezem-lábam remegett. A mellkasom összeszorult. Nem hallottam mást, csak a szívdobogásomat. A vérem zubogását. Görcsös nyeléseimet. Mihaszna zokogásomat.

– Anya... anyukám...

Hánytam. Elvesztettem az eszméletemet. Feljött a nap. Vér borította a csuklómat, az egész karomat. Bevonta a csuklómra hurkolt kábelkötegelőt. Barna, alvadt vér, viszkettem tőle.

Anyámat hívtam, de a sok ordítástól már csak hörgés jött ki a torkomon. Haszontalan hörgés. Akárcsak én magam. Haszontalan, kurvára, kurvára haszontalan.

Amíg elmegyek, te vagy a ház ura. Vigyázz anyádra!

– Elmenjek? – kérdezte Jacqueline.

– Igen – feleltem.

25. fejezet

LANDON

Negyvenhárman érettségiztek az évfolyamunkon.

Az a létszám könnyen lecsökkenhetett volna negyvenkettőre. A középiskola első napjától fogva a várhatóan lemorzsolódók közé tartoztam. Valószínűleg már előbb is. Ebben a kisvárosban nem ismerték a tiszta lappal újrakezdés fogalmát; úgy hurcoltuk magunkkal előéletünket évek során át, mint a tökéletlenségeink hátunkra tűzött lajstromát. Azt, hogy most talárban és bojtos fővegben lépkedtem a tornaterem padlóján, csakis annak az embernek köszönhettem, aki a közönség harmadik sorában, apám mellett ült.

Libasorban vonultunk be az osztálytársaimmal az oldalajtón, miközben a zenekar – az érettségiző tagok nélkül – az iskolaindulót játszotta. Egyöntetű királykék tömbben ültünk, vagyis inkább izegtünk-mozogtunk, amíg tisztelt igazgatónőnk, Mrs. Ingram a fényes jövőnket ecsetelte. Tudtam, mekkora kamugép, úgyszólván derűlátó állításai szart se érnek. A szeme közé gyűrődött két függőleges barázdára néztem, ami végleg odarögzült attól, hogy évtizedeken átszűrős tekintettel meredt az elfogadhatatlan diákokra. Az a barázdapár vészjóslóvá torzította szónoki vigyorát.

Sok agymosott osztálytársam – azok, akik majdnem tiszta kitűnőt produkáltak, amióta egyáltalán megtanulták leírni a nevüket – azt képzelte, ősszel ellibeg egyetemre, és majd ott is ilyen szépen, ilyen könnyedén teljesít. Önámító seggfejek. A régi magániskolámban a nyolcadikos követelmények szinte mindent meghaladtak, amivel itt érettségiig szembesültem. A jó iskolába kerülés nem egyenlő a lottónyereménnyel. A sikeres felvételijével arra nyer jogot az ember, hogy a következő négy évben kidolgozza a belét.

Az érettségizők képviselőjében Pearl az ilyenkor elvárt beszédet mondta lehetőségekről, döntésekről, no meg arról, hogy jobbá tesszük a világot – szó szerint használta is ezt a fordulatot: *jobbá tesszük a világot*. Az évfolyam „felső tíz százalékának” tagjaként – a négy fő egyikeként – automatikusan felvételt szerzett a szövetségi állam tetszés szerinti egyetemére, míg én feltételes beiratkozást tudtam összekaparni ugyanarra a helyre, amit ő választott, azaz hoznom kellett az elvárt szintet, különben kipenderítenek. Jobban kedveltem Pearl-t, mint a körülöttem ülők többségét, és nem vontam kétségbe, hogy tudja, mit jelent a kemény munka. Reménykedtem, hogy a világ jobbá tételét maga sem gondolja komolyan.

A ballagási ünnepély műsorfűzetének második oldalára nyomtatott névsorban a bal oldali hasáb alján szerepeltem. A vezetéknevem ábécérendben az osztály közepére helyezett – mint huszonkettedik tanulót a negyvenháromból. Testhezálló pozíció. Az itt jelen lévők szinte mindegyike szemében átlagosnak számítottam. Középszerűnek. Nem magaslottam ki, de teljes kudarcot sem vallottam, bár az utóbbi időben egyesek – Ingram igazgatónővel az élen – úgy vélték: ami késik, nem múlik.

Amikor engem szólítottak, végiglépkedtem a kopott tölgyfa padlón a sulizenekar előtt, és az igazgatónő feje fölött a szemközti falra aprólékos gonddal felpingált kabalaállatunkat – a

nagyrabecsült halat – bámultam. Kabala minőségében elvileg harcias, győzelemre elszánt képet kellett volna vágnia, de tényleg csak úgy nézett ki, mint egy gyagyás, bepöccent hal.

Előre elhatároztam, hogy amikor felmegyek az emelvényre, megsemmisítő pillantást vetek a szemét dögre, aki majdnem négy éven át tette pokollá az életemet. Megmutatom neki, hogy nem sikerült megtörnie, akár igaz ez, akár nem.

Azután meghallottam, hogy a tömeg kötelességszerű tapsát és éljenzését túlharsogja Cole bömbölő *LANDOOON-ja*, Carlie cérnahangú visítása és Caleb velőtrázó füttye.

– *Egész kurva héten* ezt gyakorolta, haver – tájékoztatott Cole ma reggel, kevesebb, mint öt perccel Hellerék megérkezése után, amikor Caleb bemutatta dobhártyarepesztő új tudományát. – Anya csak azért nem tömte be a száját, mert még kisgyerek. Én bezzeg kaptam volna hideget-meleget.

Az igazgatónő nem uralkodott többé fölöttem. Ettől a pillanattól fogva nem árthatott nekem.

Egyik kezemmel az összetekert oklevélért nyúltam, a másikkal megszorítottam jéghideg jobbját, ahogy kioktattak bennünket. A fényképezőgépbe meredtem, eleresztettem a fülem mellett a fotós felszólítását, hogy mosolyogjak. A vakuvillanás után elengedtem az igazgatónő kezét, anélkül hagytam ott, hogy egyáltalán a szemébe néztem volna.

Már nem számított.

Ahogy visszarogytam az összecsucskható alumíniumszékre, Brittney Loper és P. K. Miller közé, lopva az osztálytársaimra pillantottam. Arra gondoltam, hogy három hónap múlva negyvenhármunk közül harmincegyen megyünk egyetemre. Néhányan baseball-lal, atlétikával vagy a pomponcsapattal próbálkoznak, és rá fognak döbbedni, hogy valami fika egyetem tartalékkeretébe sem elég jók. Egyesek a hallgatói önkormányzatba képzelik magukat, de a több ezer senki egyikeként érkeznek

majd a campusra. A beavatási héten több száz más gólyával együtt tipródnak majd, hogy bekerüljenek egy bizonyos körbe.

Lesznek, akik rájönnek a csízióra, és megtanulnak talpon maradni. Lesznek, akik kibuknak, és néhányan fülüket-farkukat behúзва sunnyognak vissza ebbe a városba.

Hétszentség, hogy én nem jutok az utóbbiak sorsára.

Tizenkét évfolyamtársam tervezte, hogy itt marad, a helybeli halászatban, kiskereskedelemben, idegenforgalomban vagy drogüzérkedésben helyezkedik – illetve már helyezkedett is – el. A lányok férjhez mennek és teherbe esnek – reményeik szerint (de nem feltétlenül) ebben a sorrendben.

Az ivadékaik majd azokba az iskolákba fognak járni, amelyek az iskola-előkészítővel együtt tizenhárom év után úgy bocsátották ki őket a felnőtt életbe, hogy semmi mást nem tudnak fölmutatni, csak egy majdnem értéktelen bizonyítványt. Mához tíz, vagy talán már öt év múlva némelyikük fölteszi magának a kérdést, mi a francnak járt iskolába – minek gürizett algebrával, tesivel, irodalommal, sulizenekarral. Választ keresnek, de nem találnak.

– Maxfield! – dobott oda a hordozható hűtőládából egy sört Boyce Wynn, a fémdobozról csorgott a jeges víz.

Ma délután az ő neve hangzott föl utoljára, az ő oklevelét nyújtotta át Ingram kelletlenül utolsónak. Tudtam, hogy Boyce helyben marad, úgy tesz, mintha ez az öböl lenne az óceán, a város pedig az ő birodalma. Az apjánál melózik a szerelőműhelyben, bulizgat a tengerparton, vagy néha a változatosság kedvéért elfurikázik a nagyvárosba. De nagy változást az sem jelent majd neki.

– Helló, Wynn!

Kezet fogtunk, előrehajoltunk, összeütöttük a vállunkat, a szertartásos üdvözlés halványan emlékeztetett arra az időre, amikor laposra vertük egymást – azután összebarátkoztunk. A járomcsontom fölött még most is viseltem egy forradást az ökölcsapása nyomán, ő meg a szeme sarkában hordta a párját, amit tőlem kapott.

– Túléltük, haver – emelte az ég felé a sörét, mintha a tojásfocival futna vissza a gólvonalon túlról, a Teremtőnek tisztelegne egy csodás hatpontosért. Leeresztette a dobozt, és jól meghúzta. – *Kiszabadultunk*. Lófasz az iskolájukba! Lófasz Ingrambe! Lófasz a halukba!

A körülöttünk ácsorgók – nálunk egy-két évvel fiatalabbak – felröhögtek.

– Lófasz a halukba! – visszahangozta az egyikük, és fölnyerített. Igyekeztem nem elképzelni a megfelelő falfirkát.

Boyce végigpillantott a parton, a társaságon.

– És lófasz a ribancokba, öreg – tette hozzá halkabban. Tudtam, merre néz, és kire. Azon kevesek közé tartozott, akik ismerték Landon Maxfield és Melody Dover igaz történetét.

Az idő néha szemét módon megválogatja, mit milyen gyorsan gyógyít be. Két évvel ezelőtt belém mart a szégyen, valahányszor a lányra néztem, vagy meghallottam a nevét. Nem bocsátottam meg neki, és kurvára nem felejtettem el, de mire Clark Richards végleg lapátra tette – kilenc hónapja, az egyetemre való elutazása előestéjén –, már nagy ívben leszartam.

– *Mi a szar...* – dűnnyögte félhangosan Boyce, mintha utolsó gondolatomhoz csatlakozott volna. – Pearl és Melody felénk tartanak.

Boyce még mindig nem tette túl magát a Pearl miatti kínlódáson.

Biccentéssel nyugtáztam, hogy figyelmeztetett a közelgőkre.

– Szia, Landon!

Összerezzenem Melody negédes hangjától és meztelen karomon végighúzott körmétől. Hogy bírtam ezt a két dolgot valaha is természetesnek tekinteni?

Oldalra sandítottam, ledöntöttem a söröm felét, csak azután válaszoltam:

– Dover kisasszony!

Nevetett, és kedélyesen megfogta az alkaromat, mintha a fura megszólítás félszegséget, nem pedig megvetést sugárzott volna, mintha folytatásra bátorítana. Vajon elfelejtette, mit jelent nálam a folytatás? Halványzöld szemébe néztem, és dús szempillája alól viszonzta pillantásomat, lassan lecsúsztatta rólam a kezét.

A langymeleg este ellenére átölelte magát, testtartása alaposabb meg szemlélésre csábított. Spagettipántos fekete bikinije fölött átlátszó alibi-strandruhát viselt. Szőke hajtincsei gondosan kiszámított ziláltsággal bomlottak ki a fodrászszalonban csavart kontyból, amivel a ballagási ünnepélyen pompázott. A fülében himbálózó aranykarika és a csuklóján az aranyfityegős szerencsekarkötő pici gyémánszakra-üzeneteket küldött, hogy mennyire nem az én súlycsoportom.

Nem mintha rászorultam volna efféle jeladásra. Már két évvel ezelőtt kristálytiszta közvetítette ezt az üzenetet, és megtanultam a leckét. A magam kárán.

– Hevenyészett ballagási bulit csapunk Pearlék úszómedencéjénél, fél óra múlva kezdődik – közölte Melody, miután a két lány halkán sutyorgott valamit. – A szülei rögtön az ünnepély után elutaztak Olaszországba, úgyhogy nem fognak lábatlanodni. Gyertek ti is, király lesz. P. K. és Joey hoznak vodkát. Ti azt hoztok, amit akartok.

Melody annyira közel nyomult, hogy éreztem tökéletesen ápolt bőrének melegét, beszívhattam még mindig ismerős aromáját, valami fűszeres, mesterségesen komponált virágillatot.

Ujjai hegyével ezúttal fedetlen mellkasomat simította végig, hüvelykujja a mellbimbókarikámat súrolta.

– Medencebuli? Itt a *tengerpart* – intettem a sörösdobozzal –, hanem vettétek volna észre. Tábortűz meggyújtva, sör a kézben. Minek nekünk *medence*?

– Az *zártkörű* buli. Válogatott vendéggörrel. – Melody elfinorította az orrát, ahogy nem messze tőlünk néhány fiatalabb srác a tűzhöz veszélyes közelségben szellentgetett, és éppen arról folyt a vita, hogy vajon *gáz-e* a bélgáz? Tényleges veszély fenyegetett, hogy valamelyik hülyének tüzet fog a segge. – Csak *most érettségizetteknek*.

Pearl is az alsóbbéveseket figyelte, kortyolgatott a papírporhárából, és a fejét csóválta, arcán halvány mosoly suhant át. Boyce előbb rá, majd rám nézett, és felvonta fél szemöldökét – tudatta velem, hogy nagyon is örömmel fogadja ezt a fordulatot. Vállat vontam. *Miért is ne?*

– Rendben – válaszolt Melody helyett Pearlnek Boyce. – Nemsokára átmegyünk. Ne kezdjétek el nélkűlünk a bulit!

Melody a szemét forgatta, de Boyce nem vette észre, és különben is fűtyült volna rá. Szerencsétlen flótás csak Pearl-t látta.

Boyce faterjának lakókocsija látszólag a szerelőműhelynek támaszkodott, mintha a jó öt méter széles, rozsdás alkotmány részegen dülöngélne, és külső segítség nélkül már nem is bírna függőlegesen megállni. Boyce szobájának három ablaka közül kettő a műhely vörös téglás falától néhány ujjnyira nyílt, úgy-hogy valószerűen hatott az az elképzelés, hogy a lakókocsi az épület támogatását igényli.

Amint beléptünk, rögtön jobbra fordultunk, igyekeztünk elkerülni Wynn papát, aki a „nappali” falának legnagyobb részét

betöltő lapostévé előtt tanyázott. Amint előre sejthető volt, az öreg nem jelent meg a gyereke ballagásán. Boyce apja a lehető legkiszámíthatóbb sémát követte: este totál berúgott, reggel másnaposan nyögött, egész nap színjózanul gorombáskodott, aztán kezdte előlről.

– Mit kerestek itthon meccs alatt, szaros kölykök? – ordította, de nem mozdult rongyos foteljából, ahol az esetek nagyobb részében végül el szokta nyomni a buzgóság. Boyce egyszer bizalmasan elárulta: legalább tíz alkalommal alig bírta megállni, hogy felgyűjtsa a fotelt.

Bud Wynn fenyegetéseivel most már általában nem is törődünk. Boyce egy éve verés közben ököllel visszaütött, és azóta a faterjára ráillett a mondás, hogy amelyik kutya ugat, az nem harap. Immár tizennyolc éves haverom könnyen meg is ölhetne volna, és ezt mindketten tudták. Ez ingatag tűzszünetet eredményezett, amit sosem értettem.

Miután a vétség szintjét elérő, de bűncselekményi tényálláshoz még nem elegendő mennyiségű cuccost pakoltunk be, visszaültünk kebelbarátom Trans Amjébe, és elhajtottunk a város másik felén épült Frank-villához.

– Rástartolok – jelentette ki Boyce, és úgy nyomkodta a rádiómagnó gombjait, mintha rakétát programozna be.

– Mire?

– Nem mire. Kire. Pearltre. Konkrétan a lába közére. – Miután nem reagáltam, rám villant a szeme. – Mi az?

Ráharaptam az ajakkarikámra, dühített, hogy ki kellett mondanom, amit ki kellett mondanom. Dühített, hogy inkább nem mondanám ki – pláne nem a legjobb barátomnak.

– Csak... ügyelj rá, hogy a lány is... tudod...

– Baszd meg, ember! – kapta le a baseballsapkáját, megcsóválta a fejét, és hátracsapott ellenzővel vette föl újra a sapkát. Fújtatott, az útra szegezte a tekintetét. – Talán *nem ismersz?*

Nem mintha komoly *erkölcsi* aggályaim lennének – vigyorodott el –, de azért hallom, amit mondasz. Máskor is hallottam. *Vágom*. Nem tudom, mi a defekted, és tutira nem is hiányzik, hogy megtudjam. De ha egyáltalán megdugom ezt a fellengzősködő, agyas kis... – harapta el a mondatot, nem akarta Pearl-t olyasvalaminek titulálni, ami nem érvényes rá. – Ő fog érte könyörögni, különben hozzá sem nyúlok. *Vili?*

Homlokráncolva pillantott rám, és elégedetten biccentettem.

Akkor sem mondtam volna el neki, mi a defektem, ha kérdezi. De sosem kérdezte.

Gondolataim Melodyra váltottak. Ha most ő könyörögne azért, vajon megtenném?

Halkan, de annál határozottabban hallottam magamban a választ. *Nem*.

– Figyelj, Wynn! Engem vigyél vissza a partra, öreg.

Lehalkította a zenét.

– Nem akarsz odamenni? – A fejemet ráztam, mire sóhajtott. – Igaz, öreg. Egyébként is ki a fasznak kell medence, mikor itt az egész *óceán?*

– Nem arra kértelek, hogy szalaszd el az utolsó esélyedet Pearl befűzésére.

– Jaj, nem szalasztom én el – húzódott hamiskás mosolyra az ajka, és fölfonta fél szemöldökét. – Ha a szülei ma utaztak el, *legalább* egy hétig nem jönnek vissza.

– Most érettségiztünk, haver, és a lány pár hónap múlva egyetemre megy. *Három év*ed lett volna...

– Soha nem szabad föladni, Maxfield. Ez a jó abban, ha az ember ilyen csökönyös strici. Én aztán kurvára *soha* nem adom föl.

Nevettünk, miközben egy szélesebb útpadkánál visszafordult, újra föltekerte a sztereót, és a tengerpartra indultunk.

LUCAS

A csönd sohasem tökéletesen néma. Ez valahogy összefügghet az emberi füllel, ami erőlködik, hallani akar. Még ha semmi sincsen, akkor is érzékel valami rezgést, zümmögést. Akár a műhold: életjelet keres ott, ahol nincs.

Apám hangja elhallgatott. *Vigyázz anyádra!* Anyám hangja is elhallgatott. *Landon!* Görcsös, fülsértően sípoló légzésem elcsitult. Teleszívtram a tüdőmet. Akadozva kifújtam a levegőt. Nyeltem egyet. Újabb lélegzetet vettem. Mindezen mozzanatokot hallottam a saját fejemben.

Azután nyávogás ütötte meg a fületem. Francis fölugrott az ágyra, és egyenesen hozzám ballagott. Feje búbjával megbökte a bicepszet, és leejtettem a kezemet, amivel eddig a fejemet szorítottam. Az alkarom a térdemen pihent, a könyököm a combomba nyomódott. A kandúr újra megbökött, erélyesen, mintha terelgetni próbálna, és fölegyenesedtem ültömben.

Mezítláb, ócska farmerben, félmeztelenül ültem az ágyon.

Jacqueline!

Megfordultam, de a lány eltűnt. Az ágynemű úgy festett, mint a takaró, párna és lepedő tengere tomboló vihar után. Nagyon kellemes vihar dúlt rajta. Aztán Jacqueline elmondta, mit tett. Fájdalom hasított a mellkasomba, összeprézeltem a szemhéjamat, rászorítottam a kezemet, nem akartam újra visszatérni oda.

Elmenjek?

Fölpattant a szemem. Úristen! Azt mondtam neki, hogy igen.

Föllálltam, a pólómat kifordítva a földön találtam. Visszafor-dítottam, magamra rántottam, a zoknimért meg a csizmámért nyúltam, és belelöktem a lábamat. A konyhában az egyik szék háttámlájáról fölkaptam a dzsekimet, a pultról a kulcsomat.

Ezt még helyrehozhattam, helyre *akartam* hozni.

Belebújtam a dzsekibe, kifordultam az ajtón, lementem a lépcsőn. Ezúttal nem egykönnyen juthattam be Jacqueline koleszába, hiszen nem sokan jártak ilyenkor ki-be. A félévi zéhák végeztével szinte teljesen kiürült a campus. Úgy gondoltam, majd föl hívom a lányt, ha odaérek. Rá kell beszélnem, hogy engedjen be az épületbe. Bocsánatot kérek tőle. Könyörgök, ha kell. Térden állva.

Reménykedtem, hogy fölveszi a telefont. Ha nem, akkor letáborozom a kisteherautója platóján.

Már épp át akartam lendíteni a lábamat a mocimon, amikor lépteket hallottam, fölfelé dobogtak a kocsihajtón. Jacqueline futott felém – de nem látott engem. A lakásomhoz vezető lépcsőre meredt. A nevével a nyelvemen mozdultam, hogy megfogjam – ám akkor előrebukott, és megláttam Buckot, aki a lány hajába markolt. *A rohadt életbe!*

A srác Jacqueline-re zuhant, a lány máris oldalra fordult, lebillentette magáról, elmászott előle.

Buck követte, de amint utolérte, lerántottam róla, ellöktem, és kettejük közé helyezkedtem. Jacqueline-re pillantottam, és láttam, hogy véres a melle. Jókora vérfolt sötétlett rajta, mint egy lövés nyomán nyíló halálos virág. *A rohadt életbe, a rohadt életbe* – de Jacqueline hátrafelé mászott, a szeme tágra nyílt. Ha mellbe lövik vagy szúrják, nem mozgott volna.

Amikor a fiú föltápaszkodott, láttam, hogy az orra alatt véres. *Jacqueline intézte el.*

Na majd én még jobban elintézem!

A szemem már-már alkalmazkodott a sötétséghez, de dula-kodásunktól bekapcsolódott Hellerék egyik mozgásérzékelő reflektora. Egy kattánás, és derengő kis fénykör világította meg verekedésünk helyszínét.

Buck sötét szeme éberem, elszántan csillogott, most nem ködösítette el a látását a szesz.

Próbált megkerülni, de nem hagytam, hogy újra a lány közelébe férközzön. Oldalra mozdultam, szemmel tartottam, közben tudatosodott bennem Jacqueline pontos tartózkodási helye. Érezkeltem őt a hátam mögött, mintha a testrészem lenne. Hús a húsból. Vér a véreből.

– Szétverem a vasalt pofádat, emós gyerek – szólalt meg a srác. – Most nem csesztek ki velem. Színjőzan vagyok, és szétrúgom a valagadat, aztán oda-visza megdugom a kis lotyódat, ahogy a múltkor is.

Gyöngé szöveg egy gyöngé alaktól. Nem fogta föl, hogy neki már vége.

– El vagy tájolva, Buck.

Levettem a dzsekimet, föltűrtem a pólóm ujját, és ő ütött először, de kivédtem. Megismételte a kísérletet – mert ez a seggfej semmiből sem tanult –, és azt is blokkoltam. Előrelódult, könnyen kiszámítható fogással, átkaroló mozdulattal próbálkozott.

Egy szurkáló ütés a vesére, egy füles tenyérrel.

Megtántorodott.

– Te kis kurva! – mutatott Jacqueline-re. – Azt képzelted, túl jó vagy nekem, pedig nem vagy más, csak *riherongy*.

Hajszál híján elveszítettem a lélekjelenlételemet. Buck pont ezt akarta, mert ha az ember kijön a sodrából, nem tudja, mit csinál. Ostoba, végzetes hibákat követ el, én pedig nem szándékoztam így viselkedni. Fékezni kívántam az indulataimat, hogy két vállra fektethessem, harcképtelenné tegyem.

Amikor ismét megpróbált átölelni, elkaptam és megcsavarítottam a karját, hogy kifecamítsam a vállát. Elfördült, így nem sikerült kiakasztanom az ízületet, de bevitettem az első igazi, megrendítő ütést a képére. Amint visszafordult a feje, szájon vágtam. Pislogott, aztán meregette a szemét, leste, hogy rést hagyjak a védelmemen. Azt leshette.

Dühösen felbődült, valószínűleg fölverte az egész környéket, és rám vetette magát. Estünkben behúztam neki két jó nagyot, azután kitekeredtem, megragadtam és a saját lendületét kihasználva, a földhöz csaptam a fejét. Elképesztő, hogy az emberek milyen gyakran akkorabalfácánok, hogy nem látják előre, mi fog történni.

Nem vesztegettem arra az időt, hogy a kezem munkáját csodáljam. Amíg Buck a fejét rázta, próbált észhez térni azután, hogy a koponyáján landolt, lefogtam – sajnos a fűben, nem a betonon –, és ütlegeltem. A Jacqueline szemében tükröződő rettegésre gondoltam. A hajára, ahogy Buck elkapta. A nevemre – *Landon* –, az utolsó szóra, amit anyám kiejtett.

Puff!

Újra megütöttem. És újra. És abba sem akartam hagyni.

Valami lehúzott róla, el tőle. Ne! *NE!* Vergődtem, hogy kiszabaduljak, és egyetlen másodperc választott el tőle, hogy sikerüljön, amikor eljutott az agyamig a felszólítás:

– *Állj!* A lány jól van. Megvédted, fiam.

Charles. Beszüntettem az ellenállást, mire nem szorított már úgy, mintha satuba fogott volna, de továbbra is átkarolva tartott, támogatott, ahogy reszketni kezdtem. Buck nem mozdult.

Megfordultam, Jacqueline-t kerestem, de pontosan tudtam, hol találok. Charles elengedett, a lányhoz botorkáltam, térdre estem mellette, egész testem remegett. Jacqueline szeme még riadt volt, gyönyörű arcán zúzódás, vérpettyek.

Megcirógattam gyorsan beliluló arcát. Fölszisszent, erre azonnal elkaptam a kezemet. Félt tőlem. Attól, ami – *már megint* – történt. Nem tudtam megóvni őt.

– Légy szíves, érints meg! – térdelt föl ekkor. – Érezni szeretnék.

Óvatosan megfogtam, magamhoz húztam, leültem, és az ölembe vontam, a karomba zártam. A felsője a melléhez tapadt.

– Az ő vére? – kérdeztem. – Az orrából?

A mellkasomhoz simult, és bólintott, viszolyogva nézett le saját magára.

Úgy festett, mint egy harcos, akit az ellenség vére borít. Úgy éreztem, dagadhatna a keblem a büszkeségtől, ahogy az övé is.

– Ügyes lány! Istenem, te annyira fantasztikus vagy!

Pánikba esett, rángatta magán a felsőt.

– Le akarom venni. *Le akarom venni!*

– Jól van. Mindjárt – csitítottam, megsimogattam az arcát, elkerültem a véraláfutást.

Kértem, ne haragudjon, hogy elküldtem, a szívem még mindig vadul kalapált a füle alatt. Alig hallottam a saját szavaimat. Nem vehettem zokon, ha soha nem bocsát meg.

– Te bocsáss meg, hogy a mamád után kutakodtam! Nem tudtam, hogy...

– Csss, bébi... most hagyjuk ezt! Csak hadd öleljelek!

Reszketett. A dzsekim mellettünk hevert a föben. Betakartam vele, még jobban magamhoz öleltem, hagytam, hogy a testem megnyugodjon.

Megjöttek a rendőrök, és a mentők is. Hordágyra tették Buckot, betolták a mentőautó hátuljába, ez azt jelentette, hogy nem halt meg. Charles szólt, hogy tanúvallomást kell tennünk a rendőrnek, akivel éppen beszélt, erre lassan fölemelkedtem, talpra segítettem Jacqueline-t is. Egymásba kapaszkodva, bizonytalanul álltunk a lábunkon.

Cindy, Carlie és Caleb pizsamájuk fölé húzott kabátba és plédbe burkolózva bújtak össze a ház sarkánál. Szomszédok ácsorogtak a kertjükben, vagy az ablakukból, a meggyújtott karácsonyfa mellől báméskodtak. Vidám ünnepi lámpasorok villogtak együtt a járőrközi és a mentőautó fényeivel.

Charles megemlítette a rendőröknek a Jacqueline védelmében Buck ellen kiadott távol tartó végzést, és közben engem habozás

nélkül „a hölgy udvarlójának” nevezett. A lány megerősítette az elhangzottakat, az udvarlós kitételt is, és miközben háttal a mellkasomnak támaszkodott, én pedig átkaroltam a derekát, beszámolt arról, hogyan lökte Buck a kisteherautóba és csukta be mögöttük az ajtót, illetve hogyan alkalmazta ő az önvédelmi tanfolyamon elsajátított fogásokat, hogy elmenekülhessen.

Magamhoz szorítottam, émelygés fogott el. Nem tudtam figyelni a részletekre. Legszívesebben lerántottam volna Buckot arról a hordágyról, hogy befejezzem, amit elkezdtem.

Miután a rendőrök és a mentők távoztak, Hellerék vettek körül bennünket. Kötszert, teát, ennivalót kínáltak, de biztosítottam őket, hogy nálam is van minden, és gondosan el fogom látni Jacqueline-t. Charles és Cindy minden szégyenkezés nélkül megölelgettek, és velem együtt a lányt is, talán azért, mert nem engedtem magamtól néhány centiméternél távolabb.

Amikor kinyitottuk a lakás ajtaját, Francis kisurrant, a lépcsőpihenőn megállt.

– Kösz! – mormoltam, és kicsit megpaskolgattam, majd leszökkent a lépcsőn, éjszakai portyázásra indult.

A fürdőszobában megvizsgáltam Jacqueline arcát, a szemébe néztem, és azt kérdeztem, hogy a srác megütötte-e. Alig bírtam kinyögni a szavakat. A fejét rázta, és azt felelte, hogy csak nagyon durván megszorította.

– Fáj, de tulajdonképpen ott még jobban, ahol lefejeltem – simított végig ujjával a homlokán.

– Irtó büszke vagyok rád. Szeretném, ha elmesélnéd, amikor majd tudod... és amikor én is végig bírom hallgatni. Most még nagyon dühös vagyok.

A jelenlétemben tett tanúvallomást, de akkor nem tudtam figyelni a részletekre. Hogy a srác a testéhez ért. Hogy fájdalmat okozott neki.

Óvatosan, gyöngéden levetkőztettem, másfajta lassúsággal, mint órákkal ezelőtt. A felsője és a melltartója a pólómmal együtt a szemetesben kötött ki, majd beállítottam őt a forró zuhany alá. Maga is tökéletesen elvégezhetné volna mindezt, de láthatólag megértette: én igénylem, hogy megtegyem helyette. Beszappanoztam, megcsókoltam minden véraláfutást meg horzsolást, dühített a gondolat, hogy bántották. Két kézzel a csempének támaszkodva, behunyt szemmel hagytam, hogy ő is ugyanígy ápoljon engem.

Sajogtak a karizmai, úgyhogy én bugyoláltam fürdőlepedőbe, és a kád szélére ültem. Amíg a haját szárítottam, ujjaimmal kibontogattam az összegubancolódott tincseket, és törülközővel nyomkodva itattam le róluk a vizet, elmesélte, hogy utoljára hatodikban szárították így a haját, amikor eltörte a karját, mert leesett egy fáról. Mosolygott, és elnevettem magam – mindkét cselekvés csodásan elütött ettől az estétől.

– Azt hiszem, egy fiú meg valami cukkolás is volt a dologban.

Szerencsés srác.

De nem olyan szerencsés, mint én.

Leguggoltam elé, és kértem, hogy aludjon itt, legalább ma éjszakára maradjon. Az arcomhoz nyúlt, a szemembe nézett. Aggodalom és mélységes együttérzés tükröződött a tekintetében. Tudta, mi történt anyámmal, de be kellett vallanom neki azt, amit még nem tudott. Nem áltathattam tovább, hogy magam mellett tartsam. Szükségem volt rá, hogy mindenről tudjon.

– Mielőtt apám elutazott, így búcsúzott: „Amíg elmegyek, te vagy a ház ura. Vigyázz anyádra!” – Nyeltem egyet, illetve próbáltam. Megfájdult a torkom, küszködtem, hogy visszafojtsam a könnyeket, amik mindenáron felszínre akartak törni. Éreztem, hogy a szemembe szöknek, miközben az övéi már ki is bugy-

gyantak, és legördültek az arcán. – Nem védtem meg anyát. Nem tudtam megmenteni.

Magához húzott, átölelt, és akkor én sem bírtam tovább. Könnyes arcomat a melléhez szorítottam.

– Itt alszom – mondta percek múltán. – Én is kérhetek tőled valamit?

Mély lélegzetet vettem, semmit sem tudtam megtagadni tőle.

– Tessék! Amit csak akarsz.

– Gyere el velem holnap este Harrison koncertjére! Ő a kedvenc nyolcadikosom, és megígértem neki, hogy elmegyek.

Beleegyeztem, a kimerültségtől gondolkodni sem tudtam, hogy mire készül – mert elég jól ismertem már, hogy a szemébe nézve rögtön lássam, ha készül valamire. Most nem törődtem ezzel. Bármit megtettem volna, amit kér.

Hosszú ideje nem jártam már felső tagozatosok között, az iskolájuk dísztermében.

A zenekaros kölykök nagyjából mind akkorák voltak, mint Caleb, bár ő a sor végére került volna. A fiúk iszonyú komikusan festettek fekete szmokingjukban, ahogy a dísztermi székeknek támaszkodva csapták a szelet a bokáig érő egyforma lila ruhába öltözött lányoknak.

– Miss Wallace! – kiáltott az egyik szmokingos, szőke gyerek a csoportból, és lelkesen integetett, amíg észre nem vett *engem*. Sötét szeme elkerekedett. Jacqueline visszaintett neki, de a fiú lesújtva látta élete szerelmét egy pasi mellett ülve. Meg tudtam érteni.

– Ha jól sejtem, ő az egyik azok közül, akik beléd vannak zúgva – jegyeztem meg, az ajkamba haraptam, vigyáztam, hogy komolyképet vágjak. Ha Jacqueline kedvelte ezt a srácot, nem

alázhattam meg a gyereket azzal, hogy kinevetem, amiért búskomoran reagál a realitásra, hogy *Miss Wallace* foglalt. De még mennyire foglalt. És ha rajtam múlik, ezt a tényt órákon belül ismét megerősítjük...

– Micsoda? *Egytől egyig* belém vannak zúgva. Elfelejtetted, hogy dögös egyetemista csaj vagyok? – nevetett.

Kissé közelebb hajoltam, biztosítottam róla, hogy nagyos is dögös, és kértem, hogy ma éjszakára is maradjon nálam.

– Már attól féltem, hogy nem kérsz meg rá – felelte.

Bolond lány.

Ez a Harrison derék gyerek volt, a koncert után egy tucat rózsával kedveskedett a csajomnak. Rettentő elfogódottan nyújtotta át a virágot, azzal megegyező árnyalatúra vörösödött, de csodáltam minden szorongásán felülkerekedő gáláns gesztusát.

Jacqueline megköszönte a csokrot, az arcához emelte, és gyönyörködve szívta be az illatát. Közölte, hogy a fiú büszkévé tette ma este, erre Harrison kihúzta magát, kidüllesztette a mellét, szinte felfúvódott, akár egy gömbhal.

– Ezt mind az óráknak köszönhetem – válaszolta sugárzó arcával, és megmosolyogtatta Jacqueline-t.

– Te dolgoztál meg érte, és otthon is gyakoroltál.

Én is hasonlóan szoktam nyilatkozni a hálás diákoknak, akik úgy vélték, csak az én jóvoltomból mentek át közgázból.

– Szuperül toltad, öregem – toldottam meg a dicséretet. – Bárcsak én is tudnék hangszeren játszani!

A kölyök végigmért, és leküzdöttem az éretlen készletet, hogy megmondjam neki, kit méregessen.

– Köszönöm! – biccentett, és már az arcomat fürkészte. – Az fáj? Amikor betették – nézett a karikámra.

Vállat vontam.

– Nem nagyon. De azért mondtam pár cifrát közben.

– Király! – vigyorodott el.

Jacqueline tudta, hogyan válasszon kedvenceket.
Ahogy én is.

Fölpakoltunk Jacqueline kisteherautójára mindent, amit a téli szünetre haza akart vinni, és leadta a koleszos kulcsát. Az utolsó itteni éjszakáját nálam szándékozott tölteni.

– Nincs kedvem hazamenni, de ha nem megyek, értem jönnek. – Az egyik pólóban állt a fürdőszobámban, és éppen fogat mosott. Kiöblítette a száját, a tükörben rám pillantott. – A tegnap történetekkel anyunál betelt a mérték. Még az sem zaklatta föl ennyire, amikor a *fáról* estem le.

– Én itt leszek – karoltam át –, ígérem, várni foglak. Hamarabb is visszajöhetsz, ha akarsz, és alhatsz nálam, amíg ki nem nyitják a kollégiumot. De menj haza, adj esélyt anyádnak!

Feszülten figyelt a tükörből, pontosan tudta, mire megy ki a játék, hiába próbáltam volna titkolózni.

– És te is adsz esélyt apádnak?

Rafinált lány.

Elfintorodtam, tükörmásának szemébe néztem.

– Igen, adok.

Sóhajtott, lebiggyesztette az ajkát.

– Miután kierőszakoltad, hogy itt hagyjalak, legalább rendesen elbúcsúztatsz?

Fölvontam a szemöldökömet.

– Naná, majd nem – mozdítottam a kezemet a póló szegélyéhez, és figyeltem magamat a tükörben, ahogy lehúztam Jacqueline-ről a pólót, két kezembe fogtam imádni való mellét, hüvelykujjammal birizgáltam a mellbimbóját. Egyik kezem lecsúszott a hasán, be a bugyijába, a csipkeszegély alá. Tátva maradt a szája, ahogy simogattam, hátrahajtotta a fejét a vállamra,

de nem hunyta be a szemét. *Milyen gyönyörű!* Imádtam figyelni, hogyan reagál az érintésekre. Nem bírtam betelni ezzel.

Hátranyúlt a csípője mögé, körém zárultak az ujjai. Felnyögtem, a kezébe nyomultam, miközben még jobban magamhoz szorítottam a testét. Lehajoltam, megcsókoltam a nyakát, becsuktam a szememet, és beszívtam Jacqueline illatát.

– Szóval jöhet az ágy?

– Ágy, kanapé, konyhaasztal, amit akarsz... – felelte, és föl-mordultam.

Miután annyira visszanyertem az egyensúlyomat, hogy ki-nyithattam a szememet, láttam, hogy az a borús égbolt ólmos szürkékékkjére sötétült az ő nyárias mélykékkjével ellentétben. A fürdőszobatukróm minden idők legizgatóbb interaktív videójává vált.

– Hát jó – csúsztattam Jacqueline-be az ujjaimat. – Akkor kezdjük itt, kicsim.

– Mmm... – felelte, és lecsukódott a szeme.

A karomban feküdt, mindketten kimerültünk. Fürdőszobai mosdópult kipipálva. Íróasztali forgószeker kipipálva. Kanapé kipipálva (kétszer is). Lelki szemeim előtt megjelent azonban, hogy néhány óra múlva ebben az ágyban ébredek majd föl vele, és úgy véltem, még nem teljes a *búcsúztatás*.

Még nem aludt el, engem figyelt. *Hmm*.

– Mi a véleményed Harrisonról? – kérdezte.

– Rendes kölyöknek látszik.

– Az is – követte tekintetével az ujjait, ahogy megsimogatott az állam alatt.

Közelebb húztam magamhoz, és megkérdeztem, mi ez az egész.

– Elhagysz Harrisonért, Jacqueline?

Arra számítottam, hogy a szemét forgatva kinevet, de komolyan figyelt tovább.

– Ha aznap este Harrison lett volna abban a parkolóban, nem te, szerinted ő is segíteni próbált volna nekem?

A parkolóban. Buckkal.

– Ha valaki azt mondta volna neki, hogy vigyázzon rám, szerinted az illető valaha is hibáztatta volna őt – firtatta –, amennyiben a fiú nem képes megakadályozni azt, ami akkor történt?

Összeszorult a tüdőm.

–Tudom, mit akarsz mondani...

Nem engedett ilyen könnyen kibújni a hurokból, bár remegett a karomban.

– Nem, Lucas. Hallani hallod, de nem tudod. Apád semmi szín alatt nem várhatta azt tőled. Még csak nem is emlékszik rá, hogy azt mondta neked, önmagát hibáztatja, ahogyan te magadat, pedig egyikőtök sem hibás – telt meg a szeme könnyel, de nem eresztett el.

Úgy kapaszkodtam a kezébe, mintha máskülönben a világűrbe zuhannék, és nem kapnék levegőt. Se gravitáció, se oxigén.

– Soha nem felejttem el anyám hangját azon az éjszakán. Hogy ne hibáztatnám magamat?

A szememet elhomályosították a könnyek, míg az övéi kiszordultak.

Jobb keze még az arcomon pihent. Balja kettőnk közé préselődve fogta az enyémet, a földhöz kötött. Könnyei a párnára hullottak, ahogy megláttatta velem a kisfiút, aki valaha voltam. Sosem kérdeztem apámtól, hibáztat-e, eleve abból indultam ki, hogy igen. Pedig Jacqueline helyesen ítélte meg őt, apa az örökös gyász csapdájában vergődött, önmagát hibáztatta, miközben senki más nem tartotta felelősnek. Én pedig követtem a példáját.

– Mit hajtogattál nekem újra meg újra.,,Nem a te hibád volt”
– emlékeztetett Jacqueline.

Azt mondta, beszélgetnem kell valakivel, aki segít, hogy megbocsássak magamnak. Én csak övele akartam beszélgetni – de ezt nem kérhettem tőle. Cindy százszor is javasolta a pszichoterápiát, esküdözött, hogy neki is az segített földolgozni a legjobb barátnője elvesztése miatti gyászát, de én rutinosan hajtogattam, hogy nincs semmi bajom.

Semmi bajom. Jól vagyok.

Pedig nem voltam jól. Egyáltalán nem voltam jól. Az az éjszaka összetört. Fallal vettem körül magamat, nehogy még jobban összetörjek, de semmiféle védőfal nem óvhatja meg az embert minden lehetséges fájdalomtól. Mindmostanáig éppolyan törékeny maradtam, mint bárki más – a karomba zárt lányt is beleértve. De reménykedhettem. És tudtam szeretni. És talán meggyógyulhattam.

26. fejezet

LANDON

Régóta nem féltem semmitől.

Most baromira berezeltem, de nem óhajtottam kimutatni. Elvégre ez semmiség. *Semmiség.*

– Elkészültél, Landon? – kérdezte Heller, és bólintottam.

Az összes cókmókomat fölhalmoztuk a városi terepjárója hátlujában. Egy sporttáskán meg egy kis hátizsákon kívül nem volt más poggyászom, úgyhogy a ruháim zömét nagy fekete szemeteszákokba gyömöszöltük. Stílszerűen, kukába való göncökhöz illően. A horgászboltból csórtam üres dobozokat a könyveimnek meg a vázlatfüzeteimnek. Búzlóttek, mint a halpiac. Ez azt jelentette, hogy mire tíz kilométernyire távolodunk ettől a kurva tengerparttól, Heller kocsjának belseje és minden holmim hal-szagot fog árasztani.

De megérte. Végre megszabadultam innét, és soha nem kívántam visszatérni.

Apa kisterpeszben, a *Csali, beetetés, fárasztás – vigyázz, a horgászok kimerítenek!* feliratú csorba kávésbögréjét szorongatva állt a tornácra – a viharvert ház minden deszkája megereszkedett, megvetemedett.

Csoda, hogy bármi fából ácsolt szerkezet huzamos időn át kibírta itt, ez a vityilló mégis évtizedek óta dacolt esővel, széllel, trópusi viharokkal, na meg a kérlelhetetlen sós vízzel, aminek orrfacsaró tengerszaga éjjel-nappal áthatotta az egész várost.

Kölyökkoromban, amikor ez az építmény még a nagyapám lakóhelyéül szolgált, imádtam az évenkénti nyári látogatásokat, amiket apám utált, anya azonban ragaszkodott hozzájuk.

– Ő az apád, Ray – hajtogatta –, Landon *nagyapja*. A család fontos dolog.

Most apa itt maradt, én pedig elpályáztam.

A tengerparti rozzant faház belsejében a nap minden órájában hallatszott a hullámverés az öbölből. Kicsi koromban olyannak éreztem az itteni időtöltést, mintha fa tetejére eszkábált játékházikóban vagy kert végében fölvert sátorban tanyáznék egy hétig – az otthoni kényelmet legnagyobbbrészt nélkülöztem, de ez az egész olyan élesen elütött a valóságos életemtől, hogy hihetetlennek, nem is e világinak tetszett. A félnomád viszonyok lakatlan szigetre emlékeztettek.

A partszakasz egész napos felfedezése és szorgalmas sütkérezés után esténként kiterítettem az egyik törülközőt, amit anya mindig a nyaralásra vásárolt, majd a nagypapánál hagyott. A puha fürdőlepedő elég hosszú volt, hogy gyermektetem végignyúlhasson rajta, és elég széles, hogy fölhalmozzam és szétválogassam rajta a hosszú, forró napokon a tengerparton gyűjtött kagylókat. A part persze egyáltalán nem hasonlított a hófehér fővenysávra, amiről az otthoni, alexandriai pajtásaimnak meséltem.

Bámultam a hatalmas, sötét égboltot, a csillagok ezreit, amik úgy hunyorogtak rajta, mintha híreket közölnének egymással, és arról ábrándoztam, mi leszek, ha megnövök. Szerettem rajzolni, de a matek is jól ment – annyira jól, hogy strébernek bélyegeztek volna, ha nem mutatokozom ügyesnek a jégen. Szóval vá-

laszthattam a képzőművészi, a természettudományos és a hivatásos jégkorongozói pálya között. Az ég, a homok és az óceán végtelenjével körülvéve azt hittem, minden lehetőség kitarul előttem.

Micsoda naiv kis pöcs voltam.

Azok a fürdőlepedők most olyanok, mint itt minden más. Kopottak. Elhasználtak. Ami ennél is közelebb áll az értéktelenséghez, az már maga az értéktelenség.

Apa idősebbnek látszott a koránál. Még be sem töltötte egészen az ötvenet – egy kicsivel később született Hellernél –, de egy jó évtizeddel öregebbnek tűnt.

A sós víz és a perzselő nap hatása.

Meg a szófukar, szívtelen seggfejségé.

Túlzás, ez már túlzás.

Tökmindegy.

Akkor a gyászé.

Figyelte, ahogy a legjobb barátja járművébe rámolom a vacskaimat, mintha magától értetődne, hogy egy apa valaki másra ruházza át szülői kötelezettségeit, például az egy szem gyermeke egyetemre távozásakor felmerülőket. De már jó ideje így viselkedett. Tizenhárom éves korom óta egyedül rajtam múltott, hogy elhagyom magam, hiábavalóan kapálózom, vagy kikecmergek a reménytelenségből. Öt esztendeje vergődtem nap nap után. Hogy fölkeljek-e vagy sem. Hogy menjek-e iskolába vagy sem. Hogy leszarjak-e mindent és mindenkit vagy sem.

Heller lehetőséget kínált, hogy kiszabaduljak, és kurvára nem szégyelltem, hogy megragadtam.

– Öleld meg édesapádat búcsúzóul, Landon! – mormolta Heller, ahogy lecsuktuk a hátsó ajtót.

– De nem fog... nem szoktunk...

– Hallgass csak rám, próbáld meg!

Sóhajtottam, majd megfordultam, és visszaballagtam a bejáratú lépcsőhöz.

– Szia, apa! – köszöntem el kötelességszerűen, hiszen csakis és kizárólag Heller kedvéért tettem. Apa már lerakta a bögréjét a korlátra. Üres kézzel állt.

Tudtam, hogy most itt hagyom a csöndben és magányban, és hirtelen eltűnődtem, mennyire másként festene a helyzet, ha anyám élne. Anya sírna, a nyakamba csimpaszkodna, miközben lehajolnék hozzá, átölelném, megpusztilnám búcsúzóul, azt hajtogatná, mennyire büszke rám, megígértetné velem, hogy majd telefonálok, hamarosan hazajövök, és mindent elmesélek neki. Én is sírnék, magamhoz szorítanám.

Az egyetlen asszony emlékére, aki valaha szeretett kettőnket, átkaroltam apámat, ő pedig szótlánul viszonzta a mozdulatot.

Az oldalsó visszapillantó tükörbe bámulva figyeltem, hogyan zsugorodik össze a város. *A tükörben látható tárgyak közelebbiek, mint amilyeneknek látszanak.* Feszélyezett kíváncsiságom dacára nem néztem hátra, hogy ellenőrizzem, igaz-e ez a megálapítás. Ez a városnak csúfolt koszfészek és az itt töltött évek öt perc múlva eltűnnek a szemem elől, és amint el tudom felejtetni őket, kitörlődnek tudatos elmémből.

– Oda tekered a rádiót, ahova akarod – szólalt meg Heller, és előrekaptam a fejemet. – Csak ne olyan idegtépő visítozás legyen, amilyennel Cole gyötri a fülét. Ki nem állhatom a zajszennyezést, amit zenének nevez.

Legnagyobbik gyermeke most volt tizenöt. A társaságomban egyfolytában az öltözködésemet és zenei ízlésemet majmolta, árnyékként járt a nyomomban, utánozta minden szavamat és tetteimet – valljuk be, ez nem okvetlenül jó ötlet. Akkori élet-

szemléletét így foglalhatnám össze: ami felingerelte a szüleit, az bejött neki.

– Hogyhogy – pislogtam, mintha meglepődtem volna –, semmi dögmétál, semmi jó szám a Bullet for My Valentine-től vagy a Slipknottól?

Nevettem Heller ideges homlokráncolásán, nyilván nem hitte el, hogy a „Bálint-napra Puszkagolyót Kérek” és a „Csúszóhurok” valódi zenekarnév, és nem is érdekelte, az-e. Egyéb reakciót – bölcsen beletörődő sóhaján kívül – nem is mutatott. Csatlakoztattam az iPodomat a sztereóhoz, és kikerestem az előző este *Cszeszhetitek, elmentem* címmel összeállított lejátszólistát. A cím által sugallottnál jóval kevésbé erőszakos számokat tartalmazott, mivel tekintetbe vettem útitársamat. A saját apámat illetően talán osztottam Cole magatartását, de ez az övére nem vonatkozott.

Nem gyakran találkoztam Heller gyerekeivel – mármint eddig, mivel mostantól pár lépésnyire laktam tőlük. A szó szoros értelmében. Új otthonul a garázsuk tetőtere szolgált, ahol addig bedobozolt könyveket, karácsonyfadíszeket, kondieszközöket meg ócska bútordarabokat tároltak. Csak halványan emlékeztem rá. Ha Hellerékhez látogattam, Cole szobájában, gumimatracon aludtam. Apa minden rohadt alkalommal az utolsó pillanatban visszakozott, és egyedül rakott föl engem a távolsági buszra egy sporttáskával meg szigorú utasítással, hogy ne csináljak az úton semmi butaságot.

Most nem egyhetes látogatásra készültem, és már nem kölyök voltam, hanem egyetemi hallgató, akinek négy esztendőre kellett lakóhely. Hivatalosan nagykorú, akinek a tandíj mellett kolégiumra sem tellett, nemhogy bérlakásra. Heller említett ugyan lakbért, amit majd fizettet velem, de nem valami sokat. Messziről föl szoktam ismerni a könyöradományt, de egyszer ebben a

nyomorúságos életben két kézzel kaptam utána, akár a mentőkötél megcsomózott vége után.

LUCAS

– Az első két órát vállalom, az utolsó kettőt átengedem neked – vette föl sötét napszemüvegét Jacqueline, és rám vigyorgott kis-teherautója vezetőüléséről. – De el ne szunyálj nekem, különben Texas túlsóvégén lyukadunk ki. Muszáj navigálnod.

Ahogy kitolatott a kocsibehajtóról, búcsút intettem Carlie-nak és Charlesnak, majd én is visszacsúszttam a helyére a napszemüvegemet.

– De hát teljesen rossz útra kanyarodtál – kuncogtam. – *Ennél* még te is jobban tudsz tájékozódni.

– Ekkora marhát! – csóválta a fejét sóhajtva. – Ne kísértsd a sorsot, mert nagyon megbánod. A végén tényleg eltévedünk, és az egész tavaszi szünetben összevissza bolyonghatunk.

Figyelembe véve, hogy Jacqueline most hazafelé, a tengerpartra tartott velem, nem is hangzott olyan rosszul, hogy ehelyett egy hétig céltalanul furikázzunk. Megráztam a fejemet.

– Kaphattál volna új GPS-t a születésnapodra.

– Az eléggé ésszerű ajándéknak tűnik – fintorgott.

– Ja, tényleg, elfelejtettem, hogy mellőzzük az ésszerű ajándékokat.

Tőle tudtam, hogy a szülei világéletükben lehangolóan gyakorlatias ajándékokat vettek egymásnak (és neki is), de újabban ennél is mélyebbre süllyedtek, már saját maguknak vásárolnak.

– Anyu új lépcsőzőgéppel lepi meg magát, apu pedig *rostonsütővel* – mesélte szenteste. – Jókora faszenes grill, kiegészítő gázzrósákkal és meleg tartó fiókokkal, de *kit érdekel*,

mert *az isten szerelmére*, kivesz *saját magának* karácsonyi ajándékot?

Nem világosítottam föl, hogy szerintem ez remek ötlet. Ha ő nem a praktikus ajándékok híve, akkor egész életemben a gyakorlatiasság hanyagolására kárhoztat. *Csak rajta!*

Mindketten az elmúlt két hónapban ünnepeltük a születésnapunkat. Az én ajándékom tőle: egy napi vezetés Porsche 911-essel. Ez aztán a nem praktikus. Heller és Joseph haltak meg az *irigységtől*. A mobilomról küldtem képet Boyce-nak, és ezt SMS-ezte válaszul:

Rohadj meg! Lenyúloom a nődet. Csak szólok.

Jacqueline születésnapjára anyám egyik akvarelljét választottam ki – esős párizsi látképet – apa padlason őrzött készletéből, amikor a téli szünetre hazamentem. Paszpartuba fogatva bekeregettettem neki. Elnémult, amikor kicsomagolta, potyogtak a könnyei. Biztosra vettem, hogy ajándékozási képességem látványosan megbukott, soha többé senkinek nem választhatok egyedül ajándékot.

Azután a nyakamba vetette magát. Egy órával később a hajába túrtam, és megcsókoltam.

– Várjunk csak! – szólaltam meg. – A következő születésnapom csak tizenegy hónap múlva esedékes. Akkor *ezt* most miért kaptam?

Jacqueline összekuporodott az anyósülésen, elaludt, én pedig szembesültem a ténnyel, hogy egy negyedóra múlva a tengerpartra érünk. Más szóval *hazahoztam* a barátnőmet, oda, ahol megismerkedik majdnem kifejezetten közlékeny apámmal és gyakorta szalonképtelenül viselkedő középiskolai kebelbará-

tommal. És *a franca*, a spájzban fogunk aludni! *Basszus*. Hottelszobát kellett volna foglalnom.

– Mmm... – ébredezett előbb lassan, ásítózva, kezét-lábát ki-nyújtóztatva, azután hirtelen pislogva felült. – Megérkeztünk?

– Majdnem – bólintottam.

A kompnál hosszú sor torlódott föl. Hát persze, tavaszi szünet egy olcsó tengerparti strandnál. Ahová látogatóba hoztam három hónapja begyűjtött barátnőmet. Nyomasztó érzés telepedett a gyomromba, mintha lenyeltem volna egy vasrudat. Ha Jacqueline nem ébredt volna föl az imént, akkor visszafordulhatam volna a komp előtt. Egy narancssárga mellényes fickó a bal szélső sávba irányított bennünket, fölhajtottunk a rámpára, onnan a fedélzetre. A túloldali kiszállástól számítva öt perc maradt hazáig, esetleg tíz a megnövekedett turistaforgalom miatt, ami pénzt hozott a településnek a sovány téli hónapok után.

Én semmi szokatlant, semmi rendkívülit nem éreztem ezen a helyen, de Jacqueline főlegyenesedett ültében, tágra nyílt szemmel igyekezett mindent befogadni – a derűs színekre mázolt, falfestményekkel dekorált faházakat, a turistacsalogató boltokat és falatozókat, az aszfaltozott utakat, amelyek mellett járda nélkül kezdődtek a családi házak telkei, a háttérben szinte mindenhol látható vizet és hajókat.

– Pálmafák! – örvendezett. – Helyesek.

Fölvontam a szemöldökömet.

– Úgy értem, ahhoz képest, amilyenek például a Los Angeles-iek. Azok magasak és karcsúak. Ezek meg mintha tudnák, hogy nincs sok magas épület, se domb, ami konkurálna velük. Ezek...

– Csökkentek?

Nevetett.

– *Helyesek*.

Néhány gépies kanyar után leparkoltam a nagypapa – azaz most már apa – háza előtti kavicsos kocsibehajtón. Nyeltem egyet, és Jacqueline-hez fordultam.

– Nem tudom, hogyan fog bánni veled... mármint nem gorombán-e, vagy ilyesmi. A horgászvendégekkel mindig udvarias, szóval biztosra veszem, hogy a legrosszabb esetben...

– Lucas – fogta meg a kezemet, és megszorította. – Apád nem fog gondot okozni. Nem számítok tőle ölelgetésre és csinadrattára. Visszafogott fickó, mint te. Vágom.

A homlokomat ráncoltam. *Mint én?*

Megfordította a kezemet, pusztit nyomott a kézfejemre, kuncogott, mintha olvasna a gondolataimban – és alighanem olvasott is.

Bal kézzel a tarkójához nyúltam, közelebb húztam magamhoz, ahogy a középknazol fölött összehajoltunk. Ujjaimat a hajába merítettem, szájon csókoltam, és az agyamat elborító rettegés szertefoszlott. Jacqueline azért jött ide velem, mert így kívánta. Beszélgettünk már apámról, fölkészült rá. A hetenkénti terápiának köszönhetően kezdtem megbékélni azzal, ahogy apa a gyászát kezeli, bár a helyzet még mindkettőnk számára távol maradt az ideálistól.

Ha vörös szőnyeget nem terít is elénk apa, civilizáltan fog viselkedni. Boyce időnként vadbarom, de Jacqueline valószínűleg ennek ellenére megszereti. A spájzbeli ágy pedig semmivel sem kisebb, mint Jacqueline kollégiumi ágya – az egyik kedvenc helyem a világon.

– Köszönöm! – feleltem.

A homlokunk egymáshoz ért, figyeltem, ahogy Jacqueline szabad kezét végighúzza a karomra tetovált mintákon. Hátrahajította a fejét, és újra megcsókolt, nyelvével megpiszkálta a karkámat. Imádott csókolózás közben játszani vele, és nem örült,

amikor közöltem vele, hogy amint elkezdek állást keresni, kivesszem.

– Szívesen! – pihegte az ajkamnak.

Találkoztam a tekintetünk, fölemeltem a kezemet, és megsimogattam az arcát. *Szeretlek!* – tudattam vele némán. Ki is mondtam volna, de nem tudtam, hogyan. Még soha nem mondtam lányoknak ilyesmit. Soha nem is éreztem igazán. Így nem. Most butaságnak tűnt, hogy valaha is azt képzeltem, szerelmes vagyok Melody Doverba. Az is valós érzés volt, de annyira különbözött a mostanítól, mint az első létrafokra lépés a létra közepén állástól.

Miután kopogtam, apa olyan mosolyra emlékeztető arckifejezéssel lépett a szűnyoghálós ajtóhoz, amelyet évek óta nem láttam tőle.

– Fiam! – vette ki a kezemből az egyik bőröndöt. – Kerüljtek beljebb!

Az egytől egyig kitárt ablakokon át mindent elárasztott a közvetlenül a kert végében, a fővenysávon túl elnyúló öböl sós illata. Apa újrafestette az elefántcsontszínű falakat és tartógerendákat, fölszedte az ócska szőnyeget, láthatóvá vált a kopott padló, ami valahogy százszor jobban mutatott. A kanapé mögötti falon anya egyik festménye függött. Megtorpantam, a képre meredtem, miközben apa újra megszólalt:

– Te biztosan Jacqueline vagy.

A lány még mindig a kezemet fogta.

– Igen, Mr. Maxfield. Örülök, hogy megismerhetem.

Némi erőfeszítés árán elfordultam a festménytől, és figyeltem, amint apám kezét szorít a barátnőmmel, és megint majdhogynem mosolyog.

– Inkább tegeződjünk, szólíts nyugodtan Raynek! Én is örülök, hogy elkísérted Landont... Lucast.

Ez aztán az újdonság!

Fölvette mindkét bőröndöt, és elindult... a saját szobájába? Jacqueline követte, ugyanúgy nézegette a gyéren bútorozott, de szépen kitakarított lakást, ahogyan idefelé jöttünkben a várost – megjegyezte az apró részleteket, semmi sem került el a figyelmét. Befordultam apa szobájába, de kiderült, hogy az már nem is apa szobája. A tulsó falnál a nagypapa ágya állt, mellette az éjjeliszekrénye és egy új lámpa. Szemben a komódja. Az ágyon új ágynemű, a fal egészen halványkékre festve. Az ágy fölött ismét anya egyik festménye, a komód fölött sodrott kötédarabra akasztott tükör.

Apa a két bőröndöt az ágy mellé tette.

– Úgy gondoltam, saját zugot igényeltek... ha látogatóba jötök. Néhány hete visszaköltöztem a nagypád szobájába. Így most reggelenként rögtön vethetek egy pillantást az öbölre, kikokoskodhatom, hogyan alakulnak napközben a hajózási viszonyok.

– De gyönyörű szoba! – ámult el Jacqueline, és kinézett az ablakon a ház melletti zömök pálmafák csoportjára. A távolban a tengerpart is látszott. – Nagyon tetszik. Ugye, ezt a feleséged festette? – Közelebb lépett a képhez, hogy alaposabban szemügyre vegye, én pedig tovább bámultam apámat.

– Igen, ő – felelte apa, és visszafordult hozzám. – Miután karácsonykor átnézted a dolgait, elgondolkodtam, minek heverjenek a festményei a padláson becsomagolva ahelyett, hogy elővennének és élveznénk őket. – Összeszorította az ajkát, majd bólintott. – Na jó, hagyom, hogy kipihenjétek magatokat az autózás után. Estére nyilván van programotok.

– Ma estére nincs – ráztam a fejemet. – Boyce-szal holnap találkozunk.

Bólogatott.

– Meglátom, mit tudok összeütni vacsorára, ha itthon akartok enni. Akad pár kiló vörös csattogóhal, tegnapi fogás. Azzal kezdhettek valamit.

– Aha, persze. Jól hangzik.

Megint bólintott, és behúzta maga mögött az ajtót.

– Ez beszárás – rogytam az ágyra.

– Veled még sosem beszélgettünk anyukádról, feltételes módban végképp nem.

Jacqueline hason feküdt, én meg vele szemben, ujjammal lát-hatatlan mintákat rajzoltam a hátára.

A vacsoránál hármasban a közelgő diplomázásomról társalogtunk, és a kutatási programról, amivel dr. Aziz az egész szemléletemet megváltoztatta az elmúlt négy évben tanultakat illetően, és váratlanul teljesen új irányba indított el.

Anyád büszke lett volna rád – jegyezte meg ekkor apa, és Jacqueline megfogta a kezemet a nemrégiben újralakkozott asztal alatt, mert érzékelte az elhangzott szavak jelentőségét.

Most az ágyon feküdtünk, abban a szobában, amit életem első tizenhárom évében a szüleim használtak, ha látogatóba jöttünk ide. Apa visszaköltözött a nagypapa szobájába, amit pasztellzöldre festett. Azt is anya képei díszítették.

A spájz visszaváltozott élelmiszer-tárolóvá, illetve szépen sorba rendezett irattartó dobozokban a régi papírok is helyet kaptak benne. A falba ütött lyukakat lefestették. A háromkarú csillárt egy rendes mennyezetvilágító váltotta föl. Kuncogva álltam ebben a meghitt odúban, amikor apa beküldött egy gerezd fokhagymáért. Biztonságban éreztem magam, és rádöbentem, hogy ez a helyiség mindig is biztonságérzetet adott. Ezt valahogy sikerült elérni, miközben mindenmás széthullott.

– Köszönöm, hogy elhoztál ide! – fordult felém Jacqueline a sötétben, szemében tükröződött az ablakon beszűrődő holdfény. A főnyit nyaldosó hullámok ütemes zaja úgy hallatszott ide, mint valami ráérős, szelíd szívdobogás.

– Köszönöm, hogy eljöttél velem!

– Nem akarod elárulni, hol pályázol állásra? – húzódott közelebb.

– Nem. És te is tudod, miért nem.

– Mert azt szeretnéd, hogy a legjobb konzervatóriumba jelentkezsek át, ahová bejuthatok, tekintet nélkül arra, hogy te hová mész – idézte szavaimat, és hangjában félreérthetetlenül berzenkedés rezgett. – De... nem bírom elviselni a gondolatot, hogy hat hónap múlva... öt hónap múlva... az ország két ellenkező végébe kerülhetünk.

Nem állt szándékomban a következő két évre eltávolodni tőle, de addig nem avathattam be a tervembe, amíg nem sikerül összehoznom. Túl sok múltott a szerencsén, és nem akartam csalódást okozni. A füle tövétől végighúztam az ujjam a haja szegélyén, és a tenyerembe fogtam az arcát.

– Nem fogsz elveszíteni engem, de én nem fogom azt művelni veled, amit az a srác. Azt szeretném, hogy a saját álmaidat váltsd valóra. *Szükségem van rá*, hogy kövesd az álmaidat. Mert... – mély lélegzetet vettem – szeretem magát, Jacqueline Wallace.

Nyelt egyet, a szeme megtelt könnyel.

– Én is szeretem *magát*, Landon Lucas Maxfield.

A szívem majd kiugrott a helyéből, odahajoltam Jacqueline-hez, csókolgattam, szerettem, a magaménak tekintettem. Ünneplés hangjából a jövőmet hallottam kicsendülni – a jövőt, amittől semmiféle távolság nem riaszthatott el: *akarod-e az itt megjelölt Landon Lucas Maxfieldet...*

A szerencsét lehet kiérdemelni és megteremteni. Rá lehet bukkanni. Vissza lehet nyerni. Végül is... rátaláltam erre a lányra. Rátaláltam a jövőmre. Rátaláltam a megbocsátásra. Anyám velem együtt örült volna. Nagyon hosszú idő óta először nem gyötört emiatt bűntudat.

Epilógus

Jacqueline jelentkezését az öt konzervatóriumból háromban fogadták el, de miután Oberlinből megkapta a kedvező választ, a többi levél már nem is számított. Tíz másodperccel azután, hogy bejelentkezett az e-mail fiókjába, sikítva pattant föl a kanapém-ról, Francis egyenesen a hálószobába menekült előle. Amint megbizonyosodtam róla, hogy a visítás *a határtalan boldogság* kifejezője, nem pedig azt jelzi, hogy *akkora pókot láttam, mint a tenyerem*, kitértam a karomat, és Jacqueline a nyakamba ugrott.

– Gratulálok, kicsim! – mormoltam az ajkának, és imádtam, hogy ennyire magánkívül van örömeiben.

SMS-ezett Erinnek. Telefonált a szüleinek. SMS-t küldött a középiskolás zenekarvezetőjének.

Azután kiszámította, milyen messze kerülünk egymástól, amikor elköltözik, ha én itt maradok. A városban két tervezőiroda erősen érdeklődött irántam, és komolyan fontolgattam az ajánlatukat. Mára második beszélgetésre hívtak be egy elképesztő posztra az egyiknél, amelyik félvezető robotokra szakosodott – négy évvel ezelőtt, amikor minden erőmet arra összpontosítottam, hogy egyáltalán bejussak az egyetemre, nem is álmodtam volna ilyen frankó tervezői állásról.

Elvittem Jacqueline-t ünnepelni, és nem voltam hajlandó kilométerekről, utazással töltött órákról és előttünk álló évekről tárgyalni.

– Ma este nem! – hajtogattam, amíg bele nem törődött. Úgy gondoltam, ha két évre nagy távolságra kell kerülnünk egymástól, akkor majd ahhoz alkalmazkodunk. Jacqueline sikeres oberlini felvétele azonban új célt adott nekem.

Még decemberben együtt vacsoráztam Josephfel, Elliott-tal és Elliott húgával, Renivel, aki látogatóba jött Clevelandből, ahol a harmadik évet végezte a Case Western orvosi karán. A srácok összehoronzásunkra irányuló átlátszó kísérlete dugába dőlt, más tekintetben azonban sikerült összehozniuk kettőnket. Reni érdeklődését fölkellette a kutatási program, amelyben a következő öt hónapban részt vehettem, és megemlítette egyik mentorát, akinek a biotechnika a kutatási területe.

E-maileztem a lánynak a lehetséges állásötletek tárgyában, ő pedig továbbította az életrajzomat annak a professzornak. Az illető harmadmagával egy kis biotechnikai céget alapított Clevelandben. Az egyik üzlettársa ismerte dr. Azizt, és ez a hölgy kiszúrta Aziz nevét a referenciáim listájában. Egy hét múlva telefonon kerestek, hogy nyújtsak be álláspályázatot.

A szerencse elindította a labdát. A többi már rajtam múlt.

– Legalább azt áruld el, hová mész arra az állásinterjúra? – Jacqueline háromnegyed órája próbált útmutatást kicsikarni belőlem a zombifilm reklámszüneteiben. – Nem az a helyénvaló, ha mindent megbeszélünk egymással?

Mézédes hangja és komoly titokfürkésző arckifejezése – tág-ra nyílt kék szeme – majdnem levett a lábamról. Pokolian értett ehhez.

– Ügyes próbálkozás – vigyorogtam, mire a homlokát ráncolta.

– Akkor majd megkérdezem Cindytől.

– Pontosan ezért nem árultam el neki sem.

Mérgében dobbantott a lábával, amitől addig nevettem, amíg a kanapé sarkába nem szorított.

– Imádom, amikor nevetsz. Irtó jól áll – karolta át a nyakamat, és a hajamba markolt, közelebb húzott, hogy megcsókoljon.

Megráztam a fejemet, nyelvemmel körberajzoltam az ajkát, majd benyomultam vele.

– Hízlegéssel nálam semmire sem jutsz – suttoztam, mielőtt hozzáfogtam, hogy ájulásba csókoljam –, de azért légy szíves, *légy szíves*, próbálkozz tovább!

A diplomabulimat kerti sütés keretében Helleréknél rendeztük. Apa, aki már több mint nyolc éve nem mozdult ki otthonról, három napra szabaddá tette magát, hogy részt vegyen a diplomaosztó ünnepségen. Megjelenésével egyúttal legjobb barátai iránti bizalmát is kifejezésre juttatta. Ahogy figyeltem őket hármasban, azt reméltem, ez a hétvége új szokás kezdetét jelenti apámnál.

Jövőbeni terveimről még senkinek sem szóltam, bár Charles, Cindy meg apa tudtak az ajánlatokról, amiket kaptam, és ma reggel az étkezőasztalnál sokatmondó pillantásokat vetettek egymásra, amikor közöltem velük, hogy döntöttem. Egyvalakivel azonban meg kellett beszélnem, mielőtt beavatom őket végző döntéseembe, s ez a személy most éppen a konyhámban állt, a hűtőmbe pakolta a pecsenyesütés maradványait.

– Pénteken elfogadtam egy állást – szólaltam meg, és alig reagált. Szerettem volna tudni, mi kavarg az agyában, míg nem végül fölnézett, képtelen volt tovább rakosgatni ide-oda a kis műanyag dobozokat. Az én bátor csajom alig bírta visszatartani a könnyeit.

A kanapéhoz vezettem, és a karomba vettem.

– Ez egy új cég, pillanatnyilag még tíz alkalmazottja sincs. Az alapítók kardiológus kutatók, akik szövetroncsolás nélküli eljárásokat dolgoznak ki a szív elektromos aktivitásának feltérképezésére, a diagnózis felállításának és a szívrendellenességek kezelésének elősegítése érdekében. Emellett a szövetroncsolást igénylő módszerek eszközeinek fejlesztésével is foglalkoznak, és olyasvalakit kerestek, aki alapvető ismeretekkel rendelkezik a puha, mégis tartós, ellenálló anyagok témakörében.

Homlokráncolása jelezte, hogy elveszítette a fonalat. Úgy-hogy áttértem a fizetésre, amit kedvezményes részvényjuttatás is kiegészített.

– Ha a vállalatnak jól megy, márpedig jól fog menni, akkor a dolgozóknak is jól megy. A július negyedike utáni héten kezdek.

Fölnézett rám, mosolyogni próbált, de egy másodpercig sem tudott megteveszteni. Tudtam, mire gondol – *a kétezer kilométeres távolságra*.

Mély lélegzetet vettem.

– Szóval az a kérdés, hogy Oberlinben lakjak, és bejárjak dolgozni Clevelandbe, vagy Cleveland közelében, és onnan ingázzak hozzád?

Figyeltem változó arckifejezését, amint ráeszmélt, mit is mondtam. A szeme tágra nyílt, és megtelt könnyel. A szája tátva maradt, és hebegett valami *Hogyhogy?*-félét.

– Jaj, ezt még nem is mondtam? Hát a cég Clevelandben működik. Oberlintől félórányira.

Hat hétre így is el kellett szakadnunk egymástól az én Ohióba költözésem és az övé között, de elhessenttem ezt a gondolatot, amint a karomba zártam Jacqueline-t. Ma engem ünnepeltünk, és becipeltem őt a hálószobámba, hogy megmutassam, hányféleképpen óhajtok ünnepelni.

A hat hét egymástól távol maga volt a pokol.

Amint földet ért a gépem, legszívesebben ökölrel kivertem volna egy ablakot, hogy máris leszálljak, kijussak a reptérről, egészen Jacqueline kisteherautójáig.

A szüleivel akartunk ebédelni, azután kettőnkre kétnapos autózás várt vissza, Ohio-ba. Úgy terveztük, hogy amint Kentucky-ba érünk, megállunk éjszakára, másnap javarészt vezetünk, és este az új koleszánál fogadjuk a költöztető furgont.

Mint mindig, ahogy megláttam őt, minden és mindenki más megszűnt létezni. Jacqueline kiugrott a kocsiból, mellette állva várt rám. Nyakpántos fehér nyári ruhát viselt, fölötte habkönnyű anyagú, rövid ujjú kabátkát kigombolva. A bőröndöm a földre huppant, és a karomba vontam Jacqueline-t.

– Hiányoztam? – kérdeztem, ajkunkat két centi választotta el egymástól. Fél kezemet a derekára tettem, úgy szorítottam magamhoz, közben a másik fölcúszott a kabátkája alá, ahol fedetlen bőrre talált.

Megállapítottam, hogy a miniruhának nincs háta. *A nemjőjét*, hosszúnak ígérkezett ez a nap – a délelőtt dacára máris azon járt az eszem, hogyan zárkózunk be ma este a szállodai szobánkba.

– Csókolj meg, és rájössz, mennyire! – ágaskodott lábujj-hegyre, a tekintete maga volt a huncutság, amint ujjaim hegyével a lapockáján barangoltam.

Hátramenetben léptetem a kocsiiig, nekinyomtam a jobb oldali ajtónak, tudta: alig várom, hogy kikapcsolhassam azokat a horgocskákat a tarkójánál.

Csak azt nem tudta, hogy a magam részéről némi szenvedésről kell beszámolnom neki.

Leküzdöttem azt az utolsó két centit, és birtokba vettem a száját az enyémmel. Nyelvem hegyét végighúztam telt ajkán, és éppen csak bedugtam, ahogy csókolóztunk.

– Mmm... – sóhajtotta, kilökte a nyelvét, ingerelte vele a felső ajkamat, majd beszívta a nyelvemet a szájába. Apránként mélyítettem el a csókunkat, ahogy a nyelvünk egymásba gaba-lyodott, és Jacqueline hirtelen hátrahúzódott. Leereszkedett a talpára, két kézzel a bicepszemet markolta a pólóm ujján át, és tágra nyílt szemmel bámult föl rám.

– Lucas!

– Hmm?

A számra meredt.

– Csak nem...? Ez egy...?

– Tetszik? – kérdeztem, és láthatólag tetőtől talpig megbor-zongott. – Tudtam, hogy hiányolod az ajakkarikámat. Gondol-tam, szükséged van valami másra, amivel csókolózás közben játszatsz.

Bólintott.

– Mutasd!

Engedelmesen kinyitottam a számat, és bekukucskált a göm-böcskére, ami a nyelvem kellős közepén ült.

– Jaj... Jaj, istenem... – nyalta meg tündéri felső ajkát, ahogy a szemembe nézett. – Igaz, amit erről híresztelnek?

A szám szöglete féloldalasán föl-kunkorodott, fél szemöldö-kömet föl-vontam.

– Szerintem ma éjjel kiderítjük, te mit gondolsz? – csókoltam meg újra, a nyelvem ezúttal tövig mélyedt a szájába. Felnyögött, türelmetlen kérlelésképpen. Megszakítottam a csókolózást, meg-fogtam a tarkóját, és a fülébe suttogtam. – Ugyan mondd már el, mennyi ideig tart az a *rosszfiús fázis*? Mert én minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy meghosszabbítsam.

Elakadt a lélegzete, és a vállamra hajtotta a fejét.

– *Úristen!* El sem akarom hinni, hogy tudtál róla.

Fölemeltem az állát. Elpirult.

– Hogy szerepelek, Jacqueline? Teljesítettem minden rosszfiús kívánságodat, vagy megfeledeztem valamiről? Esetleg fix állást vállalok, és örülten, kimondhatatlanul imádni fogom a barátnőmet... – Megcsókoltam, és hozzám simult. – De *piszkos* ám a fantáziám.

Létezett valaha egy időpont, ami elválasztotta az *azelőtt*-öt az *azután*-tól. Az egyik oldalra került minden szép és jó – egy álom, amihez az ébrenlét pillanataiban nem férközhettem. Odaát rekedtek az emlékeim édesanyámról, és viaskodtam, hogy elfelejtsem őket, mert csak fájdalmat okoztak, és elítéltek engem. A másik oldal küzdelmet jelentett. Kitartást. Az *azután*-om a nyers valóság volt, és nem tehettem mást, csak igyekeztem túlélni.

Aztán jött Jacqueline. Ez a szerelem. Ez a gyógyulás. Ez az új valóság, amelyben az *azelőtt*-öt és az *azután*-t többé nem egyetlen törésvonal választotta el. Ahol minden pillanathoz kézzelfogható emlék kötődött, és valami eljövendő ígérete. Minden pillanat *azelőtt*-öt és *azután*-t foglalt magában. Minden pillanat átélendő *most*-ot jelentett – én pedig ki akartam élvezni mindegyiket, ezzel a másodperccel kezdve, a karomban tartott lánnyal.

Köszönetnyilvánítás

Köszönet az olvasóknak, akik az *Egyszeregy* elolvasása után megírták nekem szívszorító, lelkesítő, dühítő és erőt adó történeteiket. Köszönet azoknak, akik elmesélték, hogy beiratkoztak önvédelmi tanfolyamra, pszichológushoz fordultak, vagy továbbadták a könyvet ismerősüknek, lányuknak, testvérüknek vagy unokahúguknak. Mindegyiküket külön-külön ölelem.

Köszönöm, Kim, fogadott nővérem, hogy az Erinem lettél!

Köszönöm nagyapámnak, apukámnak és fivéremnek, hogy olyan férfiak, akik tisztelik, óvják, védik a környezetükben lévő nőket, kiállnak értük. Életem minden egyes napján arra tanítottatok, milyenek kell lennie egy férfinak, és hogyan kell bánnia velem. Mert tiutánatok nem értem be kevesebbel.

Köszönöm, Paul, bámulatra méltó férjem, hogy e férfiak közé tartozol. Szerelmed és támogatásod az egész világot jelenti nekem, és nélküled nem vihettem volna véghez ezt.

Köszönet szüleimnek és apósoméknak. Mindegyikük áldás az életemben, amiért hálás vagyok.

Köszönet ragyogó kritikus partnereimnek és előolvasóimnak: Colleen Hoovernek, Tracey Garvis Gravesnek, Elizabeth

Reyesnek, Robin Deeslie-nek és Hannah Webbernek, valamint szerkesztőmnak, Cindy Hwangnak. Javaslatok és észrevételeik kulcsfontosságúak voltak abban, hogy Lucast életre keltettem ezeken a lapokon, és híven tolmácsoltam a történetét.

Külön köszönet ügynökeimnek, Jane Dystelnek és Lauren Abramónak, akik nélkülözhetetlen útmutatással látnak el, és segítenek józanságom megőrzésében, ahogy ezen a még most is új pályán lavírozgatók. Örök hálám mindkettejüknek.

Végezetül mindazokhoz szólok, akik valami súlyos szerencsétlenséget vészeltek át – valamit, ami megrendítette önbizalmukat, egy csapással eltorzította a világukat. Talán vadul szembezártak vele, vagy teljesen szétzilálódtak, vagy évekre eltűntették a dolgot szem elől – mindegy, hogyan jutottak el idáig. Napról napra erősebbekké válnak. Napról napra gyógyulnak. Minden túlélte nappal azt jelzik annak az eseménynek, személynek, betegségnek, emlékeknek: *NEM TE HATÁROZOL MEG EN-GEM*. Csak így tovább.